



မောင်မိုးသူ

မာပိယား

ဂရိတ်
ပေါ့ပီဒိုး

BURMESE
CLASSIC

ROBERT
WILDER

*Fruit
Of The
Poppy*

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချစ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုးပုံဆန်နီရီး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

သီဟရတနာစာအုပ် - (၁၁၁)

- ဘာသာပြန်စာစဉ် -

FRUIT OF THE POPPY

မာဖီးယားနှင့်ပေါ့ပီပန်း

ROBERT WILDER

မောင်မိုးသူ

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ

BURMESE CLASSIC

www.burmeseclassic.com

မောင်မိုးသူ (၁၉၃၇-)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၅၀၁၆၂၂၀၅၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၅၀၀၀၉၆၀၆၀၁

- ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း
 - ပထမအကြိမ်
 - ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ အောင်မိသားစုစာပေ
 - ဒုတိယအကြိမ်
 - ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ
 - သီဟရတနာစာပေ
- အုပ်ရေး
 - (၁၀၀၀)
- ထုတ်ဝေသူ
 - ဦးသိမ်းစိုး
 - (မြ-၁၃၉၈၂)
 - (သီဟရတနာစာပေ)
 - အမှတ် (၁၀၀-D)၊ အင်းလျားလမ်း၊
 - ကမာရွတ်မြို့နယ်။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
 - ဒေါ်ခင်အေးမြင့်
- အတွင်းပုံနှိပ်
 - (ရာပြည့်အောင်ဆက်)
 - ၁၉၉၊ လမ်း-၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။
- ကွန်ပျူတာစာစီ
 - GLORY
- မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
 - THHA Group
- စာအုပ်ချုပ်
 - ကိုမြင့်
- တန်ဖိုး
 - ၂၅၀၀ ကျပ်

အဖ သခင်ဗတုတ်၊ အမိဒေါ်မြမေတို့က ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့မှာ မွေးဖွား သည်။ အမည်ရင်း ဦးစိန်မြင့်ဖြစ်၏။ မန္တလေးမြို့ စိန်တောင် မြန်မာဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၊ စိန်ပိတာ အင်္ဂလိပ် ခရစ်ယာန်ကျောင်းတို့တွင် ပညာသင်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းအောင်သည်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ၁၉၅၆-၅၈ ခုနှစ်များမှာ ပညာသင်ခဲ့သည်။ သို့သော် မည်သည့်ဘွဲ့မှမရရှိခဲ့ပေ။ တက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း မြန်မာစာစာတည်း၊ မန်းတက္ကသိုလ် ကလောင်ရှင် အသင်း အမှုဆောင်၊ 'မန်းခေတ်' သတင်းစာနှင့် 'ခေတ်' ဂျာနယ်တို့တွင် အယ်ဒီတာ၊ 'မိုးဦးပန်း' စာပေတိုက်တည်ထောင်သူ၊ 'ရေကပ်ပမာ' နှင့် 'ရန်ကုန် သားနှင့်မန္တလေးသူ' ဇာတ်ညွှန်းများရေးခဲ့သူ၊ 'မုန်နဲ့သာ ခြယ်ကာသပါလို့၊ 'ကျွန်တော့်နာမည်ကျော်ကျော်' အပါအဝင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ၁၀ ကားကျော် ရိုက်ကူးခဲ့သည့် ဒါရိုက်တာ၊ ဗီဒီယိုခေတ်ဦးတွင် 'ရှက်လည်းရှက်တယ်၊ ချစ်လည်း ချစ်တယ်' နှင့် 'ချစ်မိခဲ့ပြီ' ကားများ ရိုက်ခဲ့သည့်ဗီဒီယိုဒါရိုက်တာနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်ကောင်စီ ဗဟိုကော်မတီဝင်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်ခန့်တွင် မန္တလေး 'ဗဟိုစည်'၊ 'မြန်မာ့လမ်းစဉ်' တို့မှာ ကဗျာ များ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ည (၁၉၆၁)၊ မေမေကြည် (၁၉၆၂)၊ ရန်ကုန်သားနှင့် မန္တလေးသူ (၁၉၆၆)၊ မိုးပီတောက်တို့ ပန်တော်မမီ (၁၉၆၇) ပင်ကိုယ်ရေးဝတ္ထုများ ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ္တဇ (၁၉၆၅)၊ အိပ်မက်ကုန်သည် (၁၉၇၆)၊ သေနေ့ (၁၉၇၇)၊ ကြေးစား (၁၉၈၁)၊ အိပ်မိုးဒပ် (၁၉၈၁)၊ တျားကုတ်ကျားခဲ (၁၉၈၁)၊ သဲကြီးမဲကြီး (၁၉၈၂)၊ သူနိုင်ငါနိုင် (၁၉၈၂)၊ အချစ်ပုံပြင် (၁၉၈၂)၊ သက်စွန့်ဆံဖျား (၁၉၈၃)၊ မာဖီးယားနှင့် ပေါ်ပီပန်း (၁၉၈၃)၊ ဂျိမ်းစဘုန်း၏ အထူးတာဝန် (၁၉၈၃)၊ လူစွန့်စား (၁၉၈၃)၊ အိပ်မိုးဆေး (၁၉၈၄)၊ အတိတ်တစ္ဆေ (၁၉၈၄)၊ ငြိုးသူရန်ဘက် (၁၉၈၅)၊ ဝစ်မသွားခဲ့အချစ်ရယ် (၁၉၈၆)၊ ခေတ်မီမိကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင် (၂၀၀၄) စသည် တို့ကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ ခနမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။



သီဟရတနာစာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူမ
- ၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်မှတစ်စက်
- ၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မေတ္တာ
- ၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူ
- ၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ နတ်ဆေးငယ်ရွှေက
- ၆။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ကမ္ဘာမြေဝယ်
- ၇။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ တိမ်ကြီးမာယာ
- ၈။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ စိတ်
- ၉။ ဆောင်းဝင်လတ်၏ လှမ်းလောက်ပေသည်
- ၁၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူလိုမိနိုးမ
- ၁၁။ မောင်သိန်းတန်၏ သည်တရွယ်
- ၁၂။ လေသူရဲတစ်ဦး(ဦးလှဝင်း)၏ ခေတ္တခြင်းနှင့် အားမာန် (Dead he not proud)
- ၁၃။ ပါရဂူ၏ ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမား
- ၁၄။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ ကျွန်ုပ်၏သဒ္ဒါ
- ၁၅။ လေသူရဲတစ်ဦး(ဦးလှဝင်း)၏ မှန်တိုင်း (Walls Hurricane)
- ၁၆။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရွှေလင်းယုန်
- ၁၇။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ပုဂ္ဂလပညတ်
- ၁၈။ မြတ်ဆွေ၏ စာရေးဆရာတို့၏ တန်းစာပေပုံနှိပ်များ
- ၁၉။ မင်းဆွေ၏ နာပည
- ၂၀။ စိချမ်းဝေ၏ တလှမ်းပင်ဆင့် ကျွမ်းရင်နှင့်
- ၂၁။ ဦးလှမိုး၏ ရဟန္တာစာပေ ကောဏ္ဍည
- ၂၂။ လူထုစိန်ဝင်း၏ ပထမစာပိုဒ်သမီးလမ်းတွင်သူများ
- ၂၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရဲဘော်မခင်မှတ်တမ်း
- ၂၄။ မင်းနိုင်ဦး၏ ပန်းတို့သည်လည်း ရန်ချင်းပြိုင်မည်နိုင်
- ၂၅။ ဇော်နောင်၏ တာရှေ့ကလေးများဖြင့် စာနောက်ကမ္ဘာတို့ကြည့်ရှုခြင်း
- ၂၆။ ဟိန်းလတ်၏ သီစိတ်မီးကြောင်းဖြစ်တည်မှုသစ် ပဉ္စလက်သရုပ်မှန် နှင့် စာပေစာနုပညာရေးရာ
- ၂၇။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏
- ၂၈။ ရွှေခေါင်း၏ စောစောဟင်လင်ကွမ်း
- ၂၉။ ဒဂုန်တာရာ၏ မေ
- ၃၀။ နတ်နွယ်၏ ရင်သွေးနှင့် မိုးချစ်လေး ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူ့မှစာနုပညာရှင်
- ၃၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ အဖြူ
- ၃၃။ ချစ်ဦးညို၏ လက်ဝဲပချစ်သူ
- ၃၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ တွေးတစ်စိန်မုံ
- ၃၅။ မန္တလေးကလောင်စုံ၏ မဆုံဖြစ်ကြသူများ
- ၃၆။ လူထုဒေါ်အမာ၏ ငွေနှင့်လက်နက်
- ၃၇။ ဒဂုန်တာရာ၏ပြင်
- ၃၈။ ရွှေခေါင်း၏ ရှိတ်စမ်းယား ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၉။ စိချမ်းဝေ၏ လှိုင်းနှစ်ထပ်ပင်လယ်
- ၄၀။ လူထုစိန်ဝင်း၏ တရွေ့တိုမျှော်၍ စာနောက်ကိုကြည့်ခြင်း



- ၄၁။ မြသန်းတင့်၏ ကံကောင်း
- ၄၂။ ချစ်ဦးညို၏ သူ့ဝတ္ထုတိုများ
- ၄၃။ မင်းသုဝဏ်၏ ပန်းနှင့်ပင်စည်
- ၄၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မုန်းရွံ့မဟု
- ၄၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သွေး
- ၄၆။ ဟိန်းလတ်၏ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏စာများ
- ၄၇။ အောင်ဝေ၏ အေးမြမြမြလှ
- ၄၈။ မောင်ဝံသ၏ ကမ္ဘာထိပ်တန်းနိုင်ငံများ၏ နိုင်ငံရေးစီးပွားရေး မြင်ကွင်းကျယ်လှစွာချက်
- ၄၉။ ဆောင်းဝင်လတ်၏ မီးပြတိုက်
- ၅၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူလိုလူ
- ၅၁။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ LET US SPEAK FRENCH
- ၅၂။ လူထုဒေါ်အမာ၏ မြန်မာပြည်တွင် စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုအခင်းများ
- ၅၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မြန်မာ့အေးပညာ
- ၅၄။ ကျော်ဝင်း၏လူများ ဖြစ်ရပ်များ တူရုတ်များ(နိုင်ငံတကာတိုင်ဒီယာမိတ်ဆက်)
- ၅၅။ ချစ်ဦးညို၏ အချစ်ဖြင့်လောင်ကျွမ်းတောက်ပသူများ
- ၅၆။ ရွှေတိုပိကြီး၏ ဝှေ့သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကျော် အနာဂါရိကဓမ္မပါလ
- ၅၇။ ဝသုန်၏ သားကလေးအမည်မသိနှင့် ဝတ္ထုတိုများ
- ၅၈။ ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သူသုန္ဒရီ
- ၅၉။ မြသန်းတင့်၏ အညတရရုပ်ပုံလွှာများ
- ၆၀။ တက်တိုး၏ မေတ္တာမွန် (Stilas Mamer)
- ၆၁။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ တကြိုတက် (The Haj-Leon Uris)
- ၆၂။ ချစ်ဦးညို၏ ပန်းမှုန်ဝေ
- ၆၃။ ကြည်ဦး၏ လှမ်းပင်တိုင်နှင့် နန်းတိုသို့လာတွေ့
- ၆၄။ စံတင့်ထွန်း(လှကွန်း)၏ ရွှေမည်း တိုယိုတာဝါးနှင့် တိကျတရားယဉ်ကျေးမှု
- ၆၅။ ဒဂုန်တာရာ၏ စန္ဒရာဆရာ (သို့) မဟာအချစ်
- ၆၆။ တောင်ပွင့်ဦး၏ ပညတ်ချက်စာမူတ် (၁၁) သင့်တာမပမ်းမိစေရ (Jeffrey Archer The Eleventh Commandment)
- ၆၇။ ချစ်ဦးညို၏ သစ္စာပရစိန်နှင့် ကာဠုဝတ္ထုတိုစာ
- ၆၈။ မောင်ဖိုးသူ၏ ခေတ်မီမိ ကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင်
- ၆၉။ မောင်ဝံသ၏ နိုင်ငံတကာအထူး၊ နိုင်ငံတကာအမြင်
- ၇၀။ ချစ်ဦးညို၏ တရားရင်နှင့်ရာဟုလာ
- ၇၁။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ ပက်တီဟက်စ် နှင့် တက်စီတယ်အေဂါ့ဇ်
- ၇၂။ တက်တိုး၏ ကမ္ဘာကျော်သူလျှိုမယ် မာတာဟာရီ
- ၇၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မာလာရီ
- ၇၄။ နတ်နွယ်၏ တက္ကသိုလ်နှင့်ပြင်ပကမ္ဘာ
- ၇၅။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ မင်းသားလေး (The Petit Prince)
- ၇၆။ မောင်ဝတ္ထု၏ ချစ်တဲ့သူငယ်လေ
- ၇၇။ သန်းမြင့်တောင်၏ ငိုခြင်း၊ ရယ်ခြင်း၊ နီခြင်း၊ ဝေးခြင်း... ဝတ္ထုတိုများ
- ၇၈။ ချစ်ဦးညို၏ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ
- ၇၉။ ပါရဂူ၏ နေရုဇရာ
- ၈၀။ လူထုဒေါ်အမာ၏ သက်တံ့ရောင် (The Rainbow)
- ၈၁။ မောင်ဝံသ၏ စတီးဝဲလ်နှင့် မြန်မာပြည်စစ်မှန်နာ (DD Ramen)

- ၈၂ မောင်ဖိုးသူ၏ စိန်ပီတာဘတ်မှလူ (Ken Follett The Man from Saintpetersberg)
- ၈၃ ချစ်ဦးညို၏ ဝတ္ထုစုနှင့်ဘဝ
- ၈၄ မောင်သန်းဆွေ၏ အိမ်ရှေ့စံလိုင်မင်းမှသည် ဂွန်ပီလီယန်မောင်လတ်သို့
- ၈၅ ဧည့်ခေါင်း၏ လက်ထက်တော်ကြီး
- ၈၆ မိုးဟိန်း(သားဂျာနယ်ကျော်)၏ ဆင့်ရွှေဆင့်ရွှေ ဆက်ရွှေဆက်ရွှေ
- ၈၇ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ အိပ်မက်ဆန်သောဘဝ
- ၈၈ ချစ်ဦးညို၏ စိမ်းနှင့် အင်္ဂါဇာတကများ
- ၈၉ မောင်ဝဏ္ဏ၏ ရယ်စရာကောင်းနေမလားမသိဘူး ဒီလိုလေ...
- ၉၀ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လောကီရတနာ
- ၉၁ ညီပုလေး၏ လိဂိုပွားကောင်း မင်ခြစ်မှတ်ပုများ
- ၉၂ မောင်ဖိုးသူ၏ စာထွတ်စာထိပ် (Ken Follett - Lie Down With Lions)
- ၉၃ ချစ်ဦးညို၏ အိပ်မက် အင်္ဂါလန် နိုင်ငံကြီးကို မောင်သွားထားလေမလား
- ၉၄ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မေ့အိပ်မက်
- ၉၅ ဝီလ်စော့မောင်၏ မြားရက် (The Black Arrow)
- ၉၆ မောင်ပိုင်သူ၏ သဲကြိုမဲကြီး (Ken Follett - The Key To Rebecca)
- ၉၇ ဒဂုန်တာရာ၏ မှန်ကွဲများပေါ်တွင်လမ်းလျှောက်ခြင်း
- ၉၈ မြသန်းတင့်၏ မြောက်ဘက်တောင်ကျွန်းဒေသမှအပြန်
- ၉၉ မောင်ဖိုးသူ၏ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် (Ken Follett - TRIPPLE)
- ၁၀၀ စာရေးဆရာ (၁၀၀) ၏ ၂၀ ရာစု မြန်မာဝတ္ထုတို (၁၀၀)
- ၁၀၁ ထူးမောင်၏ ဝီကင်းမုယော (Pearl S. Buck - Letter from Beijing)
- ၁၀၂ မောင်ဖိုးသူ၏ ကျားကုတ်ကျားခဲ (Ken Follett - EYE OF THE NEEDLE)
- ၁၀၃ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လက်ရွှေစင် ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၀၄ မင်းလူ၏ အသပြာလှလင်
- ၁၀၅ ချစ်ဦးညို၏ ဖူးမတ်များနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း
- ၁၀၆ ခင်ဖိုးချစ်၏ ဇွန်နဲ့ရ ကျွန်မဘဝပါရင် (Carve her name with pride)
- ၁၀၇ မောင်ဖိုးသူ၏ ကြေးတား
- ၁၀၈ မောင်ဝဏ္ဏ၏ ရင်တွေခုန်နေသည်
- ၁၀၉ မြသန်းတင့်၏ ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း
- ၁၁၀ ဖုကယားမ သိုးမလေးဒေါ်လီ အိမ်အာပင်နှင့် မျက်မှောက်ကျောရေရာအပြာဖြာ



ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

- ၁၀၉ တက်တိုး၏ သူတို့အတွေးအခေါ်မှတ်စုများ
- ၁၁၀ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ယဉ်ကျေးမှုအနိဗ္ဗာန်
- ၁၁၁ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဘဝပုံရိပ်များ
- ၁၁၂ ဒဂုန်တာရာ၏ အိပ်မက်ဖြစ်ပါစေရင်
- ၁၁၃ ဒဂုန်တာရာ၏ စိမ်းမြေရာ
- ၁၁၄ မောင်ဝဏ္ဏ၏ ရင်တွေခုန်နေသည်
- ၁၁၅ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်နှင့်အောင်ဖွေး
- ၁၁၆ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်
- ၁၁၇ ညီပုလေး၏ ဆူရစ် ပုဂ္ဂိုလ်၊ ကျားလျှာ၊ ထနေအင်း ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၁၈ မောင်သိန်းအိုင်၏ သမုဒ္ဒရာအထက်က ရောင်စက်နှင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

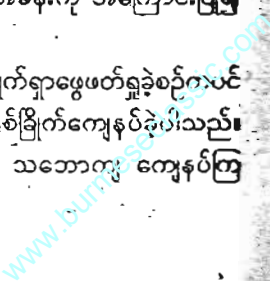
မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤဝတ္ထုသည် အမေရိကန်စာရေးဆရာ (Robert Wilder) ၏ (Fruit of The Poppy) ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၎င်းစာရေးဆရာပိုင်လ်ဒါ၏ ဝတ္ထုများကို လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်က ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်သဘောကျစွာ ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပါသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်သည် ပိုင်လ်ဒါ၏ ဝတ္ထုကို စတင်တွေ့ဖူးသည်မဟုတ်ပဲ သူ၏ဝတ္ထုကို ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်ရှင်ကို စတင်ကြည့်ဖူးသည်ဟုဆိုမှ တိကျမှန်ကန်မည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးသော ဇာတ်ကားမှာ (Written On The Wind) ဖြစ်သည်။ ရော့ဘတ်ဆန်း၊ ရော့ဘတ်စတက်၊ လောရင့်စဘောကောနှင့် ဒီရိုသီမလုံးတို့ ခေါင်းဆောင်ပါဝင်ကြပါသည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ် မတိုင်မီလောက်က ကြည့်ဖူးသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ၎င်းဇာတ်ကားကို ကြည့်ဖူးပြီးမှ စာအုပ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိဖတ်ရှုမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျသွားရာမှ ကျွန်တော်၏ ထုံးစံအတိုင်း သူ၏ စာအုပ်များကို ရှာဖွေ ဖတ်ရှုခဲ့မိပါသည်။ စာအုပ်တိုင်း မဟုတ်သော်လည်း တော်တော်များများကို သဘောကျကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။

(Written On The Wind) ဇာတ်ကားနှင့်စာအုပ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ အခြေခံ၍ ကျွန်တော် ဇာတ်ညွှန်းတစ်ပုဒ်ရေးဖူးပါသည်။ ၎င်းဇာတ်ကားမှာ "ရန်ကုန်သားနှင့် မန္တလေးသူ" ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်လေး၊ ခင်သန်းနုနှင့် မသက်ပန်တို့ ပါဝင်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းကျောရိုးကြီးတစ်ခုလုံး မတူညီသော်လည်း နောက်ဆုံး တရားခွင်ပေါ်ပေါက်ကွဲသည့် အခန်းကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော်ရေးခဲ့မိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပိုင်လ်ဒါ၏စာအုပ်များကို နှစ်ခြိုက်ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့စဉ်ကပင် (Fruit Of The Poppy) ဝတ္ထုကို ကျွန်တော်နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ စာဖတ်မိတ်ဆွေ အများစုကလည်း သဘောကျ ကျေနပ်ကြပါသည်။



ဤဝတ္ထု၏ အခြေခံသဘောတရားမှာ ဘိန်းဖြူအန္တရာယ်နှင့် မကြာခင် ကိုပြည်မှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင်းသို့ ဖီးဆင်းဝင်ရောက်နေသည့် ဘိန်းဖြူ လမ်းကြောင်းကြီးကို တားဆီးပိတ်ပင်ရန် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြသည့် နှစ်ပြည် ထောင်မှ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်တို့၏ အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားပါသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးအကြောင်းဆိုသည်နှင့် ၎င်း၏နောက်ကွယ်မှ အဖွဲ့အစည်းကြီး အကြောင်းလည်း ပါလာပါသည်။ ထိုအဖွဲ့ကြီးကား အမေရိကန်မှ ငပွကြီး မာဖီးယားဂိုဏ်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။ မာဖီးယားဆိုသည်နှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ခွန်များ၊ လက်မရွံ့လူသတ်သမားများပါဝင်လာပါတော့သည်။ ရှိကားဂိုမြို့ မာဖီးယားဂိုဏ်းမှခေါင်းဆောင်မှာ ဒင်နီ-ဗီလာနိုတဖြစ်ပါသည်။ သူတွင် ယုန် ကလေးလို ကြောက်တတ်သော စာရင်းကိုင် ဟာပေးမစ်ချယ်ဆိုသူရှိပါသည်။ တစ်နေ့သော် ဟာပေးမစ်ချယ်သည် မာဖီးယားအဖွဲ့မှ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲကိုခိုး ၍ ထွက်ပြေးပါသည်။ ဒင်နီ၏ အပျော်မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်သည့် စတေစီဝုတ်ဝပ်က ကြားမှ ဖြတ်ယူရန်ကြံပါသည်။ မာဖီးယားဂိုဏ်းက လက်မရွံ့လူသတ်သမား တစ်ဦးလွတ်ကာ လိုက်သတ်ခိုင်းပါသည်။ ဤသို့ . . . ဤသို့ဖြင့် လက်မှ မချနိုင် သော ဝတ္ထုစာအုပ်အဖြစ် ဖန်တီးထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။



ထိုဝတ္ထုကို ဖတ်ရစဉ်က ကျွန်တော်ကြိုက်ပါသည်။ သို့သော် ထိုစာချိန် က ဘိန်းဖြူ၏ ဆိုးရွားပုံကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ သိနားလည်နိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ ပါ။ ကြောက်လန့်ခြင်း အရသာရှိသည်အထိ မပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်တွင် ဘိန်းဖြူသည် မပေါ်သေးပါ။ ဘိန်းဖြူအန္တရာယ် ထည်း မဝင်သေးပါ။

ဤသို့ ရှိနေခဲ့ရာမှ လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်ခန့်က ဘိန်းဖြူ၏ ဆိုးရွား ပုံများကို ကျွန်တော် မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်တွေ့ရကြပါသည်။ ဤတွင် သတိတရ ဤဝတ္ထုဟောင်းကို ကျွန်တော် ပြန်ရှာ၍ဖတ်ပါသည်။ ထိုအခါမှဝတ္ထု၏အရသာ ပို၍ ပီပြင်လာသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်လာပါတော့သည်။

ပြောရလျှင် ယုံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဤဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်၍ စာအုပ်တိုက်တစ်ခုသို့ပေး လိုက်ပါသည်။ ၎င်းစာအုပ်တိုက်မှာ ကျွန်တော်၏ဘာသာပြန်စာမူကို လိုလိုချင် ချင် ထုတ်ဝေရန် ယူသွားပါသည်။ ပို၍ တိတိကျကျဆိုရပါမူ၊ ၎င်းထုတ်ဝေသူ၏ တိုက်တွန်းတောင်းခံမှုကြောင့် ကျွန်တော်က ဘာသာပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ၎င်းထုတ်ဝေသူ နေအိမ်အပြောင်းအရွှေ့တွင် ကျွန်တော်စာမူ ပျောက်

ဆုံးသွားပါတော့သည်။ စာမျက်နှာ (၄၀၀)ကျော် ပင်ပန်းတကြီးပြန်ဆိုထားသော စာမူတစ်ပုဒ် ပျောက်ဆုံးခြင်းခံရသည်မှာ ဘယ်လောက်ခံစားရမည်ကို စာဖတ် သူများ စာနာသဘောပေါက်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါသည်။

တကယ်တမ်း ပျောက်ဆုံးသွားပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သို့သော် စိတ်ထဲတွင်မူ မတင်မကျကြီးဖြစ်ကျန်ရစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ဝိဇ္ဇာစဉ်က လေးစားခင်မင်ရသော ဇေဘော်မိတ်ဆွေအသိုင်းအဝိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်တချို့နှင့် ဆုံပါသည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ဦး ၏ မိသားစုသည် (အောင်မိသားစု) စာပေထုတ်ဝေမှုလုပ်ပါသည်။ သူက တွန့်တော့ထံ စာမူတောင်းပါသည်။ ကျွန်တော် ငြင်းရန်၊ ပျင်းရန် မသင့်လျော် ပါ။ သည်တွင် ကျွန်တော်စိတ်အာရုံထဲ၌ ဤဝတ္ထုကို ပြန်၍ မြင်လာပါသည်။ ဤအချိန်၌ ကျွန်တော်တို့၏ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက် ဖျက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို အပြည့်အဝလုပ်နေကြပါသည်။ အောင်အောင်မြင်မြင် နှိမ်နင်းနေသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်းတစ် တပ်တစ်အား တစ်ထောင့်တစ်နေရာမှ ကူညီရေးသားလိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်တော်ပြန်ဆိုလိုက် ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က ပထမအကြိမ်ဖတ်စဉ်က ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်က ပြန်ဖတ်ရာ ပို၍ သဘောကျခဲ့သည်။

သုံးနှစ်ခန့်က ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။

ယခုတစ်ဖန် ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံအားခဲ၍ ကျွန်တော်ဘာသာပြန်မိ သော ဤစာအုပ်သည် . . .



နေ့မိုးသည် မက္ကဆီကိုကုန်းမြေမြင့်ပေါ်သို့ မိုးကြိုးလျှပ်စီးများဖြင့် သွန်းချရွာခဲ့ပြီး လေပြီ။ လမ်းများမှာ နက်ပြောင်၍ လမ်းဘေးရေမြောင်းများတွင် ရေများ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ၏။ အငှားကားများသည် လမ်းပေါ်၌ ဟိုမှသည် ပြေးနေကြ၏။ မနက်တစ်နာရီရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ည၏အရှိန်သည် မကုန်သေးဘဲ ယည်ပတ်လျက်ရှိသည်။

သူသည်တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေ၏။ မွေးရပ်ဇာတိမှာ ဝင် သူသည် သူ့စိမ်းလို့ဖြစ်နေကြောင်း ခံစားရ၏။ စောစောကပင် သူသည် ဇီကာလိုဒေသ ဈေးဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များရှိရာသို့ရောက်ခဲ့သေး၏။ အရာရာသည် ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူ၏ကလေးဘဝမှ ခြုံဟောင်းအစား နေရာဟောင်းအစား အသစ်အသစ်များ ထွန်းကားတည်ဆောက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်၏။



သူကား လက်ဖက်နှင့် ကာလို မင်ဒိုဇာ။ သည်အမည်တပ်၍ သူ့ကိုခေါ်ခြင်းမခံရသည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်၍ သူ့ နာမည်မှ ဟုတ်ပါလေစေဟု သူ သံသယဝင်နေပြီဖြစ်၏။ သူသည် အထူးတာဝန် ဖြင့် သုံးနှစ်ကျော် ဂျပါရကီင်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ ခွင့်နှစ်ပတ်ယူ၍ ဇာတိမြေသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမေသည် သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် ဖက်၍ ငိုကြွေးသည်။ အမေသည် သူ့သား အရွယ်ရောက်လာပြီး သားတို့ခေတ် သားတို့ အလုပ်အကိုင်နှင့် အမေ ရင်ခွင်သို့ ပြန်မလာနိုင်၊ အမြဲ မခိုလှုံနိုင်တော့ကြောင်းကို သိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့မိသားစုမှာ မက္ကဆီကိုပြည်၏ ရှေးအကျဆုံးမိသားစုများ ထဲမှာ အပါဝင်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မွေးဖွားရာ ချူယူဘတ်စ်ကို ဒေသမှာ သမိုင်း နောက်ကြောင်းများစွာရှိခဲ့သော ဒေသဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဒေသခံ ငယ်သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဖောင်းများနှင့် ဂေါ်ဖ် အတူရှိကြ၊ ဝရန်တာ လေသာဆောင်တွင် အရက်အတူသောက်ကြပါသည်။ သို့သော် အရာရာသည် အစစ်အမှန်နှင့် မတူတော့ပဲ အိပ်မက်လို ဖြစ်နေကြပါ တော့သည်။

နက်ဖြန်ဆိုလျှင်ကား သူသည် အထက်အရာရှိ ကာနယ်အော်တေဂါး၏ အမိန့်အရ ချီဟွာဟွာအရပ်သို့ သွားရမည်။ ထိုမှတဆင့် ဆိုနိုရာပြည်နယ်ရှိ ဟာမိုဆီလိုသို့ သွားရမည်။

ဟာမိုဆီလိုသို့ရောက်သည်နှင့် သူ့ဘဝသည် မြွေအရေခွံလဲလိုက် သလို နာမည်၊ အဝတ်အစား၊ အနေအထိုင်၊ အပြုအမူကအစ လျှို့ဝှက်စွာ သူ့ယူထားသောဘဝသို့ ပြန်ပြောင်းရမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကာလိုမင်ဒိုဇာဖြစ် ကြောင်း မေ့ပျောက်၍ ပစ်ရမည်။ လူတစ်ယောက်အနေနှင့် သာယာမှုပေးစွမ်း နိုင်သော အမှတ်တရ အပြုအကျင့်ကလေးများကို ခေါင်းထဲမှ လုံးဝဖျောက် ထုတ်၍ ပစ်ရတော့မည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အဖော်၊ စာအုပ်ကောင်း တစ်အုပ်၏ ဖတ်ရခြင်း အရသာ၊ တေးတစ်ပုဒ်၊ ဘရန်ဒီကောင်းတစ်ခွက်၏ အရသာ စသော ကိုယ်ပိုင်အရသာ ခံစားမှုများလည်း ပြောင်းလဲပစ်ရပေတော့ မည် ဖြစ်၏။

သူကဲ့သို့သော လျှို့ဝှက်အမှုထမ်းများ များစွာရှိပါသည်။

မက္ကဆီကန်အစိုးရကသာ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ အရေအတွက်ရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဘယ်သူ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်ပုံနှင့် အမှုထမ်းနေရသည်ကို လည်းကောင်း သိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ သူတို့ အားလုံးသည် သူတို့ဘဝ၊ သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်အမည်၊ အမှတ်အသားများကို မေ့ပစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လိုက်လျော သော အရောင်အတိုင်း ပုတ်သင်ညိုကဲ့သို့ အရောင်ပြောင်းကာ ကျရာတာဝန် ကို ထမ်းဆောင်ကြ၏။ တစ်ယောက်သည် တီဂျူဝါနာမှာ တက္ကစီဒီနိုင်ဘာဖြစ် နေချိန်တွင် တစ်ယောက်သည် တမ်ပီကို အရက်ဘားကောင်တာ အရောင်း စာရေးဖြစ်နေကာ၊ တစ်ယောက်က ဝီရာကရစ်မှာ စားပွဲထိုးဖြစ်နေပြီး၊ တစ် ယောက်က ဂျူဝါရက်ဖ်မှာ ဟိုတယ်စာရေး၊ တစ်ယောက်က မာတာမိုရီးစ်မှာ အခြေအနေမှ ကြမ်းပိုးဖြစ်နေနိုင်ပေသည်။ သူတို့အားလုံးသည် မက္ကဆီကန် အစိုးရ၏ လျှို့ဝှက်အမှုထမ်းများဖြစ်ပြီး၊ မက္ကဆီကိုပြည်မှ အမေရိကန်ပြည်ထဲ သို့ စီးဝင်နေသော မူးယစ်ဆေးဝါးလမ်းကြောင်းများကို ဖော်ထုတ်ထားဆီးရန် ကြိုးစားနေကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ခံယူရသောဘဝတို့သည် အထီးကျန်နိုင်လှပေသည်။ တာဝန် ကို ဦးဆုံးဆဲမြဲည့် ထမ်းဆောင်နေကြချိန်တွင် မိသားစုသည်လည်းကောင်း၊ အိုးအိမ်သည်လည်းကောင်း သူတို့ဘဝ၌ နေရာမရှိ။ သူတို့သည် တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် မသိကြ။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်က အရက်မှာသောက်သည် တို့ တစ်ယောက်က ရောင်းချနေသော်လည်း မသိကြသည်အထိ ဖြစ်နိုင်ကြ၊ ဖြစ်တတ်ကြပေသည်။ သို့သော် သူတို့ရရှိကြသမျှသော သတင်းအစအနများ အားလုံး စုပေါင်းအဖြေရှာ၍ ဌာနချုပ်က လှုပ်ရှားမှုပြုလုပ်ပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် အစိုးရသည် ပေါ်ပီပန်း (ဘိန်းပွင့်) ဝတင်ပွင့်ဖူး၊ အစေးခြစ်သည်မှအစ ဘိန်းဖြူ ချက်လုပ်ခြင်းအလယ် နယ်ခြားသို့တင်ပို့သည်အထိ ဘိန်းဖြူလမ်းကြောင်း တလျှောက်လုံးကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရုံမက တစ်ခါတစ်ရံ ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည်အထိ ထောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုဘက်တွင်လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးနှိမ်နင်းရေး အဖွဲ့အတွက် အလားတူ စွန့်စားဆောင်ရွက်တတ်ကြရသော လျှို့ဝှက်အမှုထမ်း များ ရှိပေသည်။ နှစ်နိုင်ငံအစိုးရဌာနချင်းလည်း ဆက်သွယ်၊ အမှုထမ်းချင်း လည်း ဆက်သွယ်ရုံသာမက တစ်ခါတစ်ရံ ပုဂ္ဂိုလ်ချင်းအထိ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်သွယ်၍ သတင်းဖလှယ်ခြင်း၊ အကျိုးတူတိုက်ပွဲအတွက် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်၍ ဆောင်ရွက်ကြပေသည်။ သို့တိုင် ဤသို့နှစ်နိုင်ငံပူးတွဲ၍ မူးယစ်ဆေးဝါးလမ်း ကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲသူများ အဝယ် အရောင်းကြီးမားမှုကြောင့် အမျိုးသားရေး အန္တရာယ်ကြီးတစ်ခုအထိ ကြီးမား လာခဲ့ပေသည်။

မင်ဒိုဇာတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်နေ၏။ သူ့အနေနှင့် ဒဲလ် ပရာဒိုဘာမှာ လူလိုသူလို အရက်တစ်ခွက်တစ်ဖလား လောက်တော့ ဝတ် ကောင်းစားလှ အကောင်းစား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့အကြားတွင် သောက် လိုက်ချင် စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ နက်ဖြန် ချီဟွာဟွာသို့ ရောက်ရှိသွားလျှင် မဖြစ်နိုင်တော့မဟုတ်ပါလား။ နက်ဖြန်ဆိုလျှင် သူသည် အခြားလူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ဂျပန်စွက်ဆိုသူ မိန်းမထိန်း၊ လူလိမ် သူခိုး အသေးစား တစ်ခါတစ်ရံ အရက်သမား၊ ရဲများနှင့် အမြဲတမ်း ပြဿနာပေးနေသူတစ်ဦး အဖြစ် ရောက်ရှိသွားတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။ မင်ဒိုဇာသည် သူ့စိတ်ကို သူ ယိန်း လိုက်၏။ ဒဲလ်ပရာဒိုဘာတွင် အမေရိကန်စည်သူများ မကြားက လာ ရောက်စားသောက်တတ်ကြရာ သူ့ကို အခြားတစ်ပါးတစ်နေရာတွင် တခြား

နာမည်တစ်မျိုးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် မှတ်မိသွားနိုင်ပေသည်။ မဖြစ်သေး။ မည်ကဲ့သို့ ပင်ဖြစ်စေ လျှို့ဝှက်ဝန်ထမ်းဘဝကို ထိန်းသိမ်းလျှို့ဝှက်ထားရမည်သာဖြစ်၏။ သူ့အနေနှင့် ဘယ်တော့ ဘယ်အချိန်မှ မေ့ပျောက်၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။

သူသည် တက္ကစီအငှားကားတစ်စင်းကိုတားပြီး ချူယူဘတ်စကို လိပ်စာကို ပေးလိုက်၏။ သူတို့ကားလေးသည် အခြားယာဉ်များအကြားတွင် တစ်ဟုန်ထိုးပြေးနေ၏။

မင်ဒိုဇာသည် သူ့ဘာသာသူ ပြုံးလိုက်၏။ 'လမ်းပျောက်သော ကလေး'ဆိုသည့် အမည်ကလေးမှာ အမှောင်ရိပ်တွင်းသို့မဝင်မီ မွေးရပ်မြေ နောက်ဆုံးညလမ်းပေါ်မှာ ခရီးသွားနေရပုံနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိလှပါပေ သည်ဟု တွေးလိုက်မိသောကြောင့်ပင်။

အညိုရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူညက်ညက်ကလေး၏ရင်ထဲတွင် ကြောက်စိတ်သည် တရိပ်ရိပ်တက်ပြီး လောင်မီးကဲ့သို့ ကျွမ်းနေရာ၊ ခြစားထားသော သစ်တုံးဆွေး လိုဖြစ်နေ၏။ သူသည် ရင်ထဲမှကြောက်စိတ် ဘီလူးကြီး၏ရန်မှ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် တက္ကစီထောင့်ခန်းမှာ ကျုံ့နေလိုက်သော်လည်း ကြောက်စိတ်ကား မပျောက်။ သူ၏ အဖိုးတန်ခြေနှင့် ခြေထောက်သေးသေးသည် ညစ်ပေ သော ကားအောက်ခင်းကော်ဇောပေါ်သို့ တင်ထားပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကမူ ဆိုဖာ ပေါ်တွင် ပုနေ၏။ သူ၏ ညိုပြာပြာရောင် ဟမ်းဘတ်ဦးထုပ်အစွန်းကလေးကို သာ ကားပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ မြင်ရနိုင်ပေသည်။

အပြင်ဘက်တွင်ကား ဆူညံရှုပ်ထွေးသော ရှိကာဂိုမြို့သည် လှုပ်ရှား နေ၏။ လေးလံကြီးမားသော ထရပ်ကားကြီးများသည် ဆူညံစွာ သူတို့လမ်း ကြောင်းမှ သူတို့သွားနေကြ၏။ အငှားကားများ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားလေးများသည် လွန်းယှက်ပြေးလွှားနေကြ၏။ တက္ကစီကားသည် ဒီးယားဘွန်းလမ်းထဲကို ဖြတ် ဝင်၏။ ဆန်တာမီး ဘူတာရုံဘက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။

အညိုရောင်ဝတ်စုံသည် ကားဆရာကိုငှားစဉ်က ခရီးလမ်း ညွှန်ကြား ခဲ့ပြီးသည့်နောက် တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်ကုပ်နေခဲ့ရာမှ ပထမဆုံးအသံထွက်လာ၏။

"ဖြည်းဖြည်းမောင်း . . . မရပ်နဲ့၊ တစ်ပြလောက်ပြန်ပတ်မောင်း၊ ပြီးတော့မှ ပြန်လာ" /

ကားဆရာက နောက်သို့ပြန်လှည့်၍ . . .
"နောက်ကျနေပြီဗျ"

"ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လော၊ ဒီအတွက် မင်းကို ပိုက်ဆံပိုပေးထားတာ မဟုတ်လား"

အညိုရောင် ဝတ်စုံရှင်၏အသံမှာ ကွဲအက်နေ၏။ ဆက်၍ . . .

"အချိန်ရှိပါသေးတယ်"

ဒရိုင်ဘာသည် ကိုက်၍ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သည်လောက ကမ္ဘာ မှာ အညိုရောင်ဝတ်စုံရှင်လို လူကြောင်တွေ အများကြီးရှိပါကလား၊ အငှားကား ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အနေနှင့် ကြုံဖူးဆုံဖူးပေါင်း များလှပြီ။ သူသည် ကားကို ဝိတ်ပေါက်နားသို့ ဖြတ်မောင်းခဲ့၏။ ရထားချိန်အနားကပ်မှ ရောက်လာသော ခရီးသည်များသည် သူတို့၏ ဝန်စည်စလယ်များကို ကားများပေါ်မှ တွန်းလှည်း များပေါ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းတင်နေကြ၏။ သူတို့သည် လက်မှတ်များ၊ ငွေကြေးများ ပေးရှင်းခြင်းပြုလုပ်ကာ နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် အတွင်းသို့ မြန်မြန်ထက်ထက် ဝင်နေကြ၏။ တက္ကစီကားသည် ဖြည်းဖြည်းကလေးဖြတ်မောင်းနေစဉ် နောက် ခန်းမှ အညိုရောင်ဝတ်စုံရှင်သည် တံခါးတစ်ပေါက်မှတစ်ပေါက် သူ မျက်စိ ကလေးနှင့် အစေ့အစပ်လိုက်ကြည့်နေ၏။ လူစုများ တစ်စုပြီးတစ်စုကို ကြောက် ရွံ့သောယုန်ကလေးလို လိုက်ကြည့်သည်။ သူသည် လက်ခွဲဖြင့် ခြောက်သွေ့ နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ပွတ်သပ်လိုက်ရာ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသော နီညိုရောင် မုတ်ဆိတ်များနှင့် ပွတ်မိ၏။

တက္ကစီကားသည် ဘူတာကို ကျော်လွန်ခဲ့၏။ နောက်အရှိန်မြှင့်သွား ကာ ဘူတာထိပ်ရပ်ကွက်ကို တစ်ပတ် ပတ်လိုက်ပြီးမှ ဝင်ပေါက်ရှိရာသို့ ပြန်ဝင် လာ၏။

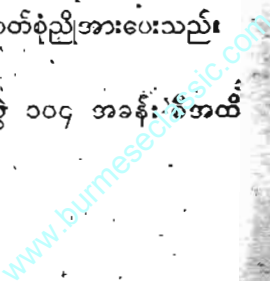
ကားဆရာက သရော်တော်တော်လေသံဖြင့်

"ကျေနပ်ပြီလား ဆရာ"

အညိုရောင်ဝတ်စုံရှင်သည် ကားဆရာကို ဘာမျှမပြော၊ ဂရုစိုက်ပေ။ ပလက်ဖောင်းနံဘေးသို့ ဆင်းလိုက်ပြီး ဖာလုပ်သမားတစ်ဦး ကားပေါ်မှ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးဆွဲချသည်ကိုတော့ စောင့်လိုက်၏။ ဖာလုပ်သမားက အိတ် ကြီးကို ဖြတ်ပိုင်းတစ်ခုချည်လိုက်ပြီး တစ်ဝက်မှာ ဝတ်စုံညှိအားပေးသည်။ ဝတ်စုံညှိက ဖာလုပ်သမားအား . . .

"မင်း ကျုပ်နဲ့အတူ စုပေါ်ချီရထား၊ တွဲ ၁၀၄ အခန်း ၁၆ အထိ လိုက်ခဲ့အုံး"

အလုပ်သမားက တွေ့သွား၏။



“အိတ်အတွက် စိတ်ချပါဆရာ၊ ကျွန်တော် တွန်းလှည်းပေါ်တင်ပြီး တခြားအိတ်တွေနဲ့အတူ ကျွန်တော် ယူလာခဲ့မှာပါ”

ဝတ်စုံညီက အိတ်ထဲမှ ငါးဒေါ်လာတန်တစ်ရွက်ကို အလုပ်သမား လက်ထဲသို့ ထည့်ယင်း . . .

“ကျုပ်က မင်းကို ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်စေချင်တာ၊ အတူတူနော် . . . နာလည်ပြီလား”

ဦးထုပ်နီနှင့် အလုပ်သမားလည်း ပိုက်ဆံချမ်းသာသောခရီးသည် တို့၏ ဇီဝကြောင့်မှုကို မကြာခဏ ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ သူသည် ဝတ်စုံညီ အငှားကားဆရာကို ငွေရှင်းပေးချိန်၌ အိတ်ကြီး တို့ မဟာ စောင့်နေလိုက်၏။

ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ လျှောက်လာစဉ် ဝတ်စုံညီသည် အလုပ်သမား နှင့် အတင်းပူးကပ်ကာ လူအုပ်ကြားမှ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။

အချိန်မှာ နီးကပ်လှပြီဖြစ်၍ ဘူတာရုံနာရီအရ မိနစ်အနည်းငယ် သာ လိုတော့၏။ နောက်ကျမှ ရောက်လာသော ခရီးသည်တို့သည် ဂိတ်ပေါက် မှာ တိုးဝှေ့တန်းစီနေကြရ၏။ လက်မှတ်စစ်သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အမြန်စစ်ဆေးနေရသည်။ ဝတ်စုံညီသည် လူတန်းထဲမှာ စစ်ဆေးခံသည်။ သူ့နောက်မှ ဦးထုပ်နီအလုပ်သမား ကပ်ပါလာခဲ့၏။ သူ့လက်သည် ကိုင်ထား သော အိတ်အတွက် ကူပွန်စာရွက်ကို ကိုင်ချည်ဆုပ်ချည်နှင့် ဝနာမငြိမ်မဲဖြစ်နေ ၏။ သူ့မျက်နှာကို ကြိုးစား၍ ဖုံးကွယ်လေ့ လုပ်နေ၏။

ပျားရည်ရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ရထားကုန် ပစ္စည်းတင်သည့်တွဲနားတွင် ဝင်ရောက်ကာ မတ်တတ်ရပ်နေခဲ့သည်မှာ နာရီ ဝက်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါ၏။ မိနစ်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံး ဖြတ်သန်းနေစဉ် အမျိုး သမီးသည် သတင်းမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း လှန်လှောဖတ်ရှုနေ ပုံရသည်။ ထိုသို့စာဖတ်နေစဉ်အတွင်း သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ရထားစီးခရီး သည် ဝင်ပေါက်ရှိရာသို့ အမြဲမပြတ်ရောက်ရှိနေ၏။ ဝတ်စုံညီ ဝင်ပေါက်တွင်း သို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ကာမှ မဂ္ဂဇင်းကိုပိတ်လိုက်ပြီး မိကျောင်းရေ အကောင်းစားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မိတ်ကပ်သေတ္တာကို ငဲ့၍ ယူကာ လူတန်း နောက်မှ ဝင်စီလိုက်၏။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ပကတိ အေးဆေးညင်သာလှ၏။ သွယ်ပျောင်းလှသော သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် တကွ ဆံဖျားမှ ခြေဖျားအထိ လိုက်ကြည့်နေကြကုန်သော နံဘေးမှ ပုရိသယောက်ျားတို့၏ အကြည့်များကို

လုံးဝဂရုထားဟန်မပေါ်ပေ။ သူမသည် ရှားပါးအဖိုးတန်လှသော ဝတ်စုံအင်္ကျီ တစ်ဖွင့်လို အမြင်တင့် အသွင်ဆန်းနေပေသည်။ သူမသည် နို့နှစ်ရောင်ငိုက်လန် ကို ပြေပြစ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူမသည် စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ လက် မှတ်စစ်ကို လက်မှတ်ပြသည်။ ပြီးနောက် ကျက်သရေရှိစွာ ခေါင်းညိတ်ဖြင့် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ဝတ်စုံညီသည် အထဲရောက်သည်နှင့် အတူသွားခရီးသည်များနှင့် အတင်းဝင်ရောက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းမှ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားဖွဲ့ကွယ် နေပုံရ၏။ စုပါချီ အမြန်ရထားကြီးသည် တောက်ပြောင်စွာ ပလက်ဖောင်းမှာ ရပ်ထား၏။ စောစီးစွာရောက်နေကြသော ခရီးသည်များသည် မှန်ပြတင်းပေါက် အတွင်းမှ ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း ရထားထွက်ရန်စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

နို့နှစ်ရောင် ဂါဝန်နှင့်မိန်းကလေးသည် သူမ၏ တွဲ ဝဝဂအတက်တွင် လက်မှာကိုင်လာသော အိတ်ကိုဖွင့်ပိတ်ရန် ပြသနာပေါ်နေပုံဖြင့် ရပ်နေ၏။ ထိုစဉ် ဝတ်စုံညီသည် သူမကိုကျော်၍ ရွေ့တွဲသို့ တက်ဝင်သွား၏။ သည်အချိန် တွင် အဖွင့် အပိတ် အလုပ်ရှုပ်နေသော မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးသည် ဝတ်စုံညီ ဝင်သွားသော အခန်း ၁၀၄ ၏ တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ ရောက်နေ၏။

တွဲစောင့်သည် လှေကားထစ်မှ သူမကို လက်ကမ်းပေးယင်း . . . “အစ်မကြီး . . . မြန်မြန်ခင်ဗျ၊ ရထားထွက်တော့မယ်”

သို့တိုင် မိန်းကလေးသည် တစ်စုံတစ်ရာလုပ်၍ ပြီးပုံမရသေး။ ဝဝဂ တွဲမှ တွဲစောင့်သည် သူမကိုဆင်း၍ ကူညီရန်ပြု၏။ နောက်ဆုံး အပြင်ပလက် ဖောင်းမှ လူဝင်ပေါက်တံခါးပိတ်သံကြားရသည်။ ထိုအခါမှ မိန်းကလေးသည် တွဲစောင့်ကို ထားခဲ့ပြီး ပေါ့ပါးစွာတက်လိုက်၏။ တွဲစောင့်သည် လှပသော မိန်းကလေး ကွယ်ပျောက်သွားသည်ကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်မိ၏။ သူ့တွေသည် အတော်အကြောင်းကြောင်နိုင်လှသော အလုပ်များကို လုပ်တတ် တြပါကလား။ အိတ်ပိတ်တာများ အပေါ်ရောက်မှလုပ်လျှင် ဖြစ်လျက်သားနှင့် ဖျဖြေတွေဟာ သည်အတိုင်းပါပဲ။ ဇီဝက ကြောင်သနှင့်ဟု တွဲစောင့်စိတ်ထဲမှာ ဆက်ကဲမေ့နေမိ၏။

စုပါချီ ရထားကြီးသည် လေညှင်းလေပြည်လို မပင်မပန်း ဖြည့်ဖြည့် ဆင်းအရှိန်ယူ၍ စတင်ထွက်ခွာလာ၏။ ရှည်လျားတောက်ပြောင်သော ဘွဲ့ကိုယ် သံကြီးကို ဘူတာအထွက် အကွေ့တလေးကို မှန်မှန်ကွေ့ထိုက်၏။ ခရီးထေး သန်ဆက်မြို့သို့ထွက်ခွာ ခြေဆန့်ရန် အချိန်တွေအများကြီးရှိနေသည့် အလားပင်။

စူပါချီရထားကြီးပေါ်သို့ ပထမအကြိမ် လိုက်ပါဖီးနင်းကြသူများသည် ရထားနောက်ပိုင်းရှိရာ စားသောက်တွဲသို့ ခြေဆန့်ကြသည်။ သူတို့သည် ဟောလီးဝုဒ်နှင့် တီဗွီသမားများ၏ ဇိမ်ခံသက်သက်လိုဖြစ်သော အလယ်ခန်းကို ကျော်လိုက်ကြ၏။

တွဲ ၁၀၄၊ အခန်း- စိ တွင် ဝတ်စုံညှိသည် အခန်းတံခါးကိုသော့ခတ်လိုက်ပြီး သူ့အိတ်ကိုဖွင့်သည်။ နောက် အိတ်ထဲမှ စကော့ဝီစကီတစ်ပုလင်းယူလိုက်ပြီး အသင့်ထုတ်ထားသော စက္ကူခွက်ထဲသို့ အတော်များများ ထည့်လိုက်ပြီး နောက် သည်အတိုင်း ဘာမှမရောတော့ပဲ မော့သောက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် အိပ်စင်၏ အစွန်းမှာထိုင်၍ အိတ်ထဲမှ ထူထဲလေးလံသော စာအိတ်ကိုထုတ်လိုက်ပြီး လက်နှင့် ချိန်ဆကြည့်၏။ နောက် ၎င်းစာအိတ်ကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်ကာ အရသာခံနေ၏။

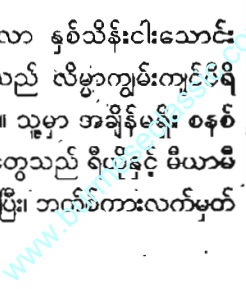
စာအိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာ ၂၅၀,၀၀၀ တိတိ အထုပ်လိုက် ပါ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထူထဲလေးလံနေခြင်းဖြစ်သည်။ 'ဒေါ်လာနှစ်သိန်းငါးသောင်း တိတိပါကလား' ဟု ပါးစပ်မှ တိုးတိုးကလေး ထုတ်ဖော် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ လူတစ်ယောက်၊ အထူးသဖြင့် သူ့အသက်ရွယ်ရှိ လူတစ်ယောက်၏ ဤဘဝ သက်တမ်းတွင် မပုံမပင် မကြောင့်မကြ၊ စည်းစိမ်နှင့် နေနိုင်လောက်သော ငွေကြေးပမာဏဖြစ်ပါ၏။ အဲ . . . အကယ်၍ ဒုင်္ဂါနှင့် သူ၏အဖွဲ့သားများက ထိုပိုက်ဆံများကို သူ မသုံးမဖြုန်းရသေးမီ လက်စ ပျောက်အောင် ရှင်းနိုင်ခဲ့သော်ပေါ့လေ။ သို့သော် ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ဝတ်စုံညှိသည် ရိုးရိုး သာမန်နေထိုင်ရန် မရည်ရွယ်ပေ။ သူသည် ခမ်းခမ်းနားနား လူ့စည်းစိမ်ပြည့်ပြည့်ဝဝ နေရန်ရည်ရွယ်ပေသည်။ သူသည် ပြင်သစ်ပြည် ရီဗီးယားကမ်းခြေ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရသော တိုက်ဖျိုးမှာ နေချင်၏။ ခိုင်းစရာ အိမ်ဖော် အများကြီး၊ အကောင်းဆုံးအစားအစာများ၊ အကောင်းဆုံး ဝိုင် အရက်များနှင့် သွယ်ပျောင်းလှပသော မိန်းကလေးများ ခြံရံလျက် နေချင်သည်။ နောက် ငွေကြေးဖြင့် ဝယ်ယူရရှိနိုင်မည့် သစ္စာရှိသော သက်တော်စောင့် သုံးယောက်ကိုလည်း ဝယ်ယူထားလိုပေသေးသည်။ အသေအချာ စိမ့်ဆောင်ရွက်ပါက လက်ထဲရှိ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲသည် ဤအတိုင်းပင် နေဦးမည်မဟုတ်။ သူသည် လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို အစအဆုံး သိပြီးဖြစ်သည်။ အဆက်အသွယ်၊ လုပ်နည်းကိုင်းနည်း၊ ဖြန့်ချိဈေးတိုက်ပါ သိသူဖြစ်ရကား ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲသည် မကြာခင် ဆယ်ဆ တိုးပွားလာနိုင်ကြောင်း သူသိသည်။ သို့သော် ရှေ့ဦးပထမ အရေး

အကြီးဆုံးမှာ သူ အသက်ရှင်အောင် နေနိုင်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူ့အနေနှင့် မီးရထားကို စီးလိုလှသည်မဟုတ်၊ သို့သော် သည်လမ်းသည် အကောင်းဆုံးလမ်းဖြစ်၍ ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းပင်။ အမှန်တော့ ရှိကာဂိုမြို့မှ ထွက်ပြေးရန် လူရူး၊ စိတ်မနှံ့သူတစ်ဦးမှသာ ရထားစီးမည်ဖြစ်သည်။ ရူးရူးမှုမက မိုက်ကန်း မိုက်မပေဦးမှ။ သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီခန့်ကို မိမိကိုယ်မိမိ အမြန်ရထား သံလျှောင်အိမ်ထဲတွင် ပိတ်နေမည်ဖြစ်၏။ ဟာပေးမစ်ချယ်သည် အဖူးတစ်ယောက်၊ စိတ်မနှံ့သူ တစ်ဦးမဟုတ်ပါ။ မိုက်မဲသူတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒင်နီနှင့် သူ့လူများသည် မစ်ချယ်ကို တခြား အမည်အမျိုးမျိုးတပ်၍ ခေါ်နိုင်ကြပါသည်။ သို့သော် အရူးဟုတော့ ခေါ်၍မရပါ။ ထို့ကြောင့်သာ သူ ဟာပေးမစ်ချယ်သည် သူ၏အသက်ကို သေးငယ်ပါးလွှာသော အမှားမျဉ်းကလေးပေါ်သို့ တင်ထားကာ လောင်းစားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ပုံမှန် စိတ်မှန် ရှိသူတစ်ယောက် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မလုပ်နိုင်လောက်သော မီးရထားပေါ်သို့ လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒင်နီသည် မစ်ချယ်ကို သည်လောက်မိုက်မဲစွာ လုပ်မည်ဟု တွက်ဆမည်မဟုတ်ပါ။

ဟာပေးမစ်ချယ်သည် လေယာဉ်လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို သူ့နာမည်ရင်းနှင့် ဝယ်ယူထားခဲ့ပါသည်။ တစ်စောင်မှာ ရီယိုသို့ တစ်စောင်က မီယာမီသို့ဖြစ်ပါသည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ပကတိလူစိမ်းနှစ်ယောက်တို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဘရာဇီးပြည်၊ ရီယိုသို့တစ်ယောက်၊ မီယာမီကမ်းခြေသို့ တစ်ယောက်၊ လေယာဉ်လက်မှတ် အသွားအပြန်အပြင် ငွေဒေါ်လာ ငါးရာစီရရှိကာ ခရီးသွားနေကြပေရမည်ဖြစ်၏။ မစ်ချယ်သည် စာလဲဗာလင်မြို့သို့ ဘတ်စ်ကားလက်မှတ်တစ်စောင်လည်း ဝယ်ထားခဲ့သေးသည်။ လက်မှတ်အရောင်းဌာနတွင် အင်မတန်ဈေးကျွတ်များစွာ ရှုပ်ခဲ့သဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက် မေးမြန်းစုံစမ်းပါက မစ်ချယ် လက်မှတ်ဝယ်သည်ကို မှတ်မိပြန်ပြောနိုင်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဒင်နီလိုလူမျိုးထံမှ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းငါးသောင်း နှီးယူခဲ့သူတစ်ဦးအနေဖြင့် သူလုပ်သမျှ ကိုင်သမျှသည် လိမ္မာကျွမ်းကျင်ဖိုရီသည်ဟု ဆိုနိုင်ပေ။ သို့သော် သူ မတတ်နိုင်တော့။ သူမှာ အချိန်မရိုး စနစ်ဇာကျ ပြင်ဖို့ဆင်ဖို့ အထိတော့ အချိန်မရ။ သူတို့တတွေသည် ရီယိုနှင့် မီယာမီသို့ သွားသည့် ခရီးသည်နှစ်ယောက်မှာ အတူများဖြစ်ပြီး၊ ဘက်စ်ကားလက်မှတ်



သည်လည်း အသုံးမပြုခဲ့ကြောင်းကို သိသွားမည်သာဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် သည်
နေရာမှာလည်း မစ်ချယ်သည် စွန့်စားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအချိန်လောက်
တွင် မစ်ချယ်သည် လုံခြုံမှု ရှိလောက်နေပြီ ဖြစ်ပါ၏။

မစ်ချယ်သည် ဒင်နီထံတွင် နှစ်ရှည်လများစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည့်
အတိုင်း၊ ဒင်နီ၏ အဖွဲ့အစည်းမှ အားနည်းသူများကို ကြိုတင်အကဲခတ်နိုင်ခဲ့
ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အပေါစား သေနတ်သမားများ၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဟုတ်လှပြီဟု
ထင်နေကြသူများသည် အားနည်းသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူများသည် ငွေဖြင့်
ဝယ်ယူ၍ ရရှိနိုင်ပြီး အညီအမျှ ရှယ်ယာပေးမည်ဟု စည်းရုံးလိုက်ပါက မစ်ချယ်
၏ လုံခြုံမှုကို ဖန်တီးပေးကြမည်ဖြစ်ပြီး၊ မစ်ချယ်က သူတို့အား အသုံးချသွား
သည်ကို ရိပ်စားမိကြမည်မဟုတ်ပါ။

မစ်ချယ်သည် နောက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြန်၏။ ဝီစကီသောက်
ရသည်မှာ လည်ချောင်းထဲ နင်ဆို့ဆိုကြီးဖြစ်နေ၏။ သို့သော် မစ်ချယ်က ကြီးစား
၍ မျိုချလိုက်၏။ ဝီစကီသောက်ခြင်းမှာ ကောင်းသောအလုပ် မဟုတ်ပါ။
သို့သော် ထူးခြားသော အားမာန်ကိုကား ရရှိသည်အမှန်ပင်။ သူ၏ ခရီးမှာ
ခွေးပြန်ရမည့် ခရီးဖြစ်ပြီး လွယ်ကူခြင်းလည်းမရှိနိုင်။ သူ စီးနင်းလိုက်ပါ
နေသော သံမဏိရထားတွဲအခန်းသည် လုံခြုံမှုကိုပဲ ပေးသလော၊ ခေါင်းတစ်ခု
ပင် ဖြစ်နေသလော မပြောတတ်။ သူ၏ အတွေးစိတ်များသည် စတင်လှုပ်ရှား
လာ၏။ အချိန်မရွေး မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သူ့အခန်းတံခါးကို တစ်ခုတစ်ယောက်က
လာခေါက်နိုင်ပေသည်။ သူ့အနေနှင့် ပြန်ပြောရမည်သာ ဖြစ်သောအကြောင်း
မှာ ခေါက်လာသူသည် လက်မှတ်စစ်သော်လည်းကောင်း၊ တွဲစောင့်သော်လည်း
ကောင်း ဖြစ်နိုင်သောကြောင့်ပင်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူတစ်ခါမှ မသိကျွမ်း
မဆုံဆည်းဖူးသော လူလည်းဖြစ်နိုင်သည်ပင်။ သည်အချက်ကို တွေး၍ သူ
ကြက်သီးထနေခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လူစိမ်းတစ်ယောက် အေးစက်သော
မျက်လုံးနှင့်၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမပါဘဲ သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် တာဝန်အရ
လာသူဖြစ်နေပါက ထိုလူသည် ဟာပေးမစ်ချယ်ကို ဂရုစိုက်မည်မဟုတ်ပါ။
ဟာပေးမစ်ချယ် ဝမ်းဗိုက်တွင်းသို့ ခဲပူတောင့် သုံးလေးတောင့် ဝင်သွားလျှင်
ဘယ်ပုံခဲစားရမည်ကို စာနာနေမည့်သူမဟုတ်ပါ။ သူ့လုပ်စရာရှိသည်ကို လုပ်
သွားမည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

မစ်ချယ်စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။
ရှုတ်တရက်ပင် မီးရထားတွဲအခန်းသည် သူထင်ထားသလို မလုံခြုံတော့ဟု

ယုံကြည်လာ၏။ သူ့အနေနှင့် စားသောက်သူများ၊ ခရီးသည်များ၊ ဆိုင်အလုပ်
သမားများ ရှုပ်ထွေးနေသည့် လူအများရှိသည့် စားသောက်တွဲ အရက်ဆိုင်ကမှ
ကောင်းပေးမည်ဟု တွေးမိလာ၏။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူအများရှိနေသမျှ
ကာလပတ်လုံး သူ့ကို ရန်ပြုနိုင်ဖွယ်ရာမရှိဟု တွေးထင်လာ၏။

သူသည် စာအိတ်ထူထွက်ကြီးကို လက်ဖြင့် ဆွဲကြည့်လိုက်ပြန်၏။
အတွင်းအိတ်ထဲသို့ ထည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ပွပွဖောင်းဖောင်းကြီးဖြစ်နေ၏။
ဟာပေးမစ်ချယ်သည် အဘာကျယ်လှသော လူတစ်ယောက်၊ ဟန်မရပန်နေ
များများ၊ ခပ်တုံးတုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ယခုလို သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စထဲ
မှာပင် သူ့ပုံပန်းပျက်သွားမည်ကို ဖိုးရိမ်နေသေး၏။ အိပ်မက်ထဲမှာလမ်းလျှောက်
နေသူတစ်ဦးလိုပင် သူသည် ပိုက်ဆံတွေပါသော စာအိတ်ကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်
လိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် စုပါချိုလိုအမြန်ရထားကြီး စီးနင်းလိုက်ပါသူတစ်ဦး
သည် မိမိအခန်းထဲမှာ ထားခဲ့သော ပစ္စည်းအတွက် နောက်ဆဲတင်းစရာမလို
ပေ။ သူသည် အိတ်ကိုသော့ခတ်ပြီး ခဲ့အောက်သို့ တွန်းသွင်းလိုက်၏။ သူ၏
စိတ်လက်များသည် ပေါ့ပါးသွား၏။ အမှန်တော့ ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်သည်ပဲ
ဆိုဆို၊ ငွေထုပ်ကြီးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်မထိပဲ ကင်းကွာသွားသည့်အတွက် ပို၍ လုံခြုံ
စိတ်ချသွားသလိုလိုခဲစားရသည်ကား အမှန်ပင်။

အခန်းထဲမှ မထွက်မီ နက္ကတိုင်ချည်ထားသည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ပြုလုပ်လိုက်ပြီးမှ တံခါးဆီသို့ လာခဲ့၏။ ကန့်လန့်ကိုဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်စင်္ကြံ
ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။ ဤကဲ့သို့ သူ ထွက်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တစ်ဘက်
ခန်းမှတံခါးသည် ချက်ကနဲပွင့်သွားသည်ကိုကြားလိုက်ရရာ မစ်ချယ်ရင်ထဲမှာ
ကြောက်စိတ်များ ဝုန်းကန်တက်လာပြီး အသက်ရှူရပ်သွား၏။ သူ၏သေးငယ်
သော မျက်လုံးအစုံသည် ပုစွန်များလို အပြင်သို့ ပြူးထွက်လာ၏။ သူတစ်ကိုယ်
လုံးမှာ ဇောချွေးများပြန်လာ၍ ချွေးနံ့ကို ပြန်ရနေ၏။ မစ်ချယ်သည် တရွေရွေ
နှင့် ဂဏန်းတစ်ကောင်လို အခန်းထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းပြန်ဝင်ဖို့ ကြိုးစား
သည်။ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် တစ်ဘက်ခန်းမှ ထွက်လာသူ လူစိမ်း၏ မျက်နှာ
ပေါ်မှ တစ်ဆုံချည်မှမရွေ့နိုင်ပဲဖြစ်နေ၏။

သူစိမ်းက သူ့မျက်နှာကိုကြည့်၍ . . .
“ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျ၊ ခင်ဗျားနေကောင်းရဲ့လား”
မစ်ချယ်သည် ပါးစပ်က ဘာမှမပြောနိုင်၍ မဖြစ်ပါဘူး ဆိုသည့်
သဘောနှင့် ခေါင်းကို ခါယမ်း၍ပြုသည်။ သူသည် သံကုန်တစ်မျိုး ဘယ်ရောက်

ရောက် ဘယ်ပေါက်ပေါက် တစ်နေရာရာသို့ထွက်ပြေးသွားချင်၏။ ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်း အခန်းထဲရောက်အောင် ပြန်ဝင်၏။ သူသည် တံခါးကို ပြန်ပိတ်ချင်၏။ သို့သော် လက်များက တံခါးကို ပြန်ပိတ်နိုင်လောက်အောင်ပင် အားမရှိတော့။ ဇာတ်လမ်းက သည်လိုပဲ အဆုံးသတ်ရမှာပါလား။ လာမည့်သူက ဘာမျှကြေငြာခြင်းမရှိပဲ၊ ဘာမှ ပျိုးနေခြင်းမရှိပဲ မြန်မြန် ဆန်ဆန်ရောက်ရသည်ပါပဲလား။

လူစိမ်းသည် မစ်ချယ်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကြည့်ကာ ကြင်နာစွာ ခေါင်းဆတ်လိုက်ပြီး . . .

“အခြေအနေ မကောင်းဘူးထင်တယ်နော်၊ ဂရုစိုက်၊ သိလား . . .” လူစိမ်းသည် သူ့ဘာသာပြောရင်း သဘောကျကာ အရက်သမားများ ထုံးစံအတိုင်း ရယ်မောလိုက်ပြီး စကြိုအတိုင်း ထွက်သွားလေ၏။

ဗားဗေးမစ်ချယ်သည် ရှိမြနေရာမှာ ငူငူကြီးရပ်ကျန်ရစ်သည်။

အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး လက်ဆေးကန်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ပလောင်ဆူနေ၏။ အော့ချင် အန်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်နေ၏။ ‘ငါ ရထားပေါ်က အမြန်ဆုံးဆင်းမဖြစ်တော့မယ်’ဟု သူ့ဘာသာ ပြန်ပြောလိုက်၏။ ‘ရထားနဲ့ လိုက်လာတာကိုက ငါရှူးတာ၊ ခုတော့ ချောင်ပိတ်မိတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေပြီ’ သူသည် လက်ဆေးကန်တွင် ပါးစပ်ထဲမှာ ပျို့သလိုလို ဖြစ်နေသည်ကို ပလုတ်ကျင်းလိုက်ပြီး လက်သုတ်ပဝါနှင့် လက်သုတ် ပါးစပ်သုတ်လိုက်၏။ သူ့အနေနှင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြံဖန်ပြီး ရထားပေါ်မှ ဆင်းရမည်။ တောကြိုတောင်ကြားမှာ အိပ်လိုက်မည်။ ခါးကြားမှာကား ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲသော ငွေများကို ခါးပတ်လုပ်၍ ပတ်ထားလိုက်မည်။ မဖြစ်နိုင်သော အတွေးများသည် အလကားပင်။ ဘာမှလည်း ကောင်းကျိုးဖြစ်မည်မဟုတ်။ စူပါချို အမြန်ရထားကြီးသည်လည်း ကင်ဆက်စီထီမြို့ မရောက်မချင်း လမ်း ဘယ်ဘူတာမှ ရပ်နားမည်မဟုတ်။ သူ၏ တစ်ခုတည်းသော လွတ်မြောက်ရေးမှာ မီးရထားပေါ်တွင် လူသူအစုအဝေးများအကြားမှာ ရောထွေးနေရန်သာ ရှိသည်။ ဒင်နီသည် သူ့အား ပထမ မဏ္ဍဆီကို၊ မိယာမိကမ်းခြေနှင့် ကလဲတလင်တို့မှာ အလျင် ရှာပေလိမ့်ဦးမည်။

မစ်ချယ်သည် ‘မိသားစု’ဟုခေါ်ဆိုသည့် မာဖီးယားဂိုဏ်းအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဂိုဏ်းကြီးအနေနှင့် အချိန်ကောင်းစွာရပါသည်။ ဘာမှ နေကြီးသုတ်ပျာလုပ်စရာမလိုပဲ။ ဒင်နီအနေနှင့် ရှိကာဂိုမှာ ထိုင်နေရုံသာရှိ

ပြီး သတင်းဖြန့်လိုက်ရုံသာရှိ၏။ သတင်းသည် တစ်ရာတစ်ထောင်မကသော အဖွဲ့ကြောများနှင့် တူသည့် ဂိုဏ်းကြီး၏ အဆက်အသွယ်များထံ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်အကြောင်း ပျံ့နှံ့သွားစေရုံပဲရှိပါသည်။ ငွေဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲဆိုသည်က အရေးမကြီးလှပါ။ အရေးကြီးသည်က စည်းကမ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ စည်းကမ်းကို နမူနာအဖြစ် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရန်မှာ သစ္စာဖောက်သူ ဟာဗေးမစ်ချယ်ကို စာရင်းရှင်းပစ်ရန်သာဖြစ်သည်။ ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် သူ့ဘာသာ သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူသည် ကမ္ဘာ့ချောင်စွန်းတစ်နေရာမှာ ပုန်းခိုအောင်းပြီး စားရရုံ၊ ဝတ်ရရုံ၊ နေရရုံကလေးအတွက် သူ့အသက်ကိုစွန့်၍ သည်ပိုက်ဆံများကို ယူလာခဲ့သည်မဟုတ်။

မစ်ချယ်သည် အရက် နောက်တစ်ခွက် သောက်ချင်လာပြန်၏။ သူသည် အရက်ကောင်းကောင်း အဝသောက်ကာ လှဲပြီးအိပ်ပစ်လိုက်ချင်၏။ သို့သော် မလုပ်ရ။ သူ သောက်ပြီးခဲ့သော အရက်ရှိန်သည် တရိပ်ရိပ်တက်စ၊ ပြုနေပြီဖြစ်၏။ သူသည် သေးငယ် ကျဉ်းမြောင်းသော ပန်းကို ကြိုးစားဟန်ပြင်လိုက်ပြီး စကြိုဘက်သို့ထွက်လိုက်၏။ သည်တစ်ခေါက်တွင်မူ စကြိုမှာ လူသူလေးပါးမရှိ။ သူသည် အရက်ဘားရှိရာတွဲသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန် ဘားကောင်တာသို့ ရောက်သည်နှင့် မစ်ချယ်သည် ဘားတွင်းရှိ လူသူပရိသတ်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ အဖြူရောင်အိပ်ပေါ်ကုတ်ဝတ်ထားသည့် စားပွဲထိုးများသည် ငန်းများ၊ ဖန်ခွက်များ၊ ပုလင်းများဖြင့် လူးလာဆန်ခတ်သွားလာနေကြ၏။ ဟန်ပန်ကြီးလှသော စားသောက်ခန်းဖြစ်၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မစ်ချယ်ဝင်လာသည်ကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ပုံမရကြ။ ထိုင်ခုံနေရာလွတ်ဟူ၍ သိပ်မရှိ။ ရှိသည့်နေရာတစ်ခုမှာ ပျားရည်ရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းမလှကလေးတစ်ဦး၏ စားပွဲဖြစ်သည်။ မစ်ချယ်သည် ထိုစားပွဲသို့ သွားလိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် စားပွဲမှာ အေးဆေးသက်သာစွာထိုင်နေ၏။ လက်ထဲတွင် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ရှိပြီး နံဘေးမှ ယောက်ျားပရိသတ်က သူမ၏အလှ၊ မျက်နှာ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တို့ကို ငမ်းနေကြသည်ကို အထူးအဆန်းမဟုတ်သလို ထိုင်နေ၏။ မိန်းကလေး၏ နံဘေးမှာ နီတွတ်တွတ်မျက်နှာနှင့် အသက်ခြောက်ဆယ် ဝန်းကျင်လောက်ရှိသော လူကြီးတစ်ဦးထိုင်နေ၏။ ထိုလူကြီး၏ ဆံပင်မှာ ဖြူဖွေးနေပြီး အဝတ်အစားကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်စားထား၏။ သူ့ပုံပန်းကြည့်ရသည်မှာ ဤကဲ့သို့စည်းစိမ်ကြီးလှသော ရထားတွဲပေါ်

မှာ လိုက်ပါရသည်အတွက် ဝမ်းမြောက် ဂုဏ်ယူနေပုံရလေသည်။
ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် ခုံအလွတ်နားတွင်ရပ်၍ ချိန်ဆ၊ နေလိုက်၏။
မိန်းကလေးသည် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး မစ်ချယ်မှလုံးထဲမှ မေးခွန်းကို သိသည့်
အလား . . .

“ရပါတယ်၊ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

သူမ၏အသံမှာ နူးညံ့သာယာအဆင့်မြင့်ပုံရလေသည်။ မစ်ချယ်က
“ကျေးဇူးပါပဲ”

မစ်ချယ်သည် ကျေးဇူးစကားပြောပြီး ထိုင်ခဲ့မှာထိုင်လိုက်၏။ ထိုင်
လိုက်ကာမှ သူသည် အပြေးအလွှားလာရသလို အသက်ရှူမြန်နေကြောင်း သတိ
ထားမိလေသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အမျိုးအမည်မသိသော
ကြောက်စိတ်များသည် တဖြည်းဖြည်းလွင့်ပါးသွားပြန်၏။ သူသည် သက်သက်
သာသာအနေအထားရောက်အောင် ပြောင်းထိုင်လိုက်၏။ သူ့အနေနှင့်လုံခြုံမှု
အတော်ရသွားပြီဟု ယူဆသည်။ ဤရွေ့၍လူ လူသူလေးပါးများပြားသော
လူအုပ်အကြားတွင် သူ့အား ရန်မူကြမည်မဟုတ်။ သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်
ကိုထုတ်၍ မီးညှိလိုက်သည်။ သူ့လက်များ တုန်မနေကြောင်း သူ ဝမ်းသာစွာ
တွေ့ရ၏။

အသက်ကြီးကြီး မျက်နှာနီနီ၊ ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့်လူက မျက်မှန်ပေါ်မှ
ကျော်၍ မစ်ချယ်အား တိုက်ရိုက်ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီမယ် . . . ကင်ဆက်စိတ်ဖြူမှာ ရထားဆိုင်တုန်း အရက်မရောင်း
ဘူးဆို”

မစ်ချယ်သည် အသက်မျှဦးမျဦးဝဝ တစ်ချက်ရှုလိုက်၏။ သူ့အား
တိုက်ရိုက် ရုတ်တရက်မေးမြန်းလိုက်၍ သူတုန်လှုပ်သွား၏။ သို့သော် ထိုလူကြီး
၏ ဖော်ရွေသော၊ ရင်းနှီးသောအသံနှင့် အမူအရာကြောင့် စိတ်သက်သာမှု
ရှိသွားကာ သူ၏ လေသံကိုလည်း သမန်ကာလျှံကာဖြစ်ရန် ကြိုးစားရင်း . . .

“မပြောတတ်ဘူးခင်ဗျ၊ အဲဒီလိုပဲလို့တော့ ကြားဖူးတာပဲ၊ ပြည်နယ်
ဥပဒေကြောင့်လား ဘာလားပဲ”

အဘိုးကြီးက စကားကြောရှည်စွာဖြင့် . . .

“အတော်ခွကျတာပဲနော်၊ မိုင်တစ်ရာလောက်ဖြတ်မောင်းနေတဲ့
မီးရထားပေါ်မှာတောင် ဥပဒေက တက် ကျင့်သုံးနေရတယ်လို့ အရေးကတော့
မကြီးပါဘူးလေ၊ ကျုပ်ကလည်း အရက်ဒီလောက်မှ မသောက်တာ၊ ကြားဖူးတာ

မို့ ဟုတ် မဟုတ်မေးကြည့်တာပါ”

အဘိုးကြီးက စကားတစ်ဝက်လောက်ကို နံ့ဘေးမှအမျိုးသမီးအား
ကြည့်၍ပြော၏။ အမျိုးသမီးက ဘာမှပြန်မပြော။ သို့သော် ပကတိအေးချမ်း
သောအပြုံးနှင့် ပြုံးပြ၏။

အဘိုးကြီး ကိုဆံဖြူကား စကားမရပ်။

“ကျုပ်ကတော့ ဒီဘက် အနောက်ပိုင်းကို ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်
ရောက်ဖူးတာပဲ၊ ကာလီဖိုးနီးယားမှာရှိတဲ့ သမီးနဲ့မြေးတွေက အရေးတကြီးခေါ်
လို့ သွားရမှာလေ”

သူသည် ပါးစပ်ကသာ ပြောသည်မဟုတ်၊ လက်ကလည်း ပိုက်ဆံ
အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထုတ်ပြီး အမျိုးသမီးကလေးကို ပြသည်။

“ဒါ . . . ကျုပ်သမီးနဲ့ မြေးတွေလေ”

မိန်းကလေးသည် ယဉ်ကျေးစွာ ဓာတ်ပုံကိုကြည့်၏။

“ကလေးတွေက ချစ်စရာလေးတွေပါလား”

အမျိုးသမီးက ဓာတ်ပုံကိုပြန်အပေး၊ ကိုဆံဖြူက မစ်ချယ်ဘက်သို့
လက်ဟန်နှင့်ပြရင်း . . .

“ကြည့်စမ်းပါဦးလား ခင်ဗျာ”

မစ်ချယ်အနေနှင့် တုံးတိတ် ငြင်းပယ်ရန် မသင့်လျော်၍ မိန်းကလေး
ထံမှ ဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူလိုက်၏။ မိန်းကလေးနှင့် သူတို့ အခိုက်အတန့် မျက်လုံး
ချင်းဆုံကြသည်။ မိန်းကလေးက ပြုံးပြ၏။

မစ်ချယ်က ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ယဉ်ကျေးစွာပင် . . .

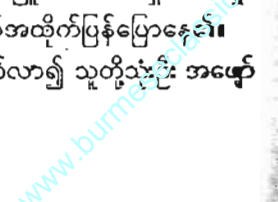
“ကျက်သရေရှိတဲ့ မိသားစုဓာတ်ပုံပါပဲ ခင်ဗျား”

မစ်ချယ်က ဓာတ်ပုံကို ပြန်ပေးသည်။ ကိုဆံဖြူက ဓာတ်ပုံကိုယူပြီး
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲပြန်ထည့်၏။

“ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတာက ကြာပါပြီ၊ ပုံထဲက ကျုပ်မြေးတွေဆိုရင်
ခုနေ အတော်ကြီးကြရောပေါ့”

ကိုဆံဖြူကား စကားဆက်နေ၏။ မစ်ချယ်အနေနှင့် အရာရာလျှာ
ရွှည်လွန်းသည်ကို သဘောမကျလှ။ သို့သော် ကိုဆံဖြူက စကားမရှိ စကားရှာ
ပြီး စကားဖောင်ဖွဲ့နေ၏။ မစ်ချယ်သည် အလိုက်အထိုက်ပြန်ပြောနေ၏။

ထိုစဉ် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် အနားဖြတ်လာ၍ သူတို့သုံးဦး အဖော်
သမကာများ အသီးသီးမှာကြ၏။



မစ်ချယ်က . . .

“ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် ညစာ အတူစားကြရအောင်လား . . .”

မိန်းကလေးကပြုံး၍ . . .

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကောင်းပါတယ်”

ကိုဆဲဖြူကမူ . . .

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ ဒီလို မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်

ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိကြမှ ကောင်းတာပေါ့”

မစ်ချယ်က အမျိုးသမီးကို ကြည့်ကာ . . .

“ရှစ်နာရီဆိုရင် ညစာစားဖို့ အချိန်တော်ပြီလား”

“ကောင်းပါတယ်”

စားပွဲထိုးက စားပွဲကြိုတင်မှာထားသူ၏ နာမည်ကိုမေး၏။ မစ်ချယ်သည် ပထမ ကြောင်သွား၏။ နောက်ပြီးမှ ပါးစပ်ထဲမှ ပေါ်လာသော အမည်တစ်ခုကို . . .

“ကင်မရွန်ပါ၊ ဟိုရေကင်မရွန်ပါ၊ သုံးယောက်တွက်နော် . . .”

ကိုဆဲဖြူက ထုံးစံအတိုင်း စကားဝင်ပြော၏။

“ဟုတ်သားပဲ . . . ကျုပ်တို့သုံးယောက်စကားသာပြောနေကြတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မိတ်တောင်မဖွဲ့ကြရသေးဘူး။ ကျုပ်နာမည် ချားလ်ဝီလျံဆန်ပါ”

မိန်းကလေးက . . .

“ကျွန်မက ဂျူးဒစ်ရွိုင်ရယ်ပါ”

မစ္စတာ ဝီလျံဆန်က ထိုင်ရာမှ ထပြီး . . .

“ကဲ . . . ကျုပ်တို့ချင်းလဲ သိကြပါပြီ၊ ကျုပ် အခန်းထဲမှာ လုပ်စရာလေးရှိလို့ ပြန်ပါအုံးမယ်၊ ဒီလောက် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ ညစာ စားရမယ်ဆိုတော့ လူနဲ့သူနဲ့တူအောင် ဝတ်ဆင်ရအုံးမှာပေါ့ဗျာကဲ . . . ခွင့်ပြုပါအုံး”

အမျိုးသမီးက . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ညစာ စားပွဲကျရင် ဆုံကြတာပေါ့”

မစ်ချယ်သည် မစ္စတာဝီလျံဆန် ထွက်သွားရာကို လိုက်ပါကြည့်ရှုနေသော မိန်းကလေးကိုကြည့်နေမိ၏။ ‘တစ်နေ့ကျရင် သည်လိုအကောင်းစားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်း ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်လို့ရတယ်’ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြော

နေလိုက်မိ၏။ ဒီမိန်းကလေးမဟုတ်တောင်မှ အလားတူမိန်းမချောကလေးများစွာကို ငွေနှင့်၊ ရတနာပစ္စည်းနှင့်၊ သားမွေးအင်္ကျီနှင့် ဝယ်၍ ရနိုင်ကြောင်း သူ သိသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလာ၏။ သူ့လက်ဝယ်ရှိ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲနှင့် အရင်းအနှီးပြုကာ ဘိန်းပင်များစိုက်မည်။ ဘိန်းပင်မှ ဘိန်းစိမ်းရမည်။ ဘိန်းစိမ်းမှ ဘိန်းဖြူချက်မည်။ ဘိန်းဖြူဖြစ်သည်နှင့် အားလုံးငွေတွေချည်ပဲ ဖြစ်မည်။ သူ့အနေနှင့် ဘယ်ကိုသွားရမည်၊ ဘာလုပ်ရမည်၊ ဘယ်လို လုပ်ရသည်ကို သိ၏။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူ့ငွေများနှင့် အသက်အန္တရာယ်လုံခြုံမှု ဝယ်ယူရရှိနိုင်မည့် မက္ကဆီကို တိုင်းပြည်တွင်းသို့မရောက်မီ အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။ မက္ကဆီကိုရောက်သည်နှင့် ဆိုနိုရာပြည်နယ်တွင် ဟာမိုဆီလိုမြို့နှင့် မိုင်အနည်းငယ်ဝေးသော ရွာကလေးတစ်ရွာတွင် ဘာတုဆိုသူရှိသည်။ ထိုလူသည် ငွေပေးနိုင်သမျှ စိတ်ချရမည့်သူ ဖြစ်သည်။

နံဘေးမှ မိန်းကလေး၏ စကားသံကြောင့် မစ်ချယ် အတွေးပျက်သွား၏။

မိန်းကလေးက . . .

“မစ္စတာဝီလျံဆန်ဟာ ခင်မင်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် စကားတော့ နည်းနည်းများတယ်နော်”

ဟာပေးမစ်ချယ်က မိန်းကလေး၏ စကားမှာ သူ့ကို ဖိတ်ခေါ်သံများပါလေသလားဟု သံသယဝင်မိ၏။

သူက . . .

“စကားက များလွန်းတယ်ဗျာ၊ အလာပ သလာပဆိုတာ နည်းနည်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ များလွန်းတော့ နားငြီးစရာကြီး”

“မစ္စတာ ကင်မရွန်ကတော့ စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘူးနော်၊ ဒါထက် ဘာအလုပ်အကိုင်များ လုပ်ပါသလဲ ရှင် . . .”

မစ်ချယ်က သူ့ဖြေမည့်အဖြေကို စဉ်းစားသဘောကျစွာဖြင့် . . .

“ဥယျာဉ်သမား၊ အဲ . . . စိုက်ပျိုးရေးသမားဆိုပါတော့ဗျာ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲရှင်၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်၊ ညရှစ်နာရီကျမှ ဆုံကြတာပေါ့”

အမျိုးသမီးက လက်တစ်ဘက်ကမ်းပေးရာ မစ်ချယ်သည် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ ဒီမှာနေခဲ့ပြီး နည်းနည်းပါးပါး

ဆက်သောက်လိုက်ဦးမယ်"

မစ်ချယ်သည် ထ,သွားသော အမျိုးသမီး၏ လှပပြေပြစ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ကြည့်ကျန်ရစ်၏။

စူပါချီရထားကြီးသည် အမှောင်ထုကိုဖြိုခွင်း၍ အရှိန်နှင့်ပြေးနေ၏။ မစ်ချယ်စိတ်ထဲတွင် အာကာသယာဉ်တစ်ခုစီးပြီး တစ်ခြားပြိုဟ်ကမ္ဘာတစ်ခုသို့ သွားနေရသည်ဟု ထင်မှတ်နေမိ၏။ သူသည် စားပွဲထိုးကိုခေါ်၍ အရက်တစ်ခွက် ထပ်မှာလိုက်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် သာယာနေပြီး သူ့အတွက် လုံခြုံနေသည်ဟု မစ်ချယ်တွေးမိသည်။



[၂]

စူပါချီရထားကြီး၏ အအေးစက်ဖွင့်ထားသော အခန်းထဲတွင် ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ခေါင်းချရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုဖွာကာဆောလ်မက်ဒရစ်သည်စဉ်းစားနေ၏။ သူသည် ရှိကာဂိုမြို့မှ အမြန်ရထားကြီးထွက်လာကတည်းက သည်ပုံစံအတိုင်း လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် စဉ်းစားပြီဆိုလျှင် လဲလျောင်း၍ စဉ်းစားချင်၏။ ယခုလည်း သူသည် လဲလျောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အတွေးစမ္မာသည် ဘာပုံသဏ္ဍာန်မှ ပေါ်မလာကြသေး။ တစ်စတစ်စစီ ကွဲပြားနေကြပြီး အဝင်ခွင်ကျဆက်စပ်မှုမရှိသေး။ တစ်ခုလုံးမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှမရှိပဲဖြစ်နေသည်။

မက်ဒရစ်သည် နောက်ထပ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို စီးကရက်တိုမှ မီးညှို့လိုက်၏။ သူ့နံဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲတွင် စီးကရက်တို ချားဖြင့် ပြည့်နေ၏။ အတွေ့အကြုံအရော အသိစိတ်ကပါ ဤအဖြစ်အပျက်များသည် တိုက်ဆိုင်မှုက မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဘာကြောင့် ရှိကာဂိုမာဖီးယားဂိုဏ်းချုပ် ဒင်နီဗီလာနိုဇာ စာရင်းစစ်ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် ဒင်နီဇီ၏ကောင်မလေး စတေစီဝုဒ်စ်နှင့် ရထားတံတိုင်းအတိုင်း အတူစီးရသနည်း။ ပို၍ ရှုပ်ထွေးစေသည်က ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ ပါးနီနီနှင့် ရွှင်ဂိန်းအပါ သည် ရထားမှာ ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

မက်ဒရစ်၏အလုပ်မှာ သိသင့်သိထိုက်သည်များကို သိထားရခြင်း ဖောက်ပါလား။ သည်တော့ သူ့ခေါင်းထဲမှ ဉာဏ်ဘဏ်တိုက်တွင်းမှ ရွှင်ဂိန်းအကြောင်းများကို ပြန်၍ လှန်လှောရှာဖွေလိုက်၏။ ရွှင်ဂိန်းဆိုသူသည်သောကကောင်းလှသော ဦးလေးတစ်ယောက် ပုံပန်းရှိပြီး ကုန်စုံဆိုင်၊ ဆန်တာလာဟော့စ် (ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုး)ပုံပေါက်ခါ၊ နွေရာသီပန်းခြံထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်ရင်းခိုစာကော့နေတတ်သည့် ဟန်ပန်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် လက်ထမ်းကား

ရွှင်ဂိန်းသည် ဒက်ထရိုက်မြို့ မာဖီးယားဂိုဏ်းမှ လူသတ်သမားတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ဘာကြောင့်လဲ . . .

ဘယ်လိုလဲ . . .

ဘာကြောင့် ဘယ်လိုများ၊ ဤထူးဆန်းလှသော လူသားသုံးစီးကို တစ်လှေတည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်းသွားရန်ဖြစ်ပေါ်စေ လိုက်ပါလိမ့်ဟု ဆောင်သည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် စဉ်းစားနေမိ၏။

သူ၏ မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ထိုသုံးဦးသောလူသားတို့၏ အလေ့အကျင့် အနေအထိုင်များအကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်၏။ သူတို့သုံးဦး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သိက္ခမရှိသည့်က မဖြစ်နိုင်သလောက်ပင်။ ဒင်နိုဗီလာနိုတသည် သူ၏ မိန်းကလေးဖြစ်သော စတေစီဝုဒ်ဝပ်ကို သူ့ဘဝ၌ တစ်သီးတခြားထားသူ ဖြစ်သည်။ စတေစီဝုဒ်ဝပ်သည် ဒင်နိုဗီလာနိုထားသော နေရာတိုက်ခန်းမှာ စည်းစိမ်နှင့်နေသည့်သဘောရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသားခရီးသွားကြသောအခါ ဟိုတယ်တွင်လည်းကောင်း၊ သင်္ဘောတွင်လည်းကောင်း၊ သီးခြားတစ်ခန်းစီးလေ့ ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ စတေစီအနေနှင့် မာဖီးယားဂိုဏ်းဝင်များနှင့် ဆုံဆည်းမိဖို့ အရေးမှာ ခဲယဉ်းလှ၏။ သည့်ထက်ကား ရှိကာဂိုမြို့ မာဖီးယားဂိုဏ်းမှ စာရင်း ဇယားစာအုပ်ပုံ၊ ဘောက်ချာပုံထဲတွင် နစ်မြုပ်နေသော စာရင်းကိုင် ဟာဗေး မစ်ချယ်ကို သိနိုင်ဖို့ ပို၍ခက်သေး၏။ အတွက်အချက်များက ဤသို့ရ၏။ သို့သော် အလိုလို အသိစိတ်များကမူ တစ်မျိုးညွှန်ပြနေ၏။ သည်ဇာတ်လမ်း အရှုပ်ထဲတွင် လူသတ်သမားရွှင်ဂိန်းသည် မည်သည့်အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင် သနည်း။

မက်ဒရစ်သည် လှဲနေရာမှထပြီး ဘော်ဘွန်တစ်ခွက်ကို ငဲ့ကာ ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်လိုက်၏။ အရက်ကို နည်းနည်းချင်းရပ်၍သောက်သည်။

ပြဿနာတစ်စုံတရာကား အစပျိုးနေပြီဖြစ်၏။ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ ဘာအကြောင်း ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ပါလဲ . . .

မက်ဒရစ်သည် စတေစီဝုဒ်ဝပ်ဆိုသည့် မိန်းမချောကို ဘူတာရုံမှာ စတင်မြင်လိုက်သောအခါ အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စားမှု ဖြစ်ပေါ်၏။ မိန်းကလေး ကား မိန်းမချောလေးတစ်ဦးပင် . . .။ သည်မိန်းကလေးသည် ပေါက်ဖွားလာ သောမျိုးရိုး ကောင်းသည်။ ပညာတတ်သည်။ နောက်ခံ အခြေအနေများ ကောင်းသည်။

ယနေ့ ရှိကာဂို၊ ဒက်ထရိုက်၊ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိစ်၊ နယူးယောက်၊ ကလဲဗာလင်၊ မီယာမီနှင့် တခြားမြို့ကြီးများ၏ မြေအောက် လောကီဘုရင်များ သည် ရှေးတုန်းကလိုမဟုတ်တော့။ ဘဲလ်ကပုန်း၊ လူစီးယားနီး စသူတို့သည် ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်များလို ဖြစ်နေကြပြီဖြစ်၏။ ယနေ့ ဂိုဏ်းရာဇာတို့၏ ရာဇပလ္လင်တွင် အရာရာတွက်ချက်တတ်သော စီးပွားရေးသမားများဖြစ်လာ ကြ၏။ အများစုမှာ အရှေ့ပိုင်းဒေသတက္ကသိုလ်များမှ ဘွဲ့ရသူများက တက်ထိုင် အုပ်ချုပ်နေကြပြီဖြစ်၏။ သူတို့သည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ဣန္ဒြေရစွာနေထိုင်လေ့ ရှိသည်။ သို့သော် လူကြီးလူကောင်းပုံယူထား၏။ လက်ထဲတွင် ချယ်လှယ်သည့် ကြိုးစကောင်းများကို ကိုင်ထား၏။ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ လောင်းကစားနှင့် မကောင်း သောမိန်းမအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတို့ပင်တည်း။ ယခုကာလ၊ မာဖီးယားဂိုဏ် တို့၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ပို၍ ပျော့ပျောင်းလာသည်။ ပို၍ရှုပ်ထွေးအသိခက်လာ စေသည်။ လူသတ်မှု၊ လူသတ်စေခိုင်းမှုများကားရှိပြီ ရှိတုန်းပင်ဖြစ်၏။ သို့သော် ရှေးယခင်တုန်းကလို လမ်းဆုံ၊ လမ်းထောင့်၊ ကားနောက်ခန်းများမှာ မဟုတ် တော့။ ပို၍ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်၊ သေသေသပ်သပ် ဖြစ်လာ၏။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ လူသတ်ခြင်းကား လူသတ်ခြင်းပင်တည်း။

စတေစီဝုဒ်ဝပ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် မျက်မှောက်ခေတ် မာဖီး ယားဂိုဏ်းအသွင်သစ်၏ ဟန်ပန်တစ်မျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်မက်ဒရစ်သည် စတေစီဝုဒ်ဝပ်ကို မိန်းကလေး၏ မြင်ကွင်း ကွယ်ရာမှ အက်ခတ်ကြည့်နေ၏။ မိန်းကလေးသည် ဘာသိဘာသာဟန်နှင့် ရပ်နေသော်လည်း သူမ၏မျက်လုံးများသည် အဝင်ဂိတ်ပေါက်ရှိရာသို့ မျက်ခြည် မပြတ် ကြည့်ရှုနေရာ၊ သူမသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်ရမည် ဟု မက်ဒရစ်တွေး၏။ သို့သော် ထိုစောင့်နေသူမှာ ဒင်နိုဗီလာနိုတတော့ မဖြစ် နိုင်။ အကယ်၍ မိန်းကလေးနှင့် ဒင်နိုတို့အတူခရီးသွားပါက မိန်းကလေးသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ စောင့်ကြည့်ရန်မလို၊ သူမအတွက် ယူထားသော အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းသွားရန်သာရှိသည်။ ဒင်နိုသည်လည်း သူ့ဘာသာ ကပ်လျက်ယူထားသော အိပ်ခန်းသို့ သွားမည်သာဖြစ်၏။

သူမ၏ခြေရင်းမှာချထားသော ခရီးသွားအိတ်ငယ်ကလေးကိုထောက် ချင့်၍ သူမသည် ဤပူပါချီ အမြန်ရထားနှင့် ခရီးသွားမည်သူဖြစ်ကြောင်း ယူဆ ရ၏။ ဤသို့ဖြစ်ခဲ့သော် ဘာကြောင့် မိမိယူထားသော တွဲအိပ်ခန်းသို့ သွားမနေ ပဲ ရပ်၍ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ဖတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေရသနည်း။

မက်ဒရစ်သည် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ့တွင် အချိန်များစွာရှိနေ၏။ သူ၏ သိလိုသောစိတ်သည် နီးကြွလာပြီဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ခရီးသည်လူအုပ်အကြားမှာ လူတစ်ယောက် ရောနှောဝင်ရောက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုလူကား ရွှင်ဂိန်းဖြစ်လေသည်။ မက်ဒရစ်သည် တိုးတိုးကလေး လေချွန်လိုက်၏။ သူသည် ရွှင်ဂိန်း၏အမူအကျင့်များကို သိပြီးသားဖြစ်သည်။ ရွှင်ဂိန်းဆိုသူသည် အိုးမကွာ အိမ်မကွာနေတတ်သူဖြစ်သည်။ သိချင်းကြီးဓာတ် ပြားများ စုဆောင်းနားထောင်တတ်သည်။ အပူဓာတ်ပေးထားသည့် ပန်းခြံ ကလေးတစ်ခု အိမ်မှာရှိသည်။ ယိုးဒယားကြောင်တစ်စုံကို သူ၏ ဒက်ထရွက်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးအိမ်မှာ မွေးထားသူဖြစ်သည်။ ရွှင်ဂိန်းသည် အလုပ်မရှိပဲ အိမ်မှ ဘယ်တော့မှ ခွာသူမဟုတ်။ သူ၏အလုပ်ကား တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူအား အပျောက်ရှင်းရန်ပင်ဖြစ်၏။ ၎င်းတစ်စုံတစ်ယောက်သည်လည်း မာဖီးယား ဂိုဏ်းက အလိုမရှိသူတစ်ဦးဖြစ်ရမည်။

ဤသို့ဖြစ်လျှင် ဤသို့သော မာဖီးယားကြေးစားလူသတ်သမားသည် ဘာအကြောင်းကိုစွဲနှင့် စုပါဆိုအမြန်ရထားပေါ်သို့ လိုက်ရသနည်း။

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဟာပေးမစ်ချယ်သည် အလုပ် သမားတန်း နံဘေးမှ ပုပုကလေး ကပ်ကာ ကွယ်ကာဖြင့် ဝင်လာသည်ကို မက်ဒရစ်တွေ့မြင်၏။ သည်တွင်မှ စတေစီဝုဒ်ဝပ်သည် ရပ်နေရာမှ စတင်လှုပ် ရှားသည်။ သူမသည် ချထားသော လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူ၍ အေးအေးဆေးဆေး ရထားပေါ်တက်သည်။ ဤသို့ဆိုသော် မိန်းကလေးသည် မစ်ချယ်ကို စောင့်နေ ခြင်းပါတကား။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ မက်ဒရစ်သည် ခေါင်းခါလိုက်ရ၏။ စတေစီဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ဟာပေးမစ်ချယ်ဆိုသူနှင့်များ လစ်ပြေးသည် ဆိုသည့်အတွေးမှာ မဖြစ်နိုင်လွန်းသဖြင့် မက်ဒရစ်သည် ထိုအတွေးကို ခေါင်းထဲ မှ ထုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။ သို့သော် သူတို့သုံးဦး၏လှုပ်ရှားမှုသည် မည်သို့သော အဆက်အသွယ်ရှိပါသနည်း။

မက်ဒရစ်သည် သူတို့သုံးဦးသားကို ကြည့်နေရာမှ တိုနေပြီဖြစ်သော စီးကရက်ကို ပစ်ချနင်းခြေလိုက်၏။ သူ၏မျက်လုံးနှစ်ခုအကြားတွင် အတွန့် ကလေးများဖြစ်ပေါ်နေ၏။ မစ်ချယ်သည် စတေစီကို မြင်ရုံနှင့် မသိကြောင်း သို့မဟုတ် မမြင်ဖူးကြောင်း သေချာသည်။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် သူခေါင်းထဲမှာ အတွေးတစ်ခုသည် အလိုအလျောက်ဝင်လာ၏။ စတေစီဝုဒ်ဝပ်သည် ဘာ ကြောင့် မစ်ချယ်ကိုမြင်သည်နှင့် မှတ်မိရသနည်း။ ဤသို့ဖြင့် ဆောလ်မက်ဒရစ်

သည် ထူးဆန်းသော လူသားသုံးဦးနောက်မှ ရထားပေါ်သို့ လိုက်တက်လိုက်၏။ သူကား စတေစီဝုဒ်ဝပ်၊ ဟာပေးမစ်ချယ်နှင့် ရွှင်ဂိန်းတို့သည် တွဲ ၁၀၀၃နှင့် ၁၀၄ တို့မှာရှိ၏။ သူ၏အိပ်ခန်းကား တွဲ ၁၀၂။

မီးရထား၏ လှုပ်ရှားမှုဟန်ချက်အတိုင်း မတ်တပ်ရပ်နေသော မက်ဒရစ်ခန္ဓာကိုယ်သည် လှုပ်ယိမ်းနေ၏။ နောက်ထပ် အရက်တစ်ခွက်ငဲ့လိုက် ရင်း အသံထွက်အောင် ရယ်မောမိသည်။ အကြောင်းမှာ သည်အခြေအနေမှာ အကြောင်ကြောင် ရယ်မောစရာအခြေအနေဖြစ်နေပြီး ဘာများဆက်လက်ဖြစ် စွားဦးမည်ကို စောင့်ကြည့်ရန် သူတွင် အချိန်သုံးဆယ့်ခြောက်နာရီခန့်ရှိနေ၏။

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်ကဆိုလျှင် သူသည် မကွဆီကိုပြည် ဆိုနီရာ ပြည်နယ်မှာရှိနေခဲ့၏။ ဤအရပ်၌ ဧကထောင်ပေါင်းများစွာသော ပေါ်ပိပင် (ဘိန်းပင်)များ စိုက်ပျိုးကြလေသည်။ ပေါ်ပိပန်းတို့သည် နေရောင်အောက်၌ ကြက်သွေးရင့်ရောင် ကတ္တီပါအလှဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေလေ၏။ ထိုအလှသည် ၎င်း၏ပေါ်ပိပင်များအကြား၌ အလုပ်လုပ်ကြသော မိန်းမကြီးငယ်တို့အတွက် ထူးခြားသော ရသခံစားမှု မပေးနိုင်ပေ။ နူးညံ့သော ပွင့်ဖတ်များကြွေကျပြီး နောက် ပေါ်ပိသီးကို ချွန်ထက်သောခားဖြင့် ကြောင်လိမ်လှေကားသဖွယ် တွမ်းကျင်စွာလှီးရသည်။ ထိုသို့ရစ်လှီးရာတွင် ပညာပါလှ၏။ ခားရာသည် နေက်လွန်း၊ မတိမ်လွန်း၊ အတော်လောက်ဖြစ်မှသာရ၏။ တိမ်လွန်းသော် အစေ့ တ သိပ်မထွက်၊ နက်လွန်းသော် အစေးသည် အထဲမှာပင်ခဲ၍ အပြင်သို့ စီးမကျ ထတ်။ ထိုသို့ အပြင်သို့ထွက်လာသောအစေးတို့ကို အကျအနူးခြစ်၍ ဖက် ဖားဖြင့်ထုပ်ရသည်။ ၎င်းမှ ဘိန်းချက်သည်။ ရိုးရိုးအလွယ်တကူချက်ရာမှ အညှိ ရောင်ဘိန်းစိမ်းရရှိသည်။ ထိုမျှသာဆင့် အနည်းငယ်ရှုပ်ထွေးသော ဓာတုဗေဒ ဆေးဝါးများဖြင့် ချက်လုပ်ပါမှ ဖြူဖွေးသော ဘိန်းဖြူမှုန့် (ဟီးရိုးအင်း)ရရှိလေ သည်။

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် မီးရထားဘီးနှင့် သံလမ်းတို့ ထိတွေ့မြည်ဟီး နေသော တေးဂီတသံကို နားထောင်ရင်း ပထမကမ္ဘာစစ်လောက်က နေ့စပ်ခဲ့ သော ကဗျာတစ်ပိုင်းတစ်စကို သတိရမိသည်။

‘ဆိုနီရာမြေကွက်တွေမှာ ပေါ်ပိတွေစိုက်ကြတယ် . . .
လက်ဝါးကပ်တိုင်တွေနံဘေးမှာ . . .
အတန်းလိုက် အတန်းလိုက်ကွယ် . . .
လက်ဝါးကပ်တိုင်များမှာ ဆိုနီရာမှာမဟုတ်ပဲ ကမ္ဘာအနှံ့ကြဖြန့် တည်

ရှိနေပြီကောဟု ဆောလ်တွေးမိသည်။ ၎င်းလက်ဝါးကပ်တိုင်များသည် မရေမတွက်နိုင်သော သင်္ချိုင်းမြေအမှတ်အသားများအဖြစ် လူသတ်မှုများ၊ ဆိုးရွားသော ရာဇဝတ်မှုများအစရှိသည့် လူသားတို့၏ ဒုစရိုက်မှုရလဒ်များအဖြစ် တည်ရှိနေကြပြီကော။ ဘိန်းဖြူသမား၊ ဆေးသမားများသည် လူတန်းစားမခွဲခြားပေ။ သူသည် နယူးယောက်မြို့ ပတ်အဝင်းညားမှာ နေနိုင်သလို အိန်ဂျယ်လိစ် နောက်ဖေးလမ်းကြားဒေသမှာလည်း နေနိုင်၏။ ဘိန်းဖြူကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော လက်ဝါးကပ်တိုင်အရိပ်မှာ သုံးစွဲသူတိုင်းအပေါ် ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။

လူငယ်များသည် ဆေးခြောက်ကို စတင်စမ်းသပ်ကြ၏။ ဆေးခြောက်မတိုးတော့သောအခါ အတန်းတက်၍ ဘိန်းဖြူသို့ကူးလာကြ၏။ ဘိန်းဖြူသုံးစွဲနိုင်ဖို့အတွက် ငွေလိုသည်။ ငွေလိုသောအခါ ခိုးသည်။ ပထမ မိဘထံမှခိုးသည်။ နောက် လမ်းသွားလမ်းလာ အပြစ်မဲ့သူများထံမှ လုယက်လာ၏။ တစ်ဆင့်ကား ရသည့်နည်း၊ ဖြစ်သည့်လမ်းဖြင့် လုယက်ကြလေ၏။ မိန်းကလေးများအတွက်ကား ဘိန်းဖြူတစ်ထုပ်ရဖို့အရေး သူတို့ခန္ဓာကိုယ်များနှင့် လဲလှယ်ရာမှတစ်ဆင့် မကောင်းသော မိန်းမဘဝသို့ရောက်ကြလေသည်။ သူတို့နောက်ကျောပေါ်မှာ ခွစီးနေပြီဖြစ်သော ဘိန်းဖြူမျောက်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ပို၍ပဲ တောင်းဆိုနေတတ်၏။ ဝိုက်ဆံသည် တစ်နေ့တစ်ခြား ပို၍ ပို၍ပဲ လိုလာ၏။ ထိုသို့သော ငွေများကို ရနိုင်သောလမ်းကား တစ်လမ်းသာရှိသည်။ လုယက် တိုက်ခိုက်ခြင်းနှင့် လူသတ်ခြင်းပင်တည်း။

ဘိန်းဖြူသည် သူတို့မျှော်လင့်ထားသလို အိပ်မက်လှလှကလေးတည်ဆောက်ပေးသည် မဟုတ် . . . ။ ဘိန်းဖြူစွဲမိသူတိုင်း ဘိန်းဖြူမသုံးစွဲရသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ်နိုင်အောင် ဝေဒနာခံစားမှုပြေပျောက်စေခြင်းငှာ နောက်ထပ် ဘိန်းဖြူရဖို့အရေးတစ်ခုသာ ရှိတော့၏။ ဘိန်းဖြူကို 'အစိမ်းဖြတ်'မြင်ကွင်းမှ စက်ဆုပ်စရာ ရင်နာစရာကောင်းလှ၏။ ဘိန်းသမားသည် အချိန်တန် ဘိန်းမရသည်နှင့် အော်ဟစ်လှည့်လည်နေတော့၏။ ခေါင်းနှင့်နံရံဆောင့်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံလာ၍ အရေခွံများကွာလာအောင် ကုတ်ဆွဲသည်။ တစ်ချိန်လုံး တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို အော်ဟစ်နေရလေ၏။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ဘိန်းဖြူစွဲနေသူပေါင်း မည်မျှရှိသည်ကို တိတိကျကျမသိကြ။ တစ်သောင်းလား၊ တစ်သိန်းလား၊ တစ်သန်းလား၊ တိတိကျကျ မရေတွက်နိုင်ရန်ကား မဖြစ်။

မူးယစ်ဆေးဝါးနှိမ်နင်းရေး ဥျာဏ်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် အမှုထမ်းသက် ဆယ်

နှစ်ကာလအတွင်း ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် မူးယစ်ဆေးဝါးလမ်းကြောင်းမှာ ပိုမိုကြီးထွားလာခဲ့သည်ကို မြင်တွေ့နေရ၏။ မူးယစ်ဆေးဝါးဝင်ရာ လမ်းကြောင်းသည် မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်လို ဖြစ်နေ၏။ စတုလီကွန်းတွင် 'မာဖီးယား' ဟု ခေါ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် 'ကိုစာနောစထရာ'ဟု ခေါ်၏။ သို့သော် မာဖီးယားဂိုဏ်းပင်ဖြစ်ပါ၏။ တပ်ဖွဲ့ဝင် အေးဂျင့်တိုင်း မူးယစ် ဆေးဝါးများ ဘယ်ကလာသည်ကို သိ၏။ မြေပုံဆွဲပြု၍ပင် ရသည်။ တူရကီပြည် ဘိန်းခင်းများမှ ဘိန်းစိမ်းများသည် ဆီးရီးယားသို့ပို့သည်။ ဆီးရီးယားမှ ဘီရွတ်၊ လက်ဘနွန်ပြည် ဘီရွတ်မြို့မှသည် ပြည်သစ်ပြည်တောင်ပိုင်းရှိ နေပယ်လ်သို့မဟုတ် မာဆေးလ်မြို့များသို့ ရောက်သည်။ ထိုသို့သော ပြည်သစ်ပြည် တောင်ပိုင်းမြို့ငယ်အနံ့တွင် ဘိန်းစိမ်းမှသည် ဘိန်းဖြူအဖြစ် ချက်လုပ်ပြောင်းလဲ သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် နည်းအသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် အမေရိကန်ပြည်ထဲသို့ ဝင်လာကြ၏။ ထိုပြင် တရုတ်ပြည်ဘက်၊ ကျူးဘားဘက်မှလည်း ဝင်ကြ၏။ ယခုကား မက္ကဆီကိုပြည်ဘက်မှ အလုံးလိုက် အရင်းလိုက် ဝင်လာပြန်သည်။

ဒင်နိုဗီလာနိုဗာကဲ့သို့သော သူများသည် ထိုမူးယစ်ဆေးဝါးလုပ်ငန်း၏ ကျောထောက်နောက်ခံ ငွေရေးကြေးရေးထုတ်ပေးလုပ်ကိုင်သူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးရောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်ရာ ငွေကို ရေလိုသုံးစွဲ၍ လူသားတို့၏ အားနည်းချက်၊ လောဘ၊ မောဟ်တရား၊ အကြောက်တရားတို့ကိုအကြောင်းပြု၍ အားနည်းချက်ကို ရှာဖွေအသုံးပြုကြ၏။

ဤကဲ့သို့သော မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုကို လုပ်ကိုင်ကြသော ခေါင်းဆောင်ကြီးကိုင်သူများသည် ဥပဒေ၏ လက်လှမ်းမမီရာမှာ နေထိုင်ကြလေသည်။ ကယ်ရီခေါ် သယ်ဆောင်ရသူများ၊ ဖြန့်ချိသူများ၊ လက်လီရောင်းသူများကား သူတို့တတွေ၏ ကြီးကိုင်ဆရာကြီးများသည် မည်သူ မည်ဝါဟု မသိကြ။ မူးယစ်ဆေးဝါး နှိမ်နင်းရေးဥျာဏ်အဖွဲ့များကား ဆရာကြီးများကို မည်သူမည်ဝါဟုသိကြသည်။ သို့သော် အထောက်အထားနှင့် လက်ဆုပ်လက်တိုင် မပြနိုင်ကြ။

မူးယစ်ဆေးဝါးလုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားသည်မှာ မာဖီးယားဂိုဏ်းကြီးပင်ဖြစ်လေ၏။ ၎င်းဂိုဏ်းကြီးသည် မြို့ကြီးတိုင်း၌ 'မိသားစု' ဂိုဏ်း များ ရှိလေသည်။ ၎င်းဂိုဏ်းများတွင် ကပို ခေါ် ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ဦးစီရှိ၏။ သူ့အတွက် ဆိုတိုကပို ခေါ် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ရှိသည်။ သူ့အောက်တွင် တပ်များ လက်ဖတ်တင်နင်များအဖြစ် ကပိုရက်ဂိုဏ်းများ၊ ၎င်း လက်ဖတ်တင်နင်

များအောက်တွင် ရက်ရှိမင့် ခေါ် တပ်သားများရှိ၏။ ထို့ပြင် ဥပဒေရေးရာများဖြင့် အကြံပေးရန် ကွန်ဆစ်ဂလီယာရီ များ ရှိကြသည်။ သူတို့ကား ဥပဒေဘွဲ့ ရများ ဖြစ်ပေသည်။ ဤသို့လျှင် မာဖီးယားဂိုဏ်းသည် စနစ်တကျဖွဲ့စည်းထား၏။

မက္ကဆီကိုပြည်နှင့် အမေရိကန်ပြည် နယ်နိမိတ်သည်ရှည်လျားလွန်းရကား ရဲများအနေနှင့် နယ်စပ်တစ်ခုလုံးကို ပိတ်ဆို့ရန် မလွယ်ပါ။ သို့သော် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် မက္ကဆီကိုအစိုးရ၏ အကူအညီဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးနှိမ်နင်းရေးဗျူရိုတပ်ဖွဲ့ဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားတားဆီးနေ၏။ မက္ကဆီကိုအစိုးရသည်လည်း အစွမ်းကုန်အကူအညီပေး နှိမ်နင်းနေပါ၏။ သို့သော် ဆွေးနေသော မော်တော်ကား တာယာကြီးတစ်ခုကို ဖာရသလို သည် နေရာဖာလိုက်၊ ဟိုကပေါက်လိုက် ဖြစ်နေ၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် မက္ကဆီကို အာဏာပိုင်များ၊ အစိုးရ အေးလျှင်များ၊ ဒေသဆိုင်ရာ ရဲအဖွဲ့ဝင်များနှင့် အသေအချာဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခဲ့၏။ သူတို့သည် ဆိုနိုရာပြည်နယ်ဘက်မှ ဖြတ်သန်း၏ ဘိန်းခင်းများကို ကြည့်ခဲ့သေး၏။ ဤပြည်နယ်နှင့် တခြားဒေသများတွင် ဘိန်းခင်းများရှိနေသည်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု မဟုတ်ပေ။ မက္ကဆီကိုအစိုးရသည် ရဟတ်ယာဉ်များနှင့် ဘိန်းခင်းများပေါ်သို့ မီးလောင်ဗုံးများချကာ ဖျက်ဆီးခဲ့ပေသည်။ သို့သော် မီးလောင်ဗုံးကြဲချခြင်းမှာ အန္တရာယ်ကြီးမားလှသည်။ အဆင်မသင့်လျှင် တောမီးလောင်နိုင်၏။ သစ်တောများ ပြုန်းတီးနိုင်သည်။ နံဘေးဝန်းကျင်မှ လယ်ယာများ၊ ရွာများသို့ ကူးစက်သွားနိုင်၏။

ဝါရှင်တန်ဌာနချုပ်တွင်လည်းဆောလ်သည် သူ၏ အစီရင်ခံစာကို စနစ်တကျတင်သွင်းခဲ့၏။ မက္ကဆီကိုအစိုးရထံမှ ရရှိခဲ့သော သတင်းများအရ ဘိန်းဖြူရောင်းသမားများစာရင်းကို တင်ပြခဲ့၏။ သို့သော် အရောင်းသမားတစ်စု အဖမ်းခံရလျှင် နောက်တစ်ဦးပေါ်လာခြင်းသာဖြစ်သည်။ ပင်မအရောင်းအဝယ်သမားကား မထိခိုက် . . .။ ယခု လောလောလတ်လတ် ဘိန်းဖြူဈေးမှာ မက္ကဆီကိုတွင် တစ်အောင်စကို ဒေါ်လာ ၃၅၀ ရှိပြီး အမေရိကန်ပြည် ဘိန်းဖြူဈေးခွဲသူများလက်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ အဆရာပေါင်းများစွာ ကြီးမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ် လော့အိန်ဂျယ်လိစ်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းမှာ မမျှော်လင့်သော ကိစ္စမဟုတ်။ သူသည် လော့အိန်ဂျယ်လိစ်မြို့တွင် လုပ်ကိုင်ဖူး

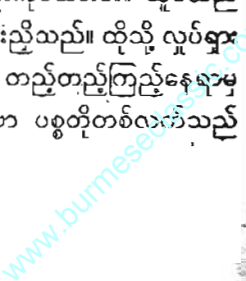
ပြီးသားဖြစ်သည်။ အမှန်အားဖြင့် သူသည် လေယာဉ်ခရီးဖြင့် သွားရန်ပုံဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတွင် ရက်အားတစ်ချို့ရှိနေခြင်း၊ နောက်ပြီး မီးရထားစီးခြင်းကို ငယ်စဉ်ကပင် စွဲလမ်းခဲ့သဖြင့် သူသည် စူပါချီ အမြန်ရထားကြီးပေါ်သို့ လိုက်ပါစီးနင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ခရီးသွားဟန်လွှဲ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသော ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးနှင့် ရထားတစ်စင်းတည်းတွင် ဆုံနေရ၏။ သူတို့သုံးဦးသည် မည်သည့်မဟုတ်မတုရားသော ကိစ္စကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ သူ၏အလုပ်ကား မဟုတ်။ သူကား ပွဲကြည့်ပရိသတ် သက်သက်။ သို့သော် ဒင်နီဗီလာနီဇာနှင့် ပတ်သက်သမျှသည် ဆောလ်အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်ချည်းဖြစ်သည်။ ဒင်နီဇာ မိန်းကလေး၊ လူသတ်သမားနှင့်ရှိကာဂိုမာဖီးယားဂိုဏ်းစာရင်းကိုင်တို့၏ သူ့ရှားမှုကို ဒင်နီဇာသိပါက စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်မည်ကား အမှန်ပင်တည်း။

ရွပ်အင်္ကျီ ရင်ဘတ်ဖွင့်လျက် ရွှင်ရိန်းသည် သူ့အခန်း မျက်နှာသစ်ကန်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ ထိုစဉ် သူ့အခန်းတံခါး ဖွင့်သံ ပိတ်သံကိုကြားရသည်။ ထိုအချိန်၌ သူသည် ဆပ်ပြာများဖြင့် လက်နှင့် မျက်နှာသစ်နေချိန်ဖြစ်၏။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မျက်နှာပြင်ကို ဆပ်ပြာများနှင့် ဆက်၍ပွတ်လိုက်၏။ ဆက်လက်၍ ရေဖြင့် သစ်ချလိုက်ပြီးမှ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ယူသည်။ သူသည် နောက်သို့ မလှည့်ပါ။ အမှန်အားဖြင့် နောက်သို့လှည့်စရာလည်း မလိုပေ။ မျက်နှာသစ်ကန်ထိပ်ရှိ မှန်ပြင်တွင် ပျားရည်ရောင်ဆံပင်နှင့် မိန်းကလေး၏ အရိပ်သည် ထင်း ထင်းပေါ်နေပြီးဖြစ်ပါသည်။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာမှာ မပြုံးမရယ်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး မတွေ့ဖူးကြသလို မျက်လုံးချင်းဆုံသည်။ မစွတာဂိန်းဖြည်းဆေးစွာ နောက်သို့လှည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးသည် အခန်းတံခါးကို မှီ၍ ရပ်နေ၏။ သူမဘယ်လက်ထဲတွင် စီးကရက်တစ်လိပ်နှင့် ရွှေရောင်မီးခြစ်တစ်လုံးကိုင်ထား၏။ သူမသည် စီးကရက်ကို ပါးစပ်မှာတော့၍ ရွှေရောင်မီးခြစ်နှင့် မီးညှိသည်။ ထိုသို့ လှုပ်ရှားပြုမူစဉ်အတွင်း သူမ၏မျက်လုံးများမှာ ရွှင်ရိန်းကို တည့်တည့်ကြည့်နေရာမှ လုံးဝမရွေ့ပါ။ သူမ၏ညာလက်တွင် ၃၂ ကာလီဗာ ပစ္စုတိုတစ်လက်သည် မစွတာဂိန်း၏ ဗိုက်တည့်တည့်သို့ ချိန်ထား၏။

“အဒီအတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေနော်”



မိန်းကလေးသည် လေသံဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် ပြုံးစေ အပြုံးကလေးတွဲခဲ့လျက် ဆက်၍ . . .

“မစ္စတာ ပီလျဆန်”

တစ်စက္ကန့်၏ အစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခုမျှ ရွှင်ဂိန်း၏မျက်လုံးများသည် ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် အပြစ်ကင်းစင်၊ မသိနားမလည်သော မျက်နှာထားသို့ ပြန်ပြောင်းသွား၏။ သူက . . .

“ဘုရားရေ . . . မင်းလို မိန်းကလေးချောချောလှလှတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းထဲကို မဝင်ရဘူးကွယု။ အထူးသဖြင့် တံခါးမခေါက်ပဲနဲ့ပေါ့လေ . . . နောက်ပြီး သေနတ်ကြီးကို ကိုင်လို့”

မိန်းကလေးသည် လက်ထဲမှ သေနတ်ကို အနည်းငယ်လှုပ်ယမ်းလိုက်၏။ သူမက . . .

“ကျွန်မအမေကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းထဲကို သေနတ်မပါပဲ မဝင်ရဘူးလို့ မှာထားတယ်ရှင်၊ ကဲ . . . ဟိုဘက်လှည့် . . .”

မိန်းကလေး၏ အမိန့်ပေးသံကမူ မာကျောလှ၏။ သူမကဆက်၍ . . .

“ရှင့်လက်နှစ်ဘက်ကို ခေါင်းပေါ်မြှောက်ပြီး နံရံပေါ်ထောက်ထား”

ဂိန်းသည် အခြေအနေကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၏။ သို့သော် ခိုင်းသည့်အတိုင်းကား လှုပ်ရှားလိုက်၏။ သူ့ကျောတွင် ၃၂ဘို့ ပစ္စတိုပြောင်းလာရောက်ဖိကပ်မှုကို ခံစားရ၏။ ဖိထားပုံမှာ ခပ်တင်းတင်းဖြစ်ပြီး တကယ်တမ်း လုပ်မည့်ပုံဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး၏ လက်တစ်ဘက်သည် လျင်မြန်စွာ ကျွမ်းကျင်စွာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် လက်နက်ရှိမရှိ ရှာဖွေလိုက်၏။ ရှာပုံမှာ စနစ်ကျသည်။ တိကျသည်။ လက်နက်မရှိကြောင်း သေချာသွားသည်။

ရွှင်ဂိန်းသည် ယခုတိုင် ဘာမျှမသိနားမလည်သော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဟန်ပန်နှင့် . . .

“ကျုပ် . . . လှည့်လို့ရပြီလားခင်ဗျ”

“လှည့်တော့”

ဂိန်းသည် နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေးသည် ချိတ်မှာ ချိတ်ထားသော မိုးကာအင်္ကျီအိတ်များထဲသို့ လက်နှိတ်ကာ လက်နက်ရှာဖွေ၏။ ဂိန်း၏ လက်ချောင်းများသည် မသိမသာတွဲအတွင်းမှအစောင့်ကို ခေါ်သည့် ခလုတ်ရှိရာသို့ ရွေ့လျား၍ သွားသည်။

မိန်းကလေးသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် လှုပ်ရှားနေ၏။ သူမသည်

ဘာမျှမသိသလို နေရာမှ အေးစက်တိကျစွာဖြင့် သူမ၏လက်ထဲမှ စီးကရုတ်မီးဖြင့် ခလုတ်ရှိရာသို့သွားနေသော ရွှင်ဂိန်း၏ လက်ဖမ်းပေါ်သို့ ထိုးချလိုက်၏။

ဂိန်းသည် တကိုယ်လုံး တုန်သွားသော်လည်း ပါးစပ်မှ အသံမထွက်ပေ။ သူ့လက်ကို ခလုတ်ဘေးမှ နောက်သို့ ရွေ့လိုက်၏။

မိန်းကလေးက ဂိန်းကို တည့်တည့်ကြည့်၍ . . .

“ရှင့်လက်ဆွဲအိတ်ကို ထုတ်လိုက် . . .”

ဂိန်းသည် ခိုင်းသည့်အတိုင်း အိပ်စင်အောက်မှာ ကုန်း၍ သူ၏လက်ဆွဲအိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ နောက် အိတ်ကို အစိမ်းရောင်ကူရှင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

စတေစီဝပ်သည် အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ရှုပ်အင်္ကျီများ၊ ညဝတ်အင်္ကျီများကို တစ်ခုချင်းမ၍ အပြင်သို့ ထုတ်၏။

ရွှင်ဂိန်းသည် မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် . . .

“ဒီလောက် သေသေသပ်သပ်ထည့်ထားတာဗျာ၊ ကျုပ်က သပ်သပ်ရပ်ရပ်မှ သဘောကျတာ”

သေတ္တာအောက်ဆုံးတစ်နေရာတွင် လည်ရှည်ခြေနင်း အနက်တစ်စုံ တွေ့ရသည်။ မိန်းကလေးသည် ခဏမျှကြည့်လိုက်၏။ နောက် တစ်ဘက်ကိုယူသည်။ လက်ထဲမှာ ဆကြည့်ပြီး နံဘေးသို့ ဖယ်လိုက်၏။ နောက် တစ်ဘက်ကို ယူ၍ ဆကြည့်ပြန်၏။ မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်ကလေးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။ လက်ကိုလှည့်၍ ခြေနင်းကိုစောက်ထိုးလှုပ်ခါလိုက်၏။ ပုလိပ်သုံး ၃၈ ဘို့ သေနတ်တစ်လက် လက်ဆွဲအိတ်အဖုံးပေါ်သို့ ကျလာ၏။ ရွှင်ဂိန်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩမှုသော်လည်းကောင်း၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုသော်လည်းကောင်း၊ မတွေ့ရ။

ခက်ခဲသော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို အဖြေရရှိသွား၍ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ မိန်းကလေးသည် သေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ဆုံလည်ခလုတ်ကလေး ဖိတွန်း၍ အပြင်သို့ထုတ်လိုက်ပြီး အေးစက်သော ကျည်ဆန်များကို လက်ဖဝါးထဲသို့ သွန်ထုတ်လိုက်၏။ နောက် ကျည်ဆန်များကို သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ခြောက်လုံးပြန်ကို အိပ်စင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်၏။ နောက်တစ်ခါ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ ထပ်ရှာလိုက်ပြီး ကိုးလံကရင်မိဗူးကလေးကို ထုတ်၍ ဂိန်းရှုရာသို့ ပေးလိုက်၏။

“စောစောက မီးလောင်သွားတဲ့နေရာမှာ လိမ်းလိုက်ပါ။ ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

မိန်းကလေးသည် ခုံအစွန်းတစ်ခုမှာ ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီး ဆက်၍

“ရှင့်ကို ကျွန်မတောင် ဇဝေဝေဖြစ်နေသေးတယ်”

မိန်းကလေးက အေးဆေးစွာ ဝန်ခံလိုက်၏။ နောက် . . .

“ကျွန်မ အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တယ်”

ရွှင်ဂိန်းသည် ကိုးလ်ကရင်မိကို လက်ခုံပေါ်သို့ သုတ်လိမ်းလိုက်၏။

သူက မျက်နှာထားနှင့် . . .

“ဒီကိစ္စပြီးတာနဲ့ ကျုပ် စိတ်ဆိုးလာမိတော့မှာပဲ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်မ မအံ့ဩပါဘူးရှင်၊ ဒါထက် . . . သဘောကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီး အိုက်တင်တော့လုပ်မနေပါနဲ့တော့၊ ရှင် ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ရှင့်နာမည်ဟာ ဝီလျံဆန်မဟုတ်ပါဘူး ရှင်ဟာ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့လာတဲ့ ရွှင်ဂိန်းပဲ”

မျက်နှာငြိမ်သွားပြီး မိန်းကလေးက ဆက်၍ . . .

“ကျွန်မ လိုချင်တာ ရပြီးရင် ရှင့်ဘာသာ ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ကဲပါ . . .

အစောင့်ကိုခေါ်ပြီး အရက်ကလေးဘာလေး မှာပါအုံး . . .”

ရွှင်ဂိန်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် ယခုတိုင်အံ့ဩခြင်း၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်းများ မပေါ်လာသေး။ သူသည် လူခေါ်ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်သည်။ ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ကြည့်၏။

စတေစီဂျပ်ဝပ်သည် လက်ကိုင်အိတ်ကိုပေါင်ပေါ်မှာတင်၍ ထိုင်နေ၏။ သူမ၏ သေနတ်ကိုမူ လက်ကိုင်အိတ်နှင့် ကွယ်ထားသည်။ နောက်မှသတိရသည့်အလား အိပ်စင်ပေါ် ပစ်ချထားသော ဂိန်း၏ သေနတ်ကို ကောက်ယူ၍ လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး သည်အတိုင်း ငြိမ်သက်စွာဖြင့် စကားမပြော။

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ ရွှင်ဂိန်း ထ၊ဖွင့်၏။ တွဲစောင့်သည် တံခါးဝမှာ ပေါ်လာ၏။

“ကျွန်မဖို့ စကော့ပီစကီနှစ်ပက် ရေခဲနဲ့ ဒီအတိုင်းမှာလိုက်ပါ . . .”

ရွှင်ဂိန်းက တွဲစောင့်အား . . .

“စကော့တစ်ခွက်နဲ့ ဘာဘွန်တစ်ခွက် ရေခဲနဲ့ယူခဲ့ပါ”

တွဲစောင့်သည် ခေါင်းညိတ်၍ ထွက်သွား၏။ အမျိုးသားတစ်ဦး၏ အခန်းတွင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသော်လည်း ဘာမှအံ့ဩခြင်း၊ စပ်စုလိုခြင်း အရိပ်အယောင်မျှ မပြု။ သူပြန်အထွက်တွင် တံခါးပြန်ပိတ်သွား၏။

စတေစီဂျပ်ဝပ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်လိုက်၏။

ပြီးမှ ရွှင်ဂိန်းအား လေ့လာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ရှင်အခု ဘယ်လိုလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ”

“ဘာကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ရွှင်ဂိန်းသည် ယခုထိ မိုးအသော အမူအရာ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် . . .

“တာဝန်ကိုပေါ့ . . . ရှင့်ကိုကြည့်ရတာ အလုပ်ကြီးတွေကို လုပ်နိုင်

တဲ့ပုံ လုံးဝမရှိဘူး။ အင်းလေ . . . ဒါကြောင့်လည်း ရှင်ဟာ သိပ်တော်တဲ့လူဖြစ်တာ နေမှာပဲ၊ ဒင်နီက ရှင်ဟာ အတော်ဆုံးလို့ပြောတာပဲ”

ဂိန်းသည် ခပ်တည်တည်ဖြင့် . . .

“ကျုပ်တော့ မင်းပြောတဲ့ ဘန်းစကားတွေကို အဓိပ္ပာယ်မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြည့်ရတာ တစ်ယောက်ယောက်ကို တစ်စုံတရာ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လုပ်ရမယ့် ပုံမျိုးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘယ်သူမှ မစ်ချယ်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မလုပ်ရဘူး။ အဲ . . . အခုလောလောလတ်လတ်ကို ပြောတာပါ . . .”

“မစ်ချယ် . . . ဟုတ်လား”

မိန်းကလေးက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် . . .

“အို . . . တော်စမ်းပါရှင်၊ ရှင်လည်း စောစောက တစ္ဆေလိုလို

ဏင်မရွန်ဆိုတဲ့လူဟာ ဟာဗေးမစ်ချယ်ဆိုတာ သိနေတာပဲဟာ၊ အဲဒါ ကျွန်မနဲ့ တိစ္ဆမပြီးခင် ရှင် ဘာမှမပါစေချင်ဘူး”

ဂိန်းသည် ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

“အင်း . . . အခုလို ဝင်အနှောင့်အယှက်ပြုတဲ့အတွက် ရှိတာဂိုမှာ နို့တဲ့ လူတချို့က အတော်မကျေမနပ်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကို မင်းမတွေးမိဘူးလား”

မိန်းကလေးက ပြုံး၍ . . .

“ကျွန်မ အားလုံးတွေ့ပြီးသားပါ”



“မင်းကိုယ်မင်း ဒုက္ခမရောက်အောင် လုပ်နိုင်ပါသေးတယ်”

ရွှင်ဂိန်း၏ မျက်လုံးများသည် ပကတိ အေးစက်သွား၏။ သူက ဆက်၍ . . .

“မင်းကိုယ်မင်းသာ မကဘူး၊ အားလုံးကိုလည်း ဒုက္ခမရောက်အောင် အကောင်းဆုံးကတော့ ကျုပ်သေနတ်ကို ပြန်ပေးဖို့ပဲ”

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာပြန်၏။ နောက် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သည် တွန်းလှည်းတစ်ခုဖြင့် သူတို့မှာလိုက်သော အရက်ခွက်များယူလာ၏။ စားပွဲထိုး ထွက်သွားသောအခါ မိန်းကလေးသည် အရက်ကို နည်းနည်းချင်းစုပ်၍ သောက်သည်။ ရွှင်ဂိန်းသည် တစ်ဝက်လောက် တောက်လျှောက် မော့လိုက်၏။ ဤအပြုအမူသည် ရွှင်ဂိန်း၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ပထမဆုံး ပြသသည့် အပြုအမူ ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက အိပ်မက်ထဲမှာ စကားပြောသလိုဟန်ဖြင့် . . .

“မစ္စတာ မစ်ချယ်မှာ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲ ပါလာတယ်၊ ကျွန်မက တစ်ဝက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အကုန်လုံးဖြစ်ဖြစ် လိုချင်တယ်၊ ရှင့်ကို သေနတ်ပြန်ပေးလို့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်အုံးမှာလဲ”

ရွှင်ဂိန်းသည် သဘောကောင်းသော ဟန်သို့ ပြန်ပြောင်းသွား၏။

သူက . . .

“တကယ်တော့ မစ္စတာမစ်ချယ်ဟာ လုံးဝတာဝန်မဲ့သူ၊ အပြစ်တင် ထိုက်သူ တစ်ယောက်ပဲ၊ သူနဲ့ တစ်စားပွဲတည်းထိုင်ပြီး၊ ညစာစားဖို့တောင် မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်ရှင်က မစ်ချယ်ကို ကောင်းကောင်း သင်ခန်းစာပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ . . .”

ဂိန်း၏ မျက်လုံးများသည် စိတ်မကောင်းသည့်အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လာ၏။ ပြီးမှ . . .

“အခုလို ဒီကိစ္စထဲမှာ မင်းက ပါဝင်ပတ်သက်ရှုပ်ထွေးလာတော့ မင်း ကို သူနဲ့ တစ်တန်းစားတည်း အသတ်မှတ်ခံရသွားလိမ့်မယ် . . .”

မိန်းကလေးက သဘောတူညီဟန်ဖြင့် . . .

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မစ္စတာမစ်ချယ်နဲ့ ကျွန်မ လုပ်စရာရှိတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ပြီးအောင်လုပ်ရမှာပဲ၊ ပြီးတော့မှ ကင်ဆက်စိတ်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ နောက် တဘူတာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မလုပ်ပြီးတဲ့ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆင်းမှာပဲ၊ သည်တော့ မဆင်းခင် ရှင်သေနတ်ကို ရှင်ပြန်ပေးခဲ့မယ်လေ၊ ကျွန်မဆင်းသွားပြီးတဲ့နောက်

ရှင်လုပ်ချင်ရာလုပ်တော့၊ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး . . .”

ဂိန်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာနှင့် . . .

“မင်း မသိဘူးလား၊ အခုနေအခါမှာ မစ္စတာမစ်ချယ်ကို မင်း ဘယ်လို ပဲ ပတ်သက်ပတ်သက် ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ မကြာခင်မှာ မင်းဟာ ကျုပ်အတွက် ဖြစ်လာတော့မှာပဲလေ၊ ရှိတာဂိုက ကျုပ်အလုပ်ရှင်ဟာ တိတိကျကျမှ သဘော တူတာ၊ မင်းပဲပြောတယ်မဟုတ်လား . . . ကျုပ်ဟာ ကျုပ်အလုပ်မှာအတော် ဆုံးလို့ ကျုပ်အလုပ်ရှင်ကို ကျုပ် ဘာပြောရမလဲ”

မိန်းကလေးကပြုံး၍ . . .

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကျုပ်သေနတ်ကို ယူသွားလို့ဗျာလို့ ပြောပေါ့”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျုပ်က အဲဒါကိုမပူပါဘူး၊ မင်းက ပြန်ပေးမှာပဲဟာ”

“ကျွန်မတို့အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းသဘောတူပြီးရင် ပြန်ပေးမှာပါ၊ ရှင်က ကင်ဆက်စိတ်မရောက်မချင်း ဘာမှမလှုပ်ရှားနဲ့လေ၊ ဒါလောက်ဆိုရင် ကျွန်မ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပြီးလောက်ပါပြီ . . .”

ဂိန်းသည် အနေရအထိုင်ရခက်နေ၏။ မိန်းမချောကလေး၏ တောင်း ဆိုမှုကိုလည်း ငြင်းဖို့ခက်နေ၏။ သူက . . .

“ခက်တာပဲဗျာ . . . ကျုပ်ကလည်း ရှိတာဂိုမှာရှိတဲ့ ကျုပ်အထက်လူ ကြီး ခွင့်ပြုချက်မရပဲ အဲဒီသဘောတူညီမှုမျိုး မလုပ်နိုင်ဘူး”

မိန်းကလေးက ပြုံး၍ခွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး . . .

“လောလောလတ်လတ်တော့ ကျွန်မဟာပေါ့ရှင်၊ ကဲ ကျွန်မသွားမယ်၊ ခုန်နာရီ ညစာစားပွဲမှာ ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့”

မိန်းကလေးသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသောအခါ တံခါးကို ညင်သာစွာ ပိတ်သွား၏။ မစ္စတာဂိန်းသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကြည့်နေမိ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ၏ အိမ်စောင့်အဘွားကြီး မစ္စက လောင်းဝပ်သီသည် သူ၏ကြောင်များကို ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ထားပါမည်လားဟု တွေးပူနေ၏။ သူ့အလုပ်ကိစ္စနှင့် ခရီးသွားလျှင် သူ့ကြောင် များသည် သူ့ကိုသတ်ရပြီး မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်တတ်စပြု၊ သည်းသာစ ခေါက်ခရီးမှာ ယခုလို အနှောင့်အယှက်ရှိနေပုံမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် ကာလီဖိုးနီးယား အထိများ အရောက်လိုက်နေရဦးမလားမသိ။ သူ သက်ပြင်းချက်ထိ၏။

ညရစ်နာရီ ညစာစားပွဲတွင် မိန်းကလေး၊ မစ္စတာဝိလျံဆန်တို့နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ထိုင်ရင်း ဟာဝေးမစ်ချယ် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေ၏။ အန္တရာယ် သိထားခြင်းသည် သူ၏ အသိစိတ်များကို ထက်မြက်စေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် စောစောက သူ့မကိုယ်သူ့မ ဂျူဒစ်ရှင်ရယ်ဟု မိတ်ဆက်ပေးထားသော မိန်းကလေးနှင့် မစ္စတာဝိလျံဆန်တို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ ရင်းနှီးလာသလိုလို ခံစားရ၏။ သူတို့ ဘားခန်းတွင် ပထမအကြိမ်တွေ့စဉ် မိတ်ဖွဲ့ကြစဉ်က ပုံစံမျိုး မဟုတ်တော့။ မစ်ချယ်သည် အဖြေကို ကြိုးစားရှာဖွေနေမိ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် အသိစိတ်များအားလုံးကို သတိထားနေလိုက်ပြီး စားသောက်နေမိ၏။ ညစာခိုင်းတွင် မည်သူ့စကားကမှ သူ့စိတ်ထဲမှ ထင်ကို အထောက်အကူမပြုကြ။ မစ္စတာဝိလျံဆန်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ပေါက်တတ်ကရစကားအစုံပြောနေ၏။ မိန်းကလေးကမူ ရည်ရည်မွန်မွန် ချီချီသာသာဖြင့်ပင် ယောက်ျားနှစ်ဦးစလုံးကို မျှတစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။ သို့သော် ရဲဖန်ရဲခါ သူ့ဘက်သို့မိတ်ခေါ်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်သည်ဟု မစ်ချယ်ထင်သည်။

ငါ့နည်းနည်းမှူးနေလို့ စိတ်ထဲက ထင်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ ဟု မစ်ချယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးလိုက်၏။ သူသည် သူ့အခန်းမှာရှိစဉ် ဝိစကီသုံးခွက်သောက်ခဲ့၏။ ထိုဝိစကီတန်ခိုးဖြင့် ရဲရင့်နေသည်ကား အမှန်ပင်။ သည် မစ္စရှင်ရယ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ခင်မင်ရင်းနှီးတတ်သောကြောင့် လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ မိန်းကလေးသည် သားသားနားနားရှိသည်ကမူ အမှန်ပင်။ အဝေးမှကြည့်မြင်နိုင်သည့်သဘောရှိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိတ်ခေါ်ကြည့်နှင့် ကြည့် သည်ဟု ထင်နေရသော အသိစိတ်ကပင် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ မဟုတ်ပါလား။ ဘာမှ သေသေချာချာရှိသည်တော့ မဟုတ်။

နံဘေးဝန်းကျင် မီးရထားအပြင်ဘက် ရှုခင်းများသည် ရှိကာရိုမြို့စွန် လောက်ထိ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် အလင်းရောင်များရှိခဲ့ရာမှ တဖြည်း ဖြည်း မိုးရေစက်တို့နှင့် အမှောင်ထုသာမြင်ရတော့၏။ မိုးက သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းနေသောကြောင့် စားသောက်တဲ့အခန်းထဲမှာနေရခြင်းသည် နွေးနွေး ထွေးထွေးရှိသည်ဟု ထင်မှတ်စရာဖြစ်လာ၏။

မစ္စတာဝိလျံဆန်သည် အစာပီတိ ကာဖီတို့ ကျကျနနကြီးသောက် ကာ ညစာကို လက်စသတ်လိုက်၏။ လက်သုတ်ပဝါကို သုံးထောင့်ချွန်းပုံ ကျကျနန ချိုးပြီး သူ့ပန်းကန်ပြားအနားကို ချထားနေကျ ဟန်အတိုင်း ချထား လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“ဒါမျိုးမှ ညစာကောင်းကောင်း စားတာလို့ ခေါ်တာဗျ၊ အဖော် တောင်းရင် ထမင်းခြိန်တယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်းပေါ့ဗျာ . . .”

“ကျွန်မတော့ အိပ်ချင်တောင်လာပြီ”
မိန်းကလေးက အရိုးရှင်းဆုံး ထင်မြင်ချက်ကို ရုတ်သလိုလို ဟန် စာလေးနှင့် ပြောလိုက်၏။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ မိန်းကလေး သူ့ကိုကြည့်သောအကြည့်သည် စိတ်ခေါ်သော အကြည့်ဖြစ်သည်ဟု မစ်ချယ် ကျိန်တွယ်၍ပင် ပြောရသည်။ ဇာတ်လွှာအချ မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးတစ်ဘက်သည် သူ့ကို ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် ခြိတ်ပြသွားသည်မှာ သေချာ၏။ သူ၏နှလုံးသားသည် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ခို၍ခန့်လာ၏။ သူ့စိတ်ကူးယဉ်ကလေးသည် ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ထင်မြင်နေ သလားတော့ မပြောတတ်။ လူတွေသည် ဤသို့ခရီးသွားရင်း ရထားပေါ် သင်္ဘောပေါ်တွင် မိန်းကလေးများနှင့် တွေ့တတ်သည်ဟု ဆိုကြသည် မဟုတ် ပါလား။

စမ်းကြည့်သည့်အနေနှင့် မစ်ချယ်သည် သူ၏ခြေထောက်ကို စားပွဲ အောက်မှ ပွဲ၍ ရှေ့ဆန့်ကာ မတော်တဆဟန်နှင့် မိန်းကလေးခြေထောက်နှင့် ထိလိုက်၏။ ပြီးမှ ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်ရှိ မိုးစက်များကို စိတ်ဝင်စားဟန် ကြည့်နေလိုက်သည်။ မိန်းကလေး၏ ခြေထောက်သည် ရုပ်သိမ်း၍မသွားပေ။ ထို့ပြင် မိန်းကလေးသည် တမင်တကာပင် သူမ၏ခြေမျက်စိကို သူ့ခြေထောက် နှင့် ထိကပ်ထား၏။ မစ်ချယ်ပါးစပ်မှာ အာခေါင်များ ခြောက်သွေ့လာ၏။ သူသည် အတွင်းဘက်သို့လှည့်၍ မိန်းကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရသဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ဆက်ကြည့်နေလိုက်၏။ ပြတင်းပေါက်မှန်ပြင်သည် အပြင်မှ အမှောင်ရိပ်ကြောင့် ကြည့်မှန်သဖွယ်ဖြစ်ကာ အတွင်းဘက်မှ အရပ်များကို မြင်ရသည်။ ဝီပီသသကြီးမဟုတ်သည့်တိုင် မှန်ထဲမှ မိန်းကလေးအရိပ်သည် စိတ်ခေါ်သောအပြုံးရိပ်နှင့်။ ယခုမူ သူသည် အခြေအနေသေချာပြီဖြစ်၍ ရဲရဲ တင်းတင်းပင် မိန်းကလေးခြေထောက်နှင့် သူ့ခြေထောက် ထိကပ်ထားလိုက်၏။ ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေများကြောင့် သူသည် အသက်ရှူပင်မှားနေ၏။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာတွင် ဤမျှ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် တ သူ့ကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကြည့်ခြင်းကို မခံခဲ့ရဖူးချေ။

မစ်ချယ်သည် စိတ်ထဲတွင် ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ကိုယ့်ဘာသာ သ၊ ညိုက်၏။ လူတစ်ယောက်ငွေရှိလာပြီဆိုလျှင်ဆိုပါတော့ . . . ဒေါ်လောနစ်သိန်းခွဲ

မိမိဆိုလျှင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ယုံကြည်စိတ်ရှိလာသည်။ တပ်မက်စရာကောင်းလာသည်။ မိန်းကလေးများက တွယ်ငြိလာတတ်ပါကလား။ မစ်ချယ်၏ ရင်ထဲတွင် မီးရှုထားပေါ်မှာရှိသော လူအများထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမြင့်သလို ခံစားနေမိသည်။

ရွှင်ဂိန်းက မိန်းကလေးကိုကြည့်၍ . . .

“ကျုပ်တော့ ကင်ဆက်စိတ်ကို မြင်ရကြည့်ရအောင် မအိပ်ပဲများနေရရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကင်ဆက်စိတ်မြို့သားတွေကတော့ အဲဒီလို ထင်မယ်မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

မစ်ချယ်သည် ရုတ်တရက်ပြောလိုက်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ အတော်ဟုတ်သော ပြက်လုံးစကား ပြောနိုင်သည်ဟု ကျေနပ်သွား၏။

မစ္စတာ ဝီလျံဆန်ကမူ

“ကျုပ်ကတော့ ကင်ဆက်စိတ်ကို လွတ်သွားမှာ မမြင်လိုက်ရမှာ မဖြစ်ချင်ဘူးဗျာ”

မစ္စတာဝီလျံဆန်သည် စိတ်ထဲမှာ အိပ်ရကောင်းနိုးနိုး စောင့်နေရကောင်းနိုးနိုးဖြစ်ဟန်နှင့် ချိန်ဆနေပြီးမှ ဆက်၍ . . .

“အင်းလေ . . . နောက်နေ့ မနက်အိပ်ရာနိုးမှ မနေ့က တစ်ခုခုလွတ်သလို ခံစားနေရရင် ဘယ်ကောင်းမလဲနော်”

မိန်းကလေးသည် သူမ၏လျှာဖြင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပွတ်သပ်လိုက်၏။ သူမ၏မျက်လုံးမှ ပျော်ရွှင်မှု အရောင်တစ်ခု ပြေးနေသည်။ သူမသည် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီး ကုလားထိုင်နောက်သို့ မှီထိုင်လိုက်ကာ မစ္စတာဝီလျံဆန်ကို ကြည့်၍ . . .

“ဒါဆိုလည်း ရှင့်အနေနဲ့ မအိပ်ပဲနေရင်ကောင်းတာပေါ့ရှင်”

မစ္စတာဝီလျံဆန်က . . .

“ကျုပ်က အအိပ်ဆတ်ပါတယ်၊ တစ်ခုခု ဖြစ်မယ်ဆိုရင် . . .”

မစ္စတာဝီလျံဆန်သည် စကားကိုဆုံးအောင်မပြောပဲ တစ်ပိုင်းတန်းလန်းမှာ ရပ်လိုက်၏။

မစ်ချယ်သည် ဆတ်ကန် မိန်းကလေးကိုကြည့်သည်။ နောက်အဘိုးကြီးကိုကြည့်၏။ အဘိုးကြီး၏ စကားလုံး၊ လေသံများသည် သူ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးလာသည်။ ပုံပန်းကြည့်ရသည်မှာ အဘိုးကြီးနှင့် မိန်းက

လေးတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာသော လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို နှစ်ယောက်သာသိနေကြပုံပေါ်၏။ မဟုတ်သေးပါဘူးဟု မစ်ချယ် သူ့ဘာသာ ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။ သူတို့နှစ်ဦး ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ရှိနေရမှာလဲ၊ သူ အရက်သောက်မိသည်မှာ နည်းနည်းများသွား၏။ သည်ကြားထဲတွင် မိန်းကလေးနှင့် အသားချင်း ထိလိုက်ရ၍ အတွေးခေါင်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်ပေမည်။

စားသောက်ခန်းတစ်ဘက်ထောင့်စွန်းမှာထိုင်ရင်း ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် သုံးပွင့်ဆိုင်အဖွဲ့ကို ကြည့်နေ၏။ သူ့အနေအထားအရ မိန်းကလေးနှင့် မစ်ချယ်တို့၏ နောက်ကျောကို မြင်ရသည်။ သူနှင့် ရွှင်ဂိန်း တစ်ချက် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ဆုံမိခြင်းဖြစ်သော်လည်း ရွှင်ဂိန်းမျက်နှာတွင် အတွေးရှုပ်သွားပုံရ၏။ ကြည့်ရသည်မှာ ဂိန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှထုတ်၍ စဉ်းစားနေပုံရ၏။ သို့သော် ခဏကလေးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

ယခုတော့ ထိုသုံးဦးအဖွဲ့သည် မတူတတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။ မစ်ချယ်နှင့် မိန်းကလေးတို့က ရှေ့ကသွား၏။ ဂိန်းက နောက်မှလိုက်သည်။ အခန်းစောင့်က တံခါးဖွင့်အပေး စားသောက်ခန်းမှ မထွက်မီ ဂိန်းနောက်ပြန်လှည့်၍ တစ်ခန်းလုံးကိုကြည့်၏။ သည်တစ်ကြိမ်လည်း ဆောလ်မက်ဒရစ်နှင့် ဂိန်းမျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ ဤတစ်ကြိမ်မှာမူ ဂိန်းသည် လုံးဝမှတ်မိခြင်းမရှိတော့။ တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ဝင်စားခြင်းရှိသလို သိလိုစိတ်အပြည့်သာရှိ၏။ နောက် သူ့အဖော်များ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

အပြင်ဘက် မီးမှိန်မှိန်အကွက်ကလေးတွင် မစ်ချယ်နှင့် မိန်းကလေးတို့က ခဏရပ်သည်။ ဂိန်း အမြန်ရောက်လာ၏။ မိန်းကလေးက မစ်ချယ်၏ တံတောင်ဆစ်ကွေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်နှင့် ခြေဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ မစ်ချယ်က နံဘေးမှ အမှိုက်ကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲဟု စဉ်းစားနေ၏။ နောက်ဆုံး သူ့အခန်းထဲကို အားလုံးသွားပြီး အရက်တစ်ခွက်တစ်ဖလား သောက်ကြရအောင်ဟု အကြံပြုလိုက်လေ၏။

ဝီလျံဆန်က . . .

“ကျုပ်တော့ ဘားခန်းသွားပြီး ခဏထိုင်လိုက်အုံးမယ်”

ပြဿနာအမှိုက်ကား အလိုလိုရှင်းသွား၏။

မစ်ချယ်က ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာနှင့် . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ မနက်ကျရင် ခင်ဗျားကို ဆုံးမယ်”

နှစ်ယောက် ကိုယ်စား ပြောလိုက်ရ၍ မစ်ချယ် အကျေနပ်ပြီး

ကျေနပ်သွား၏။ ဝီလျံဆန်ထွက်သွားသည်။ မစ်ချယ်က ဝီလျံဆန်လျှောက်
သွားသည်အထိ စောင့်နေလိုက်၏။ သူ့ခေါင်းထဲတွင် အကြံအစည်တစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ကင်ဆက်စိတီအကြောင်း ပြောကြသောအခါက ရလာခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။ သူ့အနေနှင့် ပစ္စည်းပစ္စယအထုပ်အဖိုး
များကို ရထားပေါ်မှာ သည်အတိုင်းထားခဲ့ပြီး ပိုက်ဆံ စာအိတ်ကိုထည့်ကာ
ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဟိုသည်ကြည့်သလိုနှင့် ဆင်းလိုက်မည်။ ပြီးတော့ ရထား
ထွက်သွားသည်ဆိုလျှင် အသာခိုနေလိုက်မည်။ ဘယ်သူက ရိပ်မိနိုင်ပါတော့
မည်နည်း။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးက သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်း . . .

“ဒီ အပြင်ဘက်ကျတော့ အေးတယ်နော်”

မစ်ချယ်က ရဲတင်းနေပြီဖြစ်ရာ . . .

“ကျုပ်အခန်းထဲလိုက်ပြီး တစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက် သောက်
ပါလား”

မိန်းကလေးမျက်နှာသည် ဘာမှပြောင်းမသွားပေ။

“သွားလေ . . . ဒီလိုမိုးရွာနေတဲ့ညဆိုတာ ဝါပဲရှိတာပေါ့”

သူတို့သည် မစ်ချယ်၏ တွဲရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ တံခါးသော့
ကို မစ်ချယ်ဖွင့်သောအခါ သူ့လက်များသည် တုန်နေ၏။ နှစ်ယောက်သား
အခန်းထဲရောက်သောအခါ မစ်ချယ်က သူ့အခန်းကို သူ လေ့လာလိုက်၏။
အိပ်စင်ချထားပြီးဖြစ်သည်။ ဘေးပြတင်းလိုက်ကာများ ချထားပြီးဖြစ်၏။ မိန်း
ကလေးများ သူ့အကြံအစည်ကို ရိပ်မိသွားမလားဟု စိုးရိမ်သည်။ သူသည်
ဟန်မပျက် အခန်းသော့ကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

သူက . . .

“ကျုပ်တို့ အရက်သောက်ကြရအောင်၊ ကျုပ်တော့ စကော့သောက်
မယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

မစ်ချယ်သည် ပြောပြောဆိုဆို မိန်းကလေးဘက်သို့ မျှော်လင့်တကြီး
နှင့် လှည့်လိုက်၏။ သူ့ပါးစပ် အပောင်းသား ပွင့်သွား၏။

မိန်းကလေးသည် မတ်တတ်ရပ်ရင်း သူ့ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာစွာကြည့်
နေ၏။ သူ့ဘဝတွင် မျက်နှာတည့်တည့် ဤသို့ ရွံရှာစွာကြည့်သည်ကို တစ်ခါမှ
မခံရဖူးခဲ့။ မရေမရာ ကွဲအက်သော ရယ်သံသည် မစ်ချယ်လည်ချောင်းထဲမှ
ထွက်လာ၏။ သူသည် ဘာဖြစ်နေကြောင်းမသိ။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေး၏

လက်မောင်းကို မကြောက်ပါနှင့် ဆိုသည့်သဘောဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ရှင့်လက်တွေနဲ့ ကျွန်မကို လာမထိနဲ့”

“ဟေ . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

မစ်ချယ်သည် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ရ၏။ အခြေအနေသည် ဘာ
ကြောင့် ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားသည်ကို သူ နားမလည်နိုင်။ မိန်းကလေး
ဘာကြောင့် ဒေါသတကြီး စိတ်ဆိုးသွားရပါလိမ့်။ သူမသိ။

မစ်ချယ်က . . .

“မင်းပဲ ဒီအခန်းထဲကို လိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့”

မိန်းကလေးက . . .

“အဲဒါတော့ အမှန်ပဲ မစ်ချယ်၊ ကျွန်မက လိုက်ချင်လို့ လိုက်လာတာ”

မစ်ချယ်ခေါင်းထဲတွင် အဖြစ်မှန်ကို သိရန် စက္ကန့်အနည်းငယ် ဟာ
သွား၏။ ပြီးမှ မိန်းကလေးသည် သူ့နာမည်ကို ကဲမရွန်ဟု မခေါ်ပဲ နာမည်ရင်း
မစ်ချယ်ဟု ခေါ်လိုက်ကြောင်း ရိပ်မိသွား၏။ ကြောက်စိတ်များသည် သူ့မျက်လုံး
ထဲမှာ ပေါ်လာ၏။ ခြောက်သွေ့သော နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် သပ်လိုက်၏။

သူက . . .

“ဘယ်နှယ်”

စကားတစ်ခွန်းဆုံးအောင် မပြောရသေးမီ သူ့စူးများသည် တဆတ်
ဆတ်တုန်လာ၏။ မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်များပြည့်နေ၏။ သို့သော် ကြိုးစား
၍ . . .

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး . . .”

သူသည် မေးခွန်းကို ဆုံးအောင်မမေးနိုင်တော့ပဲ ကယောင်ကတမ်း
ဖြစ်လာပြီး . . .

“မင်း ထွက်သွား”

သူ့အသံမှာ စူးရှနေသည်။ သူက ဆက်၍ . . .

“ထွက်သွားနော်၊ ဝါမှမဟုတ် ငါ လက်မှတ်ခစ်ကို ခေါ်လိုက်မယ်”

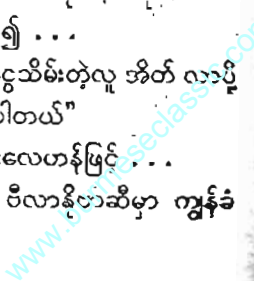
မိန်းကလေးကမူ အသံထွက်အောင် ရယ်၍ . . .

“ရှင်ဟာ သေလူပဲ မစ်ချယ်၊ မနေ့ညနေ ငွေသိမ်းတဲ့လူ အိတ် လာပို့

တတည်းက ရှင်ဟာ သေလူဖြစ်နေခဲ့တာပဲ၊ ရှင်သိပါတယ်”

မိန်းကလေးသည် မစ်ချယ်အပေါ် သနားလေဟန်ဖြင့် . . .

“ရှင့်နှယ်နော်၊ ဒီလောက်နှစ်ရှည်လများ ဝီလာနိုဘာဆီမှာ ကျွန်ခံ



အလုပ်လုပ်လာပြီးမှ ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့ ငွေလေးနှစ်သိန်းခွဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေရတယ်ရယ်လို့”

မိန်းကလေးသည် သူ၏ အဖြူအမူကို နားမလည်ဟန် ခေါင်းယမ်း၍ မစ်ချယ်အား ကြည့်နေ၏။

“မစ်ချယ်သည် သွေးရွေးသွေးတန်းဖြင့် . . .

“မင်း ပြောနေတာတွေကို ငါတစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး၊ ငါ့ နာမည်က ကင်မရွန်ပဲ၊ ငါ မီးရထားရဲတွေ ခေါ်လိုက်မှာနော်၊ မင်းကို ရထားပေါ်က ပစ်ချ ထားခဲ့မယ်”

မိန်းကလေး၏ လက်သည် သူမ၏ လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ဖွင့်၍ အထဲမှ ရွှင်ဂိန်း၏သေနတ်ကို အေးအေးဆေးဆေးထုတ်ယူလိုက်သည်။

သူမက . . .

“ဒီထဲမှာ ကျည်ဆန် ခြောက်တောင့်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ကျည်ဆန်တွေ ကြောင့် ရှင်ဘယ်သူ့ကိုမှ မခေါ်ပါဘူး”

“မင်း . . . မင်း . . . ဒီလို မလုပ်နိုင်ပါဘူး”

မစ်ချယ်သည် အရှက်ပင်မရှိတော့ပဲ ငိုကြွေးနေပြီဖြစ်၏။

သူက . . .

“သူတို့က အခုလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လွတ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မထင်ဘူးဗျာ . . . ဒီမှာ”

မစ်ချယ်သည် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော အသံဖြင့် . . .

“သူတို့ မင်းကိုပေးတာထက် ကျုပ်က ပိုပေးပါ့မယ် ဘယ်လောက် လိုချင်သလဲသာ ပြောပါ”

“အဲဒီလိုမှပေါ့ . . .”

မိန်းကလေးက သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်သွား၏၊ ပြီးမှ . . .

ကျွန်မ အချိန်ကုန်ရတာတွေ၊ ပင်ပန်းရတာတွေရဲ့ တန်ဖိုးအားလုံး စုစုပေါင်း လိုက်ရင် ဒေါ်လာနှစ်သိန်း ကျတယ်ရှင်”

မိန်းကလေး၏ မျက်လုံးသည် ပြုံးစေဖြစ်လာပြီး . . .

“ဒါဆို ရှင်အတွက် ဒေါ်လာငါးသောင်း ကျန်အုံးမှာပါ၊ သုံးပါ လေ့ . . .”

မစ်ချယ်သည် အသက်ရှူနည်းနည်းချောင်သွား၏။ သည်လိုဆိုတော့ မိန်းကလေးသည် သူ့ကိုသတ်ရန် လွှတ်လိုက်သော သေနတ်သမား မဟုတ်ပါ

လား။ ငွေညစ်သမားတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ မာဖီးယားဂိုဏ်းက လွတ် ထိတ်သူ မဟုတ်ပေ။ သူမသဘောနှင့်သူမ ငွေလိုချင်၍ လိုက်လာသူသာ ဖြစ် သည်။ သည်လိုဆိုတော့ သူ နားလည်နိုင်သည်။ အပေးအယူ လုပ်၍ ရနိုင် သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချစိတ် ပြန်ပေါ်လာ၏။ သူသည် ထိုက်တန် သလောက် ရဲရင့်လာပြီး ကျဉ်းသေးသော ပန်းနှစ်ခုကို မတ်လိုက်၏။ သူက . . .

“ကျုပ်တော့ အရက်တစ်ခွက် သောက်ဖူးမယ်”

မိန်းကလေးက . . .

“နှစ်ခွက်ပဲ လိုက်ပါ”

“ကျုပ် အရက်တစ်ခွက်သောက်မယ်”

မစ်ချယ်သည် နောက်တစ်ခါထပ်၍ ပြောလိုက်၏။ ယခုအခါ ရဲရင့် ယုံကြည်မှု ရှိလာပြီဖြစ်၏။ သူကဆက်၍ . . .

“ပြီးရင် ကျုပ်က တွဲစောင့်ကို ခေါ်လိုက်မယ်၊ မင်းဟာ မင်းရဲ့သေနတ်

တို့ သုံးရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သုံးရင် တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ကြားမှာပဲ၊ ငြိတော့ အဘိုးကြီးပီလျံဆန်လည်း မင်း ကျုပ်နဲ့အတူ အခန်းထဲလိုက်လာတာကို သိပါတယ်၊ ကဲ မယ်မင်းကြီးမ ကြွပေတော့”

သည်တစ်ခါ မိန်းကလေး၏ အဖြူအမူမှာ မစ်ချယ်ကို တုံ့အားသင့် သွားစေ၏။ မိန်းကလေးသည် ဘာမှ မထူးခြားသလို သေနတ်ကိုပြန်သိမ်းပြီး ဇက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ သူမက . . .

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်ကို သတ်ဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး ဟာပေး”

မိန်းကလေးသည် သူ၏ရှေ့နာမည်ကို တရင်းတနှီးခေါ်လိုက်၏။

ပြီးမှ . . .

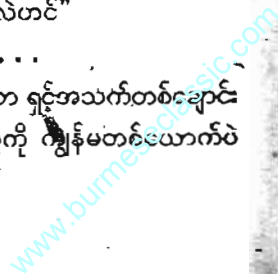
“လုပ်လေ . . .၊ ဘဲလ်နိုပ်လိုက်ပေါ့၊ တွဲစောင့်ပဲ ခေါ်ခေါ် လက်မှတ် စစ်ပဲခေါ်ခေါ် ကြိုက်တဲ့လူခေါ်လိုက်ပေါ့”

သူသည် မိန်းကလေး၏ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကြောင့် တွေ့ဝေရွပ်ထွေး သွား၏။ သူက . . .

“ဒါ . . . တစ်ခုခု လှည့်ကွက်လား၊ ဘာလဲဟင်”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် . . .

“မုန်ပါရှင် . . .၊ ဒါပေမယ့် ဒီလှည့်ကွက်ဟာ ရှင့်အသက်တစ်ချောင်း စာယ်နိုင်ကောင်းတဲ့ လှည့်ကွက်တစ်ကွက်ပဲ၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲ လုပ်နိုင်တယ်”



“မင်း ညာနေတာ”

ကြောက်စိတ်နှင့် သံသယစိတ်သည် ဒေါင်းထံ ပြေးဝင်လာကြပြန်၏။ မိန်းကလေးသည် ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝ ရှိနေလွန်းသည်။ မိန်းကလေးထံတွင် သူ မသိသော တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေပုံရ၏။

သူက . . .

“မင်း တစ်ခုခုညာပြီး ကျုပ်တို့ ခြောက်နေတာပါ”

“ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

မိန်းကလေးသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး ညှိ၏။ ပြီးမှ . . .

“ရှင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဟာဗေး၊ ဒါပေမယ့် မသေချာဘူး မဟုတ်လားဟင်၊ ဒါကြောင့် ရှင်လက်တွေ တုန်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေလှုပ်နေတာ ပေါ့၊ ကျွန်မမှာ ရှင်သိချင်တဲ့အကြောင်းအရာတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို ရှင်ကိုသတ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ် ဆိုတာပဲ၊ ပြီးတော့ လူသတ်သမားဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာပဲလေ၊ ကျွန်မမှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ တွေးကြည့်တော့ ရှင်ဟာ အဲဒီသတင်းအတွက် ငွေပေးပြီး ဝယ်ချင်မယ်လို့ပဲရှင်”

မစ်ချယ်သည် သူ့လက်များ တုန်ယင်နေသည်ကို မမြင်ရစေရန် အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ သူက . . .

“မင်း . . . အမှန်ပြောနေတယ်ဆိုတာ ငါ ဘယ်လိုလုပ် ယုံရမှာလဲ၊ သေချာမလဲ”

“မသေချာဘူးလေ၊ ကျွန်မ လိမ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကိုယ်ရှင် ပြန်မေးနေမိမှာပဲ၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ သိသလဲ၊ ဝီရထားပေါ် ဘယ်လိုပါလာသလဲ၊ အဲဒီမေးခွန်းတွေ စမေး ကြည့်ပေါ့”

“ဘယ်သူမှ ကျုပ် ဒီရထားနဲ့ပါလာတာ မသိပါဘူး”

“အားလုံး သိနေကြတာပဲ”

“သိရင် . . . သူတို့ဘာဖြစ်လို့ . . .”

မစ်ချယ်သည် သူ့စကားကို သူ့ဘာသာသူ အဆုံးမသတ်ရဲတော့ပဲ ဖြစ်နေ၏။

မိန်းကလေးက . . .

“တခြားနည်းနဲ့ လုပ်ရမှာ သိပ်သဘောမကျလို့ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတာကတော့ ဝီလာဒိုဗာရဲ့ စာရင်းကိုင်ချုပ်တစ်ယောက် ရှိကာရုံဖြင့် တစ်

စောင်စိုးသူ

နေရာမှာ လည်ပင်းပြတ်ပြီးတွေ့ရရင် ဘယ်ကောင်းမလဲနော်၊ ဒါကြောင့် တခြားတစ်မြို့တစ်ရွာ တစ်နေရာမှာ စာရင်းရှင်းခိုင်းတာ နေမှာပဲပေါ့”

မစ်ချယ်သည် ပို၍တုန်ယင်လာပြီး . . .

“ကျုပ် . . . ကျုပ် အရက်တစ်ခွက်လောက် သောက်ချင်တယ် ဘာ . . .”

“သောက်လေ . . . ကျွန်မ အစကတည်းက ပြောသားပဲ၊ နှစ်ခွက်ငဲ့ပါလို့”

မစ်ချယ်သည် အရက်နှစ်ခွက် ထည့်လိုက်ပြီး တစ်ခွက်ကို မိန်းကလေးအား လှမ်းပေးလိုက်ပြီး သူ့ကမူ ကျန်တစ်ခွက်ကို အလောတကြီးသောက်ချလိုက်၏။ အရက်ကြောင့် ဝမ်းထဲမှာ နွေးထွေးသွားပြီးနောက် ရဲသွေး ရဲစိတ်နည်းနည်းပြန်ဝင်လာ၏။

“ကဲ . . . ဥပမာ ကျုပ်က မင်းကို လုပ်ချင်တာလုပ်ကွာ၊ သွားစမ်း ကျုပ်ဘာသာ ကင်ဆက်စိတ်မှာ ရထားရပ်လို့ ဆင်းသွားရင် ဘယ်သူက လာသိလဲ၊ ဘာဖြစ်မလဲ”

မစ်ချယ်သည် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားလေမလားဟု အကဲခတ်ရ၏။

မိန်းကလေးကမူ ဟန်မပျက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိလိုက်၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါမှမဟုတ် နောက်ဘူတာမှာ ဆင်းရင်ကော”

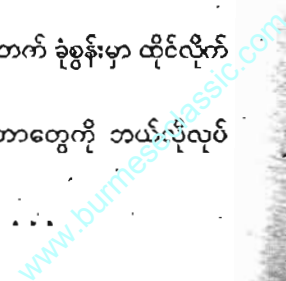
မိန်းကလေးက ပကတိ ရိုးရိုးသားသားပင် ရယ်လိုက်၏။

“အဲဒါလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ရှင်က သေမှ မသေချာပဲကိုး၊ လူသတ်သမားဟာ ကင်ဆက်စိတ်မှာ စောင့်နေမှာလား၊ နောက် ဘူတာမှာ စောင့်နေမှာလားကို မသိဘူးမဟုတ်လား၊ ရှင်မသေချာပဲနဲ့ ဆင်းရဲ ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းကြေး လောင်းမယ်ရှင်၊ ရှင် ဝီလောက် ဆတ္တိုကို မရှိဘူး”

မစ်ချယ်သည် စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် တစ်ဘက် ခုံစွန်းမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲဟင်၊ မင်း အခုလုပ်နေတာတွေကို ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

မိန်းကလေးက ဘာမှ မထူးခြားသလိုဖြင့် . . .



“ကျွန်မက ဒင်နီရဲ့ အမျိုးသမီးဖြစ်ခဲ့တယ်လေ”

မစ်ချယ်သည် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကာ . . .

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ မင်းဟာ ဒင်နီဗီလာနီဟာရဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်ရင် ကျုပ်ရလာတာကို ဘာဖြစ်လို့ လိုချင်ရတာလဲ၊ ကျုပ်က အသက်စွန့်ပြီး ယူထားရတာ၊ မင်းက မလိုပါဘူး”

“ရှင် နားမလည်ပါဘူး . . . ဟာပေး၊ ကျွန်မ ပြောတာကိုက ဒင်နီရဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ပဲလေ”

“မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

မစ်ချယ်သည် ယခုတိုင် မိန်းကလေးကို မယုံနိုင်သေး။

မိန်းကလေးက . . .

“စတေစီဝုဒ်ဝပ်လေ”

မစ်ချယ်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူ့အနေနှင့် ဆိုင်အမျိုးမျိုး ရတနာဆိုင်၊ အဝတ်အစားဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်၊ ဘားဆိုင်တို့မှ ဒင်နီဗီလာနီဟာ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော မစွစတေစီဝုဒ်ဝပ်အတွက် ချက်အများကြီးကို ငွေထုတ်ပေးခဲ့ရဖူး၏။ မိန်းကလေးသည် သူမ ပြောသည့်အတိုင်း စတေစီဝုဒ်ဝပ် ဖြစ်နိုင်၏။

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ကျုပ်ကိုသိသလဲ”

မစ်ချယ်၏ မေးခွန်းမှာ လေသံမျှသာဖြစ်၏။

ကျွန်မဟာ မျက်နှာတွေကို သိပ်မှတ်မိတတ်တာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် လောက်တုန်းက ရှင်ဟာ နာဆောမြို့ကို လေယာဉ်ပျံနဲ့လိုက်လာပြီး ဒင်နီရဲ့ အမြတ်ခွန်စာရင်းတင်ဖို့ ဖောင်တွေလာပို့တယ်လေ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်သာ ရှင်ရယ်ဗစ်တိုးရီးယားဟိုတယ်ရေကူးကန်နံဘေးမှာ စကားပြောခဲ့ကြတယ်လေ မှတ်မိပြီလား၊ ဒင်နီဟာ ရှင်ပြတဲ့ ဖောင်စာရွက်တွေကို လက်မှတ်ထိုးပေးတယ် လေ၊ အဲဒီတုန်းက ရေကူးကန်ရဲ့ တစ်ဘက်မှာ ကျွန်မ ပက်လက်ကုလားထိုင် ထိုင်နေခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်မတောင်မှ သိပ်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ မြင်ကွင်းပဲလေ အောင်မေ့မိခဲ့သေးတယ်၊ ဒင်နီက ရေကူးဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပေး တယ်လေ၊ ဒေါ်လာ ဘယ်နှစ်သိန်းတန် ချက်လက်မှတ်လည်းတော့ မသိဘူး အဲဒီတုန်းက ရှင်မျက်နှာကို ကျွန်မ သေသေချာချာကြည့်မိတာ၊ ရှင်မျက်နှာမှာ မနာလိုတာရော လောဘတွေရော ထင်းနေတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းကတည်းက ရှင်ဟာ သူ့ခိုးပဲလို့ ကျွန်မ ပြောနိုင်ထယ်၊ ဒင်နီက ဘာလို့များ မရိပ်မိတာပါလိ

လို့ အောက်မေ့ခဲ့မိသေးတယ် ကျွန်မပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မက သိပ် မှတ်မိတာပဲလို့”

မစ်ချယ်က တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောလေသံဖြင့် . . .

“ဒါ . . . ဒါပေမယ့် မင်း . . . မင်းက ပိုက်ဆံမလိုပါဘူးဗျာ”

မိန်းကလေးသည် ခြောက်သွေ့နာကျည်းစွာ ရယ်လိုက်၏။

“ကာပိုဟာ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စမှန်ရင် ဇက်ကြိုးတင်းတင်းကိုင် ထားတာရှင်၊ ကျွန်မမှာ အဝတ်အစားရှိတယ်၊ နှစ်တိုင်း ကားသစ်တစ်စင်းရ ထယ်၊ အိပ်ခန်းတံခါးမှာ ဒင်နီစပိုင် အိတ်လိမိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ နေရ တယ်၊ သားမွေးအကျီတွေ၊ ရတနာ လက်ဝတ်လက်စားတွေ . . .”

မိန်းကလေးသည် အရက်မရှိတော့သော စက္ကူခွက်ကို ခြေပစ်လိုက် ၏။ ပြီးမှ . . .

“ရတနာလက်ဝတ်လက်စား အစစ်တွေအားလုံးဟာ မစွတာ ဗီလာ ဗီလာရဲ့ အာမခံသေတ္တာထဲမှာ ထားတယ်လေ၊ ကျွန်မဝတ်ဖို့ အတူတွေ လုပ်ထား ပေးတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲလို့တော့ မေးမနေနဲ့တော့၊ ပိုက်ဆံဆိုလို့ရှိရင်လည်း ဘက်တိုက်မှာ ဒေါ်လာတစ်ထောင်တောင် မပြည့်ဘူး၊ ကျွန်မနာမည်နဲ့ ထည့် ပေးထားတာလေ၊ ဒင်နီက ပြောသေးတယ်၊ မင်းမှာ ငွေ ဘာလို့သေးလဲကွာ၊ ဆိုချင်တာဝယ်ပြီး စာရင်းတင်လိုက်ရုံပဲပေါ့တဲ့၊ အဲဒီတော့ ဖာပေး . . . ရှင်က ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲလစ်ပြေးတယ်ဆိုတာကြားတော့ ကျွန်မလဲ ကြားဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တာပေါ့၊ သူတို့တတွေဟာ မနက်က ကျွန်မအခန်းမှာ ‘အာဂူ မင်ဒါ’ထိုင်ကြတယ်လေ၊ အဲဒါတော့ ဘာဆိုတာ သိပါတယ်နော်”

မစ်ချယ်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ‘အာဂူမင်ဒါ’ဆိုသည်မှာ မာဖီး ယားကိုးကီး ‘ကိုဆာ နိုဝထရာ’၌ အစည်းအဝေးဖြစ်ပါသည်။ လုပ်ငန်းစဉ်တစ်ခုခု ချမှတ်ရန် သို့မဟုတ် လှုပ်ရှားရန် စည်းဝေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ အစည်းအဝေး တိုင်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ထစ်ယောက်ယောက်အတွက် အဆိုးရွားဆုံး အခြေ အနေကို ရောက်စေတတ်ပါသည်။ ယခု အစည်းအဝေးတွင် တစ်ယောက် ယောက်ဆိုသူသည် ‘သူ’ဟာပေးမစ်ချယ်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

မိန်းကလေးက ဆက်၍ . . .

“ရှင်သိမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဒင်နီက တကယ်တော့ ဗွင့်ကို နိတ်မဆိုးဘူးရှင်၊ ရယ်တောင်နေသေးတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ဟာသဘာဝလမ်း တစ်ခု ကြားလိုက်ရသလိုပဲလေ၊ သူက စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်းပါဗျာ၊ ဒီ ဘာ

မဟုတ်တဲ့ငနဲက ကျုပ်ဆီက ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲကို ဘုံးသတဲ့ ဒါပေမယ့် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အစည်းအဝေးကတော့ ရှင်ကို သတိမိန့်ပေးရတာပဲပေါ့ရှင်။ ရှင်ကလဲ ခွင့်မရပဲနဲ့ မင်းဘဏ္ဍာ ကိုယ့်ဟာမှတ်ခဲ့တာကိုး၊ အဲဒါကို မဆုံးမရင် အစား အနောင်နောင်ဆိုသလို တခြားလူတွေက အတုယူကုန်ကြမှာပေါ့”

မစ်ချယ်သည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်နေမိ၏။ မိုးပေါက်များသည် သည်းထန်စွာ ကျနေ၏။ သူက . . .

“တကယ်လို့ ကျုပ်က ဒီရထားပေါ်မှာပဲ နေမယ်ဗျာ၊ သူတို့က ကျုပ်ကင်ဆက်စီတီမှာဆင်းမယ်လို့ထင်မှာပဲ။ ကျုပ် ဘယ်မှာမှမဆင်းပဲ လော့အိန်ဂျယ်လိစ်အထိ စီးသွားမယ်ဗျာ၊ ဟိုရောက်မှ လက်မှတ်စစ်ကတစ်ဆင့် ရဲကို အကူအညီပေးပါလို့ တောင်းမယ်ဆိုရင်ကော . . .”

“ဒါဆို ရှင် အဆင်ပြေသွားမှာပဲပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလားရှင်”

မိန်းကလေးသည် မစ်ချယ်အား အကြံကောင်းတစ်ခု ရသွားသည် အလား ပြောလိုက်၏။

မစ်ချယ်သည် သူ၏နဖူးပြင်ကို အပြင်မှမိုးရေများကြောင့် အေးစက်နေသော ပြတင်းပေါက်မှန်နှင့် ထိကပ်လိုက်၏။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါကလား၊ သူ သိသည်။ ဝူပါချီအမြန်ရထားကြီး ရပ်လေရာရာ ဘူတာများမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် သူ့ကို စောင့်နေမည်ပဲဖြစ်သည်။ သူ့အနေနှင့် လော့အိန်ဂျယ်လိစ်မှာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍မရသလို ရထားပေါ်မှာလည်း ပုန်းနေ၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။

အခန်းဘဲလ်မြည်သံသည် တိုးတိုးကလေး မြည်လာ၏။ အသံမှာ တိုးလွန်းသဖြင့် စ.စချင်း သူတို့နှစ်ဦးလုံးပင် သတိမမူမိကြ။ နောက် တံခါးကို တိုးတိုးလေးခေါက်သံကြားရသည်။ မိန်းကလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆတ်ကန်တောင့်သွားပြီး ဟာပေးမစ်ချယ်ကမူ အသက်ရှူမှားသွား၏။ တံခါးခေါက်သံသည် ဆက်ပေါ်နေ၏။ ခေါက်သံမှာ တံခါးဖွင့်ပေးပါဟု တိုးတိုးလေး တောင်းဆိုနေသလို ထင်နေရ၏။ မိန်းကလေးသည် မစ်ချယ်ကို ကြည့်လိုက်ရာ မစ်ချယ် တစ်ယောက် အကြောက်တရားဖိစီးနေသည်ကို အထင်းသားမြင်နေရ၏။ ဘဲလ်မြည်သံ တိုးတိုးပေါ်လာပြန်၏။ စက္ကန့်ဝက်လောက်ကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဘာမျှ အလောတကြီး ရှိပုံမရ။ မြန်မြန်ဆန်ဆန် တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ မလိုပါဘူးဟု ပြောနေသယောင်။ တံခါးအပြင်ဘက်မှ ရပ်နေသူသည် သူ့ကို နေကြောင်း သတိပေးသည့်သဘောလောက်။ သူသည် ဟာပေးမစ်ချယ်ကို ပြောနေသည်ထင်ရ၏။ ‘ငါက စောင့်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါဒီမှာရှိတယ်’

ရထားပေါ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိရင် ပြီးတာပါပဲဟု ဆိုနေသယောင်။

ထို့နောက် အသံသည် ပျောက်သွား၏။ သူတို့နှစ်ဦးလုံးအပြင်မှာ အသံသူမမှမရှိတော့သည့် ဟင်းလင်းဟာလာကြီး ကျန်ရစ်ခြင်းကို ခံစားရ၏။

မစ်ချယ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ကျုံ့နိုင်သမျှ ကျုံ့ထားလိုက်၏။ သူသည် မိန်းကလေးကို ကြည့်သည်။ သူ့ခေါင်းသည် တဆတ်ဆတ်တုန်၍ ညိတ်လာ၏။

“ကောင်းပါပြီ . . . ကောင်းပါပြီ . . . ကောင်းပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းလည်း ဒီအခန်းထဲမှာ အတူနေရမယ်၊ ကျုပ် ဆင်းခွင့်ရမှ သွားရမယ်၊ ဘယ်မှာ ဆင်းရမယ်ဆိုတာကိုပြော၊ ကျုပ် . . . မင်းကို ယုံတယ်နော်၊ ကြည့်ပါလား၊ တျပ်ယုံတယ်လေ”

မိန်းကလေးကမူ အေးစက်စွာဖြင့် . . .

“ဒါဖြင့် ပိုက်ဆံလေ . . .”

ကိုးလိုးကန့်လန့် အနေအထားဖြင့် မစ်ချယ်သည် ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး လက်ဆွဲအိတ်ထဲကို နှိုက်ကာ သူသည် ထူထဲသော စာအိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ စာအိတ်ကို ရင်မှာကပ်ပြီး ဈေးဆစ်သော အနေနှင့် . . .

“တစ်ဝက်ယူပါလားဗျာ”

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းခါပြရင်း . . .

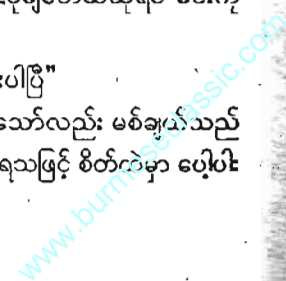
“ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းက ကျွန်မအတွက်လေ၊ ကျန်တာရှင်ဖို့”

မစ်ချယ်သည် ဘာမှမပြောတော့ပဲ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဒေါ်လာ ငါးသောင်းကို ကြိုးစားရေတွက်လိုက်၏။ ရေတွက်ပြီးသည်နှင့် ထိုငါးသောင်းကို သူ့အိတ်ထဲထည့်လိုက်သည်။ ကျန်ငွေအားလုံးကို စာအိတ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး စတေစီဂရိတ်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“မင်းဘက်က ကတိတည်နော်၊ မင်းက ကျုပ်ဘယ်မှာ ဆင်းရင် လုံခြုံဆယ်ဆိုတာကို ပြောပြ၊ ဘယ်လိုဆင်းရမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုလည်း ပြောပြ၊ ပြီးတော့ မမေ့နဲ့အုံး၊ ခုဆို မင်းကလည်း ဒီပိုက်ဆံကိုယူလိုက်ပြီဆိုတော့ ဒီအိတ်ထဲမှာ မင်းလည်းပါနေပြီ၊ ကျုပ်ကို သူတို့က လိုချင်တယ်ဆိုရင် မင်းကို စည်း လိုချင်တော့မှာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ပါတနာတွေ ဖြစ်သွားပါပြီ”

ငွေဒေါ်လာ နှစ်သိန်းလုံးလုံး ပေးလိုက်ရသော်လည်း မစ်ချယ်သည် နေထုပ်ဝန်ပိုးကြီးနှင့် တကွ အန္တရာယ်ကို ခွဲပေးလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပဲ သွား၏။ သူက အူကြောင်ကြောင်ပြုံး၍ . . .



“ကဲ . . . ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အဲဒီအထိမ်းအမှတ်နဲ့ အရက်သောက်ကြအုံးစို့လား . . . တကယ်တော့ ကျုပ်က အရက်လည်းသောက်နေကျ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲလေ . . . ကျုပ် အခု ဖြစ်နေတာတွေ အကုန်လုံးဟာလည်း လုပ်နေကျမှ မဟုတ်ပဲကိုး”

မိန်းကလေးက . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မလည်း သောက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် မူးသွားကြလို့ တော့ မဖြစ်ဖူးနော်၊ အစကတည်းက ပြဿနာက ရှုပ်ပြီးသားရယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသား စက္ကူခွက်ကိုယ်စီဖြင့် အရက်သောက်လိုက်ကြ၏။

မစ်ချယ်က . . .

“ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းဆိုတာ တကယ်တော့ တော်တော်များတဲ့ ပိုက်ဆံဗျ”

“ကျွန်မကလည်း ဈေးကြီးတယ်ရှင့်”

“မင်းဟာ ဈေးကြီးပေမယ့် အဖော်ကောင်း တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါလား”

မစ်ချယ်စိတ်ထဲတွင် အတွေးတစ်မျိုး ဝင်နေ၏။

မိန်းကလေးကမူ . . .

“ရှင်က အဲဒီအတွက် ပေးထားတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ တစ်ညလုံး ဒီအတိုင်း ထိုင်နေကြရတော့မှာလား”

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူတူ မအိပ်ကြမှာတော့ အသေအချာပဲရှင် ခေါင်းထဲမှာ မဟုတ်မဟတ်တာတွေ တွေးမနေနဲ့”

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို ယူ၍ ထောင့်တစ်တက်တိုကပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“ရှင် ဟိုဘက်ထောင့်မှာ အိပ်”

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းအုံးတစ်လုံး သူထံပစ်ပေးလိုက်၏။ အပြင်ဘက်၌ မိုးသည် ဆက်တိုက်ရွာနေ၏။

စတေစီဝုဒ်ဝပ်မျက်လုံးများသည် မှိတ်သွား၏။ မစ်ချယ်သည် သူ့ခတ်ကြည့်နေ၏။ မိန်းကလေးသည် အိပ်မောကျချင် ကျသွားမှာ၊ အိပ်များသွားရင် မိန်းကလေးအိတ်ထဲက သေနတ်ကိုယူ၊ ယူပြီးတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူသည် ချောင်ပိတ်မိနေပါကလား၊ မိန်းကလေးက သူ၏ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်၏ သော့ကို ကိုင်ထားပါကလား။ သည်အတွက် သူ ငွေပေးထားရပြီမဟုတ်

လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လာငါးသောင်းနှင့် အသက်ရှင်ရခြင်းက ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲရှိပြီး သေရခြင်းထက်တော့ ပိုကောင်းပေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘာပဲ ပြောပြော သူ့စောင့်မည်။ သတိကြီးစွာထားရမည်။ ပိုက်ဆံပြန်ရပြီး အသက်ဘေးမှ လွတ်နိုင်မည့်လမ်းသည် ပေါ်ကောင်း ပေါ်လာမည်။ ပေါ်လာ ခဲ့သော် သူ အရယူမည်။



စုပါချီရထားကြီးသည် မှန်တိုင်းထဲ မိုးထဲမှာ ခုတ်မောင်းနေ၏။ ရထားမောင်း
လာသော အင်ဂျင်နီယာသည် ရှေ့မြင်ကွင်းကို အားယူကြည့်ရလွန်းသဖြင့်
မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်နေ၏။ သူသည် ရထားကို လေးပုံသုံးပုံ အမြန်နှုန်းဖြင့်
မောင်းလာ၏။ သူသည် မိုးလေဝသသတင်းကို ရေပီယိုမှ နားထောင်လိုက်ပြီး
ဖြစ်သည်။ အနောက်ပိုင်းအထိ မိုးက တောက်လျှောက်ရွာနေတော့မည်ဖြစ်၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် အကြောင်းမရှိပဲနှင့် ရုတ်တရက်နိုးလာ၏။
သည်လို နိုးလာပုံမျိုးက ဖြစ်နေကျပင်။ သူသည် လုပ်ငန်း အဖြေတစ်ခုကို
ရွာဖွေတွေးတောနေသောအခါတွင် လည်းကောင်း သူ့စိတ်ထဲတွင် မရှင်းလင်း
နားမလည် ဖြစ်နေသောအခါများတွင်လည်းကောင်း၊ ဤသို့ အိပ်ရာမှ ဆတ်
ကနဲ ဆတ်ကနဲနှင့် နိုးနေကျပင်ဖြစ်၏။

သူသည် နံဘေးမှ စာကြည့်မီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်၍ သူ့လက်ပတ်
နာရီကိုကြည့်သည်။ နံနက်တစ်နာရီ မိနစ်လေးဆယ်ရှိပြီး ဖြစ်၏။ သူတို့ရထား
သည် ကင်ဆက်စိတီသို့ နှစ်နာရီဆိုက်မည်ဖြစ်၏။ သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်
တို့ မီးညှိကာ စာကြည့်မီးပိတ်လိုက်ပြီး အမှောင်ထဲတွင် ဆေးလိပ်သောက်နေ
လိုက်၏။ ကင်ဆက်စိတီမြို့ ဆင်ခြေဖုံးကို နောက်လာသည့် အရိပ်အရောင်
အဖြစ် နံဘေးအမှောင်ထဲတွင် မီးရောင် ကျိုးတိုးကျဲတဲများ မြင်ရစပြုလာ၏။
ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် ခြုံထားသောစောင်ကို ခွာလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်
အိပ်စင်ပေါ်တွင် ကပ်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့ခေါင်းထဲတွင် ညက သုံးယောက်အကြောင်းကို ပြန်တွေးမိသည်ပဲ
ဖြစ်သည်။ သူတို့သုံးယောက် ဇာတ်လမ်းအဖြစ်အပျက်သည် သူနှင့်မဆိုင်တု
ပြောလျှင် ရနိုင်သော်လည်း ဒင်နီဝီလာနီတနှင့် ပတ်သက်သမျှသည် သူနှင့်

ပတ်သက်သည်ဟု ပြောလျှင် ရနိုင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဝှစ်ဝပ်နှင့်မစ်ချယ်၊
ရွှိကာဂိုမြို့ မာဖီးယားဂိုဏ်းချုပ် ကာပိုဒင်နို၏ အမြှောင်မယားနှင့် စာရင်းကိုင်၊
သူတို့နှစ်ဦး၏ပုံပန်းသည် ဆောလ်၏အာရုံထဲ၌ ပေါ်လာ၏။ သူတို့ခနောက်မှ
ဝိုးတံဝါးပေါ်လာသည်က ဒက်ထရွိုက်မှ လူသတ်သံများ ရွှင်ဂိန်း။

ယခုအခါတွင် ဆောလ်သည် လုံးဝနိုးနေပြီဖြစ်၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း
ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးမနေလိုတော့။ သူသည် ညဝတ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ အလွယ်တကူ
အဝတ်အစားတစ်စုံဝတ်၊ မိုးကာအင်္ကျီကိုစွပ်ပြီး အခန်းထဲမှ စကြွဘက်သို့ ထွက်
လာခဲ့၏။

တွဲစောင့်တစ်ယောက်သည် သေတ္တာလေးလုံးဖြင့် အပြင်ဘက်မှာ
နိုးနေ၏။ ဆောလ် တံခါးဖွင့်သံကြောင့် တွဲစောင့်လှည့်ကြည့်သည်။ တွဲစောင့်
သိသည်မှာ ဆောလ်ဆိုသည့် ခရီးသည်ကား ခရီးဆုံးအထိ လိုက်ပါမည့်သူ
ဖြစ်၏။ တွဲစောင့်က . . .

“လူကြီးမင်း ဒီမှာ ဆင်းမလို့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဆင်းပါဘူး၊ ကျုပ် အိပ်လို့မရတာနဲ့ ဘူတာရောက်ရင် ဆင်းပြီး
ခြေညောင်းလက်ဆန့်လုပ်မလို့ပါ”

“ဒီလို ရာသီဥတုကတော့ အပြင်မှာ လမ်းလျှောက်လို့တောင် ကောင်း
ပါမလား မသိပါဘူးဗျာ”

သူတို့နှစ်ဦးသည် နောက်ထပ်စကားမပြောကြတော့။ အမြန်ရထား
ကြီးသည် ဘူတာရုံပလက်ဖောင်းမှာ ထိုးရပ်သည်။ အိပ်ချင်ပုံရနေသော ခရီး
သည်နှစ်ဦးသည် သူတို့နှစ်ဦးနှင့်အတူ ပလက်ဖောင်းပေါ် ဆင်း၏။ ဆောလ်
သည် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ဟိုသည်လျှောက်ရင်း ဆင်းကြတတ်ကြသော ခရီး
သည်များကို အကြောင်းမဲ့ကြည့်နေမိ၏။ ဆောလ်သည် ပလက်ဖောင်းပေါ်
သို့ ဆင်းလာသူများထဲတွင် ရွှင်ဂိန်းကိုမြင်လိုက်ရသောအခါအံ့သြခြင်းမဖြစ်မိပါ။

ရွှင်ဂိန်းသည် တွဲနံပါတ် ၁၀၃ နှင့် ၁၀၄ ကို မြင်နိုင် စောင့်ကြည့်နိုင်
လောက်သောနေရာမှာ ရပ်နေ၏။ သူသည် ၎င်းတွဲနှစ်တွဲပေါ်မှ လူများဆင်း
မဆင်းကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် အကဲခတ် ကြည့်ရှုနေ၏။ ဆောလ်သည်
ခပ်တည်တည်ဖြင့်ပင် ရွှင်ဂိန်းအနားသွား၍ ခရီးသွားဟန်လွှဲ လေသံဖြင့် . . .

“တကယ်ဆိုးတဲ့ ရာသီဥတုပဲဗျာ . . . နော်”

“အေးဗျာ . . . တွဲစောင့်က ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ထဲထိအောင်
တော့ မိုးက လိုက်မရွာဘူးဆိုပဲ။ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ကလည်း မိုးကို ထက်

ခေဘူးဆိုပဲဗျာ။ သူတို့ပြည်နယ်က တစ်နှစ်မှာ ၃၆၅ ရက်လုံး နေသာရမှာတို့”

ရွှင်ဂိန်းသည် ပကတိ ဖော်ဖော်ရွေရွေ လေများများ လူတစ်ယောက်
၏ ဟန်ပန်အတိုင်း စကားတွေ ရွှန်းရွှန်းဝေအောင် ပြောလိုက်၏။ သို့သော်
သူ၏ မျက်လုံးများကား စူးရှဖျတ်လတ်စွာ ဆောလ်ကို ကြည့်နေ၏။ ၎င်း
အကြည့်ထဲတွင် “မင်းရဲ့ပုံပန်း ဟန်ပန်ထဲမှာ တစ်ခုခု ငါသိထားသလိုပဲ။ တစ်
ခုခုကို ငါမှတ်မိဖို့ လိုနေသလိုပဲ။ ဘာများပါလိမ့်ဟု ဆိုနေသယောင်ပင်။

ဆောလ်သည် ကုန်ခါနီး စီးကရက်တိုကို အောက်သို့ပစ်ချလိုက်၏။
သူသည် ရွှင်ဂိန်းကြည့်နေသော မျက်လုံးထဲမှ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ နား
ထည်ပါ၏။ သို့သော် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ရွှင်ဂိန်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ
သေနိုင်ကြောင်း သေချာသည်။ သူက ရင်းနှီးစွာဖြင့်ပင် . . .

“ကဲ . . . ကျွန်တော်တော့ ရထားပေါ် ပြန်တက်တော့မယ်”

ရွှင်ဂိန်းသည် ခေါင်းညိတ်ပြရင်း . . .

“ဂွတ်နိုက်”

ဂိန်း၏မျက်လုံးများသည် ဆောလ် ရထားပေါ်တက်သွားသည်အထိ
စောင့်ကြည့်နေ၏။

မှောင်နေသောအခန်းတွင်းမှ စတေစီဝပ်နှင့် ဟာပေးမစ်ချယ်တို့
သည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်နေကြ၏။ မစ်ချယ်က . . .

“ဒီလောက် မိုးထဲလေထဲမှာ ဝီလျံဆန်ဆိုတဲ့ ရူးကြောင်ကြောင် အဘိုး
ကြီးက အပြင်ထွက် ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်”

“သူက မိုးတွေလေတွေ သဘောကျလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့ . . .”

မိန်းကရွေးက အလွယ်တကူပင် အဖြေပေးလိုက်၏။ သူမသည်
ရွှင်ဂိန်းကို အရပ်ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် သိမ်းငှက်လိုဟန်ပန်နှင့် လူတစ်ယောက်
စကားတစ်စုံတစ်ရာပြောသည်ကို သတိထားမိ၏။ ရွှင်ဂိန်းနှင့် ထိုလူစိမ်း
ဘယ်လိုများ ဆက်နွယ်ပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေမိ၏။

မစ်ချယ်က . . .

“မင်း ကျုပ်ပိုက်ဆံတော့ ယူထားပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ကျုပ် အခုနေ
ဆင်ဆက်စိတ်မှာဆင်းရင် လုံခြုံမှုရှိပါ့မလား”

“မရှိဘူး”

ပြောလိုက်ပြီးမှ ဘာကြောင့်များ သည်ငနဲကို လွှတ်မထားမိပါလိမ့်ဟု
တွေးမိသည်။ လွတ်စရာရှိတာကို လွှတ်ပေးလိုက်၊ ရွှင်ဂိန်းလည်း သူ့ဘာသာ

လိုက်စရာရှိတာကို လိုက်ပေးပေးပေးတော့မိသည်။ သို့သော် ပါးစပ်ကမူ...

“ဒီရထားပေါ်က ပိုလုံခြုံပါတယ်”

မစ်ချယ်က မကျေမနပ်နှင့်...

“သူတို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘယ်သူလွှတ်လိုက်တာလဲ”

“ရှင်သိတဲ့ လူထဲက မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်တန်တော့ ကျွန်မက ရှင်ကို ပြမှာပေါ့”

မီးရထားကြီးသည် ဘူတာရုံ၌ ရပ်ထားသည်မှာ ကြာလှသည်ဟု စတေစီဝန်ထမ်းထင်မိ၏။ သူမသည် အနေအထားမကောင်းသဖြင့် ညောင်းညာလာ၏။ မိမိအခန်း မိမိပြန်ပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်လာ၏။ စိတ်ညစ်ညစ်ရှာဖြင့် စတေစီသည် ခေါင်းအုံးကိုလက်နှင့် လုံးခြေ အလုံးလေး ပြုလုပ်ပြီးမှ ခေါင်းအောက်ကို ခုသည်။ သူမသည် မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်၍ ဒင်နီဗီလာနီဇာများ ဘာတွေလုပ်နေမလဲ၊ ဘယ်လိုစဉ်းစားနေမလဲဟု တွေးကြည့်နေမိ၏။ သူမကိုများ သတိရနေမလား၊ အောက်မေ့နေမလား၊ မဖြစ်နိုင်လောက်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အလျင်အတူနေကြစဉ်ကတည်းက သူမဆီလာမတွေ့ရုံမက ဖုန်းပင်မထက်ပဲ အကြာကြီး နေတတ်သည့်လူပဲ။ သို့သော် သူမကမူ သူမခေါ်လိုက်သည့်အခါ၊ ဖုန်းဆက်သည့်အခါ၊ ဖုန်းအနားမှာ အမြဲရှိနေဖို့လိုသည်။ မရှိနိုင်ပဲ ရုပ်ရှင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဖက်ရှင်ပွဲပဲဖြစ်ဖြစ် သွားသည့်တိုင် သူမ ဘယ်သွားသည်၊ သူမကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်နိုင်သည်ကို မှာထားခဲ့ရ၏။ သည်ဟာပင် သူတို့နှစ်ဦး၏ သဘောတူညီချက်ပင် ဖြစ်၏။

ဘာပဲပြောပြော ဒင်နီသည် သူမအပေါ်၌ တလေးတစားရှိသည်ကိုမူ သူကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံရမည်ဖြစ်၏။ ပထမအကြောင်းမှာ သူမသည် လှသည်။ ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးကောင်းသမီးမုန်း သိသာထင်ရှားသည်။ လူတွေအကြားမှာ တွဲသွားလျှင် လူတွေ မနာလိုစိတ်ဖြင့် အကြည့်ခံရသည့် အနေအထားမှာရှိ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူမသည် ဒင်နီဗီလာနီဇာ၏ မိန်းကလေးအဖြစ် သုံးနှစ်သက်တမ်းရှိလာခဲ့၏။

ရထားသည် စတင်လှုပ်ရှား၍ ဘူတာမှထွက်သည်။ ဟာပေးမစ်ချယ်သည် ထိုင်နေရာမှထကာ တံခါးသော့ခတ်ထား မထားကြည့်သည့်အသံကို စတေစီကြား၏။ မာဖီးယားဂိုဏ်းသည် ဟာပေးမစ်ချယ်ကို တွေ့သွား၊ ရသွားမည်သာ ဖြစ်၏။ ယခုလတ်တလောအားဖြင့် သူမသည် ရွှင်ဂိန်းကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သည့်တိုင်အောင်ပဲပေါ့။ မာဖီးယားသည် စေ့စပ်သေချာသည်။ ရွှင်ဂိန်း

သို့မဟုတ် နောက်တစ်ယောက်ယောက်သည် ဟာပေးကို တွေ့မိသွားမည်ပဲ ဖြစ်သည်။

ထိုအတွေးမှတစ်ဆင့် ဝီလာနီဇာအကြောင်း ရောက်သွားပြန်၏။ သူမထုတ်ပြောပြောလာခြင်းသည် ဝီလာနီဇာ၏မာနကို ထိခိုက်ပေးလိမ့်မည်၊ မိန်းမများသည် ဒင်နီဗီလာနီဇာထံမှ ဤသို့ထွက်၍ သွားရိုးထုံးစံမရှိ။ မိန်းမများကို စာန်ထုတ်ပစ်ခြင်း၊ ခြောက်ထုတ်ပစ်ခြင်း၊ မောင်းထုတ်ခံရခြင်းသာရှိ၏။ မိန်းမများက သူတို့စိတ်နှင့် သူတို့ကိုယ် ထွက်သွားရိုးမရှိ။ သူမ ဘယ်လိုဖြစ်မည်ဆိုသည်မှာ ဒင်နီ သူမအပေါ်တွင် ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးသလဲဆိုသည့် အတိုင်း အတာပေါ်တွင် မူတည်သည်။ ဒင်နီအနေဖြင့် သွားစမ်းပါ။ စတေစီဝန်ထမ်းထံမှ မိန်းမများ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်၊ ကိုယ်ဟန်ပြုမယ်ထဲကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စတေစီထက် သာတာ ချောတာ တစ်ယောက်ကို စတေစီပစ်ထားခဲ့သော အခန်းလွတ်မှာ ခေါ်လိုက်လျှင်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ဒင်နီ၏မာနကို ထိခိုက်တန်သလောက် ထိပါးပါက သူလက်အောက်ခံ အဖွဲ့အစည်းကို အချက်ပေးလိုက်ပြီး စတေစီဆိုတဲ့ကောင်မ တွေအောင်ရှာ၊ ရအောင်ပြန်ဖမ်းခဲ့ဟု အခွင့်ပေးလိုက်ရုံပဲဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်လုပ်၊ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲနေနိုင်အောင် ခြိမ်းခြောက်၊ နောက်ဆုံး လမ်းဆုံးရောက်အောင်ပို့ခံရလည်းရသည်။ ဤအချက် အားလုံးသည်လည်း ဒင်နီ ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးသည်ဆိုသော အချက်ပေါ်တွင် မူတည်သည်။

စတေစီသည် ဒင်နီကို ပစ်ပြေးခဲ့ခြင်းမှာ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်တော့ မဟုတ်ပေ။ စတေစီရင်ထဲမှာ ဒင်နီ၏ ချုပ်ချယ်မှုအောက်တွင် အချယ်အလှယ်ခံ ဘဝနှင့် နေခဲ့ရာမှ တစ်စတစ်ခုကျည်းလာခဲ့၏။ အကျဉ်းသားအပေါ် အလှောင်ခံအဝမှ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးချင်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစား၍ ရက်ပေါင်းများစွာ၊ လပေါင်းများစွာ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ နောက်ဆုံး မစ်ချယ်က ငွေများကို ခိုးယူ၍ ထွက်ပြေးကြောင်း သိရသောအခါ ထိုလမ်းသည် ဖြစ်နိုင်စရာလမ်းဟု ယူဆလာမိခြင်းဖြစ်သည်။

စတေစီအနေနှင့် အိတ်ထဲတွင် ဒေါ်လာသုံးလေးရာနှင့် ထွက်ပြေးရန် စိတ်မကူးရဲပေ။ သူမတွင် အကြွေးဝယ်ပိုင်ခွင့် ကတ်ပြားရှိနေပါ၏။ သို့သော် ငွေမရှိ။ ထိုအချိန်တွင် ဟာပေးမစ်ချယ်က အဖြေဝင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူမသည် ဖြစ်လာနိုင်မည့် ပြဿနာပေါင်းစုံတို့ကို မစဉ်းစားနိုင်တော့ပဲ ဟာပေး

မစ်ချယ်ကို ငွေညစ်ယူနိုင်ပြီးပါက သူမ သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီဟု ယူဆထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမအခန်းမှာ ရှိစဉ်ကပင် ဒင်နိုသည် ဖုန်းဖြင့် မွိုင်ဂိန်းအား မစ်ချယ်ကို ရှင်းပစ်ရန် တာဝန်ပေးသည်ကို ကြားခဲ့ရ၏။ သည်နေရာတွင်လည်း စတေစီသည် ကံအားလျော်စွာ မွိုင်ဂိန်းကို မြင်ဖူးကြားဖူးခဲ့သည်။ တစ်ခါက ဒက်ထရိုက်စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် ဒင်နိုက မွိုင်ဂိန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး

“အဲဒီ ဆန်တာကလေးနဲ့တူတဲ့ လူကြီးဟာ တကယ်တော့ လူသတ်သမားပဲ။ မင်းက ကြေးစားလူသတ်သမားရဲ့ ပုံပန်းကို မြင်ဖူးချင်တယ်ဆိုက... ကြည့်ပေတော့”

ထိုအချိန်က စတေစီသည် အကြောင်ကြောင်နှင့် မယုံမကြည် ဖြစ်သွားခဲ့ပေသည်။ အသက်ကြီးကြီး၊ စိတ်သဘောကောင်းပုံရသော ဥပမိရုပ်နှစ်လူကြီး၏ ပုံပန်းကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဒင်နိုက စတေစီ အံ့သြနေခြင်းကို အရသာယူ၍ ဆက်ပြီး...

“သူနာမည်က မွိုင်ဂိန်းတဲ့။ သူ့လုပ်ငန်းမှာ သူဟာ အတော်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံပန်းကြည့်ရရင် ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင်ကိုတောင် အန္တရာယ်ပေးမယ့် ပုံမရှိဘူး”

စတေစီသည် ဤသို့ နောက်ကြောင်းများကို ပြန်တွေးရင်း အိပ်ပျော်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်နှင့် အမှောင်ထဲမှာ တွေးနေစဉ် ဟာဝေးမစ်ချယ်သည် သူမကို ကြည့်နေကြောင်း ရင်ထဲမှ ခံစားနေမိ၏။ အမှန်လည်း အမှန်ပင် မစ်ချယ်သည် သူမကို ကြည့်နေ၏။ မစ်ချယ်၏ မျက်လုံးထဲတွင် မျက်ရည်များလည်နေသည်။ သူ့ဘဝ၊ သူ့အခြေအနေ၏ တရားမမျှတပုံကို တွေးနေမိ၏။ သူ့အနေနှင့် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်စီစဉ်ခဲ့ပြီးမှ ယခုလို ကတုံးပေါ် ထိပ်ကွက်ခံရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံတွေ အတုန်လုံးကို လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရရှိမှု ပြန်လည်ဆုံးရှုံးရသည်ရယ်လို့ သူ့ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ပေ။

ဤကိစ္စတွင် ဤမိန်းကလေးသည် လိမ်ညာပြောဆိုနေခြင်း ဟုတ်မဟုတ်ကို သူ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်ပါသနည်း။ မိန်းကလေးသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကြည့်၍ သူသည် ရထားနှင့် လိုက်မည်ဟု တွက်ဆနိုင်သူ တစ်ယောက်ကော မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။ သူမ ပြောဆိုခဲ့သမျှ အားလုံးသည် လံကြုတ်တတ်လမ်း ဖြစ်နိုင်သည်ပင်။ သို့သော် ဤသို့ သူ၏နှမြောတွန့်တို့မှ ကြီးထွားလာသည်နှင့်အမျှ ဘယ်တာကိုမှ သေသေချာချာ မယုံကြည်ရဲဖြစ်နေရာ ထောင်ချောက်ထဲ မိနေသော ကြွက်ပုံမှာဖြစ်နေ၏။ သံသယစိတ်၊ ဓယုံကြည်စိတ်၊ ကြောက်

စိတ်များ၊ အားလုံး စုပေါင်း၍ သူ့ရင်ထဲမှာ နှိပ်စက်နေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရထားကြီးသည် အရှိန်မှန်မှန်နှင့် အနောက်ပိုင်းသို့ မောင်းနှင်နေ၏။ မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာမြရွာနေ၏။ စတေစီသည် သူမ ဘယ်ယောက်ကြာအောင် အိပ်မိသည် သို့မဟုတ် အိပ်မပျော်ပဲနေခဲ့သည် မသိ။ နတ်တရက် ရထားအရှိန်အုပ် အရှိန်သတ်လိုက်သဖြင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး ရှေ့သို့ တွင့်သွားကာ ပြတင်းပေါက်မှန်ကို ခေါင်းနှင့် တိုက်မိသည်။ မစ်ချယ်သည် ထည်း သူ၏ အိပ်မက်ဆိုးများမှ နိုးလာ၏။

မစ်ချယ်က . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် . . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ . . .”

စတေစီသည် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။

မစ်ချယ်သည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ သွားသည်။ လက်ကိုင်ကို ကိုင်၍ သူ့တွေဝေနေသည်။ အပြင်ဘက်မှ နိုးလာသော တခြားခရီးသည်များ၏ ဆူညံဆူညံ အသံကြားရ၏။ သူသည် မိန်းကလေးကို ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ မိန်းကလေးက . . .

“ဘာကြည့်နေတာလဲ . . . အပြင်ထွက်ပြီး အခြေအနေကြည့်ချေ . . .”

အလောကြီးစွာဖြင့် လိပ်တစ်ကောင်၏ ခေါင်းလို မစ်ချယ်သည် သူ၏ ခေါင်းကို အပြင်သို့ထွက်ကြည့်၏။ စင်္ကြံတွင် တွဲစောင့်သည် လူလားခေါက်တုံ့ချောက်နေ၏။ ခရီးသည်များသည် သူ့လို မိမိတို့အခန်းတံခါးမှ ခေါင်းပြုနေကြ၏။

တွဲစောင့်သည် အားလုံးကို

“ရှေ့နားမှာ ရေတိုက်စားသွားတာ တစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဘာမှ စိတ်မပူကြပါနဲ့။ အလုပ်သမားတွေ လုပ်စရာ ကိုင်စရာရှိတာ လုပ်နေကြပါပြီ”

တွဲစောင့်သည် အားလုံးကို ဆက်ပြောသွား၏။

မစ်ချယ်သည် တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်၏။ သူသည် စတေစီကြည့်ဘဲ မျက်နှာသစ်ကန်သို့သွားကာ ရေအေးများဖြင့် မျက်နှာသစ်ပြီးအိပ်ပျော်နေတူးစိတ်ကို ဖယ်ရှားလိုက်၏။ သို့သော် သူ့ပါးစပ်ထဲမှာ ချဉ်စူးစူးကြီးဖြစ်နေသည်။ ညက အရက်များထားခြင်းဒဏ်၊ အရက်နာကျသူ၏ ပါးစပ်ခံစားရသော ဆိုးလှ၏။ သူသည် မိန်းကလေးကို ဂရုမထားဘဲ ပြတင်းပေါက်ကို

လက်နှင့်ကပ်၍ အပြင်ဘက်ကို ကြိုးစားကြည့်သည်။ အပြင်ဘက် အမှောင်ထုထဲတွင် တိုဝေးဝေး တစ်နေရာဆီမှ မီးရောင်ပျံ့ပွားလေး မြင်ရသည်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် ဤလွင်ပြင်ကြီး၏ တစ်နေရာတွင် မီးရောင်ရှိသည်ကား သေချာ၏။ သို့သော် အကွာအဝေးကို ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်းမရှိ။ သူသည် ရထားပေါ်မှ အသာကလေးဆင်းကာ မိုးရေထဲ အမှောင်ထုထဲသို့ ခိုဆင်း၍ ၎င်းမီးရောင်များရှိရာသို့ သွားမည်။ မည်သူမှ သူ့နောက်သို့ နောက်မသောင်ခံ လိုက်နိုင်မည်မဟုတ်။ ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် လေထဲမှာ မျောက်ဆုံးသွားပေလိမ့်မည်။

သူပြုံးလိုက်၏။ သို့သော် သူ့အပြုံးမှာ တိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင် မာန်မိသွားဖြူသည်လို ဖြစ်နေ၏။ ပထမဆုံး သူသည် မိန်းကလေးထံမှ ငွေများကို ပြန်ယူချင်သည်။ သို့သော် အခန်းတွင်းဘက်သို့ မျက်နှာမလှည့်ရဲ။ သူ့မျက်နှာအပေါ်မှ အရိပ်အကဲကို မိန်းကလေး တွေ့မြင်သွားမည်ကို ခိုးရိမ်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ချိန်ဆနေ၏။ မိန်းကလေးသည် သူ့ကို လိမ်ပြောသည်က ပို၍ဖြစ်နိုင်၏။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒင်နီသည် စူပါချီ ရထားနှင့် လိုက်ပါမည့်အကြောင်းကို သိနိုင်ပါမည်နည်း။ မိန်းကလေးသည် လူ့ဘာ၊ လူလိမ်သူတို့တစ်ကောင်သာ ဖြစ်ရမည်။ သူသည် ဤမိန်းကလေးကို ရှင်းပစ်လိုက်ရန်ပဲရှိသည်။ ဘယ်လိုရှင်းရပါမည်နည်း။ သူသည် နံရံကပ် ဗီရိုကို လှမ်းကြည့်၏။ ဗီရိုထဲတွင် သတ္တဓာတ်ဗူးတစ်လုံးရှိသည်။ သူ့အနေနှင့် ရေဆာသူတစ်ယောက်လို ဓာတ်ဗူးကို လှမ်းယူ၍ရသည်။ နောက် သွတ်သွက်ကလေးလှည့်ပြီး မိန်းကလေးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်ရုံပဲ မဟုတ်ပါလား။

မသိလိုက် မသိဘာသာနှင့် သူသည် နံရံကပ် ဗီရိုတစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်၏။ မိန်းကလေးမရိပ်မိဖို့ အရေးကြီးသည်။ သူ့လက်သည် ဓာတ်ဗူး၏လည်ဝင်ကို ကိုင်လိုက်၏။

“ကျွန်မက ရှင့်ထက်အများကြီးလျှင်တယ် ဟာဗေး၊ ဓာတ်ဗူးကို ပြန်ချထားလိုက်”

မိန်းကလေး၏အသံမှာ သရော်တော်တော်ရှိလှသည်။ မစ်ချယ်သည် နောက်လှည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေးလက်ထဲမှ သေနတ်သည် မြွေတစ်ကောင်၏ခေါင်းလို တစ်ဝက်မျှထောင်၍ သူဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်ကို ချိန်ရွယ်ထား၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှ ခွန်အားများ ကုန်ဆုံးသွားရာ ဓာတ်ဗူးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွား၏။

“ကျွန်မက ရှင့်အရင် တွေးခဲ့ပြီးသား၊ ရှင့် ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်နေ

တတည်းက ရှင့်ခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာကို သိတယ်”
“မင်း . . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”
မစ်ချယ်က အရှက်ပြေ ပြောလိုက်၏။
မိန်းကလေးသည် မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။ သေနတ်ကိုကား မစ်ချယ်၏ဗိုက်ကို ချိန်ထားရာမှမရွေး၊ သူမက . . .

“လုပ်လေ၊ ဒီမှာ ရှင်ဆင်းခဲ့လို့ရပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ရှင့်ကို ဘယ်သူမှ စောင့်သတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒင်နီလည်း ဒီလောက်တော့ မလှည့်ဘူး။ သူလည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ စူပါချီရထား လွင်တီးခေါင်မှာ ရပ်မယ်လို့ ကြိုဆိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီပေမယ့် ကျွန်မဆီက ငွေတော့ ပြန်မရနိုင်ဘူး”

“ကျုပ်ကတော့ မင်းလိမ်နေတယ်ပဲ ထင်တယ်”
မစ်ချယ်၏ အသံသည် ကျယ်လောင်လွန်းရကား အော်သလို ဖြစ်နေ၏။ သူက ဆက်၍ . . .

“ကျုပ်နောက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ သွတ်လိုက်တယ်လို့ ကျုပ် မယုံဘူး”
မိန်းကလေးက စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် . . .

“ဟုတ်ချင် ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ရှင်တစ်သက်လုံး သိချင်မှသိရမှာပေါ့။ ဘာတယ်လို့ ရှင်ကကောင်းပြီး အသက်ရှင်နေရင် ငါ့ကို ဒင်နီကောင်မလေးက ချီထွက်လည်လို့ ဒေါ်လာနှစ်သိန်း၊ ညာချသွားတယ်လို့ စဉ်းစားနေပေါ့ရှင်”
ထိုအခါ တံခါးခေါက်သံ ထွက်လာ၏။
မစ်ချယ်က မရေမရာသောအသံဖြင့် . . .

“ဘယ်သူလဲ”
“လက်မှတ်စစ်ပါ မစ္စတာမစ်ချယ်”
ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စတေစီဇင်ဝပ် မျက်နှာပေါ်တွင် မသေမချာသော အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လာ၏။ သူမသည် စဉ်းစားချင်ချိန်လိုက်၏။ နောက် သေနတ်ကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်၏။

သူမနောက်မှ ရပ်နေသော မစ်ချယ်က သူမကို နံဘေးသို့ တွန်းဖယ်၍ တံခါးချက်ကို ဖွင့်မည်ပြုသည်။ စတေစီက ဝင်တိုးသော်လည်း မစ်ချယ်က နှိပ်လုံးနှင့် ကာထား၏။

တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် တံခါးဝမှာ လက်မှတ်စစ်က ရပ်နေသည်။ သူ့နှုတ်ပိုင်းအတွင်း လက်မှတ်စစ်၏ မျက်နှာတွင် မစ်ချယ်အခန်းတဲ၌ အဝတ်အစားအပြည့်အစုံဝတ်ထားသော မစ်ချယ်နှင့် မိန်းကလေးကို တွေ့ရ၍ အံ့ဩ

သွားပုံရသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်၍ မသိဟန်ပြုလိုက်ပြီး . . .

“အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ရှေ့နားမှာ ရေကျော်သွားလို့ သံလမ်းတွေ နည်းနည်းပါသွားတယ်။ အလုပ်သမားတွေ ပြင်နေပါပြီ နာရီ နည်းနည်းတော့ ကြာမယ်ထင်ပါတယ်”

လက်မှတ်စစ်သည် ချိုသာစွာ ပြော၍ လှည့်ထွက်ကာ တံခါးပိတ်သွားလေ၏။

စတေစီသည် ချာကနဲ လှည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီဖြစ်၏။ တံခါးပိတ်သည်နှင့်မစ်ချယ်၏လက်မောင်းသည် သူမတို့လည်ကုပ်မှ ကိုင်ဖက်လိုက်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ အနိုးချည်းလို ဖြစ်နေသော မစ်ချယ်၏လက်ဖျံသည် စတေစီ လည်တိုင်ကို ညှစ်ပြီးဖြစ်နေ၏။ စတေစီ အသံပင် မထွက်နိုင်တော့။ ကြံရာမရတော့ခြင်း။ ဒေါသထွက်ခြင်းနှင့် လောဘတို့ ပေါင်းစပ်၍ မယုံကြည်နိုင်သော အင်အားများ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ သူသည် အားပေးသော လက်တစ်ဖက်ဖြင့် စတေစီလည်တိုင်ကို ညှစ်ထားသော လက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကိုကိုင်ခါ အားအပြည့်နှင့် ထပ်၍ညှစ်သည်။ နဖူးမှာ ချွေးများထွက်လာ၏။ သူ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ထားသဖြင့် သွေးများပင် ထွက်လာ၏။ သူသည် မိန်းကလေးကို သတ်ချင်သည်။

သည်အချိန်တွင် မိန်းကလေးသည် ပျော့ခွေနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် မစ်ချယ်သည် မိန်းကလေးကို မလွှတ်ရဲ။ မိန်းကလေး၏ ကိုယ်လုံးကြီးမှာ လေးလံနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဦး မတ်မတ်ရပ်နိုင်ရေးသည်ပင် ခက်ခဲပင်ပန်းလာ၏။ မိန်းကလေးတွင် အသက်ရိပ်မရတော့။ တကယ်များ သေဆုံးသွားပြီလားဟု သံသယဝင်လာ၏။ သူ့လက်များ လွှတ်လိုက်သောအခါ မိန်းကလေးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လျှောကျသွား၏။ သူသည် အပေါ်မှ စီး၍ ကြည့်နေ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်းများသည် လက်စားချေလိုစိတ် အပြုံးပေါ်လာ၏။ သူသည် မိန်းကလေးကို ပစ်ကန်လိုက်ချင်၏။ မိန်းကလေး လည်ကုပ်ကို နင်းခြေပစ်လိုက်ချင်၏။

မိန်းကလေးကိုယ်ခန္ဓာအောက်မှ လက်ပွေ့အိတ်ကိုဆွဲထုတ်၍ အထဲမှ ငွေထုပ်ကို ယူလိုက်သည်။ သေနတ်ကိုမြင်သော် တွေ့ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ သူတသက်တာတွင် သေနတ်ကို တစ်ခါမှ မပစ်ဖူးခဲ့။ သေနတ်သည် သူ့အတွက် အဆုံးဝင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ တကယ်လို့ ပစ်ကြခတ်ကြစတမ်းဖြစ်လာခဲ့သော် ဗီလာနီတလွတ်လိုက်သော သေနတ်သမားသည် ပို၍မြန်ပြီးသား ပြောပြသော

ဖြစ်မည်ပင်။ ထို့ကြောင့် သည်အတိုင်းပင် ထားလိုက်၏။ သူသည်ငွေများကို အိတ်ထဲမှာထည့်လိုက်ပြီး မှန်ရှေ့မှာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ရွဲစောင်းနေသော နက္ကတိုင်ကို ပြင်လိုက်ပြီး ပွရောင်းနေသော ဆံပင်များကို ပြန်လည်ပြီးသင်လိုက်၏။ သူသည် စတေစီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကွေ့ပတ်၍ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ သူသည် စတေစီကို သတ်ခဲ့မိပြီလားဟု ရင်ထဲမှာ တွေးမိ၏။ တံခါးလက်ကိုင်ကိုကိုင်ပြီးမှ မီးပိတ်ဖို့ သတိရကာ မီးပိတ်လိုက်သည်။ ဆို့နောက် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် အလောမကြီးပဲ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။

မစ္စတာဝီလျံဆန်သည် စကြိုကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ ရပ်၍ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ကြည့်နေ၏။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် မစ်ချယ် တုံ့ကနဲ ဖြစ်သွား၏။ သည်ကောင်တို့ကြီး အိပ်မှ အိပ်ပါလေစ။ ဝီလျံဆန်သည် တံခါးဖွင့်သံကြားသည်နှင့် မစ်ချယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

ဝီလျံဆန်မျက်နှာမှာ အဖော်တစ်ဦးရလာသဖြင့် ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်သွားကာ . . .

“မစ္စတာ ကင်မရွန်ပါလား၊ ဝတ်လွှဲစားလို့ပါလားဗျ၊ ကျုပ်ကတော့ မအိပ်နိုင်သေးဘူးဗျ၊ ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုးကို လက်လွတ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ၊ ကျုပ်သမီးနဲ့ တွေ့ရင် ရထားပျက်တာကြုံခဲ့ကြောင်း အားပါးတရ ပြောရအုံးမယ်”

သူ၏ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် စကြိုကို ပိတ်နေ၏။ မစ်ချယ်သည် စိတ်မရှည်မှုကို ဟန်လုပ်ထိန်းသိမ်းပြီး . . .

“ပျက်တာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရထားလမ်း ရေကျော်သွားလို့ ဖြစ်နေရတာပါ။ လက်မှတ်စစ်က လာမပြောဘူးလား၊ ကဲ . . . ကျုပ်ကို လမ်းနည်းနည်းဖယ်ပေးစမ်းပါ”

မစ်ချယ်သည် မစ္စတာဝီလျံဆန်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင် ဝင်တိုး၏။ သို့သော် မစ္စတာဝီလျံဆန်က ဖယ်မပေးသဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာပြန်၏။

“မှယ်စမ်းပါဗျာ”
သံကုန်အော်လိုက်၏။

ဝီလျံဆန်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြရိပ်များ ပေါ်လာ၏။ သို့သော်ဖယ်တားမပေး။ စိတ်ထဲတွင် ထောင်ချောက်ထဲပိတ်မိသလို ခံစားလာရပြီး မစ်ချယ်သည် ချာကနဲလှည့်ကာ တစ်ဘက်သို့ ပြေးထွက်မတတ် ထွက်သွားလေ၏။

ဝီလျံဆန်က အော်၍ . . .

“မစ္စတာ ကင်မရွန်”

မစ်ချယ်သည် ခေါ်သံကို ဂရုမစိုက်တော့။

ကြောက်စိတ်သည် တရိပ်ရိပ်တက်နေ၏။ အတင်းထွက်ပြေးသည်။

ကြင်နာတတ်သော အဘိုးအိုအသွင်အပြင်သည် ရွှင်ဂိန်းမျက်နှာပေါ်မှ ကွာကျသွား၏။ သူသည် ဝီလျံဆန် မဟုတ်တော့။ သူသည် မစ်ချယ်၏ အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ စတေစီဝုဒ်ဝပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲကျနေသည်ကို မြင်သော်လည်း သူ အံ့သြခြင်းမဖြစ်ချေ။ သူသည် စတေစီ၏လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအထဲမှ သူ့သေနတ်ကို ပြန်ယူသည်။ သူ အခန်းမှ ထွက်လာသောအခါ တံခါးကိုပင် ပြန်မပိတ်တော့။ သူသည် မစ်ချယ်ဆင်းပြေးသွားရာသို့ သွားမနေတော့ပဲ နီးရာတံခါးကိုပြေးသည်။ ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် လျင်မြန်လာ၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် မအိပ်နိုင်သေး။ သူသည် တွဲတံခါးပေါက်မှာ ဆေးလိပ်သောက်နေ၏။ သူသည် မစ်ချယ် မိုးထဲသို့ ဆင်းပြေးသွားသည်ကို မြင်၏။ မက်ဒရစ်သည် တံခါးဆွဲဖွင့်၍ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်သည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် မစ်ချယ်သည် မိုးထဲမှာ ပျောက်သွား၏။ ထိုအခါ ဆောလ်သည် ရထားဘက်လှည့်ကြည့်ရာ ရွှင်ဂိန်းတစ်ယောက် မိုးထဲ ပြေးခုန်ဆင်းသွားသည်ကို မြင်ရသည်။

ရွှင်ဂိန်းသည် လှမ်း၍ . . .

“မစ်ချယ် . . .”

တအားလှမ်း၍ခေါ်သည်။ သူသည် ဖာပေးမစ်ချယ်ကို ကင်မရွန်ဟု မခေါ်တော့။ ရွှင်ဂိန်းက . . .

“မစ်ချယ် . . . နေအုံး၊ ကျုပ် စကားပြောစရာရှိလို့”

မိုးရေများသည် လိုက်သူနှင့် ပြေးသူနှစ်ဦးလုံးကို ဖုံးသွားလေ၏။ ဒါဆိုလျှင် မိန်းကလေးကော။ သူ ဘယ်အခန်းကပါလိမ့်၊ ဆောလ်သည် စကြိုဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ မစ်ချယ်၏ အခန်းတံခါးပေါက်တွင် လက်မှတ်စစ်တစ်ယောက် ရပ်နေ၏။ သူသည် အထဲမှ မြင်ရသောအရာကို မယုံကြည်သလို ကြည့်နေ၏။ ဆောလ် အနားရောက်လာသောအခါ သူက . . .

“ဒီအတိုင်း လဲနေတာပဲခင်ဗျ”

ဆောလ်သည် လက်မှတ်စစ်ကိုဖယ်၍ စတေစီနံဘေးမှာ ခူးထောက်

ထိုင်လိုက်သည်။ သူမလည်ပင်းသည် အညိုအမည်းစွဲလာပြီဖြစ်၏။ သူမ၏မျက်လုံးများသည် ပိတ်နေ၏။ သူမသည် အသက်ရှူပုံမရ။ သို့သော် လည်တိုင်မှ သွေးကြောကလေးကမူ ရိပ်ရိပ်ကလေး လှုပ်နေ၏။

ဆောလ်က လက်မှတ်စစ်အား . . .

“ရထားပေါ်မှာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်များ ပါသလားလို့ စုံစမ်းပါ။ သူ မသေသေးဘူး”

မက်ဒရစ်သည် လှပသော မိန်းကလေးကို ကြည့်နေမိ၏။ လည်ဖျံညစ်ခံရသူတစ်ဦးကို ဘယ်ကဲ့သို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည်ကို သူမသိ။ ရေနစ်သူကို ပြုစုသလို ပြုစုရမည်လားဟု တွေးမိသည်။ အဆုတ်ထဲသို့ လေရောက်ဖို့ လိုသည်။ သူသည် မိန်းကလေးကိုယ်ပေါ်သို့ ခွထိုင်လိုက်ပြီး ဖိပေးကာ လေသွင်းသလို နှိပ်ပေးသည်။ ထိုစဉ် သူ့နောက်မှာ လူတစ်ယောက်ရပ်နေကြောင်း သတိထားမိသည်။ လှည့်ကြည့်ရာ လက်မှတ်စစ်ဖြစ်နေ၏။ လက်မှတ်စစ်နှင့်အတူ ဆေးအိတ်နှင့်လူတစ်ဦး ပါလာ၏။

မက်ဒရစ်က . . .

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လို ပြုစုရလဲမသိပါဘူးဗျာ၊ သေတော့ မပသ သေးဘူးနဲ့ တူပါတယ်”

ဆရာဝန်သည် လျင်မြန်စွာ စမ်းသပ်သည်။ နောက်လည်ပင်းကို အသာ စမ်းကြည့်၏။

“ပြောတော့ မပြောနိုင်သေးဘူးဗျ၊ ကဲ . . . ကလေးမကို အိပ်စင်ပေါ် ထူတင်ပေးကြပါအုံး”

သူတို့သည် စတေစီဝုဒ်ဝပ်ကို အိပ်စင်ပေါ်အသာတင်လိုက်ကြ၏။ စတေစီသည် အနည်းငယ်လှုပ်လာပြီး စကားပြောဖို့ ကြိုးစားပုံရသည်။ သို့သော် အသံမထွက်။ ဆရာဝန်သည် သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးထိုးအပ်ယူ၍ ဆေးပုလင်းတစ်ခုမှ စုပ်ယူသည်။ နောက် မက်ဒရစ်တို့အဖွဲ့ကို မျက်ရိပ်ပြု၍ အပြင်ထွက်စေသည်။

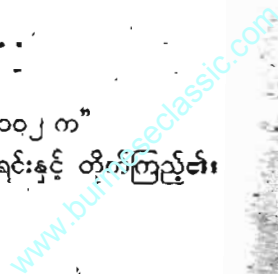
လက်မှတ်စစ်က ဆောလ်မက်ဒရစ်အား . . .

“လူကြီးမင်းက . . .”

“မက်ဒရစ် . . . ဆောလ်မက်ဒရစ်ပါ။ တွဲ ၁၀၂ က”

လက်မှတ်စစ်သည် အသံပေါ့လာသောစာရင်းနှင့် တိုက်ကြည့်၏။

ဦးမှ . . .



“ဟုတ်သားပဲ . . . မစ္စတာ မက်ဒရစ်၊ ကျွန်တော် အစီရင်ခံစာ ရေးရအုံးမှာ ခင်ဗျ”

ဆောလ်သည် လက်မှတ်စစ်နှင့်အတူ အခန်းလွတ်တစ်ခုသို့လိုက် ခဲ့၏။ လက်မှတ်စစ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။ ဆောလ်သည် စီးကရက် တစ်လိပ် မီးညှိလိုက်၏။

လက်မှတ်စစ်က . . .

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး၊ အဲ . . . ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဟိုလို လေ၊ ဒါထက် . . . မိန်းကလေးကိုကော သိပါသလား။”

လက်မှတ်စစ်သည် ဘယ်လိုမေးရမည်ကိုပင် မသိတော့။ အခြေအနေ အရ စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

ဆောလ်က ခေတ္တမျှစဉ်းစားလိုက်သည်။ မိန်းကလေးဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း သူပြောရုံနှင့် ဘာမျှထူးမည်မထင်။ သူသည် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သူ၏မှတ်ပုံတင်ကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။

‘အစိုးရစံထောက်ဌာနမှ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားကို မြင်ရသည်နှင့် လက် မှတ်စစ်သည် စိတ်အတော်အေးသွားပုံရသည်။’

ဆောလ်က လိုအပ်သည် ထင်သလောက်သာ ပြောပြလိုက်၏။ သူ သည် အိပ်မရပဲဖြစ်နေချိန် တစ်ဘက်ခန်းမှ တံခါးပွင့် မီးလင်းနေသည်ကို မြင်ရ၍ လာကြည့်မိရာ ဤပုံအတိုင်းတွေ့ရကြောင်းပြောပြ၏။ လက်မှတ်စစ် အနေနှင့် ဆောလ်စကားသည် သဘာဝကျလှသော်လည်း ဘာမှမပြောပေ။ သူက . . .

“ဒီမိန်းမရဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှာတော့ မှတ်ပုံတင်တွေ ဘာတွေပါ ကောင်း ပါရဲ့နော်”

ဆောလ်က . . .

“ဆရာဝန်က နေကောင်းသွားမှာပါလို့ ပြောထားတာပဲဗျာ၊ အဲဒီတော့ ကျမှ သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ ကာယကံရှင်ကို မေးနိုင်တာပဲ”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်သားပဲ၊ အေးဗျာ . . . ကျုပ်က စိုးရိမ်လွန်နေလို့ပါ။ ကျုပ်တို့လက်ထဲမှား လူသတ်မှုတစ်ခု ရောက်နေမလားလို့ မရောက်ပါဘူးနော်”

“မရောက်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ အလောင်းမှ မရှိတာ”

“အေးဗျာ . . . ဒါတောင် ကျုပ်အစီရင်ခံစာကို ဘယ်လိုရေးရမှန်း တောင် မသိဘူး၊ ဆန်းတက ဒီရထားကြီးပေါ်မှာ ဒါမျိုးတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူးဗျ”

ဆောလ်က ကြင်နာစွာဖြင့် . . .

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ကျုပ် လော့အိန်ဂျယ်ပြန်ရောက်ရင် ‘အင်ဘက် သေးဒါး’ ဟိုတယ်မှာ တည်းမယ်၊ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် လာခဲ့ဗေဗျာ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“ကဲ . . . ကျုပ်တော့ လူနာမိန်းကလေးအခြေအနေကို သွားကြည့် ခိုက်အုံးမယ်”

ဆောလ်သည် မစ်ချယ်၏တွဲရှိရာသို့ ပြန်လာသည်။ အပြင်ဘက်၌ သည်းထန်စွာ ရွာနေဆဲ။ ၎င်းမိုးရေထဲတွင် မစ်ချယ်နှင့်ဂိန်းတို့ ပြိုင်ပွဲတစ်ရပ် ဆင်နွှဲနေကြမည်ဖြစ်၏။ အဲဒီအခြေအနေရောက်အောင် ဘာကုများ ဖန်တီး တာပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှန်နားကပ်၍ အပြင်ကို ကြည့်သည်။ ဘာမှ မမြင်ရ။

မိုးရေထဲ၊ ညအမှောင်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့နေသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပမာ ဆောလ်က မစ်ချယ် ပြေးလွှားနေရ၏။ သူသည် အသက်ကို အနိုင်နိုင်ရှုနေရ၏။ သူသည် ဝီလျံဆန်ဆိုသောအဘိုးကြီးကား လက်စသတ်တော့ မာဖီးယားဂိုဏ်းမှ သူသတ်သမားပေကား၊ ထို့ကြောင့်သာ သူ့ကို ဟိုရေကင်မရွန်မဟုတ်ပဲ ဟာပေး မစ်ချယ်ဖြစ်ကြောင်း သိနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ မစ်ချယ်သည် အမှောင်ထုထဲတွင် မမြင်မစမ်းကြားထဲ အသက်လု၍ ပြေးနေရ၏။ သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလိုက်၏။ ဘာပဲပြောပြော သူ့နောက်က လူဝဝကြီးကိုတော့ နိုင်အောင် ပြေးနိုင်သည်။ ပြေးနိုင်မှလည်း ဖြစ်မည်။ သည်အမှောင်ထု၏ တစ်နေရာရာမှာ သူ လုံခြုံစွာခိုအောင်းနိုင်သော နေရာတစ်ခုခုရှိရမည်။ မိုးကလည်းရွာ၊ အောက်မှ ရွံ့များ ငွက်များကလည်း သေးလဲစွာ ဆွဲထားရကား မစ်ချယ်သည် ထင်သလောက် ခရီးမပေါက်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေ၏။ သူသည် အသက်ရှူဖို့ ခဏနားရပြန်သည်။ သူသည် နောက်သို့ ကြည့်ကြည့်၏။ ဘာမှမမြင်ရ။ မီးရထား၏ အလင်းရောင်ပင် မမြင်ရ။ ယုံကြည် စိတ်ချရသော စိတ်ကလေးများ နည်းနည်းဝင်လာ၏။ သူသည် ဝီလျံဆန်ကို မှတ်ကြည့်ပြတ်ခဲ့နိုင်ပြီထင်၏။ အဲ . . . သူ့နာမည်က ဝီလျံဆန်ဖြစ်လျှင်ပေါ့လေး အဘိုးကြီးသည် သူနည်းတူ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေလောက်ပြီ။

မစ်ချယ်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် ဝင်တိုက်မိ၏။ မောကလည်းမော၊ ဘာမှလည်း မသဲကွဲ၍ ၎င်းသစ်ပင်ကိုမှီ၍ နားလှိုက်ရပြန်၏။ စိတ်ထဲတွင်

သည်အတိုင်းလဲကာ နားလိုက်ချင်၏။ မိုးညသည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေ၏။ အမှောင်သည် သူ၏မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ အမှောင်ရှိနေလျှင် သူ စိတ်ချရသည်။ သို့သော် နံနက်မိုးသောက် အမှောင်ပျောက်သည်နှင့် သူသည် လွင်တီးခေါင်မှ ပြောင်ပြောင်ထင်းထင်းကြီးဖြစ်နေတော့မည်ဖြစ်၏။ မစ်ချယ်သည် အားမွှေးခရီးဆက်ရပြန်၏။

ဤသို့ ခရီးဆက်နေစဉ် မီးရထားပေါ်မှ သူမြင်ခဲ့ရသော မီးရောက်လေးနှင့် မည်မျှကွာလှမ်းကြောင်း မှန်းဆရပြန်သည်။ သို့သော် ဘာမှ ရေရာရာမပြောနိုင်သေး။ သူသည် ရှေ့သို့ ဆက်၍ တွန်းသွားနေရလေသည်။

“မစ်ချယ် . . .”

အော်သံသည် အမှောင်ထုကိုခွဲ၍ ထွက်လာ၏။

“မစ်ချယ် . . . မင်း မလွတ်နိုင်ပါဘူးကွ”

ထိတ်လန့်ခြင်းသည် အခေါင်အဖျားသို့ရောက်လာပြီ။ မစ်ချယ် ချုံဖုတ်များကို တိုး၍ ရှေ့သို့ပြေးသည်။ သူ့အနေနှင့် အသံသည် ဘယ်အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာကြောင်း မှန်းဆမနေနိုင်တော့။

“မစ်ချယ် . . .”

အသံကမူ ဆက်ထွက်နေ၏။

“မစ်ချယ် . . . မင်းကို ငါ အလွတ်မခံနိုင်ဘူးကွ”

မစ်ချယ်သည် အားသွန်၍ ပြေးပြန်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်နေ၏။ သူ့ခြေထောက်အောက်မှ မြေသည် နည်းနည်းမာလာကြောင်း သတိထားမိသည်။ သူ ပြေးပြန်သည်။ တစ်စုံတရာကိုတိုက်၍ လဲစားသွားသည်။ လဲကျသွားသည့်အတိုင်း မထပ် ဝိုင်းကြွေးနေလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို စောင့်ပါအုံး မစ်ချယ်၊ ကျုပ်တို့ စကားပြောကြရအောင် အသံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာပုံရ၏။”

“ကျုပ် မင်းကိုတွေ့အောင်ရှာမယ် မစ်ချယ်”

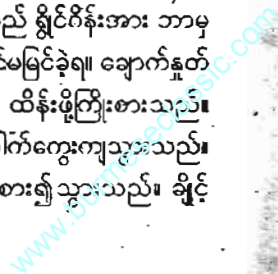
မစ်ချယ်သည် လဲနေရာမှ ထ၍ ပြေးပြန်သည်။ သည်အခါက မြေမာများပေါ်ဖြစ်ပြီး သစ်ပင်တန်းများအကြားမှာဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် လျှပ်စီးတစ်ကြိမ်လက်လိုက်ရာ ရှေ့တွင် ချိုင့်ကြီးတစ်ခုနှင့် တခြားတစ်ဘက်တွင် အိမ်ပုံစံများ မြင်ရသည်။ မစ်ချယ်သည် သူ၏နောက်ဆုံးခွန်အားကို ထုတ်၍ ချိုင့်ထဲသို့ ဆင်း၏။ ချိုင့်ထဲ၌ကား ရေများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ရေထဲမှာဖြတ်၍ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့်ကူးသည်။ နောက်တစ်ဘက်လမ်းပေါ်သို့ ကုတ်ဆွဲ၍တက်

သည်။ တစ်ဘက်လမ်းထိပ်တွင် လမ်းမ တစ်ခုကို နက်ပြောင် ချောမောစွာ ထွေရ၏။ ရှေ့တွင် အိမ်တစ်လုံး၊ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ မီးရောင်မြင်ရ၏။ သိမ်းယိုင်နှင့်ငိုကြွေးလျက်၊ ပြေးလျက်၊ လဲလျက် မစ်ချယ်သည် ထိုအလင်းမှ နောင်ရှိရာသို့ ပြေးသည်။

ရွိုင်ဂိန်းသည်လည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည်ပင်။ သူ၏ လေးလံသာ ကိုယ်လုံးကြီးသည် ခဏ ခဏ ဆင်တစ်ကောင်လို အရှိန်နှင့် လဲပြိုကျနေ၏။ သူသည် မစ်ချယ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူ့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ သူ့ကိုလည်းကောင်း၊ အဖြစ်အပျက်များအားလုံးကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ဆိုးသူ၏၊ ဂိန်းသည် သူ၏ အလုပ်မှာ အလွန် သေသပ်ကျနသို့ဖြစ်သည်။ တိတိကျကျသမားဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ်ရမည်ကိုစွဲသည် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်ကုန်ပြီဖြစ်၏။ ဘယ်သူကများ ကြိုတင်၍ စူပါဆိုအမြန်ရထားကြီးသည် လမ်းခုလပ်မိုးရေထဲမှာ ရပ်မည်ဟု ကြိုတင်ထွတ်ဆန်ပီမည်နည်း။ နှစ်ပေါင်းများစွာ သက်တောင့် သက်သာ အေးအေးအေးအေးဆေးဆေးနေခဲ့သောကြောင့် ရွိုင်ဂိန်းသည် နူးညံ့နေ၏။ သူသည် ယခုလို အမှောင်ကျသောညတွင် မိုးရေထဲ၊ ရွံ့ဇွတ်ထဲ၊ လေတိုက်ထဲမှာ သွားရာ၌ ပင်ပန်းထင်ခဲ့နေ၏။

သူ့ကို ပေးအပ်လိုက်သောတာဝန်မှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမပါပါ။ သူသည် ဟာပေးမစ်ချယ်အပေါ် ဘယ်လိုမှ စံစားမှုမရှိခဲ့။ ယခုတော့ သူသည် မစ်ချယ်ကို မုန်းနေပြီဖြစ်၏။ သူ့ကို ယခုလို ပင်ပင်ပန်းပန်းမိုးထဲလေထဲ ရွံ့ထဲ၌ထင်ထင် ခလုတ်ကန်သင်းများအကြားသို့ ရောက်အောင် ဖန်တီးလာသည့် မစ်ချယ်ကို မုန်းသည်။ မစ်ချယ်ကိုသတ်ရသည့်အတွက် စိတ်ကျေနပ်မှုရမည်။ မစ်ချယ်သည် ဤလမ်းကြောင်းအတိုင်း ပြေးခဲ့သည်။ သူက နောက်မှလိုက်နေ၏။ သူသည် အမှောင်ထဲတွင် ဘာမှမြင်ရခြင်းမရှိ။ သို့သော် အသံစိတ်များက သမ်းညွှန်နေ၏။ ဤသို့ဖြင့် မမြင်မစမ်းအကြားမှပင် ရွိုင်ဂိန်းသည် မစ်ချယ် နောက်သို့ လိုက်ခဲ့၏။

မစ်ချယ်အား လမ်းပြခဲ့သော လျှပ်စီးရောင်သည် ရွိုင်ဂိန်းအား ဘာမှ အကူအညီ မပေးနိုင်ခဲ့။ ရွိုင်ဂိန်းသည် ချောက်ကို ကြိုတင်မမြင်ခဲ့ရ။ ချောက်နှုတ်သိမ်းပေါ် ခြေနှင့်နင်းမိမှ၊ ချော်သွားတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းမို့ကြီးစားသည်။ သို့သော် မရတော့။ သူသည် ချိုင့်ထဲ ရေထဲသို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားသည်။ နောက်ဆုံးမှ ဂိန်း ခြေထောက်မိသည်။ ရေထဲမှာ ကြိုးစား၍ သွားသည်။ ချိုင့်



ကမ်းပါးထိပ်တွင် မြေမာရီရမည်သာဖြစ်၏။ ကမ်းဘေးထိပ်တွင် သတ္တုတိုက် တစ်တိုင်၏ အရိပ်သဏ္ဍာန်ကို ဝိုးတစ်ပိတ်မြင်ရသည်။ သူသည် ကြိုးစား၍ ကမ်း ပါးပေါ်သို့ ခိုကပ်တက်သည်။ သို့သော် မြေစေးများဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခဏ ခဏ ပြန်လျှော့၍ကျသည်။ သူသည် ရေတွင်းထဲကျနေသော ကြက်တစ်တောင် လိုဖြစ်နေ၏။

လျှပ်စီးတစ်ကြိမ် ဝင်းကနဲ လက်သွားသည်။ အမှောင်ထုကို လင်းက ခွင်းလိုက်၏။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကမ်းပါးစောင်းမှ မည်းနက်တုတ်ခိုင်သော ဝိုင်ယာကြိုးကို ရှိုင်ဂိန်းမြင်သည်။ ဒေါသစိတ်အခေါင်အဖျားသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော ရှိုင်ဂိန်းသည် ဘာမှမစဉ်းစားတော့ပဲ လေအရေ့ သူ့ဘက်သို့ယမ်းလှ သော ဝါယာကြိုးကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် လှမ်းဆွဲဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ကမ္ဘာမြေ တစ်ခုလုံးသည် ပေါက်ကွဲသွားလေ၏။ သေခြင်းတရားသည် ရှိုင်ဂိန်းထံသို့ တ ဟုတ်ချင်း ရောက်လာ၏။ မိုးသည်းထန်သော ည၊ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားများ ဆင်းနေသော ဝါယာကြိုးပြတ်တစ်ခုကို ကိုင်လိုက်မိသောကြောင့်ပေတည်း။

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် အိပ်ခန်းထဲရှိ တစ်ခုတည်းသော ကုလားထိုင်မှာ ထိုင် နေ၏။ သူ့လက်ကြားတွင် အငွေ့တလူလူထွက်နေသော စီးကရက်လိပ်နှင့် အိပ် စင်ပေါ်တွင် စောင်အပိမ်းကလေးဖြူထားသော စတေစီဝပ်ဝပ်သည် သူ့ကို ထိတ် လန့်ခြင်း၊ ရှုပ်ထွေးခြင်း အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေ၏။

သူက တိုးတိတ်သော လေသံဖြင့် မေးခွန်းဟောင်းကို ပြန်မေးသည်။
“မင်းကို ဟာပေးမစ်ချယ်တို့ ဘာလို့ သတ်ဖို့ကြိုးစားရတာလဲ...
မိန်းကလေး၏မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်သွား၏။ သူမလည်ပင်း

သည် နာနေဆဲဖြစ်သည်။ လေသံဖြင့် ကြိုးစား၍ . . .
“ရှင် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”
လေသံမှာ ကြားရရုံကလေးဖြစ်သည်။
“ကျုပ်အလုပ်က သိနေဖို့လေ”
မက်ဒရစ်အဖြေသည် ရိုးရိုးကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။
မိန်းကလေးက . . .
“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”
ရုတ်တရက် မက်ဒရစ်သည် မကြားလိုက်သလို ဖြစ်နေ၏။ သူသည် လက်ထဲမှ သောက်လက်စ စီးကရက်တို့ကို ပြာခွက်မှာ မီးငြိမ်းသတ်သည်။

အိတ်ထဲမှ သူ၏အမှုထမ်းကတ်ပြားကို ထုတ်၍ မိန်းကလေးကိုပြ၏။

“အိုး . . .”

မိန်းကလေးသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရသည်။
ဆောလ်မက်ဒရစ်က သူ့ဘာသာသူ ပြောနေသည့်အလား . . .
“ကျုပ် စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ မင်းဆိုတဲ့ စတေစီဝပ်ဝပ်ရယ်၊ ရှိုင်ဂိန်းရယ်၊

အာပေးမစ်ချယ်ရယ် တွေ့လိုက်ရတော့၊ အေး . . . ဝီလာနီဗာနဲ့ သူ့တပည့် တွာပဲ လူစုံဖို့ လိုတော့တယ်လေ”

သူသည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းအနေနဲ့ ပြောချင်မှပြောပါ။ ပြောစရာမလိုဘူးထင်ရင် မပြောပါနဲ့၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ သိချင်တာပဲပေါ့လေ။ ဘာကြောင့်များ ဒီ ဟာပေး မစ်ချယ်လို့ ငနဲတစ်ယောက်က မင်းကို သတ်ဖို့ကြိုးစားရတာလဲလို့၊ ဘာကများ သူလို အကြောက်တစ်ယောက်ကို လုပ်စေနိုင်တာလဲလို့”

မိန်းကလေးသည် ပထမ ခေါင်းယမ်းပြသည်။ နောက် မက်ဒရစ်၏ မျက်နှာကို သေချာစူးစမ်းကြည့်နေ၏။

ဆောလ်ကမူ သူ့ဘာသာသူ ဆက်၍ . . .

“ရှိုင်ဂိန်းဟာ မစ်ချယ်ကို ရှင်းဖို့တာဝန်ပေးခံရတာဖြစ်ရမယ်”
သူ့စကားသည် အမေးစကားမဟုတ်။ ကောက်ချက်ချခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးက . . .

“ဟာပေးမစ်ချယ်က သူခိုးလေ”

သူမ၏အသံမှာကွဲအက်နေ၏။ သူမသည် မက်ဒရစ်ကို ကြည့်နေ၏။
ဆောလ်သည် သူ၏သွားကို လက်ညှိုးဖြင့် ခေါက်လိုက်၏။ သို့သော် သူ၏မျက်လုံးအစုံကမူ မိန်းကလေးထံမှ မခွာပေ။ ရုတ်တရက် သူ့မျက်နှာတွင် သဘောကျသော အပြုံးအရိပ်သည် ဖြည်းဖြည်းချင်းပေါ်လာ၏။ သူသည် တိုးတိုးကလေး လေချွန်လိုက်၏။

သူက . . .

“အား . . . မစ်ချယ်က ကာပို (ခေါင်းဆောင်ကြီး)ဆိုက ငွေခိုးတယ်၊ ဒီနီးက မစ်ချယ်ကိုရှင်းဖို့တာဝန်ပေးခံရတယ်။ မင်းက မစ်ချယ်ဆိုက ပြတ်ပုတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်”

သူသည် လည်ပင်းကို သူ့ဘာသာသူ ပြန်စမ်းကြည့်ပြီး . . .

“မင်း . . . အောင်မြင်တော့မလို့ ဖြစ်လိုက်သေးတယ်”

သူသည် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“မစ်ချယ်တစ်ယောက်တော့ ရထားပေါ်ကနေပြီး လိပ်တစ်ကောင် ရေထဲချလိုက်သလို မိုးရေထဲဆင်းပြေးလေရဲ့၊ ဂိန်းက သူ့နောက် လိုက်သွားတယ်။ မင်းအတွက် ဘာကျန်ရစ်သလဲ”

“လည်ပင်းနာ ကျန်ရစ်တယ်လေ”

သူမမျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်တစ်စပေါ်လာသည်။ ပြီးမှ . . .

“ရှင် အခုလို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ။ အကျိုးအကြောင်းကို ဆရာဝန်က ပြောပြပါတယ်”

မက်ဒရစ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ဗိုးဗိုးတန်းတန်းတော့ ကျုပ်အလုပ်ထဲမှာ မိန်းမချောလေးတွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တွေ့ရခဲ့ပါတယ်။ အခုတော့ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုထဲကလို ပေါ့နေနော်”

မိန်းကလေးက ယုံယုံပြီးရင်း . . .

“ဟုတ်ပါတယ်။ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဝတ္ထုထဲကလိုပေါ့”

မက်ဒရစ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ တံခါးပေါက်ရောက်မှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး . . .

“ကျုပ် လော့အိန်ဂျယ်ရောက်ရင် ‘အင်ဘက်ဆေးဒါး’ဟိုတယ်မှာ ရက်တော်တော်ကြာရှိနေအံ့မှာပဲ။ မင်းလည်ပင်းနာပျောက်လို့ တစ်ခုခုသောက်နိုင်ပြီဆိုရင် ကျုပ်က အဖျော်ယမကာ တစ်ခုခု တိုက်ပါရစေ၊ ကြံခဲ့ပါ။ အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းက ပီလာနီဇာဆီပြန်သွားမယ်။ သူနဲ့တွေ့မှဆီဆိုရင်တော့ ဒင်နီကို ကျုပ်က သတိရကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဆောလ်မက်ဒရစ်ဟာ ခုထိ သူ့ကိုဖမ်းဖို့ကြိုးစားနေတုန်းပဲလို့ ပြောလိုက်ပါ”

ပီလာနီဇာ၏အမည်ကိုကြားသည်နှင့် မိန်းကလေး၏မျက်လုံးရိပ်တွင် ကြောက်ရွံ့သော အရိပ်အရောင်များဖြစ်သွား၏။ သူမသည် ဘာမျှပြန်မပြော။ မက်ဒရစ်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီး တံခါးပြန်ပိတ်သွား၏။ သူမသည် ပိတ်သွားသော တံခါးကို အငိုင်းသားကြည့်၍ ကျန်ရစ်၏။

မှေးမှိန်သော ဘက်ထရီသုံးမီးအိမ်၏ အရောင်အောက်တွင် ကောင်တာစာရေးသည် သူ့ရှေ့ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော ပုံဆိုးပန်းဆိုးလူကို ကြည့်လိုက်၏။ သည်လူ

သည် မိုးထဲလေထဲ ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် လမ်းတောင် ပြောင့်အောင် မလျှောက်နိုင်ပဲ သူ့ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွံ့များဖြင့် ပေကျုံးနေ၏။ သူ့မျက်လုံးများမှာ နီရဲနေပြီး ပါးစပ်မှ ကာဖီတစ်ခွက်ကိုပင် အနိုင်နိုင်မှာနေရ၏။ သူ့မျက်လုံးများက တံခါးပေါက်သို့ အချိန်ပြည့်ကြည့်နေရင်း ချပေးသော ကာဖီကရားထဲမှ ကာဖီနှစ်ခွက်ကို သကြားမထည့်၊ နို့မထည့်ပဲ ဆင့်သောက်လိုက်၏။ သူက . . .

“ကျွန်တော် မတွေ့ချင်တဲ့လူတစ်ယောက် နောက်က ပါလာတယ်ဗျာ . . .”

စကားလုံးများသည် သူ့ပါးစပ်ထဲမှ ခုန်ကျလာ၏။

“သူ . . . သူက အချိန်မရွေးရောက်လာတော့မှာ”

သူသည် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ် . . . ကျုပ် . . . ဒေါ်လာငါးဆယ် ခုချက်ချင်းပေးပါမယ်။ ဆိုင် . . . ဆိုင်ကို ပိတ်လိုက်ပါတော့ . . . တံခါးကိုလဲ သော့ခတ်လိုက်ပါတော့။ ဘယ်သူလာ တံခါးခေါက်ခေါက် ဖွင့်မပေးပါနဲ့တော့”

ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်တန်နှစ်ရွက်၊ နှစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ကောင်တာရှေ့မှာချလိုက်၏။

ကောင်တာစာရေးက . . .

“ဒီမယ် ဆရာကြီး၊ ဒီလိုမိုးကြီးလေကြီးညမျိုးမှာ ဘယ်သူမှ လာမယ်မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားတောင် ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာပါလိမ့်လို့ ကျွန်တော် တွေးနေတာ”

“ဒါတွေ ထားပါလေ . . .”

မစ်ချယ်သည် ပိုက်ဆံသုံးရွက်ကို ရှေ့သို့တိုးပေးလိုက်ရင်း

“ဒီဒေါ်လာငါးဆယ်ကို ယူသာယူပါ။ ဆိုင်ပိတ်ပါတော့ ဘယ်သူမှ အဝင်မခံပါနဲ့၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ယုံပါတယ်”

ကောင်တာစာရေးသည် ပခုံးတွန့်လိုက်၏။ ပိုက်ဆံသုံးရွက်ကို ခေါက်၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ နောက် တံခါးရိုရာသို့သွားပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လိုက်ကာများကို ချထားလိုက်၏။ ပြီးမှ နောက်သို့ တည်၍ တစ်စုံတရာစဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် . . .

“ရဲတွေ ခင်ဗျားနောက်က လိုက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် . . .”

“အို . . . မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါကိုတော့ ကျုပ်ရဲရဲကြီးအာမခံပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲလေ၊ ကျုပ်က ရဲတွေနဲ့တော့ မပတ်သက်ချင်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ရဲဆိုရင် တွေ့ချင်နေတာပါ။ တကယ်လို့များ တစ်ယောက်ယောက်လာရင် ရဲဆိုတာ ခင်ဗျား သေချာရင် ဖွင့်သာပေးပါ”

ကောင်တာမှလူ၏ စိတ်ထဲမှ သံသယသည် ပျောက်သွား၏။

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဒီလောက်ခုကွရောက်နေရင် အဲဒီမှာ ဖုန်းရှိတယ်၊ မိုးကြိုးလေကြိုးထဲမယ် ဖုန်းလှိုင်းတွေ၊ မီးတိုင်တွေ ပြတ်ကုန်တယ် ထင်ပါရဲ့ကဲပါလေ . . . ခင်ဗျားဒေါ်လာငါးဆယ်အတွက် ကြိုက်ဥကြော်နဲ့ အသားတော့ လိုချင်ရင် လုပ်ပေးမယ်လေ”

မစ်ချယ်က ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အခုဘယ်ရောက်နေတာလဲဟင် . . .”

“ဒါကတော့ လမ်းမကြီးရဲ့ ဘေးတစ်နေရာမှာပဲ . . . အနီးဆုံးပြိုကတော့ ပဲရီပဲ”

“ဘတ်စ်ကားတို့ ဘာတို့မရှိဘူးလား . . .”

“ဒီအချိန်ကြီးတော့ ဘယ်ဘတ်စ်ကား ရှိတော့မလဲဗျာ . . . နက်ဖြူဆိုရင်တော့ တိုပက်ကာဖြူဘက်သွားတဲ့ ကားတွေ လာမှာပါ”

“ကျွန်တော်ဒီမှာ အိပ်လို့ရမလား ခင်ဗျာ၊ နားရုံကလေးပါ”

ဟာပေးသည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်လှည့်ကြည့်၏။

ကောင်တာမှ လူက ရယ်မော၍ . . .

“ဒီမယ် . . . ဆရာကြီး၊ နောက်ထပ် ဒေါ်လာငါးဆယ်သာပေးရင် ဒီဆိုင် တစ်ဆိုင်လုံးကိုတောင် ခင်ဗျားဝယ်နိုင်သေးတယ်ဗျို့ . . .”

ထို့နောက်မှ သူသည် ထောင့်တစ်နေရာမှ အခန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုအခန်းထဲတွင် သားရေတူ ဆိုဖာခုံများရှိသည်။

“အဲဒီမှာ ခင်ဗျားလွဲနေပေါ့၊ လိုချင်ရင် ကာဖီထပ်ဖျော်ပေးမယ်လေ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ တံခါးတော့ ဝိတ်ထားပါနော်”

“ဝိတ်ပြီးသားပါ၊ ဘယ်သူမှလဲ မလာတော့ပါဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် နားပါအုံးမယ်”

ကောင်တာမှလူသည် မစ်ချယ်တစ်ယောက် ဒယ်မီးဒယ်ိုင်ဖြင့် အခန်း

ထောင့်သို့သွားကာ ဆိုဖာပေါ်လှဲချသည်ကို ကြည့်နေလိုက်၏။ သူသည် နောက်ထပ် ကော်ဖီဖျော်၍ မစ်ချယ်၏ နံဘေးစားပွဲပေါ်မှာ ချသည်။ မစ်ချယ်က . . .

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“အဲ . . . ခင်ဗျား နည်းနည်းအနားရသွားပြီမို့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ချင်ရင် ရေအိမ်ထဲမှာ လက်ဆေးကန်ရှိတယ် . . . ခင်ဗျား တစ်ကိုယ်လုံး ခွံတွေ့ချည်းပဲ”

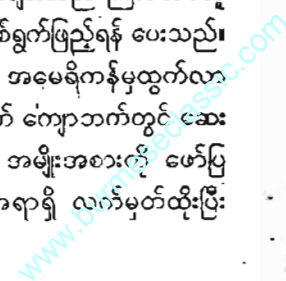
“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် နောက်မှ လုပ်ပါတော့မယ် . . . ခုတော့ နားအုံးမှ”

ကောင်တာစာရေးသည် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ထွက်သွားလေ၏။ တစ်ခန်းလုံး တာသံမှ မကြားရတော့၊ အပြင်မှ မိုးရေသံကား မှန်မှန်မြည်လျက်ရှိ၏။



ရက်ပတ် အားရက်ဖြစ်သော စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် နယ်စပ်အကူးပြစ်
 သည့် မက္ကဆီကိုဘက်မှ တီဂူဝါနာမြို့၊ အမေရိကန်ပြည်ဘက်မှ ဆန်ယစ်ဒရိုမြို့
 တို့အကြား ကားလမ်းတွင် ကားများရှေ့မြီး နေ့ကမ်းခြီးဆက်အောင် စည်ကား
 ရွေ့လျားနေကြ၏။ မနက်ပိုင်းတွင် ယာဉ်ကြောကြီးသည် မက္ကဆီကိုပြည်တွင်းသို့
 တာလိုင်ယင်တီမှာ မြင်းလောင်းရန်၊ ကျွဲသတ်ပွဲကြည့်ရန်၊ ကမ်းခြေမှာ အပန်း
 ဖြေရန် သို့မဟုတ်သည့်တိုင် ညီးညီးဝါဝါတောက်ပြောင်သော ဘားများသို့ပင်
 ရန်၊ ခုနစ်လွှာရွတ်ပွဲများကိုကြည့်ရန်၊ အမှတ်တရပစ္စည်းဆိုင်မှ ပစ္စည်းဝယ်ရန်
 သွားကြပေသည်။ နေ့ခင်းပိုင်းရောက်သောအခါ ယာဉ်ကြောသည် ပြောင်းပြန်
 ဦးဆင်းနေ၏။ အလည်သွားသူများသည် မက္ကဆီကိုဘက်မှ အရက်ပေါင်းစုံ
 သောက်သုံးခဲ့၍ လေးလံသော မျက်လုံးများနှင့် အမေရိကန် အကောက်ခွန်ဂိတ်၊
 လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဂိတ်တို့ကို ဖြတ်ကျော်ကာ ဆန်ဒီယာဂိုမြို့၊ လော့စ်အိန်ဂျယ်
 မြို့များသို့ ပြန်ကြ၏။

မက္ကဆီကိုပြည်ထဲသို့ အဝင်လမ်းဆုံ ညာဘက်ဘေးတွင် တစ်ထပ်
 ဘိုက်အဆောက်အအုံတစ်ခုရှိသည်။ ထိုတိုက်ရှေ့တွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုထောင်
 ထား၏။ ဆိုင်းဘုတ်မှာ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသူတိုင်း တီဂူဝါနာမြို့တွင်းသို့မဝင်
 မှတ်ပုံတင်ရမည်ဟု ရေးသားထား၏။ ဆေးသမားများသည် ကြီးငယ်မဟု
 အရွက် အကြောက်မရှိပဲလာကြ၏။ သူတို့ကို ဖောင်တစ်ရွက်ဖြည့်ရန် ပေးသည်။
 နှင်းဖောင်တွင် သူတို့၏ အသက်၊ သူတို့၏ လိပ်စာ၊ အမေရိကန်မှထွက်လာ
 သောအချိန်၊ သူတို့ပြန်မည့်အချိန်ကိုဖြည့်ရ၏။ နောက် ကျောဘက်တွင် ဆေး
 သမားများက သူတို့သုံးစွဲလိုသော ဆေးဝါးအမည်၊ အမျိုးအစားကို ဖော်ပြ
 ထုတ်မှတ်ထိုးရ၏။ ထိုဖောင်စာရွက်ကို တာဝန်ခံအရာရှိ လက်မှတ်ထိုးပြီး



သုံးစွဲသူကို ပေးသည်။ သုံးစွဲသူက သူနှင့် တပါတည်းယူသွားပြီး အပြန် တွင် သက်ဆိုင်ရာ ရုံးခန်းမှာ ပေးအပ်ခဲ့ရန်ဖြစ်သည်။

သာမန်လေ့လာသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် ဤစည်းကမ်းသည် အဓိပ္ပာယ် မရှိပေ။ လက်တွင် ဆေးထိုးအပ်ရာ သက်သေခံများနှင့် ဆေးသမားသည် တိကျ ဝါနာသို့ ဆေးထိုးရန် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းနှင့်လာသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေးဗျူရိုကလူများသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၏။ ဆေး သမားကလည်းသိသည်။ ဆေးသမားများကို မှတ်ပုံတင်ခိုင်းခြင်းအားဖြင့် ဗျူရို အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ အခြားလူများအနေနှင့်လည်းကောင်း၊ ဆေးသုံးစွဲသူ ပိုများလာသလား၊ လျော့သွားသလားကို စာရင်းဇယား ပြုစုရန်ထက် ဘာမျှ မထူးခြားကြောင်း သိ၏။

ဆောင်မက်ဒရစ်သည် သူ၏ အခန်းနံရံတွင် မှီထားသော ကုလား ထိုင်မှာထိုင်ရင်း တနင်္ဂနွေနေ့ ကားရေစီးကြောင်းကြီးကို ကြည့်နေ၏။ အပူရှိန် သည် တငွေငွေ လှိုင်းထနေသည်။ မော်တော်ကားများသည် တရွေရွေနှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းသွားနေ၏။ သည်နေရာတွင် အမေရိကန်ပြည်ဘက်မှလည်း ကောင်း။ မက္ကဆီကို ပြည်ဘက်မှလည်းကောင်း အစစ်အဆေးမရှိ။ သို့သော် ရဲအဖွဲ့ဝင်များကမူ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသော စာရင်းစာရွက်များဖြင့် မော်တော်ကားလိုင်စင်များကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးကာ သူတို့အလိုရှိသော ကား ဟုတ်မဟုတ်၊ သူတို့အလိုရှိသော လူပါ မပါသာ စစ်ဆေးသည်။ ဆောင်သည် သူ့အမှုထမ်းကာလ လှုပ်ရှားမှုများအကြောင်းကို အမြဲစဉ်းစားမိနေသော သူ့ အဖြစ်ကိုသူ ပြန်သဘောကျနေ၏။ သူသည် လော့စ်ဖိန်ဂျယ်မြို့သို့ အပန်းဖြေ လာခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်တာဝန်နှင့်မဟုတ်။ သူ့ဘာသာသူ အသံထွက်၍ ရယ်လိုက်၏။ သူသည် သူ့ တည်းခိုသော အင်ဘက်ဆေးဒါး ဟိုတယ် ရေကူး ကန်နံဘေးမှာ အပန်းဖြေနေမည့်အစား ဘာကိစ္စရုံးခန်းတစ်ခုမှာ လာထိုင်နေ ပါလိမ့်။

“ခင်ဗျား မြင်းပွဲသွားမယ်ထင်နေတာ”

ရုံးတာဝန်ခံတစ်ဦးက ဆောင်ကို ပြောလိုက်သည်။ ဆက်၍ . . .

“အေးဗျာ . . . သွားဖြစ်ရင် နံပါတ်(၅) ပွဲစဉ်က နံပါတ်(၅)မြင်းတို ကျွန်တော့်အတွက် လောင်းခဲစမ်းပါ”

ဆောင်က ပြုံး၍ . . .

“တယ်စနစ်ကျပါလား၊ သိပွဲနည်းနဲ့တွက်ထားတာလား”

“အေးပေါ့ဗျာ၊ မြင်းပွဲစာအုပ်တွေကို မြင်းတွေက ဖတ်တယ်လို့ဆိုရင် သေချာပေါက်လို့ ပြောနိုင်သလိုပါပဲ”

ဆောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ် စီးညှိလိုက်၏။

“မပြောတတ်သေးဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် အခန်းတစ်ခန်းယူမယ်၊ ရေ အေးအေး အားပါးတရ ချိုးမယ်၊ ပြီးရင် ကျွဲသတ်ပွဲမတိုင်ခင်အထိ ပန်ကာ အောက်မှာ နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာပဲ”

ရုံးတာဝန်ခံအရာရှိ ဘလိတ်ဘလိက ပြုံး၍ . . .

“ဒါဆိုလည်း အခန်းတစ်ခန်းယူ၊ ရေချိုး၊ ကောင်မတစ်ယောက်ခေါ်၊ ပန်ကာအောက်မှာနေ၊ ကျွဲသတ်ပွဲကို မေ့ပစ်လိုက်ပေါ့”

ဘလိတ်ကလီသည် ပြောရင်းဆိုရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို မြင်ဟန်ဖြင့် ဆောင်အား . . .

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း . . . ဟိုအတွဲကို”

ဆောင်၏ မျက်လုံးများသည် ညွှန်ပြရာသို့ လိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေးသည် တိကျပါနာသို့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေအလည်သွားတတ်သည့် အမျိုး သမီးတိုင်း ဝတ်ဆင်တတ်သည့် ဦးထုပ်ဝိုင်း၊ မာတေဒိုးခေါ် ကျွဲသတ်သမားပုံစံ ထိုက်ကျပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတိုဝတ်ဆင်ထားရာ မိန်းမတို့၏ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ် အပိုင်းများကို တုပ်နှောင်ထားသလို အတိုင်းသားမြင်နေရ၏။ ခြေထောက် တွင် လက်ချုပ်ဟန်ပြုလုပ်ထားသော ဒေါက်မြင့် ခြေနင်းအစုံကို စီးထားသည်။ အတွဲယောက်ျားလေးသည်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကာကီဘောင်းဘီတို၊ တီရှပ်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျွဲသတ်ပွဲ ဥပဒေထုံးစံများကို ဘာမှ နားမလည်ပဲ သူများနည်းတူ “ဟိုလေး . . . ဘိုးလေး”ဟု ကျွဲပွဲမှာ အော်ကြရုံပဲတတ်ကြ၏။

ဆောင်သည် အပြင်သို့ကြည့်နေရာမှ ဘလိတ်ကလီအား . . .

“ကျုပ် ကိုင်လာ ဟိုတယ်မှာ တည်းမယ်၊ မြင်းပွဲရောက်ရင် နံပါတ်(၅) ပွဲစဉ်က နံပါတ်(၅)မြင်းကို လောင်းလိုက်ပါမယ်”

ဘလိတ်ကလီသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထွက်သွားသော ဆောင် ဆော်ဒရစ်ကို စိတ်ထဲမှာ မနာလိုသလိုဖြစ်ရင်း လက်ပြ ကျန်ရစ်လေ၏။

အားပေးမစ်ချယ်သည် ချီဟွာဟွာမြို့ ဟိုတယ်တစ်ခု၏ အမှီးစိုးထားသော ခြေထွက်လုပ်ကလေးမှာ ထိုင်နေ၏။ ကွက်လပ် အလယ်ကောင်တွင် ချပန်း ထလေးက ရေများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပန်းထုတ်နေ၏။ ဧည့်သည်များကား

ကျီးတို့ကျွတ် ဟိုနားသည်နား စားပွဲတစ်ချို့မှာသာရှိသည်။ ဝတ်စုံဖြူဝတ်ထားသော စားပွဲထိုးများသည် ကာဖီများ၊ အရက်များကို သက်ဆိုင်ရာ စားပွဲများသို့ လိုက်လံချပေးနေ၏။ နေ့လည် နှစ်နာရီလောက်မှာ တည်ခင်းတတ်သည့် နေ့လယ်စာအချိန်လည်း မရောက်သေး။ စောလွန်းသည်။ ဟာပေးသည် ဤကဲ့သို့ နေ့ခင်းနေ့လယ်မှာ အစားများများ စားသောက်သော အလေ့အထမရှိပေ။ သူသည် ဖန်ခွက်ထဲသို့ ရေခဲစိမ် ဘီယာများထည့်လောင်းဖြည့်လိုက်၏။

မစ်ချယ်သည် ပြီးခဲ့သော သုံးရက်အတွင်း သူတွေ့လိုသော လူတစ်ယောက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မာဖီးယားဂိုဏ်းချုပ် ဝီလာနိုဇာ၏ စာရင်းကိုင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့စဉ်အတွင်း သူသည် ကိုဇာနီဇာထရာခေါ် မာဖီးယားဂိုဏ်းမှ အဆက်အသွယ်များ၊ ဘိန်းစိုက်ပျိုးသူများ၊ ချက်လုပ်သူများ၊ သယ်ဆောင်သူများ အစရှိသည့် စာရင်းအားလုံးကို သူ့သိခဲ့သည်။ ယခုလည်း သူသည် ဂျူဝါရက်စ်တွင် အဆက်အသွယ်တစ်ခုလုပ်ခဲ့ပြီ။ ထိုစကားဖြင့် ချီဟွာဟွာထိ ပို့ဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ အဆက်အသွယ်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ သူ ဆက်သွယ်ခဲ့သူများသည် ရှိကာဂိုဏ်းနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သူများ မဟုတ်သောကြောင့်ပင်။ သူတို့အနေနှင့် ဟာပေးမစ်ချယ်သည် ရှိကာဂိုဏ်းမှထွက်ပြေးလာသူဖြစ်ပြီး သူ့ကို သတ်မိန့်ပေးခြင်းခံရသူဟု သိကြမည်မဟုတ်။ သူ ဆက်သွယ်လိုက်သော သူသည် လာကို လာရမည်ဟု မစ်ချယ်ယုံကြည်၏။ ထိုလူသည် မစ်ချယ်ထံမှ ငွေနှုတ် ရရှိပြီးဖြစ်ရမည်ဟု သေချာ၏။ သို့သော် အချိန်ယူ၍ သတိကြီးစွာဖြင့် လာမည်ဖြစ်သည်။

မစ်ချယ်သည် အခြားစားပွဲများရှိရာသို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ များသောအားဖြင့် အလည်လာကြသော တိုးရစ်များဖြစ်ပြီး မက္ကဆီကို ဆမ်ဘရိုင်ယို ဦးထုပ်ဝိုင်းကြီးများကို အမှတ်တရ ဝယ်ယူဆောင်းထားကြသည်။ နောက် လက်ရက်စောင်ဟု ညာရောင်းသော စောင်များနှင့် အခြားအမှတ်တရ ပစ္စည်းများစွာ ဝယ်ယူထားကြပုံရ၏။ အားလုံးသည် ညာတာပါတေးနှင့် အလိမ်ခံရသူများဖြစ်ကြောင်း မစ်ချယ်သိသည်။ သူသည် ထိုလူများကို စိတ်ထဲမှ လှောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေ၏။ သည်လူများထက် သူက အဆင့်မြင့်သလို ထင်မြင်နေမိ၏။

သူသည် ဘီယာအေးအေးကို တင့်စပ်လိုက်ရင်း တပတ်အတွင်း သူ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူသည် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်

ထားတတ်သော မာဖီးယားဂိုဏ်းထံမှ ခေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲ ခိုးယူခဲ့၏။ သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့၏။ မိန်းကလေး တကယ်သေသည် မသေသည် သူ တပ်အပ်မသိပါ။ သေခဲ့သည်ရှိသော်လည်း သူ ဝမ်းမနည်းပါ။ သူသည် မာဖီးယားဂိုဏ်းမှ လူသတ်သမားကို လက်တစ်လုံးခြားလှည့်စား၍ အမှောင်ထဲမှာ ထားခဲ့သည်။ မစ်ချယ်သည် ကင်ဆက်နယ်တစ်နေရာ ၎င်းစားသောက်ဆိုင်ကလေးမှာ ရှေ့အစီအစဉ်များကို စနစ်တကျပြင်ဆင်ခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့မှာ ရာသီဥတုသာယာသည်နှင့် ပီတိုရိုယားမြို့ကလေးသို့ ဘတ်စ်ထားနှင့်သွားခဲ့သည်။ ထိုမှတဆင့် လေယာဉ်ပျံဖြင့် တိုပတ်ကာသို့ တိုပက်ကာမှ အယ်လ်ပါတို။ ခရီးသွားတိုးရစ်လက်မှတ်တစ်စောင်ကို တက္ကဆက်မြို့ မက္ကဆီကို ဆံနွဲမှာ သူယူခဲ့၏။ သူသည် မြစ်ကို ကျော်ဖြတ်၍ သူလိုချင်သော သူ့ကို ဗဟုဗေဒတွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုလူမှ တဆင့် သူတွေ့ချင်သော ချီဟွာဟွာမှလူထံ ဆတင်းစကားပေးပို့ခဲ့သည်။

ထို့နောက် အယ်လ်ပါတိုသို့ ပြန်လာသည်။ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ချီဟွာဟွာသို့ သွားသည်။ အင်ကိုအမျိုးသားဘဏ်တိုက်တွင် ပါလာသော ခေါ်လာများကို စပိန်ပီဆီငွေနှင့်လဲကာ အပ်သည်။ တစ်ခေါ်လာကို ဆယ့်နှစ်ပီဆီကျော် တော် ရသဖြင့် ငွေအများကြီးဖြစ်လာ၏။ ထိုသို့ ငွေမြောက်မြားစွာ ပိုင်ဆိုင်သူ တစ်ဦးဖြစ်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်မှုလည်းရ၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ယုံကြည်စိတ်ထည်း ပိုလာသည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်တိုးရစ်နည်းသည်များကို တစ်ချက်မှော့ကြည့်ရင်း ကိုယ့်ဘာသာ ကျေနပ်၏။ သူတွေ့လိုသော လူ လာသောအခါ သူတို့နှစ်ဦး သတိကြီးစွာဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံကြမည်။ နောက်ဆုံး တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကျေနပ်မှုရှိပြီး သဘောတူညီမှု ယူကြမည်။ ထို့နောက်မှ လုပ်ငန်းခွင် အလေးတစ်ခု ခပ်သေးသေးကို စတင်၍ ချမှတ်မည်။ မစ်ချယ်က ငွေကြေးထုတ်ပြီး ထိုလူက ဘိန်းဖြူရရှိအောင် စီမံလိမ့်မည်။ နောက်တစ်ဆင့် ဘိန်းဖြူများကို တစ်ဘက်အမေရိကန်သို့ သယ်ဆောင်သူများကို စုစည်းရမည်။ ဤကဲ့သို့ ပို့ဆောင်ရာ၌ အားလုံး သတိပီရိယကြီးစွာ အခြားနာမည်တစ်မျိုးနှင့် လုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်၏။ ဟာပေးမစ်ချယ်ဆိုသောအမည်သည် ဤလောက၌ရှိ တော့မည်မဟုတ်။ ဤအလုပ်တစ်ခုလုံးသည် စွန့်စားမှုကားရှိပေသည်။ မစ်ချယ်သည် စွန့်စားရန် အဆင်သင့်ပင်။ သူသည် သတ္တိကောင်း၍တော့ မဟုတ်ပေ။ လောဘကြီးသောကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာသောအခါ သူသည် မစဉ်းစားနိုင်လောက်

အောင် ချမ်းသာသွားပေလိမ့်မည်။ ဘိန်းလုပ်ငန်းလောက် အမြတ်အစွန်းကြီး မားသော လုပ်ငန်းသည် ဤလောက၌မရှိ။ ဤသို့ဖြစ်ရန်အတွက် အချိန်တော့ ယူရပေလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ မှန်ပါသည်။ မစ်ချယ်ကလည်း အလောတကြီး ဖြစ်မနေပါ။ သူသည် လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို သတိကြီးစွာဖြင့် မာဖီးယားဂိုဏ်းကြီး ၏ ရှည်လျားလှသော လက်တံများ မိသွားနိုင်ခြင်းရှိ မရှိကို ချင့်ချိန်၍ လှုပ် ဆောင်သွားရမည် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုလောက်ဆိုလျှင်ပင် အော်တိုပတ် ရေ သစ်ကြီး၏ လက်များလို အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ဖြန့်ကြက်၍ သူ့ကို ရှာဖွေနေကြ မည်ဖြစ်၏။ သူသည် လွတ်အောင်ရှောင်ရမည် ဖြစ်သည်။

မစ်ချယ်သည် လက်သည်ဖြင့် ဘီယာပုလင်း၏ ရောင်စုံအပတ် ကလေးကို တစ်စချင်းခွာသည်။ နောက် စားပွဲပေါ်တွင် ပြန်၍ အရုပ်ဆက်သလို ပြန်ဆက်ကြည့်နေ၏။

"ဆီညော် . . ."

အသံသည် တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ပေါ်လာ၏။

မစ်ချယ်သည် မြန်မြန်ဆန်ဆန် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နလုံးသား သည် တဆတ်ဆတ်ခုန်လာ၏။ ဤကဲ့သို့ လူစိမ်းတစ်ယောက်က သူ့ကိုခေါ် လိုက်တိုင်း စိတ်လှုပ်ရှား ကြောက်ရွံ့သွားရသည့်အဖြစ်မှ ဘယ်တော့များမှ လွတ်ပါမည်နည်းဟု သူ့ဘာသာသူ တွေးမိ၏။ လူစိမ်းသည် ဖုန်မှုန့်များတင် လျက်ရှိသော အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ ဝိုင်းဝိုင်း ညိုညို အပြစ်ကင်းစင်ပုံရ၏။

"ကျွန်တော်က အာစိုးလားပါ"

သူ၏အသံမှာ ကြားရလောက်ရုံပဲဖြစ်သည်။ သူက . . .

"ကျွန်တော်ကို လူကြီးမင်းက တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့"

ဟာပေးသည် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

"ဟုတ်ပါတယ် . . . ထိုင်ပါအုံး"

လူစိမ်းသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူ၍ထိုင်ကာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိသည်။ သူ၏မျက်လုံးများသည် မစ်ချယ်ကိုမကြည့်ဘဲ နံဘေးဝန်းကျင်မှခုံများကိုသာ ကြည့်နေ၏။

မစ်ချယ်က . . .

"ခင်ဗျား တစ်ခုခုသောက်ပါအုံးလား။ ဘာသောက်မလဲ၊ ဘီယာ လား. . . စာကွီးလား၊ ကာဖီလား"

"ဘာမှမသောက်တော့ပါဘူး ခင်ဗျ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

လူစိမ်းသည် သူ၏ စီးကရက်ကိုကြည့်၍ အပေါ်မှ ဖူးနေသော ပြာမှုန် များကို ဖြည်းဖြည်းမှန်ပစ်လိုက်ပြီး . . .

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို တယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ"

မေးခွန်းသည် တုံတိုးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် အကြည့်သည်လည်း မစ်ချယ်ကို တည့်တည့်ကြည့်သည်။ အနည်းငယ်အေးစက်သော အကြည့်ဖြစ် သည်။ မေးခွန်းကမူ ရိုးရိုးစင်းစင်းဖြစ်သည်။

မစ်ချယ်က . . .

"ရှိကာဂိုမှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေရှိတယ်လေ"

"လူအတော်များများဟာ ရှိကာဂိုမှာ မိတ်ဆွေတွေရှိကြတာပဲ . . ."

လူစိမ်းက နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးစကလေးတစ်စ ဖြတ်ကနဲ ပေါ် ထားပြီးနောက် ချက်ချင်းပျောက်သွား၏။

မစ်ချယ်သည် မျက်နှာကို တည့်တည့်ထား၍ . . .

"ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ချို့ဟာ ဆိုနိုရာမှာရှိတဲ့လူတွေနဲ့ အလုပ်အတူ တွဲလုပ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ အလုပ်ကတော့ ပေါ်ပီပန်းအလုပ်၊ ဘိန်းအလုပ်ပေါ့"

"ဪ . . . ဪ"

လူစိမ်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

ဤပုံကား စကားစစ်ထိုးနေရဦးမည့်ပုံပင်။ မစ်ချယ်သည် စိတ်မရှည် သူ့၊ သူ့ဖြစ်စေချင်သည်ကမူ လိုရင်း တိုရှင်း ခရီးရောက်စေချင်၏။ သူက ဆုံး ဖြတ်လိုက်ပြီး . . .

"ကျုပ်မှာ ငွေရှိတယ်၊ ခင်ဗျားက အဆက်အသွယ်ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းလိုက်ရင် အလုပ်ဖြစ်နိုင်တယ်"

"ဒါပေမယ့် . . ."

အာစိုးလားသည် မျက်လုံးကို မလွှဲဖယ်ပဲ . . .

"ဥပမာဆိုကြပါစို့၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားအခုပြောနေတဲ့ လူစားမဟုတ် ဘူးဆိုရင် အဲဒါမျိုးက အဏာအကဖြစ်ဖူးတယ်လေ၊ အမေရိကန် မူးယစ်ဆေးဝါး တိုက်ဖျက်ရေးဗျူရိုရဲ့ အေးဂျင့်တစ်ယောက် မက္ကဆီကိုရဲ့အဖွဲ့တွေနဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် အခြေအနေက ခက်မကုန်ပေးဘူး လား"

မစ်ချယ်သည် တစ်ဖက်လူ၏ စိုးရိမ်တတ်မှု၊ သတိကြီးမှုကို အသိ

အမှတ်ပြုသည်။ ဤအခက်အခဲကို မည်သို့ကျော်လွှားရမည်နည်းဟု သူ စဉ်းစားကြည့်၏။ ဤဘိန်းလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လော့ခ်အိန်ဂျယ်မြို့၊ ရွှေကားရိပ်ခြံဒက်ထရိုက်မြို့၊ နယူးယောက်မြို့များနှင့် တခြားမြို့များမှာ လုပ်ကိုင်ကြသူများမှာ နာမည်များကို သူသိသည်။ သို့သော် ထိုလူတို့၏ အမည်များကို ရွတ်ပြခြင်းဖြင့် အာဂွီးလားအတွက် ထူးခြားမည်ပုံမပေါ်။ နောက်ဆုံးသူသည် ပဲခူးနှစ်ဖက်ထိ တွန့်လိုက်ပြီး . . .

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ပြောသလို အလုပ်လုပ်ချင်လို့လာတဲ့ ထူတစ်ယောက်ဆိုတာကို သက်သေပြစရာတော့ မရှိဘူး”

မက္ကဆီကိုလူမျိုးသည် နားလည်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလို သက်သေပြနိုင်တဲ့နည်းတော့ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ထို့နောက် သူသည် စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီး ဆက်၍ . . .

“တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ဒီလုပ်ငန်းမှာ အင်မတန်သေဝပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဟိုတောင်ပေါ်တွေမှာ ဘိန်းခိုးစိုက်ကြတဲ့သူတွေနဲ့ တော့ အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်။ ကျုပ်လည်း အကောင်ကြီးကြီးတော့ဖြစ်ချင်တာပါပဲ။ ကျုပ် အမြဲစိတ်ကူးယဉ်မိတယ်လေ။ အိမ်ကြီးကြီး အစေ့အများကြီးနဲ့ နေချင်တယ်။ မော်တော်ကားတွေထည့်လဲစီးသလို မိန်းမတွေလဲ အများကြီး ယူထားချင်တာပဲပေါ့။ အဲဒီလိုရနိုင်ဖို့ ဆိုတာကလဲ စွန့်စားရမှာပဲ။”

သူသည် ခေတ္တမှ တွေ့သွား၏။ ပြီးမှ . . .

“ကျုပ် နည်းနည်း စဉ်းစားလိုက်ပါအုံးမယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်ပေါ့။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ယုံကြည်နိုင် မယုံကြည်နိုင် ဆိုတာကို တကယ် ကျုပ်ယုံကြည်နိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်းပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာပေါ့။”

သည်တော့မှ ထိုလူသည် မစ်ချယ်ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်မှာ မစ်ချယ်ကို ထိုးဖောက်ပြီး မြင်နိုင်သလိုပင်။ သူက . . .

“ခင်ဗျားကြည့်ရတာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်ရွံ့နေသလိုပဲ။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားဟာ ဗျူရိုက အေဂျင့်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အစိုးရရဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် အဲဒီလို ကြောက်စိတ် ရှိနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပုံရတယ်လို့ ကျုပ် နည်းနည်းယုံချင်လာတာပါပဲ။”

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ပြီး . . .

“ကျုပ် နောက်သုံးလေးရက်နေရင် ပြန်လာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“ပြေပါတယ်”

မစ်ချယ်သည် ယုံကြည်စိတ်ချမှုအတော်ရှိသွား၏။ သည်လူသည် သူ့ပြင်ညီအတိုင်း ပြန်လာမည်ပုံရသည်။ သူက . . .

“ဒီမှာ . . . ဒီမှာ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေပါတယ်”

လူစိမ်းက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး . . .

“ဒါဆို . . . (အဒီရိုက်) နှုတ်ဆက်ပါတယ်”

သူသည် ထွက်သွားလေ၏။

မစ်ချယ်သည် ထိုလူ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်ကျန်ရစ်၏။ ထို့နောက် တစ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မက်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး ပူးပေါင်း၍ လုပ်ငန်းစမည်။ နာဂတ်အောင်မြင်ချမ်းသာမှုများသည် ဘာမှမဝေးတော့။ မက္ကဆီကို အစိုးရ ခေတ်ကဲ့သို့ပင် ပိတ်ပင်တားဆီးနေသော်လည်း ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုများကား တည်တံ့နေဆဲဖြစ်၏။ ဆိုနိုရာ၊ ဆင်နာလိုယာ တောင်တန်းများ၊ တောင်ကြားများတွင် ပေါင်းများစွာသော မိသားစုများ၊ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ရွာလုံးကျွတ်ဘိန်းပင်များ စိုက်ပျိုးကြ၏။ ထိုဘိန်းခင်းများကို လေယာဉ်ပေါ်မှလွဲ၍ မြင်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။ ဘိန်းခင်းရှင် ဘိန်းတောင်သူ ဆင်းရဲသားတို့သည် ဘိန်းစိမ်းတစ်ဂရမ်ကို ချီဒဂီးအနည်းငယ်ဖြင့် ဖောဖောသိသိရောင်းချကြ၏။ လာရောက်ဝယ်ယူကြသူများမှာ အရပ်တကာလှည့်လည်၍ ရောင်းဝယ်ကြသည့် နယ်လှည့်ဈေးသည် ဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့သည် အရပ်ရပ်အနယ်နယ် ဝေးလံသီခေါင်သော ရပ်များသို့ အိမ်သုံး အိုးခွက်ပန်းကန်နှင့် တောက်တိုမည်ရ ပစ္စည်းများကို သယ်ရောင်းချရင်း ဘိန်းများဝယ်ယူကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် မြို့ကြီးများ နက်သည်နှင့် ဘိန်းစိမ်းတစ်ဂရမ်ကို ပီဆို တစ်ရာငါးဆယ်ခန့်ဖြင့် ရောင်းချသည်။ မြို့ကြီးသားများက ၎င်းဘိန်းစိမ်းများကို ဘိန်းဖြူချက်လုပ်သည်။ ထိုဘိန်းဖြူချက်ကို နယ်စပ်အား ကျော်ဖြတ်၍ အမေရိကန်ပြည်ထဲသို့ အဆမတန်ဈေးမြင့် ရောင်းချကြခြင်းဖြစ်၏။

မစ်ချယ်သည် အာဂွီးလား၏ အကူအညီဖြင့် နယ်လှည့်ဈေးသည် ဘိန်းကုန်သည်လေးများကို စုဆောင်းမည်။ နောက်ဓာတ်ခွဲခန်း ခပ်သေးသေး ခပ်ဓာတ်ခွဲသမားတစ်ဦးရှာ၍ ဘိန်းစိမ်းများကို ဘိန်းဖြူချက်လုပ်မည်။ ၎င်းဘိန်းဖြူချက်အတွက် ဈေးကွက်ကား ရှာစရာမလိုပေ။ ထွက်သမျှ ဝယ်လိုသူက ဒုနှင့်

အေး၊ ဝယ်သူက ရောင်းသူထက် ဝယ်နိုင်အား များနေစမြဲဖြစ်သည်။

နေသာသော နေ့ခင်းပိုင်းတွင် အေးဆေးစွာထိုင်ရင်း မစ်ချယ်သည် လတ်တစ်ကမ်းလောက်သာ လိုတော့သည့် စည်းစိမ်ချမ်းသာခြင်းများကို တွေ့နေ၏။ အနှောင့်အယှက်ကား တစ်ခုသာရှိ၏။ အနှေးမဟုတ် အမြန် သူသည် တာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်တွင်းသို့ သွားရောက်၍ ဘိန်းဖြူများကို ကိလိုလိုထိ ဝယ်ယူမည့် လက်ကားဖောက်သည် သွားရှာနေပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအလုပ်သည် သူကိုယ်တိုင် ထွက်လုပ်ရမည်ဖြစ်၍ အမေးအမြန်းရှိမည်ဖြစ်သည်။ သံသယ မကင်းမှုများရှိမည်ဖြစ်၍ အန္တရာယ်ရှိသည်။ သူသည် ထိုဖောက်သည် လက်ကားသမားများကို နာမည်သာ သိ၏။ သူတို့သည် မာဖီးယားဂိုဏ်း၏ တိုက်ရိုက် လက်အောက်ခံများမဟုတ်ပဲ အကိုင်းအခက်သဘော ဆောင်ကြသူများဖြစ် သည်။ သည်မှာ အန္တရာယ်ရှိ၏။ အကြောင်းမှာ ရှိကာဂိုဂိုဏ်းချုပ် ဒင်နီဗီလာ နီဇာသည် မစ်ချယ်သူ့အပေါ် လုပ်သွားသည်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထား မည့်သူမဟုတ်။ မစ်ချယ်အနေနှင့် သတိကြီးစွာဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဆက်သွယ် လှုပ်ရှားရမည်ဖြစ်သည်။ သူ နာမည်ပြောင်းရမည်။ ရှုပ်သွင်လက္ခဏာကိုပြောင်း ရမည်။ လက်ကားသမားများသည် သူတို့လိုချင်သော ဘိန်းဖြူများရမည်။ လျှို့ မှုရှိမည်ဆိုပါက ဘယ်သူ့ဆီကရရ ထိုရရှိသော လမ်းကြောင်းကိုပင် သိုသိုသိ သိပ် လျှို့ဝှက်ထားပေလိမ့်ဦးမည်သာ ဖြစ်၏။ ဤသို့တွေးရင်း မစ်ချယ်၏ စ တွင်းမှာ အောင်ပွဲကို ကြိုကြိုတင်တင် သိမြင်ခံစားနေမိ၏။ သူသည် သာမ လူတစ်ဦး မလုပ်ရဲသော အလုပ်တစ်ခု ကို လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူသာ သတိကြ စွာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ပါက အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာရှိမည် သူသည် စားပွဲထိုးကိုခေါ်၍ နောက်ထပ် ဘီယာအေးအေးတစ်လုံး မှာလိုပ လေ၏။

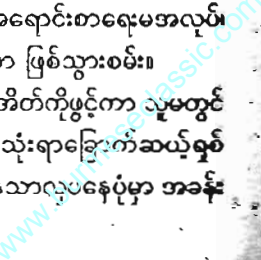
လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးဟိုတယ် အသေးစား၏ အခန်းပြတင်းပေါက် တွင် စတေစီဝန်ဝန်သည် အပြင်သို့ ကြည့်နေ၏။ အပြင်ဘက် တနင်္ဂနွေက ကားတန်းလှုပ်ရှားမှု အသံပလံများသည် သူမဆီသို့ရောက်လာ၏။ သို့သော် သူမသည်မကြားမိ။ သူမသည် စိတ်ပူပန်စွာ တွေးတောနေမိသောကြောင့်ဖြစ် သည်။ ညင်သာသော လေပြည်လေအေးလေးသည် တဖြူဖြူတိုက်ခတ်နေရာ သူမ၏ ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးကလေးကိုလှုပ်ယမ်းစေ၍ သူမ၏ပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိကပ်လှပနေစေ၏။ သူမ၏အလှမှာ ပြေပြစ်သောအလှဖြစ်

သည်။ သို့သော် သူမ၏စိတ်ထဲတွင် လှပပြေပြစ်နေခြင်းမရှိပါ။ သူမသည် ရှေး လျှောက် ဘာလုပ်ရမည်နည်းဆိုသည်မှာ ပြဿနာဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ လက် ကိုင်အိတ်ထဲတွင် ဘီဘာလေတောင်ကုန်း၊ ကြီးမားလှသော ဇိမ်ခံဟိုတယ်ကြီး များတွင် တည်းခိုနိုင်သော အကြွေးကတ်ပြားများရှိသည်။ ကြိုက်ရာ စား သောက်ဆိုင်မှာဝင်စား၊ ဈေးအကြီးဆုံးဆိုင်မှ ကြိုက်ရာကို အကြွေးဝယ်ယူခွင့် လက်မှတ်များရှိ၏။ သို့သော် ထိုအကြွေးကတ်ပြားများကို သူမ သုံးခွင့်မရှိ။ ထိုအကြွေးကတ်ပြားများ၏ စာရင်းသည် ဒင်နီဇာ၏ ရုံးခန်းသို့ ချက်ချင်းရောက် သွားပြီး သူမရှိနေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သလိုဖြစ်သွားပေမည်။ သူမ အိတ်ထဲတွင် ငွေသား ဒေါ်လာ သုံးရာကျော်ရှိ၏။ ထိုငွေတန်သွားလျှင် နောက် ထပ် ဘယ်မှာ ငွေရနိုင်မည်ကို မတွေးတတ်။

သူမသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိကာ ပြုံးလိုက်၏။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ သွယ်လျလျကလေးကို ပွတ်သပ် လိုက်၏။ ဤလှပသော ခန္ဓာကိုယ်လေးသည် သူမကို များစွာအကျိုးပြုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သည်ခန္ဓာကိုယ်ကလေးကိုလည်း သူမကိုယ်တိုင်က ကောင်းမွန်စွာ လေ့ကျင့်၊ ပြုပြင်၊ ထိန်းသိမ်း၊ အလှဆင်ပေးခဲ့၏။ ဒင်နီဗီလာနီဇာသည် သူမ၏ သည်ကိုယ်ခန္ဓာကလေးကို အရှုံးအမှားဖြစ်ခဲ့ပြီး၊ သူမကလည်း ဒင်နီဇာကို ရောင်းချ ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ လူတစ်ဦးကို ရောင်းချ၍ ရခဲ့သောပစ္စည်းသည် နောက်တစ်ဦး သို့မဟုတ် နောက်လူများကို ရောင်းချ၍ မဖြစ်နိုင်စရာမရှိ။

ဤသို့ဖြင့် သူမရင်ထဲမှာ ပြုံးမိမိဖြစ်လာသည်။ ဤ လော့စ်အိန်ဂျယ် ဆိုသော ဒေသ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဟောလိဝုဒ်ဟုခေါ်သော အရပ်သည် မိန်းမချောကလေးတို့ အလုပ်လုပ်ရန် အကောင်းဆုံးနယ်မြေမဟုတ်ပါလား။ အမှန်တော့ ဤဒေသသည် မိန်းမချောကလေးများ လိုသည်ထက်ပင် ပိုနေ လောက်ပြီဖြစ်ပါ၏။ ရုပ်ရှင်လောက၊ တယ်လီဗီးရှင်းလောကသို့ တိုး၍မရသော၊ တိုး၍ရသော်လည်း မအောင်မြင်ကြသော မိန်းမကလေးများ၏ နောက်ဆုံးဘဝ တွင် သူမတို့ ကိုယ်ခန္ဓာများကို ငွေနှင့် ရောင်းစားကြသည်မဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ်အလုပ်၊ ဓာတ်ပုံဟန်ပြမယ်အလုပ်၊ အရောင်းစာရေးမအလုပ်၊ ဟိုတယ်ဆိုင်မှ ဧည့်ကြိုစာရေးမ၊ အို . . . ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်သွားစမ်း။

အခန်းကျယ်ကို ဖြတ်လျှောက်၍ လက်ကိုင်အိတ်ကိုဖွင့်ကာ သူမတွင် ရှိသည့် ငွေကလေးများကို ရေတွက်ကြည့်သည်။ သုံးရာခြောက်ဆယ်ရှစ် ဒေါ်လာနှင့် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ဆင့်ရှိ၏။ အပြင်ဘက်မှ နေသာလှပနေပုံမှာ အခန်း



တွင်းအောင်းနေရန် နှမြောစရာ ကောင်းလှသည်။ အဝတ်အစားလဲလှယ်၍ အပြင်ထွက်လျှင် ကောင်းမည်။

သူမ ရေဗိုးအိုး၍ မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ရေများကို သုတ်နေစဉ် ဟာပေးမစ်ချယ်အကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ အကယ်၍ သူမသာ အလည် မလွန်ခဲ့လျှင် ငွေကြေးအကုန်နီးပါး မလိုချင်ခဲ့လျှင်၊ သည်ထုံပေပေငန် မမျှော် လင့်သော ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုသည့်သဘော လုပ်မည်မဟုတ်။ သူမသည် မစ်ချယ် လက်သင့်ခံလောက်သော အပေးအယူကို ညှိနှိုင်း၍ ရကောင်းပေမည်။ သို့မဟုတ် သည်ငွေရှိသမျှ နှစ်ယောက်အတူ ခွဲဝေသုံးစွဲ၍ ရသေးသည်။ ယခုတော့ သည် ငန်သားဟာပေးမစ်ချယ်တစ်ယောက် ဘာများဖြစ်သွားပါလိမ့်ဟု တွေးမိ သည်။ ရွှင်ဂိန်းသည် မိုးတော လေတော ကွင်းပြင်ထဲသို့ ယူနီကလေးတစ် ကောင်လို ထွက်ပြေးခဲ့သော မစ်ချယ်ကိုလိုက်၍ မိခဲ့သလား။ သေများသွားပြီလား။ ငကြောက် ငန်သားသည် သူမကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ခဲ့သေးသည်။ စတေစီသည် သူမ၏ လည်တိုင်ကိုပြန်၍ စမ်းကြည့်မိသည်။ မှတ်သားထိုက်သော ကိစ္စတစ်ခုပင်။ ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အထူးသဖြင့် ကြောက်နေသူတစ် ယောက်ကို အဆုံးအထိရောက်အောင် မတွန်းသင့်ပေဟူ၍ ပင်တည်း။

စတေစီသည် အဝတ်အစားလဲလိုက်၏။ သည်တော့မှ အခြေအနေ သည် မကောင်းလှကြောင်း ရိပ်မိသည်။ သူမ ယူခဲ့သော အဝတ်အစားများ နည်းပါးလှပေသည်။ ရုတ်တရက် အခိုက်အတန့်မှာ သူမသည် တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဝင်နီဆီသို့ ဖုန်းဆက်ရကောင်းမလားဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ဝင်နီ သည် ဒေါသထွက်နေမည်ကား အမှန်ပင်။ သို့သော် သူမကိုကား ပြန်၍ လက်ခံ မည်သာဖြစ်၏။ မဟုတ်သေး။ မဖြစ်နိုင်။ သူမသည် ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။ ဝင်နီ ၏ မိန်းမ စည်ကမ်းရှိပေသေးသည်။ အချိန်စာရင်းဆိုသည့် သဘောရှိသည်။ သည်မှာနေ၊ ဟိုမှာနေ၊ ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် တိမ်ကို မှာမထားခဲ့ရ သလဲ၊ စသည်ဖြင့်၊ စသည်ဖြင့် . . .

ယခုတော့ သူမသည် အထီးကျန်အဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ သူမတွင် ဖုန်းဆက်စရာလူတွေတော့ ရှိသည်။ သို့သော် ထိုလူများအားလုံး သည် ဝင်နီ၏ အပေါင်းအသင်းများသာဖြစ်၏။ သူတို့မှလွဲ၍ စတေစီ ဖုန်းဆက် နိုင်သူဟူ၍ တစ်ယောက်မှမရှိ။ အ . . . မက်ဒရစ်၊ နေပီဦး . . . သူနာမည်က ဘယ်လိုပါလိမ့်၊ ဆစ်လား၊ ဆူလား။ ဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဆောလ် . . . အဲ . . . ဆောလ်မက်ဒရစ်၊ နာမည်က အတော်ကိုးလိုးကန့်လန့်နာမည်ဖြစ်ပေသည်။

သူမအနေနှင့် မက်ဒရစ်ဟု အမည်ပေးထားသူတစ်ဦးမှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသောစိတ်ကူးဖြင့် သူမသည် ဖုန်းခွတ်ကိုကောက်ကိုင်ကာ အင်ဘတ် ဆေးဒါးဟိုတယ်သို့ ဖုန်းနံပါတ်ရှာပြီး လှည့်လိုက်သည်။ ဟိုတယ်နှင့် အဆတ် အသွယ်ရပြီးနောက် ဟိုတယ် ဖုန်းအော်ပရေတာက ဆောလ်မက်ဒရစ်အခန်း သို့ ဖုန်းဆက်နေသည်ကို စောင့်နေလိုက်၏။ အခန်းထဲမှ မထူးသောအခါ ဖုန်း အော်ပရေတာက ဧည့်ခန်း၊ စားသောက်ခန်း၊ ရေကူးကန်၊ ဘားများသို့ လိုက်စွာ ခိုင်း၏။ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့။ သူမတွင် အမှန်အားဖြင့် ဆောလ်မက်ဒရစ်ထံ ဖုန်းဆက်ရန် ဘာအကြောင်းမှမရှိ။ သူမက ဖုန်းဆက်ကြောင်း စိတ်ပျက်စွာ ပြောကာ ဖုန်းကိုချလိုက်၏။

နေ့သည် လှပလွန်းသည်။ အခန်းအောင်းနေရန် နှမြောစရာ ကောင်း လှသဖြင့် လက်ကိုင်အိတ်ကိုယူကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဝင်နီကို ကောင်းကောင်းသိကြသူတိုင်း ဝင်နီပီလာနီဗာသည် လက်စားချေ ဒေါသထားတတ်ကြောင်း သိကြသည်။ ဝင်နီပီလာနီဗာသည် နတ်လမ်း တိုက်ခန်းဝိရိထံမှ အဝတ်အစားများအားလုံးကို စနစ်တကျ ဆုတ်ဖြုတ်နေ၏။ သူသည် ရေမွှေးပုလင်း၊ အလှဆီ၊ ခေါင်းလိမ်းဆီ၊ ခေါင်းလျှော်ရည်၊ အလှဆီ ပုလင်းများကို ရေခိုးခန်းနံရံ ကျောက်ပြားများသို့ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်၏။ ဧည့်ခန်း ထဲတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပန်းချီကားဓာတ်ပုံများကို ဆွဲချရိုက်ခွဲပစ်လိုက်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် အလှည့်ညှိုးညှိုး ကျောက်မီးသွေးမီးကဲ့သို့ဒေါသဖြင့် မည်းနက် တောက်ပြောင်နေ၏။ သူ၏ ရိုးရိုးအချိန်၌ ကြည့်ကောင်းသော မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး ဖြစ်နေ၏။ သူသည် ထိသမျှ ပေါက်ခွဲဖျက်ဆီး ရသမျှတို့သည် စတေစီဝင်ပင်၏ နူးညံ့သော အသားအရေများကဲ့သို့ ထင်မှတ် နေပုံရ၏။

မယုံကြည်နိုင်လောက်စရာ အဖြစ်အပျက်သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့၏။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ပီလာနီဗာကို စွန့်ခွာထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ၏ အနုသိက္ခာသည် ဒေါသကြောင့် ဆူပွက်နေလေ၏။ သည်ကောင်မသည် အပြု ဘမ်းသူကို . . . အမြဲတမ်း မလုံမလဲ ဖြစ်စေခဲ့တတ်၏။ သူဝတ်စားထားသည့် အဝတ်အစားများကပင် အချိုးမကျ မဟုတ်မဟတ်ဖြစ်နေသလိုလို၊ သူ့ပြော ယည့်စကားကပဲ ရိုင်းပျသွားသလိုလို၊ သူ၏ အပြုအမူကပဲ ဟန့်ကျေသလိုလို ဖြစ်စေတတ်၏။ သည်ကောင်မသည် သူ့ကိုယ်သူ မယုံမကြည်ဖြစ်စေ၏။ သူ

ကိုယ်ကိုကား တစ်ခါမှ ဖွင့်ဟဝန်မခံဖူးသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် အမြဲယုတ်
 ယောင်နိုး ဖြစ်ခဲ့မိသည်ကား အမှန်ပင်။ ခုတော့ သူသည် သည်ကောင်မပစ်ပြေး
 သည်ကိုပင် ခံလိုက်ရပေပြီကော။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သည်ကောင်မအပေါ်တွင်
 အကောင်းလွန်ခဲ့မိသည်။ အစကတည်းက အပိုးကျိုးသွားအောင် ပါးနား ပိတ်
 ရိုက်ထားခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ သည်ကောင်မ မာကျယ်ကျယ်၊ လွတ်လွတ်လပ်
 လပ်စိတ်ဓာတ်ကို အစကတည်းက ရိုက်ချိုးထားခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။ တခြား
 ကောင်မများဆိုလျှင် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ကြောက်စိတ် တစ်နိမ့်နိမ့်တက်
 ကာ သူ့အပေါ် မကြည်ဖြူသည့်တိုင် သူ့အလိုကို အမြဲလိုက်လျော့မိအောင်
 ကြိုးစားနေခဲ့ကြသည်များ အစဉ်အလာရှိခဲ့၏။

ဒင်နီသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ တကယ်တမ်းတော့ သူသည် ထိုကဲ့
 သို့ ရိုက်နှက်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် စတေစီ၏စိတ်ဓာတ်ကို ရိုက်ချိုးနိုင်မည်မဟုတ်
 ကြောင်း သူ့ရင်ထဲမှာ သိနေ၏။ ဒင်နီဗီလာနီဗာသည် သူတစ်ပါးတို့၏ ကြောက်
 ခွံစိတ်များအပေါ်တွင် ရပ်တည်နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ပါးသူတို့
 ၏ အားနည်းချက်၊ မကောင်းမှု၊ သူတို့ကိုးကွယ်ရာမရှိမှုများအပေါ်တွင် အခွင့်
 ကောင်းယူ၍ ကြိုးပွားချမ်းသာသောသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ဩဇာအရှိန်အဝါသည်
 စမ်းသပ်ကြည့်ရန်မလိုသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်စွာ ပြသခဲ့
 သည်။ သူသည် တစ်ဒါဇင်ထက်မနည်းသော လူများကို သစ္စာဖောက်သည့်
 အရိပ်အရောင်ရှိရုံနှင့် သတ်မိန့်ပေးကာ သတ်ခိုင်းခဲ့၏။ သူသည် မာဖီးယား
 မိသားစုတွင် ရှိကာဂိုဂိုဏ်းချုပ်အဖြစ် အခြားသူများ၏ လေးစားသမှုပြုခြင်းခံရ
 သူအဖြစ် နေထိုင်နိုင်ခဲ့၏။

ယခုတော့ ဖူးကွယ်ရန်မရနိုင်သော ဖြစ်ရပ်သည် ဖြစ်ခဲ့၏။ အနေနှင့်
 အမြန်ဆိုသလို သည်သတင်းသည် ပေါက်ကြားသွားမည်ဖြစ်သည်။ လျှို့ဝှက်စွာ
 ပြောကြမည်ဖြစ်သည်။ သူ့ကွယ်ရာမှာ ဟီးတိုးစကားများ ပြောကြမည်။ 'ဂိုဏ်းချုပ်
 ကြီးရဲကောင်မ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ပစ်ပြေးသွားသတဲ့' အစော်ကားခံရခြင်းကြောင့်
 သူ့ရင်ထဲမှာ မီးတောင်လို ပေါက်ကွဲနေ၏။

ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။
 သူသည် ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးနေသော အခန်းကိုကြည့်၍
 စဉ်းစားသည်။
 ဘာကြောင့်များ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့ကို ပစ်ပြေးနိုင်
 ပါလိမ့်။

ကားတွေရှိသည်။ အဝတ်တွေက တောင်လိုပုံ၊ သားမွေးထည်က
 ငလိုချင်အဆုံး။ လိုချင်သမျှ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်နိုင်သည့်အခြေအနေ။
 ခရီးသွားချင်၍လား။
 သူတို့ ကာလီဖိုးနီးယားသွားခဲ့သည်။ ဟာပိုင်ယီ၊ မီယာမီ၊ နာဆော၊
 ဥရောပ၊ အနီ့ပေပဲ။

အကောင်းဆုံး . . . အမြဲတမ်း အကောင်းဆုံး ဝတ်စားနေထိုင်၊
 အကောင်းဆုံး ခရီးသွားခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဤကောင်မကို ဂုဏ်
 သရေရှိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို ဦးစားပေးဆက်ဆံခဲ့သည်။ လက်ထပ်ဖို့
 စဉ်းစားခဲ့မိသည့် အချိန်များ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ မကြာခဏ ပေါ်ခဲ့ဖူး၏။
 နှစ်ရက်လုံးလုံး ဒေါသမီးတောင် ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲနေသည့်တိုင်
 သည်ကောင်မ သူ့ကို ပစ်ပြေးသွားသည်ကို သူ မယုံစားနိုင်ခဲ့။ ဦးနှောက် အနေ
 အထားမှန်သော ဘယ်မိန်းကလေးမှ သူမ၏ အဝတ်အစားတွေ၊ သားမွေး
 ထည်တွေကို ထားခဲ့ပြီး သွားပါမည်နည်း။ သူသည် ဤသို့တွေ့ကာ စောင့်နေခဲ့
 ၏။ ပြန်လာလျှင်လား လှပသော မျက်နှာပေါ်မှ သွားသုံးလေးချောင်းလောက်
 တော့ ကျိုးသွားအောင် ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်ဦးမည်ဟု ကြုံးဝါးနေခဲ့၏။ သူသည်
 သူမ၏ဘယ်လီဖိုးနီး အိပ်ချိန်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာများ မှာကြားထားခဲ့သလား။
 သူ့အတွက် တစ်ခုခုရှိသလား။ မှာခဲ့သလားဟု စောင့်စားခဲ့၏။ ဘာမှမရှိ ဘာမှ
 လော။ သည်တော့မှ မဖြစ်နိုင်သောကိစ္စသည် ဖြစ်ခဲ့ပါပြီကောဟု သူ ဝန်ခံရ
 လေတော့၏။

သူတို့နှစ်ဦးအကြားမှာ ဘာမှ ပြဿနာမရှိခဲ့။ ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ အော်ဟစ်
 ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။ စတေစီသည် ရန်ပွဲဖြစ်သည်အထိ ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံခဲ့။
 ထစ်စုံတစ်ရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ရှိလာပါက စတေစီသည်စာအုပ်ကိုကောက်
 တိုင်ဖတ်လေ၏။ ဖတ်ချင်ဟန်ဆောင်နေခြင်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်
 သို့ဖြစ်စေ သူ၏အပြုအမူများကိုမူ မသိသလို နေထိုင်လိုက်သည်။ စတေစီ၏
 သူမကိုယ်သူမ ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုသည် သူ့ကို ခံစစ်ကိုရောက်စေ၏။ သူမသည်သူမ
 တို့ယ်သူမ ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းပြီး အပေါ်စီးမှ အမြင်မှာနေ၏။ သူမ၏အသံ
 သည် ဘယ်တော့မှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်မဖြစ်ခဲ့။ ပြောစရာ ရှိသမျှကို သူက
 ပြောရသူသာ ဖြစ်စေ၏။ စိတ်မကျေနပ်မှုများ၊ ဒေါသများကို သူကသာ သွန်
 ထုတ်ပြောဆိုရသူဖြစ်ပြီး တဖြည်းဖြည်း သူသာ အပေါ်စားဆန်သွားစေခဲ့၏။
 ဗီလာနီဗာသည် ဘားထဲမှ မကွဲသေးသော ပုလင်းတစ်လုံးကို လိုက်

ရှာသည်။ ကြမ်းတစ်ပြင်လုံးမှာ ဖန်ခွက်ဖန်စများဖြင့် ပြန့်ကျဲနေ၏။ နောက်ဆုံး ကံဘီနက်ထဲမှ တော့ညက်ပုလင်းတစ်လုံး တွေ့ရ၏။ ပုလင်းကိုကြည့်ရင်း သူ ကိုယ်တိုင် သတိမထားမိသော်လည်း စတေစီသည် သူ့အား အရက်ကောင်းကို ခံစားတတ်၊ ကြိုက်တတ်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ပါကလားဟု တွေးမိ ပြန်၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားမိခြင်းက ဒေါသကို ပို၍ ကြီးထွားစေ၏။ 'လူနေချုံ့ကြား စိတ်ထားဝတ်ဆိုင်သော ကောင်မ။

သူသည် ဘရန်ဒီပုလင်းကိုဖွင့်၍ ပုလင်းလိုက် မော့လိုက်၏။

သည်ကောင်မ ဘယ်ကိုများ သွားပါလိမ့်။ ဘာကြောင့်များ သွားတာ ပါလိမ့်။

ဖလော်ရီဒါကိုများလား။ နွေအခါကြီးတော့ မသွားတန်ရာပေ။ ထို့ပြင် ဗီလာနိုဗာသည် သူ့ဘာသာ သတိရလာပြီး နည်းနည်းပြုံးလိုက်၏။ သူ ကောင်း ကောင်းသိပါသည်။ သည်ကောင်မတွင် ပိုက်ဆံများများစားစားမရှိ။ သူသည် ဤသို့ ဤပုံစံဖြစ်အောင် သေသေချာချာ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့သည်။ သူမတွင် လေယာဉ်အကြွေးစီးနိုင်ခွင့် လက်မှတ်များ၊ တခြားတို့တယ်၊ အဝတ်အစားဆိုင် များတွင် သုံးစွဲနိုင်သော လက်မှတ်ကတ်ပြားများရှိပါသည်။ ထိုကတ်ပြားများ သုံး မသုံး သူ့စာရင်းသမားများကို စစ်ဆေးစောင့်ကြည့်ခိုင်းထား၏။ ဒေါသ မီးတောင်ကြီး၏ အကြားတွင် ခံစားမှု သိချင်စိတ်ကလေးက ရှိနေသည်။ ကလေးတော့ အဆန်သား။ သို့သော် ရှိသည်ကား သေချာ၏။ ဘာကြောင့်များ သူ့ကို ပစ်ပြေးရပါလိမ့်ဟု သိချင်စိတ်ပင်တည်း။

သူသည် အရက်ပုလင်းလိုက် နောက်တစ်ကြိမ်မော့လိုက်ပြန်၏။

ရုတ်တရက်ပင် သူ့အတွက် အရာရာ အဆင်မပြေဖြစ်နေပါကလား။ ဟာဗေးမစ်ချယ်လို ကြွက်လိုအကောင်၊ ယုန်လိုအကောင်၊ စာရင်းစာအုပ်ပုံတွေ ကြားမှာနေရင်း "ဟုတ်ကဲ့ . . . ခင်ဗျ၊ ကောင်းပါပြီ မစ္စတာဗီလာနိုဗာ၊ ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ"ဟု အစစအရာရာ အပိုးကျိုးလွန်းသဖြင့် သူက ယုံကြည်ခဲ့မိသည်။ ယခု တော့ သည်ခွေးမသားကပင် သူ့ဆီမှ ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲ လစ်ပြေးခဲ့သည် တကား။ အချိန်ကျလျှင်တော့ သည်ခွေးကို ဖမ်းမိမည်သာ ဖြစ်သည်။ သည် နောက် ရွှင်ဂိန်းက ရှိသေးသည်။ တစ်ခါမှ ပေးအပ်သောတာဝန်ကို မကျေပွန် ခဲ့သည်မရှိခဲ့ဖူးသေးသော သူ။ ယခုတော့ ကင်ဆက်ပြည်နယ် လွင်တီးခေါင် ကျင်းထဲမှာ သေဆုံးနေခဲ့သည်ကို တွေ့ကြရ၏။ ကိုယ်တော်ချောမှာ ဓာတ်လိုက် ပြီး သေဆုံးနေသည်ဟု သိရ၏။ ထိုသတင်းအတိုအစကလေးကို သံတော်ဆင့်

သတင်းစာထဲတွင် ဖတ်လိုက်ရစဉ်က ဒင်နိုစဉ်းစားရ ခက်ခဲ့သည်။ ဂိန်းသည် ဘာကြောင့်များ စူပါချိုရထားပေါ်မှ ဆင်းရသနည်း။ အဖြေကား တစ်ခုသာ ရှိ၏။ သူသည် မစ်ချယ်၏နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ မစ်ချယ်သည် ထိုမိုးရထားပေါ်မှာ စီးနင်းစဉ်အတွင်း ဒက်ထရိုက်မှ လူသတ်သမား ရွှင်ဂိန်း ထို တွေ့မြင်မှတ်မိသွားပုံရ၏။ သူသည် ဆန်တာမီးသို့ စုံစမ်းကြည့်ရာ စူပါချို အမြန်ရထားကြီးသည် ကင်းဆက်တစ်နေရာတွင် မိုးရေများ စား၍ လမ်းပျက် သဖြင့် ခဏမျှရပ်နားခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ဟုတ်ပြီ . . . ထိုသို့ ရထားခဏရပ်စဉ် မစ်ချယ်က ဆင်းပြေးခဲ့၍ ဂိန်းလိုက်ဆင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။

"ဂိန်းရော မစ်ချယ်ပါ သွားရောဟယ်" သူသည် လက်ထဲမှ ပုလင်းကို နှိပ်သို့ ပေါက်ခွဲပစ်လိုက်၏။ သူသည် စတေစီဝန်ဝပ်ကို အလိုရှိသည်။ ရအောင် ရှာမည်။ မာဖီးယားဂိုဏ်းကြီး၏ ရှည်လျားသော လက်တံများမှ တဆင့်ရအောင် အရှာခိုင်းမည်။ အနားနှင့်အမြန်ဆိုသလို သူ့လူများသည် စတေစီကိုတွေ့ရမည် သာဖြစ်၏။ တွေ့သည်နှင့် သူမ ဘဝတွင် မစဉ်းစားမိနိုင်လောက်သော ဒုက္ခကို တွေ့စေရမည်။ သည်ကောင်မ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားသည်ကို သူတွေ့မြင်ရမည်။ သည်ကောင်မသည် ဗိုလ်တောင်းပန်ရသည့် အဖြစ်ကို ရောက်စေရမည်။ ပထမ ဆင့် သည်ကောင်မ၏ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ့၊ မာနတွေ့ ကျဆင်းသွားစေရမည်။ သူမ ထိုယ် သူမ ထိန်းသိမ်းခဲ့သမျှ ကုန်ဆုံးခဲ့ရပြီးနောက် စတေစီဝန်ဝပ်ဆိုသော ဇိန်းကလေးသည် တစစီ စုတ်ပြတ်သွားသော ဘဝသို့ ရောက်ရတော့မည် ဖြစ်၏။

ယခုမှ သူ့စိတ်သည် အနည်းငယ် သက်သာရာရလာ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်း ပါးကလေးသည် ပြုံးယောင်သန်းလာ၏။ အနားမှာရှိသော တယ်လီဖုန်းကို တောက်ယူ၍ နံပါတ်တစ်ခုကို လှည့်လိုက်၏။ သူသည် တစ်နေရာကိုဆက်ရန်ပဲ ရှိသည်။ ထိုနေရာမှတဆင့် ပင့်ကူအိမ်ကြီးသဖွယ် အမျှင်မျှင်ဆက်နေသော မာဖီးယားဂိုဏ်းကြီးအတွင်းသို့ သတင်းပြန့်ပွားသွားမည်ဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင် ကြီး ကာပိုက တစ်စုံတစ်ရာလုပ်စေချင်သည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာကား စတေစီ ဝန်ဝပ်ဆိုသော မိန်းကလေးကို တွေ့အောင်ရှာ၊ တွေ့သည်နှင့် ကောင်းစွာ . . . ကောင်းစွာ . . . စီရင်ကြ။

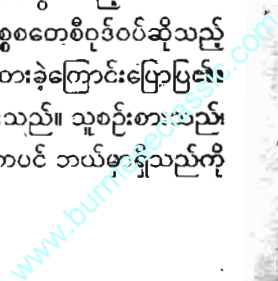


ဆောင်မက်ရစ်သည် ကားကို တဖြည်းဖြည်း မောင်းလာခဲ့၏။

ကျွဲသတ်ပွဲကား ပျင်းစရာကောင်းလှပေသည်။ သတ္တိကြောင်လှသော တွဲတွေက မခတ်ကြ၊ မတိုက်ကြ။ ကျွဲသတ်သမားတွေကလည်း အလကား၊ အမှန်တော့လည်း သူသည် တီဂျူဝါနာတွင် ပွဲကောင်းကြည့်ရမည်ဟု မမျှော်ဆင့်ပေ။ အကောင်းဆုံး ကျွဲများသည် မက္ကဆီကိုမြို့တော်ဆောင်းရာသီပွဲတော်အတွက် ပို့ထားကြပြီမဟုတ်ပါလား။ တီဂျူဝါနာမှာ လာရောက်ကျွဲသတ်သူများသည် မြို့နယ်များ နွေရာသီလိုက် သတ်ကြသော ကန်ထရိုက်စနစ်အရ ရောက်ထာကြသူများဖြစ်ရာ မင်းတိုင်းကျေ သတ်ကြမည်သာ။ ဆောင်သည် ပွဲပြီးလျှင် နှုပ်ထွေးနေမည့် လူအုပ်ကို ရင်မဆိုင်ချင်၍ စောစောပဲ ထွက်ခဲ့၏။

သူသည် မိုးတိမ်ကင်းမဲ့သော ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ အချိန်မှာ ညနေ ခြောက်နာရီထိုးလှပြီပင် ဖြစ်၏။ သို့သော် နေ့တာရှည်လှသဖြင့် နေသည် မကုန်နိုင်သေး။ အလင်းရောင်သည် ရှစ်နာရီလောက်ထိ ကြွင်းကျန်နေတတ်၏။ သူသည် တည်းခိုရာသို့ တောင်တွေးမြောက်တွေးနှင့် ပြန်ခဲ့သည်။

အင်ဘက်ဆေးဒါးဟိုတယ်သို့ ရောက်သောအခါ ကားကို ကားထားရာမှာ ရပ်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ တန်းတက်ခဲ့၏။ သူ၏ တယ်လီဖုန်းပေါ်မှ မီးနီတလေး လင်းနေ၏။ သဘောမှာ သူမရှိစဉ် ဖုန်းလာသွားသည့် သဘော။ သူသည် ဖုန်းအော်ပရေတာသို့ ဆက်မေးကြည့်ရာ မစွစတေစီဝပ်ဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ဖုန်းဆက်ကြောင်းနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားခဲ့ကြောင်း ပြောပြလေးဒါပဲဖြစ်သည်။ ဆောင် နဖူးတွင် နည်းနည်းတွန့်သွားသည်။ သူ့စဉ်းစားသည် ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ချက်ချင်း သတိရသွားသည်။ သူကပင် ဘယ်မှာရှိသည်ကို ပြောထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။



သူသည် အဝတ်အစားများချွတ်၍ ရေပန်းနှင့် ခပ်နွေးနွေး ရေကို ပထမချိုးသည်။ နောက် ရေအေးအေးထပ်ချိုးလိုက်၏။ နောက် မျက်နှာသုတ် ဗဝါကြီးတစ်ထည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို ပတ်လိုက်ပြီး ဘာဘွန်တစ်ခွက်ငဲ့ကာ အိပ်ရာပေါ် လှဲချလိုက်၏။ အရက်တစ်ခွက်သောက်ပြီးမှ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့ လိုက်သည်။

ထိုစဉ် တယ်လီဖုန်းသံ တိုးတိုးကလေးမြည်လာ၏။ ချက်ချင်း သူသည် ဘာမှမလုပ်၊ နောက်တစ်ခါ ဖုန်းကမြည်သည်။ ထိုအခါမှ ဖုန်းခွက်ကိုယူ၍ နားနားသို့ ကပ်လိုက်သည်။ ပါးစပ်ကမူ . . .

“မက်ဒရစ်ပြောနေပါတယ်”

“ဆောလ်လား၊ အက်ဒီကောလင်းပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုသွားတော့၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

“မောင်ရင် မကြာဆိုကိုသွားရမယ်”

“ကျုပ် အခုပဲ တီဂျူဝါနာကပြန်လာတာ”

“အဲဒါ မကြာဆိုကိုမဟုတ်တာ၊ မကြာဆိုကိုလေသံနဲ့ စကားပြောတတ် တဲ့ လော့ဘ်အိန်ဂျယ်မြို့ပဲ”

ဆောလ်သည် ပျင်းတိပျင်းတွဲနှင့် ခုတင်ပေါ်မှ ထထိုင်လိုက်သည်။ ကောလင်းသည် ဗျူရိုတွင် သူနှင့် အလုပ်အတူလုပ်ဖက် မိတ်ဆွေရင်းတစ်ဦးဖြစ် သည်။ ဆောလ်က တရားဝင်ပြောသည့် လေပေါက်ဖြင့် . . .

“ကျွန်တော့်မှာ ရက်အားနှစ်ရက် ခံစားခွင့်ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် မစွတာကောလင်းထံ သတင်းပေးဖို့ အချိန်မကျသေးဘူးခင်ဗျ”

“ခင်ဗျား လွန်ပြီထင်တယ် မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျား အလုပ်လုပ်နေရပြီ ထင်တယ်”

တယ်လီဖုန်းထဲက ကောလင်းသည် လေသံဝဲဝဲနှင့် တမင်လုပ်၍ ပြော၏။

ဆောလ်က . . .

“နေပါအုံး၊ အခု အသံဝဲနေတာက ဘာဟန်ဆောင်တာလဲ”

“ကျုပ်က ပန်ချိုလေ၊ မောင်ရင်က ကစ်စကိုကစ်ပေါ့ . . . မောင်ရင် ချီဟွာဟွာကို သွားရမယ်လို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ပြောနေတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ဒီမှာ အလုပ်သမားပဲနော်”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

ဆောလ်သည် စိတ်တကယ်ညစ်လာပြီဖြစ်၏။

“ကျုပ် ခုပဲပြန်ရောက်တာဗျ၊ သူလည်းသိပါတယ် တခြား လူတစ် ယောက်ကို လွှတ်လို့မဖြစ်ဘူးလား”

“အေးဗျာ . . . လစာ စာရင်းထဲမှာ မက်ဒရစ်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် နဲ့ရင် စပိန်စကားပြောတဲ့ နိုင်ငံကို သူ့ကို လွှတ်တတ်တာပဲဗျ”

“ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က စပိန်သွေး တစ်ဝက်ပဲ ပါဗယ်လေ၊ ဒီတော့ ခုနီးတစ်ဝက်ပဲ သွားနိုင်မယ်”

“အဲဒါလောက်ဆိုရင် မဆိုးပါဘူး ဆောလ်”

ကောလင်း၏အသံမှာ အလုပ်သဘောဖြစ်လာ၏။ သူက . . .

“ကျုပ်တို့ ချီဟွာဟွာမြို့ ကာနယ်အော်တေဂါးဆီက ဖုန်းရတယ်၊ အဲဒီမှာ တစ်စုံတရာလှုပ်ရှားမှုရှိတဲ့ပုံပဲတဲ့၊ သူလည်း သေသေချာချာတော့ မသိ သေးဘူး၊ အဲဒါ ကျုပ်တို့က ပူးပေါင်းလေ့လာချင်ရင် အေးဂျင့်တစ်ယောက်လွှတ် ထေးပါတဲ့၊ မောင်ရင်လည်း အော်တေဂါးအကြောင်း သိသားပဲ၊ သူဟာ အလ စားနေရင်း တောင်ထင်မြောက်ထင်သမားမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားလို့ နေမှာပဲ၊ အကောင်ကြီးတစ်ကောင် လှုပ်ရှားမှုလည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်သူမှ တော့ မသေချာဘူးပေါ့၊ ခုတော့ သတင်းပဲ၊ မောင်ရင် ဝင်နီဗီလာနိုဗာရဲ့ စာရင်း ထိုင် ဟာဗေးမစ်ချယ်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပ်သိတာပေါ့”

ဆောလ်၏အသံသည် ရုတ်တရက်အသက်ဝင်လာ၏။ မစ်ချယ် ထစ်ယောက် ချီဟွာဟွာရောက်နေပြီဆိုပါကလား။ သူက . . .

“မစ်ချယ်ဟာ ကျုပ်နဲ့အတူ စူပါချီရထားပေါ် အတူပါလာတာဗျ၊ ငယ်မဲ့ ဆင်းပြေးတာ၊ ဒါထက် ဒက်ထရိုက်က ရွိုင်ဂိန်းကို ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား”

တစ်ဘက်မှ သတိရသွားပုံရသည်။ ကောလင်းထပ်ပြောသောအခါ သူလေသံသည် လေးနက်နေ၏။

“ကျုပ်တို့ဆီကို အက်ဖီဘီအိုင် စုံထောက်အဖွဲ့က သတင်းတစ်ခုပို့ ထားတယ်၊ ရွိုင်ဂိန်းကို ကင်ဆက်ပြည်နယ် အနောက်ပိုင်းတစ်နေရာမှ သူ့ အလောင်း တွေ့ရတယ်လို့၊ ဓာတ်လိုက်သေတာတဲ့၊ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

“ရွိုင်ဂိန်းဟာ မစ်ချယ်နောက်လိုက်ပုံပဲ၊ ရှင်းပစ်ဖို့ နေမှာပေါ့ . . . ကောလင်းသည် လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်၏။

“ဘယ်သူကများ ဒင်နိုဗီလာနိုဗာရဲ့ စာရင်းကိုင်ကို ရှင်းဖို့ တာဝန်ပေးရဲသလဲ မသိပါဘူးနော်”

“ဗီလာနိုဗာကိုယ်တိုင်လားမှ မသိတာ”

“မနောက်ပါနဲ့”

“ကျုပ်က တွေးကြည့်တာပါ။ ဒီမယ် ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေကြီး အသွယ် ဒီလောက်မကြီးစားနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်က တနင်္ဂနွေနေ့မှ အလုပ်ဝင်ရမယ်လို့ဗျာအဲ... ဗီလာနိုဗာရဲ့ ကောင်မလေး စတေစီဝုဒ်ဝပ်ဆိုတာလေး၊ သူလည်း ရထားပေါ်မှာ ပါလာတယ်ဗျာ၊ တစ်ယောက်ယောက်က အဲဒီကောင်မလေးကိုလည်း သတိပေးကြားစားသေးတယ်”

“ဘာကြောင့်များပါလိမ့်”

“အဲဒီအဖြေတွေအားလုံးကို ကျုပ်သိနေရင် ကျုပ်လည်း ဗျူရိုအကြီးအကဲ ညွှန်ကြားရေးမှူးလောက် ဖြစ်နေရောပေါ့”

“ခုပုံအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ် ညွှန်ကြားရေးမှူးဆိုကို သတင်းပို့ထားမှ ထင်တယ်၊ သူက ခုညပဲ မောင်ရင့်ကို တွေ့ချင်တွေ့နေမှာ”

“ဒီမယ် သူငယ်ချင်း... ဘာတွေပဲ ဘယ်လောက်ကြီး ဖြစ်နေနေ နက်ဖြန်အထိတော့ စောင့်နိုင်ရမှာပဲ၊ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတစ်ခုပြုဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း ဖုန်းနား မနေနဲ့တော့၊ နက်ဖြန် မနက်အစောကြီး ကျုပ် ရုံးလာခဲ့ပါ့မယ်။ အဲဒီအထိတော့ ဒီအတိုင်း ထားပါနော်”

ကောလင်းက သံသယဝင်လာပြီး...

“မောင်ရင့် အခန်းထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှိနေလို့လား”

“သိပ်ရှိချင်တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားအသိထဲက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ရှိရင် ပေးပါလား”

ကောလင်းအသံသည် လိုက်လျောလာ၏။

“ကဲပါ... ထားပါတော့လေ၊ မောင်ရင့်နဲ့စကား မပြောရတာကို ကြာလှပြီ၊ နက်ဖြန် စောစောလာခဲ့... ဟုတ်လား၊ အခုတော့ ပျော်လိုက်အုံးပေါ့”

“ကြီးစားရမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအသံကြားရတာက ကျုပ်စိတ်ကို အတော်ခုက္ခပေးသွားပြီ”

“မောင်ရင့် တကယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖုန်းနံပါတ်လိုချင်လို့လား”

“ကျုပ်မှာရှိပါတယ်၊ ကိုရင်သာ ဖုန်းချလိုက်တော့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဝတ်လပ်”

“ဒီမြို့မှာ လပ်ဆိုတဲ့ကောင်းဖို့ မလိုဘူးဗျာ၊ ငွေဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ပဲ လိုတယ်”

ဆောလ်သည် ဖုန်းချလိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ် ခဏ လှဲချလိုက်၏။ ပြီးမှ အရက်တစ်ခွက် နောက်ထပ်ပို့လိုက်ကာ စတေစီဝုဒ်ဝပ်ထားခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်၏။

မာလီဘူး ကိုလိုနီ၏ မြောက်ဘက် ပစ်ဖိတ် ပင်လယ်ဘက်မှ လမ်းမကြီး တစ်နေရာတွင် အစားအသောက်ကောင်း၍ ရည်မွန်လှပသော စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုရှိသည်။ ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် စတေစီဝုဒ်ဝပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသည်။ ဤမိန်းကလေးက ပြစ်ဖျိုးမဲ့မတင် ခြောက်ပြစ်ကင်းစင်သော မိန်းကလေးပါလားဟု စတေစီ၏အလှကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ချီးမွမ်းနေမိ၏။

ပထမ သူ ဖုန်းဆက်သည်။ စတေစီက ပြန်ဖြေသည်။ စကားကမူ တိုလှ ရှင်းလှ၏။

“အခုပြောနေတာ မက်ဒရစ်... ဆောလ်မက်ဒရစ်ပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ညစာ စားပါလားဟင်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်ရှင်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဘယ်အချိန် ဘယ်မှာ လာခေါ်ရမှာလဲ ခင်ဗျ”

“ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ပေါ့”

စတေစီသည် သူမ တည်းခိုရာလိပ်စာကို ပြောလိုက်၏။ ပြီးမှ...

“အခုလိုခေါ်တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

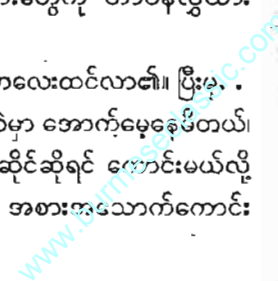
သူမ တည်းခိုရာ ဟိုတယ်လေးမှ သူတို့သည် ကားနှင့် ထွက်လာကြ၏။ ဆောလ်က...

“ဘယ်နေရာများ သွားချင်တာရှိပါသလဲ”

“အဲဒီကိစ္စတွေကို ကျွန်မက အမျိုးသားတွေကို တာဝန်လွှဲထားတယ်ရှင်”

သူမ နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အံ့ဩဖွယ်အပြုံးကလေးထင်လာ၏။ ပြီးမှ...

“ကျွန်မလေ... အမြဲတမ်းလိုလို စိတ်ထဲမှာ အောက်မေ့နေမိတယ်၊ ထရပ်ကားတွေအများကြီး ရပ်နေတဲ့ စားသောက်ဆိုင်ဆိုရင် ကောင်းမယ်လို့ ချည်းထင်နေတယ်၊ ထရပ်ကားသမားတွေဆိုတာ အစားအသောက်ကောင်း



ကြိုက်တတ်တယ် မဟုတ်လား . . .”

ဆောလ်က ပြုံး၍ . . .

“ကောင်းတယ်လို့ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ပေါတာနှင့် များတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသား စကားအနည်းငယ်ပြောကြပြီးနောက် ယခု စားသောက်ဆိုင်သို့ ရောက်လာကြပြီး ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့ စတေစီသည် ရှက်ရွံ့ခြင်းမရှိပဲ ဆောလ်မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်၏။ သူမ၏မျက်လုံးထဲတွင် အပြုံးယဲ့ယဲ့ပင်ထင်နေ၏။

သူမက . . .

“အခုလို ညစားစားဖို့ဖိတ်ခေါ်တာ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်သဘောလား၊ ဒါပေမယ့် ဟိုဟာ ဒီဟာကိုများ သိချင်လို့လား၊ စုံထောက်လုပ်ချင်လို့လား”

“ကျွန်တော်မှ စုံထောက်မဟုတ်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း အသိသားနဲ့ . . . ကျွန်တော်က မူးယစ်ဆေးဝါး ကာကွယ်ရေးဗျူရိုက အမှုထမ်းတစ်ယောက်ဆိုတာ၊ ကျွန်တော်က အတတ်နိုင်ဆုံး အမြဲတမ်းရိုးရိုးမှန်မှန် ပြောနိုင်အောင် ကြိုးစားဟတ်ပါတယ်၊ အခု ညစာကတော့ နှစ်ခုစလုံးအကျိုးဝင်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ရော၊ လေ့လာစူးစမ်းချင်တာရောပေါ့လေ”

မိန်းကလေးက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူမက . . .

“ကျွန်မအတွက် တစ်ခွက်လောက် ထပ်မှာပေးပါအုံး”

ဆောလ်နှစ်ယောက်လုံးအတွက် နှစ်ခွက်ထပ်မှာလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးအရက်လာပို့သည်အထိ ဆောလ်ကဘာမှ မပြောပေ။

စတေစီက . . .

“ရှင်ကတော့ ကျွန်မအကြောင်းတွေးပြီး အံ့ဩနေမှာပဲနော်၊ ဒင်နီမပဲဘဲ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒီ ကာလီဖိုးနီးယားမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲလို့”

“အံ့ဩနေတာတော့ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မကောင်းတော့ မဖြင့်မိပါဘူး”

စတေစီက ဆောလ်ကိုကြည့်၍ . . .

“ရထားပေါ်မှာတုန်းက ရှင်ဟာ အရာရာ သိနေသလိုပါပဲ၊ ကျွန်မဘယ်သူဆိုတာ သိတယ်၊ ရွှင်ဂိန်းကိုလည်းသိတယ်၊ မစ်ချယ်ကိုလည်း သိတယ်။

“ကျွန်တော်က သတင်းစုတဲ့သမားကိုဗျ”

စတေစီက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး . . .

“ရှင် . . . စုပါချီရထားပေါ် ပါလာတာကကော တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်ပဲလား”

သူက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ရထားစီးရတာကို သဘောကျတယ်လေ၊ အချိန်ကလည်း ပိုနေတာနဲ့ ရထားစီးလာတာ၊ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားကိုပထမဆုံးစမြင်တာပဲ၊ နောက် မစ်ချယ်ကော၊ ရွှင်ဂိန်းပါတွေ့ရတာပဲ၊ ခင်ဗျားက မစ်ချယ်နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာမှန်းသိတော့ ကျွန်တော်အလုပ် မဟုတ်ပေမယ့် စိတ်ဝင်စားသွားတယ်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်ဟာ ရထားပေါ်မှာ အတူပါလာကြတာဟာ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ ကျွန်တော် မယုံနိုင်ဘူး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်နောက်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုနောက်ကို လိုက်နေတာပဲလို့ တွေးလိုက်မိတယ်လေ၊ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့နောက် ဘာကြောင့်လိုက်သလဲဆိုတာသာ မသိတာ”

ဆောလ်သည် စတေစီကိုကြည့်၍ . . .

“ခင်ဗျား မစ်ချယ်နောက် ဘာလို့ လိုက်နေတာလဲ”

စတေစီသည် ပထမတွေ့သွား၏။ ပြီးမှ . . .

“ကျွန်မက ဒင်နီကို ပစ်ပြေးခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်မအခန်းမှာတုန်းက ဒင်နီတယ်လီဖုန်းထဲမှာ ပြောတဲ့စကားအရ သူ့စာရင်းကိုင်မစ်ချယ်ဟာ သူ့ဆီက ဒေါ်လာ နှစ်သိန်းခွဲ ဘုးပြေးတယ်ဆိုတာ သိရတယ်၊ နောက်ဒင်နီနှင့်ဒက်ထရိုက်က ရွှင်ဂိန်းကို တာဝန်ပေးတာလဲ ကြားလိုက်ရတယ်လေ၊ ကျွန်မမှာလည်း ငွေလိုနေတော့ မစ်ချယ်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ပစ်မှတ်ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ကျွန်မအောင်မြင်တော့မလို့ရှင့်”

ဆောလ်က ပြုံးစစနှင့် . . .

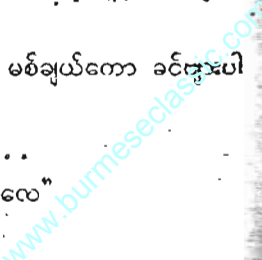
“မအောင်မြင်ပဲနဲ့ ကံကောင်းလို့ မသေတာနော်”

ထို့နောက် ဆောလ်သည် သူပြောမည့်စကားကို ချိန်ဆသလိုနေပြီးမှ . . .

“ခင်ဗျားလုပ်မယ့်ပုံကကော ဘာထူးလဲ၊ မစ်ချယ်ကော ခင်ဗျားပါ သူ့ခိုးတွေပဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

စတေစီက ပခုံးတစ်ဘက်သာ တွန့်ပြီး . . .

“အဲဒီသဘော သက်ရောက်သွားတာပေါ့လေ”



စတေစီသည် မျက်လွှာချလိုက်ပြီးမှ . . .

“သူခိုးဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ နည်းနည်းတော့ ဆိုးတာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် သူခိုးဆီက သူ့ဝက်လုသလိုဆိုတော့ သူခိုးလောက်တော့ မဆိုးတန်ရာဘူးလို့ ကျွန်မအောက်မေ့ခဲ့တာကိုး”

ဆောင်စကားလွှဲသွားရန် မီးနူးကတ်ပြားကိုယူ၍ စတေစီကို လှမ်းပေးကာ . . .

“ကျွန်တော်တို့ အစားမှာဖို့လား”

“ရှင်မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရပါတယ်”

ဆောင်သည် စားပွဲထိုးကိုခေါ်၍ ပုစွန်နှင့် ဝိုင်တစ်လုံးမှာလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးထွက်သွားမှ ဆောင်က . . .

“မစ်ချယ်က အခုမကြာခင်မှာ ရောက်နေတယ်လေ။ ချီဟွာဟွာမှာတဲ့။ ကျုပ်တို့ဗျူရိုက ထင်နေတာကတော့ ဒီလူမှာ ဝီလာနိုတဆီက ဘုံးလာတဲ့ ငွေတွေနဲ့ ဘိန်းလုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ ယူဆရတာပဲ”

စတေစီသည် ပထမ အံ့ဩသွားပုံရ၏။ နောက်မှ ကြံခြေပြန်ရသွားပြီး . . .

“ဒင်နီက သူ့ကိုမိသွားမှာပါ။ ဒင်နီဟာ အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးတွေ အထူးသဖြင့် သူ့ရဲ့လက်အောက်ငယ်သားတွေက ခုလိုလုပ်ပုံမျိုး သဘောကျတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ခင်ဗျားကရော”

သူ၏ မေးခွန်းမှာ တဲ့တိုးကျလွန်း ရှိင်းပျရာကျသွား၏။ သူက . . .

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

စိတ်မကောင်းရိပ်လေးက ခဏမျှ စတေစီ၏ မျက်နှာပေါ် ဖြတ်သွား၏။ ပြီးမှာ . . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရှင့်စကားဟာ အမှန်ကိုမေးတာပဲဟာ။ ကျွန်မကိုလည်း ဒင်နီက ရအောင်ပြန်ဖမ်းမှာပဲ။ သူက တကယ် စိတ်ဆိုးရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကို ပြန်လိုချင်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားကြောက်နေတယ်ပေါ့”

ဆောင်စကားမှာ အမေးမဟုတ်ပါ။ စတေစီက . . .

“ဟုတ်ကဲ့ ကြောက်တာပေါ့”

“ဒါထက် ခင်ဗျားဘာဖြစ်လို့ ဒင်နီကို ပစ်ပြေးခဲ့ရတာလဲ”

“ကျွန်မလည်း ဒါတော့ မခဏချာဘူး။ ကျွန်မ နေရထိုင်ရတာကို စိတ်ချုပ်လို့များ ဖြစ်မလားမသိဘူး။ ရှင်နားလည်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ခင်ဗျားဟာ ဝီလာနိုတရဲ့ မိန်းကလေးအဖြစ်နဲ့ သုံးလေးနှစ်ရှိပြီပဲ။ ခင်ဗျားတို့ချင်း ညှိနှိုင်းပြောဆိုလို့ မရဘူးလား”

“ဒင်နီနဲ့က ညှိနှိုင်းတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလေ။ နားထောင်ရတယ်ပဲနို့တယ်”

သူမ၏မျက်လုံးတွင် စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် သရော်တော်တော်အပြုံးရိပ်ဆင်လာပြီး . . .

“ရှင်တို့ဗျူရိုက ဒီလောက်အသေးစိတ်တွေ သိသလားဟင်။ ကျွန်မက ဒင်နီရဲ့ အပျော်မိန်းမအဖြစ် ဘယ်လောက်ကြာကြာနေခဲ့တယ်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် ချွင့်ရဲ့ သီးခြားကိုယ်ပိုင်စုံစမ်း ထောက်လှမ်းမှုလား”

ဆောင်က ပြုံးပြလိုက်၏။

“ကိုယ်ပိုင်က များတယ်ဆိုရမှာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ဟာ 'ဒင်နီဝီလာနို'အကြောင်း အားလုံးနီးပါးသိတယ်။ သက်သေတစ်ခုမှ မပြနိုင်တာပဲရှိတယ်။ အုပ်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို အလိုရှိနေတာ ကြာပါပြီ။ ဗျူရိုကလည်း လိုချင်တာပါပဲ။ တစ်နေ့နေ့တော့ သူက အမှားတစ်ခုခု လုပ်မိအုံးမှာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့အမှားတစ်ခုခုကို ထောက်ပြပြီး ရှင့်ကို တူညီနိုင်မယ်လို့ ထင်သလား။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကို ကနေညစ်တိတ်တာလား”

“ဟင့်အင်း . . .”

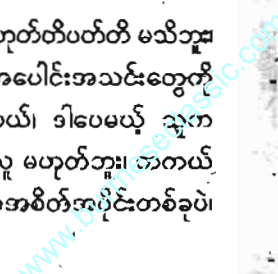
သူက တဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားပြီး . . . ဆက်၍

“ဒါပေမယ့် . . . ဒါပေမယ့် သူ့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ နယ်မြေတစ်ခု အကြောင်းများ ထပ်သိရမလားလို့ မျှော်လင့်တာကလေးတော့ ရှိတာပေါ့”

စတေစီသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားပုံမရပါ။ သူမက . . .

“ပထမဆုံးကတော့ ကျွန်မ သိပ်အကူအညီပေးနိုင်မယ်မထင်ဘူး . . .”

“ဒုတိယအကြောင်းကတော့ ကျွန်မက ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိ မသိဘူးအိုး . . . ကျွန်မ သူ့မိတ်ဆွေတွေကို သိတယ်။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကို သိတယ်။ သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့သူတွေကို သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့က ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တိုင်ပင်အသိပေးတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကယ်တော့ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ အင်မတန်သေးငယ်တဲ့ ဘဝအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပါ။



ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တစ်ခုကို ဖြည့်စွမ်းပေးရသူပေါ့။ အဲ... ဒီအိပ်ခန်းထဲပါ လိုက်ဝင်ပေးရတဲ့ လိုအပ်တာပြုစုပေးရတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ။ အဲ... သူဟာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခုရဲ့ အကောင်ကြီးကြီးမားမား တစ်ယောက်ဆိုတာတော့ သိတာပေါ့။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ရှင်တို့သိပြီးသားပါ။

“ခင်ဗျားကို နှစ်ရှည်လများ ပေးကမ်းထောက်ပံ့နေတဲ့ ပိုက်ဆံတွေဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရသလဲဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့နော်...”

စတေစီသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်၏။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် ညိုမှောင်၍ သွားသည်။ သူမက...

“ရှင်ဟာ ကျွန်မစိတ်ဆိုးအောင် ဘာကြောင့်များ ဆွဆွပေးနေရသလဲဆိုတာ ကျွန်မ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ရှင်အပြုအမူ၊ ရှင်မေးခွန်းတွေဟာ သိပ်ရိုင်းတာပဲ။ ရှင်ဟာ တမင်သက်သက် ကျွန်မကို ဘာမှ အထောက်အထားမရှိပဲနဲ့ ပြောပြောနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မစိတ်ထဲ မယ်ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့ဘူး။ ရှင်ကြည့်ရတာ အရှုပ်ဆိုးတဲ့ အကျည်းတန်အလှပဲ ရှိနေရော့သလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကပဲ လက်တလောမှာ စိတ်ဓာတ်နူးနူးညံ့ညံ့ ရှိနေလို့လားတော့ မသိဘူး။”

“ခင်ဗျားမှာ ဘာအစီအစဉ်များ ရှိလဲဟင်” ဆောလ်က စကားလမ်းကြောင်းကို မသိမသာ ပြောင်းလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း... မရှိဘူး” စတေစီ၏အသံမှာ မရေမရာနှင့် ဝန်ခံလိုက်၏။ ပြီးမှ...

“ကျွန်မမှာ အစီအစဉ် စိတ်ကူးရှိခဲ့တာ မှန်သမျှ ဟာပေးမစ်ချယ်နဲ့ ပါသွားပြီလေ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ ဒီလိုပဲ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ စခန်းသွားလို့ရတာ များပါတယ်။”

“ကျွန်တော် ဒီဖြူမှာ သုံးလေးရက်တော့ အနည်းဆုံး ရှိနေအုံးမှာပါ။ ခင်ဗျားကို နောက်ထပ်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်။”

“ဘယ်လိုလဲ၊ နောက်ထပ်မေးခွန်းတွေ မမေးတော့ဘူးလား။ ဒင်နီ အကြောင်း မပြောတော့ဘူးလား။”

“ကျွန်တော်တော့ ခင်ဗျားပြောတဲ့ အကျည်းတန်အလှကို ဆက်ထိန်းသိမ်းထားမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ ခင်ဗျား စိတ်နူးနူးညံ့ညံ့ကလေးများ ပိုလာမလားလို့”

“နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်းတော့ ဖြစ်မယ်မထင်ပါဘူးရှင်”

“တစ်ခါတစ်လေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်”

မိန်းကလေးသည် သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း မပြောတတ်ပေမယ့် ဖြစ်တတ်တာပါပဲ”

သူတို့သည် စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာကာ ကားပေါ်တက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ ညဉ့်ဦးလေပြည်သည် နွေးထွေးမွှေးဖွဲ့လှ၏။ လရောင်သည် ပစိဖိတ်အင်လယ်ပြင်ကို ငွေရောင်ဆန်းထား၏။

စတေစီက...

“မက်ဒရစ်ဆိုတာ ရှင်နာမည် အရင်းပဲလားဟင်၊ ဆောလ်မက်ဒရစ် ဘုတ်လား၊ ကျွန်မဖြင့် မက်ဒရစ်ဆိုတဲ့နာမည်ကို မကြားဖူးသလောက်ပါပဲ၊ ဆောလ်ကတော့ကော ဆော်လမုန်နဲ့ အတိုကောက်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး... ဒီအတိုင်းဆောလ်ပါပဲ၊ အဲဒီလိုပြောကြေးဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း စတေစီဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ဆောလ်သည် ကားကို လမ်းမကြီးမှ ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့ဝင်ချိုးလိုက်၏။ ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ဝင်သည့် လမ်းကလေးအတိုင်းဖြစ်သည်။ လမ်းကလေးအဆုံးတွင် ပြတင်းပေါက်မှ မီးရောင်မှိန်မှိန်လင်းနေသော အဆောက်အအုံတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ဆောလ်က...

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုသောက်ကြရအောင်လား၊ ဘရန်ဒီနဲ့ ကော်ဖီလောက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လိုက်ပို့ပါမယ်”

စတေစီက သူ့ဘက် ခပ်စောင်းစောင်းကလေးကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ဒီဘက်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ အားလုံးအသစ်အဆန်းတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ရှင်ကြည့်ရတာ ဟိုတယ်ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက် ဖွားလားပဲ”

“ဖြစ်နိုင်ကောင်း ထင်ပါရဲ့”

မော်တော်ကားသည် တဖြည်းဖြည်း လိမ့်ပင်သွား၏။

စတေစီသည် ဒါးကိုကိုင်ညွတ်၍ ဆောလ်၏ပါးကို နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိခိုက်လေး နမ်းလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ဆောလ်ကမူ သူမကို တုံ့ပြန်၍ ထိကိုင်ခြင်းမပြုပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းကို အခွင့်အရေးမယူပါ။ ဆိုသော် သူ့ရင်ထဲမှာလည်း နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုဖြစ်ပေါ်လာ၏။ နေ့လယ် သူ့ရင်ထဲမှ

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အတိုင်း . . .

“ကျွန်တော် ဒီမြို့က ခွာရင် မဟာဆီကိုဘက်ကိုသွားရမယ်။ အဲဒီအတောအတွင်းမှာ မင်းအကူအညီ လိုချင်လိုလာလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုပေးခဲ့တယ်။ ဗဟိုက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ပေးသုံးဖြစ်အောင်သုံးပါ။ သူဟာ ခင်ဗျားအကြောင်း အားလုံးသိပြီးသား လူတစ်ယောက်ပါ။ အကျပ်အတည်းရောက်ရင် အဲဒီလူဟာ ပြောရှင်းနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ကဲ . . . အခုလောလော လက်လတ်တော့ . . .

ဆောင်သည် စတေစီ၏ လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော်တို့ အရက်သောက်ကြရအောင်”

ခိုဟွာဟွာမြို့တွင် ကာဖီနှင့် ရက်စတော့ရင့် တွဲလျက် ဖွင့်ထားသောဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ရှိ၏။

အာဂွီးလားဆိုသော သူသည် ဟာတေးမစ်ချယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ တစ်စားပွဲတည်းထိုင်နေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် တက္ကေးလား (မဟာဆီကန် ပြည်တွင်းဖြစ်အရက်)တစ်ခွက်ရှိသည်။ အခန်းမှာ လူသူရှင်းလှပြီး အတော်ဝေးဝေးမှ ကက်ပဲရိုက်နေသူတို့၏ တချောက်ချောက်မြည်သံမှလွဲ၍ ဘာမျှမကြားရ။ မစ်ချယ်သည် ဘီယာပုလင်းထဲမှ လက်ကျန်များကို ဖန်ခွက်ထဲသို့လောင်းထည့်လိုက်၏။ သူ၏ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်နေ၏။

အာဂွီးလားသည် မျက်လုံးကို ပင့်မကြည့်ပဲနှင့် . . .

“ကျွန်တော်တို့ ပြောခဲ့တာတွေအားလုံးကို သေသေချာချာစဉ်းစားပြန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့အလုပ် လုပ်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ် . . .”

မစ်ချယ်သည် ဘီယာတစ်ခွက်သောက်လိုက်၏။ အာဂွီးလား၏ငြင်းခုံမှု လေသံတွင် သူ့စိတ်မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေ ကြောက်စိတ်ကို ပေါ်လာစေ၏။ ဤကဲ့သို့ ရေစိမ်း၊ မြေစိမ်း၊ နေရာစိမ်း၊ စားသောက်ဆိုင် စိမ်းစိမ်းကလေးသည် သူ့အတွက် ချောက်ချားစရာလိုဖြစ်နေ၏။ သူသည် ကုလားထိုင်ကိုကျောနှင့် မှီလိုက်ပြီး အယ်လ်ပီဆီမှ သူဝယ်လာသော သေနတ်ကို စစ်လိုက်၏။ သေနတ်သည် သူ့လက်နှင့် အတော်ပဲဖြစ်သည်။ ဝယ်လာခဲ့စဉ်က ဘာကြောင့် သူဝယ်လာမှန်းမသိပေ။ ကြောက်စိတ်နှင့် မိမိကိုယ်ကို လုံခြုံစိတ်နှင့် ဝယ်လာခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် လိုအပ်လာပါက ဤသေနတ်ကို သုံးဖြစ် မဖြစ်ကို သူမပြောတတ်နိုင်သေး။ သူသည် အာဂွီးလားကို ကြည့်၍ . . .

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

သူ စိတ်စောနေမှုကို လေသံတွင်မပါအောင် ထိန်း၍ ထားလိုက်ရ၏။

“ဘာတွေဖြစ်သွားလို့တုံး”

အာဂွီးလားသည် မစ်ချယ်၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာများကို ဘာမှ သတိမထားမိဘဲ။ သူသည် သူ့ရှေ့ရှိ အရောင်မရှိသော တက္ကေးလား အရက်ကို တစ်ခွက်သောက်သည်။ ဆားတစ်တို့ လျှာမှာတင်လိုက်ပြီး သံပရာသီးခြမ်းကို တစုပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“လူကြီးမင်းလည်း သိမှာပါ။ ဒီမယ် . . . ဆီညော်၊ ခင်ဗျား သဲတစ်ဆုပ်စီ ကိုင်လိုက်ရင် ဘယ်လိုပဲ လုံလုံခြုံခြုံထိန်းဖို့ကြိုးစားပေမယ့် လက်ကြားထဲထဲ သဲတွေဟာ ဖိတ်မြေပဲ”

မစ်ချယ်က ဘာမှနားမလည်ပဲ ဒေါသထွက်လာပြီး . . .

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာတုံး”

“အဲဒီလို လက်ကြားက ယုံလာတဲ့ သဲအချို့ဟာ မြေပေါ်မှာ ကျလာမယ်လေ။ အဲဒါက တဆင့်သတင်းရတာပဲ။ ဒီမှာ . . . ဆီညော်၊ ခင်ဗျားဟာ နှင်းဖြူကြီးကို စီးမိလျက်သားဖြစ်နေပြီ”

မစ်ချယ်သည် နားမလည်စွာဖြင့် အာဂွီးလားကို ကြည့်လိုက်၏။

အာဂွီးလားက ဖြည်းဖြည်းရှင်းပြသည်။

“အဲဒီစကားအသုံးအနှုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ မိုးရာအသုံးအနှုန်းတစ်ခုပါ။ မြင်းဖြူကြီးကို စီးမိတဲ့လူဟာ . . .”

အာဂွီးလားသည် သူ့လက်ဖြင့် လည်ပင်းကိုဖြတ်ဟန် လုပ်ပြလိုက်၏။

အာဂွီးလား၏ လက်ဟန်ခြေဟန်စကားသည် မစ်ချယ်အား သိပ်တုန်လှုပ်သွားစေရာ ကုလားထိုင်မှာ မတ်မတ်ကြီး ထိုင်မိလျက်သားဖြစ်သွား၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများပြန်လာ၏။ မြန်လှချည်လားဟု။ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး သူဒီမှာ ရောက်နေပြီဆိုသည်ကို မာဖီးယားဂိုဏ်းကြီးက သိသွားပြီလား။

အမေရိကန်၏ စိတ်ထဲတွင် ဘာတွေ တွေးတောနေသည်ကို နားမလည်သိမြင်သည့်အလား အာဂွီးလားက သနားကြင်နာစိတ်နှင့် ခေါင်းယမ်းပြ၏။ ပြီးမှ . . .

“မသိသေးပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်မှာအတိအကျရှိတယ်ဆိုတာကို မသိ

သေးပါဘူး။ ခင်ဗျား မက္ကဆီကိုမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတောင်မှ မသိသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို သတင်းပေးနိုင်တဲ့လူရှိရင် အကဲဖြတ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကတော့ အတော်ပျံ့နေပြီ။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ အလုပ်တူ ပူးပေါင်းဖို့အတွက် အန္တရာယ်များတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။

“ဒါပေမယ့် . . . ပိုက်ဆံအကြောင်းကိုတော့ ထည့်စဉ်းစားပါအုံး”

မစ်ချယ်က အလောတကြီးပြောလိုက်၏။ သူ့အနေနှင့် အရေးကြီးလှပေသည်။ သူက ဆက်၍ . . .

“ပိုက်ဆံအကြောင်းစဉ်းစားပါအုံးဗျား။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ပူးပေါင်းလိုက်ရင် မစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာလာမှာဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော် အလုပ်ထဲမှာ မျက်နှာလုံးဝမပြဘူးလေဟဲ့ . . . လူမသိ။ သူမသိတဲ့ ချောင်းကျကျ ရွာကလေးတွေရှိမှာပါဗျာ။ ကျွန်တော်က အဲဒီရွာမှာနေပြီး ခင်ဗျားကို ငွေရင်း ငွေနှီးထုတ်ပေးမယ်လေ။ ဘယ်သူ့သိစရာလိုတာမှတ်လို့”

အာဂွီးလားက အားနာစွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ပါတနာဟာလည်း မြင်းဖြူကြီးစီးမိလျက်သားဖြစ်နေမှာပါ။ အဲဒီလိုမြင်းဖြူကြီးစီးမိတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ငွေမလိုတော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော့်တာသာ သိပ်မစွန့်စားရတဲ့ ဒုစရိုက် အသေးအဖွဲ့ကလေးတွေလုပ်ပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ အသက်ရှင်နေပါတော့မယ်ဗျာ”

မစ်ချယ်၏ရင်ထဲမှာ အားငယ်စိတ်များ ဝင်လာ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချအနံ့ခံသော စိတ်များသည် လွင့်ပါးသွားလေ၏။ ဤဘိန်းလုပ်ငန်းစီးပွားရေးတွင် သူ့အနေနှင့် တခြားနေရာ၌ အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ရှိသေးသည်။ ဟာမိုဆီလိုဒေသမှာဖြစ်၏။ ‘အဲဒီက လူနာမည်က ဘယ်သူပါလိမ့်’ မစ်ချယ်သည် ခေါင်းထဲမှ မှတ်ထားသမျှကို ကြိုးစား ညှစ်ထုတ်လိုက်သည်။ ‘အား . . . ရပြီ . . . ရပြီ . . . ဘာတု၊ ဟုတ်သည်။ ဘာတု . . . ဂျင်းဘာတု’ သူ ယခုကောင်းကောင်းမှတ်မိလာပြီဖြစ်၏။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို သည်နာမည်ကို ကြားဖူးလာသည်များကိုပင် မှတ်မိလာ၏။ တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက ဂျင်းဘာတုသည် မာဖီးယားဂိုဏ်းအတွက် ဆိုနိုရာမှ ဘိန်းများတာဝန်ခံပို့ပေးသူဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်သော်ကား ဂျင်းဘာတုထက် ဈေးနှုန်းသက်သာသူ ပေါ်လာ၍ ဘာတုကို သုံးတော့ပဲ သက်သာသူကို သုံးခဲ့သည်။ သည်တော့ ဤဂျင်းဘာတုသည် မာဖီးယားဂိုဏ်းအပေါ်တွင် မကျေမနပ် စိတ်ဆိုးကောင်း စိတ်ဆိုးနေနိုင်သည်

သူ မစ်ချယ်တွက်လိုက်၏။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူနှင့် ဂျင်းဘာတု ပူးပေါင်း၍ အလုပ်လုပ်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်စရာရှိ၏။ သို့သော် အေးစက်သော ကြောက်စိတ်သည် ကျော့နှုတ်သို့ စိမ့်ကနဲ ဝင်လာပြန်၏။ ဂျင်းဘာတုကို သူတွေ့သောအခါ ယုံကြည်ရပါသည်လား။ ယခုလည်း သူ့ရှေ့တွင်ရှိနေသော အာဂွီးလားသည် သူ့အကြောင်းကို သိသွားပြီဖြစ်၍ ယုံရပါဦးတော့မည်လား။ အယ်သူ့ကိုကော သူ ယုံကြည်ရပါမည်နည်း။ ယခု သူ့ရှေ့တွင် စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာပေးနှင့် ထိုင်နေသော အာဂွီးလားသည် မစ်ချယ်တစ်ယောက် ချီဟွာဟွာမှာ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပေးပြီး ဖြစ်နေမည်လား။ ဝီလာနီဟာသည် သူ့ရှိရာအရပ်ကို ထိတ်ကျကျ သတင်းပေးမည်သူကို ဆုငွေကောင်းကောင်းပေးမည်မှာ သေချာဆုံး၏။ ဤကဲ့သို့ ဟာပေးမစ်ချယ် ဆိုသူသည် ငွေရပေါက်ဖြစ်ကြောင်း အတွေးသည် အာဂွီးလား၏ ခေါင်းထဲသို့ မဝင်ပဲရိုပါမည်လား။

မစ်ချယ်၏ရင်ထဲမှာမူ ချက်ချင်းပင် ထ၍ မည်သူမှ မမြင်မတွေ့ရသော အမှောင်တိုက်ထဲသို့ ပြေးဝင် ပုန်းခိုလိုစိတ်များပေါ်လာ၏။ အာဂွီးလားသည် ယခုလည်း သူ့အတွက် အန္တရာယ်။ နောင်တွင်လည်း ဆက်လက်၍ အန္တရာယ်ဖြစ်နေမည်တားရှင်းလှ၏။ ဟာပေးမစ်ချယ်ဆိုသူမှာ အာဂွီးလားအတွက် ဘာမှမဟုတ်၊ ဘာမှမတော်စပ်၊ ဘာမှသံယောဇဉ်ရှိစရာမလို၊ သို့ဖြစ်ရာ ဟာပေးမစ်ချယ်သတင်းကို ပေးလိုက်ရုံနှင့် ငွေရနိုင်ခြင်းကို မသိကျိုးကျွန်ပြု၍နေနိုင်ပါမည်လား။ မစ်ချယ်သည် သူ့ရင်ထဲမှ လှုပ်ရှားနေသည်များကို ကြိုးစား၍ ထိန်းချုပ်လိုက်၏။ သည် အာဂွီးလားဆိုသူ၏ ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်ပိတ်ရပေတော့မည်။ ဤသို့ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် စိတ်ကိုထိန်း၍ . . .

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော်တခြားလူတစ်ယောက်ကို ရှာရမှာပေါ့”

အာဂွီးလားက အလွယ်တကူပင် သဘောတူ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆီညော်၊ အများကြီးဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တောင်မှ ထိုက်သင့်သလောက်ကလေး အခကြေးငွေရရင်၊ ကျွန်တော်လို မကြောက်တတ်တဲ့ အေးအေးဆေးဆေး မနေလိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာပေးနိုင်ပါတယ်”

မစ်ချယ်သည် အာဂွီးလား၏ ခေါင်းထဲမှ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ကို ပြောမြင်ကြည့်၍ရသည်။ သူ့ကို ချီဟွာဟွာမှာပဲ နေစေပြီး ဝီလာနီဟာကို အကြောင်းကြားလိုက်ရုံပဲ။ ထိုအခါ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်၍ဖြစ်လေ

မကြာခင်က ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ယောက်ကို အသုံးပြု၍ဖြစ်စေ ဟာခေ
မစ်ချယ်ကို ရှင်းလိုက်ရုံပဲရှိသည်။

မစ်ချယ်သည် မျက်နှာသေထားလိုက်ပြီး . . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့အား အဆက်အသွယ်ရှိပါတယ်။ ကျုပ် အဲ
တခြား အဆက်အသွယ်နဲ့ မဆက်သွယ်ရသေးခင်မှာ ဒီ ချီဟွာဟွာမြို့မှာ
ဆက်နေရုံပေါ့”

မစ်ချယ်သည် သူဘယ်မှမသွားသေးကြောင်း၊ ဘာမှ အလောသို့
ဆယ် မရှိသေးကြောင်း၊ အာဂွီးလားအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ သံသယမရှိကြောင်း
ပေါ်လွင်စေချင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

အာဂွီးလားသည် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ။ ဝါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကားလေးနဲ့ပဲ လူကြီးမင်း
တည်းခိုတဲ့ ဟိုတယ်ကို လိုက်ပို့ပါမယ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
ဘာမှ အနာဂတ်မထားကြပဲ အာဒီရိုစီလို့နတ်ဆက်ကြတာပေါ့”

‘သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ။ မင်း ဘာတွေကြံနေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်
ဟု မစ်ချယ်က စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။ သို့သော် မျက်နှာကမူ အပြုံးချိုဖွား
ထား၍ ဆိုင်ကလေးထဲမှ ထထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ကက် (ဒိုမိုနို)ကစားနေကြ
သူများသည် သူတို့ကို မော့၍မျှမကြည့်။ ဘားကောင်တာမှ စာရေးသည် စိန်
ဘာသာနှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီးဖတ်နေသည်။

သူတို့သည် ချီဟွာဟွာမြို့၏ မှုန်တိမှုန်ဝါးလမ်းပီးရောင်နှင့် ကား
မောင်းလာခဲ့ကြ၏။ ယခုသော်ကား မစ်ချယ်၏လက်ထဲတွင် သေနတ်ကလေးကို
ဆုပ်ကိုင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကွဲ၍ သေနတ်၏မောင်းထိန်
ခလုတ်ကို လတ်မြင့်တွန်းကာ ဖြုတ်လိုက်၏။ သေနတ်သံသည် လူသူလေးပါး
ကြားနိုင်လောက်အောင်များကျယ်လောင်လေမလား။ မကျယ်တန်ကောင်းပါရဲ့။

ဟိုတယ်နှင့် နှစ်ပြခန့်အကွာ မှောင်ရိပ်တစ်ခုတွင် အာဂွီးလားက သူ
ကားကလေးကို ထိုးရပ်လိုက်၏။ ပြီးမှ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသောအသံဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားရဲ့ဟိုတယ်နဲ့ နှစ်လမ်းလောက်ပဲ ဝေးပါတော့တယ်။ ဒီ
လောက်ဆိုရင် လမ်းလျှောက်သွားလို့ ရပါပြီနော်။ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ
လူကြီးမင်းနဲ့ ပူးတွဲသွားလာနေတယ်ဆိုတာကို လူမြင်မခံဝံ့တာကို နားလည်
မှာပါ။ သူတို့က မျက်စိတစ်ထောင်ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဟုတ်ပါတယ်။ လမ်းလျှောက်ရတာ အပန်း

မကြီးပါဘူး”

မစ်ချယ်သည် သူ့ခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကိုလှည့်၍ နှုတ်ဆက်ရန်
လက်လှမ်းသလိုနှင့် သေနတ်ကိုထုတ်ကာ အာဂွီးလား၏လည်ပင်းကို သုံးချတ်
ဆင့်၍ အမြန်ဆုံးပစ်လိုက်လေ၏။ သေနတ်သံသည် ဘာမှမကျယ်လှ၊ ကြာပွတ်
သံလောက်သာကျယ်သည်။

မစ်ချယ်ကိုယ်တိုင်ကမူ နောက်သို့ တွန့်ကနဲဆုတ်လိုက်၏။ အာဂွီး
လားထံမှ သွေးစက်များ စွန်းလာမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်
သူသည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ လမ်း ဟိုထိပ် သည်ထိပ်သို့ကြည့်သည်။ တစ်လမ်း
လုံးမှာ ရှင်းလင်း၍ လူသူလေးပါးမမြင်ရ။ နောက်မှ စဉ်းစားမိပြီး မော်တော်
ကားရှိရာသို့ ပြန်လာကာ သော့ကို လှည့်၍ စက်သတ်လိုက်၏။ ယခုသော်
ကားလမ်းနံဘေးမှာ စက်ရပ်ထားသော မော်တော်ကားတစ်စင်းကို မည်သူမှ
စိတ်ဝင်စားစရာမရှိတော့။ သူသည် ခပ်ပြည်းပြည်းပင် ဟိုတယ်ရှိရာသို့ လမ်း
လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

သူ့ရင်ထဲတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားရသည်။ သူ
ခေါင်းထဲမှာ အရက်မူးသလို ဖြစ်နေ၏။ သူ့ကတိတ်လုံးမှာ အလေးချိန်မရှိသလို
ပေါ့ပါးနေ၏။ သူ့ခြေထောက်များသည် မြေကြီးနှင့်ထိသည်ဟု မထင်ရ။ သူ
တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဤသို့တစ်ခါမှ မခံစားရဖူးခဲ့။ ခံစားမှုသည် အားအင်
တစ်ခုလို ထင်မှတ်နေရ၏။ သူ လူတစ်ယောက်သတ်ခဲ့ပြီ။ သူ မစ်ချယ်ဆိုသည့်
စာရင်းပုံကြားက ထုံထုံထိုင်းထိုင်း လူတစ်ယောက်၊ သူ့ကို ရန်ပြုနိုင်သည့် အမှုိက်
တစ်ခုကို သူ့လက်နှင့် ရှင်းနိုင်ခဲ့ပြီ။ ထိုအတွေးသည် သူ့ခေါင်းထဲမှာ မူးရစ်
ဝေသီလာစေ၏။ သူ လေချွန်ချင်သလိုလို သီချင်းဆိုချင်သလိုလိုဖြစ်လာ၏။
နောက်နောင် သူဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမလိုတော့။ လူတစ်ယောက်
သေဆုံးသွားခြင်းမှာ လွယ်ကူလှပါကလား။ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာသူ တစ်ယောက်
သည် ဘာမဆိုလုပ်နိုင်ပါကလား။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ဝိလာနီဇာ၏ ကြေးစား
လူသတ်သမားများကို သွား၍ သတိရမိ၏။

ဟိုတယ်နှင့် နီးလာသည်နှင့် သူ့ခြေလှမ်းများသည် သတိကြီးစွာ
နွေးကွေးလာ၏။ အများအယွင်းဆိုသည်မှာ သေးငယ်သည်မရှိ။ သူပြန်လာ
သည်ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့မြင်မှဖြစ်မည်။ သူသည် နောက်ဖေးဘက် မလွယ်
ပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းရှိရာသို့လာခဲ့သည်။ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။ သူအခန်း
ရောက်သည်နှင့် သော့ဖွင့်ဝင်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။

အခန်းထဲက မှန်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ သူ့ အဝတ်အစားများကို ကြည့်သည်။ အပေါ်မှ ကုတ်အင်္ကျီကိုဖယ်၍ အတွင်းမှ ရှပ်အင်္ကျီကိုလည်းကြည့်၏။ ဘာ အစွန်းအထင်းမှ မတွေ့ရ။ အာဂွီးလားသည်ရှေ့သို့မှောက်လျက်သားစတီရာ ရင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သွေးများသည် အာဂွီးလားကိုယ်ပေါ်နှင့် ကားရှေ့နားမှာပဲ စွန်းစရာရှိ၏။

သေနတ်ကလေးကိုကော ဘာလုပ်ရပါ။ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမည်လား။ အာဂွီးလား၏ အလောင်းကို ရှပ်ဖွေတွေ့ရှိသွားသော ရဲများသည် ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ ကျည်ဆန်ကို ထုတ်၍ စစ်ဆေးကြမည်လား။ သူတို့နှစ်ဦးကို လွန်ခဲ့သော ဆယ်ရက်ခန့်က အရက်လာချပေးသော စားပွဲထိုးက မှတ်မိလေမလား။ စားသောက်ဆိုင် သေးသေးကလေးက လူတွေကကော၊ ဘယ်သူမှ တိတိကျကျ မမှတ်မိနိုင်ဟု မစ်ချယ်တွေးလိုက်၏။ သူတို့နှစ်ဦးကို ကောင်းစွာစကားပြောခဲ့သည် မဟုတ်။ ဘာပဲပြောပြော သေနတ်ကလေးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်သည်ကမူ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒါလည်း နက်ဖြန်ကာ လုပ်လျှင်ရသည်။ သေနတ်ကို ကျည်ကပ်တခြား၊ ပြောင်းတခြား၊ ကိုယ်ထည်တခြား သုံးစဖြစ်အောင်ခွဲလိုက်မည်။ နက်ဖြန်ကာ တခြားစဉ်သည်များနှင့် လျှောက်လည်ကြည့်ရင်း သုံးနေရာမှာ သေနတ်သုံးစခွဲ၍ ပစ်ချဖျောက်ဖျက်ခဲ့မည်။

သည်အခါတွင်လည်း သူ၏အဆုံးအဖြတ်ကောင်းမွန်ကြောင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ သိလာ၏။ သူသည် အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ သေသပ်စွာ ချိတ်သိမ်းလိုက်သည်။ ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီကိုလဲ၍ ဟိုတယ်အခန်းစောင့်မှတဆင့်ဝီစကီတစ်လုံးမှာလိုက်၏။ သူ့ဘဝတွင် ဤသို့ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးခဲ့။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းလူအသစ်တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေ၏။ လုံခြုံသောအခန်းအတွင်းမှာအရက်သောက်နေရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်မှာ လိုက်ရဦးမလား။ သည်လိုတွေးမိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်အံ့ဩသည်။ ဟာဗေးမစ်ချယ်ဘာတွေများဖြစ်နေတာပါလိမ့်။ ဘာပေါက်သွားပါလိမ့်။ အရက်တစ်လုံးနှင့် မိန်းမခေါ်ရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေသူက ဘယ်သူပါလိမ့်။

သူသည် အိပ်ရာထဲ လှဲချလိုက်ပြီး အရက်လာပို့မည် စားပွဲထိုးကို စောင့်နေသည်။ ကောင်လေးလာလျှင် ဘောက်ဆူးများများချလိုက်မည်။ ပြီးတော့ မိန်းမတစ်ယောက်လောက် သူ့အခန်းထဲ အသာလေးလွတ်လိုက်ရန် ညွှန်ကြားမည်ဟု တွေးနေလိုက်၏။



ချီဟွာဟွာပြည်နယ်ရုံး၊ ကာနယ်အဂ္ဂနီပီယို အော်တေဂါး၏ အပိုရုံးခန်းတွင် ဆောင်မက်ဒရစ်သည် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း အော်တေဂါးပြောစကားများကို နားထောင်နေ၏။

ရင်းနှီးသော အသိုင်းအဝိုင်းများကြားတွင် 'နာဆီ' ဟုခေါ်သော ကာနယ်အော်တေဂါးသည် လေးဆယ်ကျော် လူရည်သန်ကြီးဖြစ်သည်။ တခြားတစ်ပါးသော မက္ကဆီကိုအရာရှိများကဲ့သို့ မနာလို ဝန်တိုတတ်ခြင်း၊ အခွင့်အာဏာကို သုံးလိုခြင်းမရှိ။ လက်အောက်ငယ်သားတို့၏ အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံတတ်ပြီး၊ အသိအမှတ်ပြုတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။ သူနှင့် မက်ဒရစ်တို့နှစ်ပါး၏ များစွာကပင် သိကျွမ်းခဲ့ကြပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှေ့နာမည်ကို ခေါ်ကြသည်ထိ ရင်းနှီးမှုရှိ၍ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လေးစားသမှုရှိကြသည်။

မက်ဒရစ်သည် သူသိထားသမျှသော ဟာဗေးမစ်ချယ်၏သတင်းကို ပြန်၍ပြောပြသည်။ စာရင်းကိုင် ဟာဗေးမစ်ချယ်က ရိုကာဂိုဂိုဏ်းမှ ငွေနှစ်သိန်းခွဲကို ခိုးယူ၍ စူပါချီရထားနှင့် သွားခဲ့ပုံ၊ လမ်းမှာ ရထားပျက်ပုံများကို ပြောပြခဲ့၏။ ယခုမူ ကာနယ်အော်တေဂါးပြောသမျှသတင်းကို တအံ့တဩ နားထောင်နေရပြန်၏။

အော်တေဂါးသည် တိုနေပြီဖြစ်သော စီးကရက်တို့မှ အလိပ်သစ်ပြောင်းညှိပြီး . . .

"ဒီ အာဂွီးလားဆိုတဲ့ လူဟာ လူဆိုးပေါက်စတစ်ဦးပါပဲ။ အဖတ်အသွယ်သိပ်မရှိဘူး။ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ မှူးယစ်ဆေးဝါးနယ်မှာကော ဘာမှ မထင်မရှားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့ဆဲဆဲသွယ်ကြတဲ့ အကြောင်းကတော့ သူ့ကို ဒေသခံ ဘိန်းစိုက်ပျိုးတဲ့လူတွေက ယုံကြည်ကြလို့ပါပဲ။ သူက လျှို့ဝှက်ပြီး

စိုက်ပျိုးတဲ့ ဘိန်းခင်းရှင်တချို့ကို ရင်းနှီးတယ်လေ၊ ဒီတော့ . . သူဟာ အဆက် အသွယ်ကောင်းတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ကျုပ်တို့ဌာနက သိရ သလောက်တော့ သူဟာ နယ်စပ်ကိုဖြတ်ပြီး အမေရိကန်ဘက်ကို တစ်ခါမှ ဘိန်းဖြူပွဲဆောင် ရောင်းဝယ်ဖူးတယ် မရှိပါဘူး။ တကယ်တော့ သူ့သေဆုံးမှုကို စိတ်ဝင်စားစရာမလိုပဲ။ ဒေသခံရဲအဖွဲ့ရဲ့ တာဝန်သာပေးထိုက်ပါတယ်။”

ဆောလ်က . . .

“ဟာပေးမစ်ချယ်က သတ်လိုက်တာလား”

အော်တေဂါးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး . . .

“ဟိုး . . . အဲဒါကတော့ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သက်သေ ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့တော့ ဘာမှမပြနိုင်ဘူးနော်။ ကျုပ်တို့ သူ့ကိုခေါ်ပြီး မေးခဲ့ပါတယ်။ သူကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပါပဲ။ အာဂွီးလားကို သိပါတယ်။ လမ်းပြအဖြစ်နဲ့ ငှားရမ်းသုံးစွဲရာက သိတာပါလို့ ပြောခဲ့တယ်။ အာဂွီးလားသေဆုံးတဲ့ နေ့ကလည်း သူတို့နှစ်ဦး ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ကနေ ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ့ကို ဟိုတယ်မှာ ထားခဲ့ တဲ့အကြောင်း ပြောတယ်လေ။ နောက်နေ့မနက် သူ့ဆီကိုလာခေါ်မယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတယ်။ မလာတာနဲ့ လူစုလူဝေး ဧည့်သည်တွေနဲ့ပဲ လိုက်သွားရကြောင်း ပြောခဲ့တယ်လေ။ ကျုပ်တို့သိသမျှတွေထက် ဘာမှ ပိုမသိခဲ့ရပါဘူး။ သည်ထွက် ချက်ထက် အပြင်လည်း ဘာမှ မထွက်ခဲ့ပါဘူး။”

မက်ဒရစ်က . . .

“မိဆီ . . . သေနတ်ကကော”

“ကျုပ်တို့လည်း သေသေချာချာ ရှာတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သေနတ်ကလေး က သေးသေးလေးဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အာဂွီးလားအလောင်းကို တွေ့ရချိန်နဲ့ မစ်ချယ်ကို ခေါ်စစ်တဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ အလွယ်တကူ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့ ရနိုင်တာပဲ”

“အခု မစ်ချယ်ကဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမြို့မှာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ခင်ဗျားဆီက လာမယ်ဆိုတဲ့ ကြွေးနန်းပဲ ရတော့ ခင်ဗျားအနေနဲ့ဘာလုပ်ချင်မှန်းလည်းမသိရသေးဘူးလေ။ ဒီတော့ ကျုပ် တို့ ဒီအမှုမှာ စစ်ဆေးလို့မပြီးမချင်း ချီဟွာဟွာမြို့ကနေပြီး ဘယ်မှမသွားပါနဲ့ အုံးလို့ မေတ္တာရပ်ခံထားရတာပေါ့။ သူက မကျေမနပ်နဲ့ အမေရိကန်သံရုံးကို သွားမယ်။ အမေရိကန် ကွန်ဂရက်အမတ်ဆီကို စာရေးမယ်ဘာညာနဲ့ ပြောတာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီမြို့ကတော့ ထွက်မသွားခဲ့ပါဘူး။ မောင်ရင်တို့ ဗျူရိုကိုလည်း

သူဒီမှာရှိကြောင်းလောက်ပဲ အကြောင်းကြားခဲ့တာပဲ”

ဆောလ်သည် သူ့လက်ကို သူ ပြန်ကြည့်ရင်း . . .

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမယ် မစ်ချယ်ဟာ သူ့ အဆက်အသွယ်ဖြစ်တဲ့ အာဂွီးလားကို ဘာလို့သတ်ပစ်ရသလဲ ဆိုတာပဲ။ အဓိပ္ပာယ်တော့ မရှိလှဘူး”

အော်တေဂါးကလည်း ခေါင်းယမ်းပြ၏။

“ကျုပ်စိတ်ထဲလည်း ခပ်ထွေးထွေးပါပဲ။ ဉာဏ်စမ်းပစ္စည်းတစ်ပုဒ်ကိုတွေ့ နေရသလိုပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခု ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရိုကာဂိုဂိုဏ်းက ကိစ္စကို ကြား လိုက်ရတော့ နည်းနည်းသဘောပေါက်သလိုလိုဖြစ်လာတော့တယ်။ အဲဒီလို စဉ်းစားကြည့်ရအောင်။ ဆိုကြပါစို့ . . . အာဂွီးလားဟာ ရိုကာဂိုဂိုဏ်းက မစ်ချယ်ကိုလိုချင်နေတဲ့အကြောင်း၊ မစ်ချယ်ဟာ သားကောင်ဖြစ်နေကြောင်း သိသွားပြီဆိုပါစို့။ ဒီတော့ အာဂွီးလားဟာ မစ်ချယ်ကိုပေါင်းဖို့ မသင့်တော့ဘူး လို့ ယုံကြည်နေပြီဆိုပါစို့။ ဒီတော့ သူက မစ်ချယ်ကိုပြောမယ်။ ကျုပ်တို့ အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ အားနာပါတယ်။ ဘာဘာညာညာပေါ့လေ။ ယဉ်ယဉ်ကျေး ကျေးငြင်းမယ်ဗျာ။ ဒါဆိုရင် မစွတာမစ်ချယ်က သံသယဝင်လာမယ်။ အာဂွီး လားဟာ သူ ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာကို သိနေပြီ။ အဲဒီသတင်းကို မာဖီးယား ဝိုင်းကို သွားပေးမယ်ဆိုရင် ဟိုဘက်က သူ့ကို ငွေကောင်းကောင်း ပေးအုံး မယ်။ မစ်ချယ်ဟာ ဒီအခြေအနေမှာ စွန့်စားနေရဲမလား။ အဲဒါကြောင့် မစ်ချယ် ဟာ အာဂွီးလားကို သတ်ပစ်လိုက်တာပဲလို့ ကျုပ် ယူဆတာပဲ”

ဆောလ်သည် စူပါချီ အမြန်ရထားကြီးပေါ်မှ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိပြီး ဟုတ်နိုင်သည်၊ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်၏။ မစ်ချယ် သည် မထူးတော့သည့် အခြေအနေရောက်နေသူဖြစ်သည်။ မထူးတော့ပြီဟု သိသည်နှင့် ဘာမဆို လုပ်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ကာနယ် အော်တေဂါးက ဆက်၍ . . .

“ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ ပုဒ်မ ၃၃ဆိုတာ ရှိတယ်လေ။ ဒါကတော့ အတော်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သုံးလို့ရပါတယ်။ အဲဒီပုဒ်မကိုသုံးပြီး မလိုလားအပ် တဲ့လူလို့ အသိအမှတ်ပြုပြီး တစ်ဘက်တိုင်းပြည်ကို ပြန်ပို့လို့ရတယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားက မစ်ချယ်ကို ခင်ဗျားတို့တိုင်းပြည်ဘက် ပြန်ပို့တာကို လိုလားသလား”

ဆောလ်သည် ရုတ်တရက်အဖြေမပေးနိုင်ပေ။ လော့စ်အိန်ဂျယ်မှ ကြွေဆီကိုသို့ လေယာဉ်ခရီးနှင့် လာစဉ်အတွင်း သူသည် မစ်ချယ်၏ပြဿနာ တို့ သေသေချာချာစဉ်းစားခဲ့သည်။ ဗျူရိုအကြီးအကဲများအနေနှင့် မည်သို့

လုပ်ကိုင်ရမည်ဟု ညွှန်ကြားခြင်းမရှိခဲ့။ အစီအစဉ်မရှိ၊ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားချက်မရှိ။ သူစဉ်းစားမိသည်မှာ နံပါတ်တစ် . . . မစ်ချယ် ဘာလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသနည်း။ ထိုအချက်ကို သိအောင် ထောက်လှမ်း၍ သိရသောအခါ အဆင်ပြေသလို ဆက်လက်လုပ်ရှားရမည်ဟု စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ကာနယ် အော်တေဂါးကမူ သူက မစ်ချယ်ကို မကူညီဘဲ ပြန်ပို့ပါဆိုသည်နှင့် ပြန်ပို့လိုက် မည်ပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟာထေးမစ်ချယ်သည် ဤထက်မက တန်ဖိုးရှိနိုင်၏။ အစောင့်အရှောက် မရှိပဲနှင့် မစ်ချယ်အမေရိကန်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သော် ၁၆ နိုဗီလာနိုတ၏ လက်သို့ ၀, ကွက်အပ်လိုက်သည်နှင့် ဘာမျှထူးမည်မဟုတ်။ ယခု မကူညီဘဲတွင်မူ မစ်ချယ် အသက်ရှင်နေသေး၏။ မစ်ချယ်သည် ၁၆ နို ဗီလာနိုတထံမှ ခိုးယူလာသော ငွေများဖြင့် မာဖီးယားဂိုဏ်းက လက်ဝါးကြီး အုပ်ထားသော ဘီန်းအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတွင် ခွဲဝေစားသောက်ရန် ကြိုးစားနေ၏။ အခြေအနေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်နိုင်၏။

ဆောလ်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး . . .

“မဟုတ်သေးဘူး။ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားပြီး သူ ဘာလုပ်မလဲဆို တာ စောင့်ကြည့်ရင် ပိုကောင်းမယ်။ မစ်ချယ် ဘယ်သူနဲ့ပေါင်းပြီး ဘီန်းလုပ်ငန်း ကို လုပ်မယ်ဆိုတာ ကြည့်ရအောင်။ တကယ်လို့ သူက သိပ်ပြီး ထဲထဲဝင်ဝင် လုပ်သွားနိုင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့အတွက် သိရတာပါပဲ။ ပဏမဆုံးတော့ သူဟာ ချာချာလည်နေမှာပဲ။ သူက ဝီလာနိုဗာအတွက် စာရင်းကိုင်ကောင်း တော့ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကလူတွေကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ်ဆက်ဆံရ မယ်ဆိုတာ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလူတွေက သူ့ကို လုံးဝအသုံးချသွားမှာပဲ။ တကယ် လို့ အခြေအနေကဆိုးလာရင် သူ့ကြောက်လာမှာပဲ။ သူ တကယ်တမ်း ကြောက် လာရင် အာဏာပိုင်တွေဆီက အကာအကွယ်ကို ဘာနဲ့ပဲ လဲရ လဲရ လဲချင်လာ နိုင်တယ်။ ကျုပ်က မစ်ချယ်ဖော်ကောင်လုပ်တာကို လိုချင်တယ်။ မာဖီးယားဂိုဏ်း (ကိုစတာ နိုစထရာ)ရဲ့ ဇာတ်လမ်းစုံကို တရားသူကြီးတွေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ တရားဝင်ဖော်ထုတ်လာတာကို လိုချင်တယ်။ ဟာထေးမစ်ချယ်ဟာ မာဖီးယား ဂိုဏ်းက ကာဗို (ခေါင်းဆောင်ကြီး)ကနေပြီး လမ်းဘေးဆေးဖြန့်တဲ့လူအဖွဲ့ သိတယ်”

ကာနယ်အော်တေဂါးက ခေါင်းညှိတ်၍ . . .

“ခင်ဗျားသဘောပဲလေ။ သူ့ကို ခရီးသွားချင်ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်တယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်လေ။ ကျုပ်တို့အတွက်လည်း တစ်မှိုက်ရှင်းသွားတာ

ပေါ့။ ဒါထက် သူက ခင်ဗျားကို မြင်ရင်သိသလား၊ သိမလား။”

ဆောလ် ဘက်က သေချာသည်။

“ဟင့်အင်း . . . မသိနိုင်ဘူး”

အော်တေဂါးက . . .

“ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့။ ကျုပ်စိတ်ထဲမယ် ထင်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ သူဟာ ချီဟွာဟွာမှာ ဆက်နေတော့မယ်မထင်ဘူး။ ဒါဆို သူဘယ်သွားမလဲ၊ ဘာကယ်လို့ ကျုပ်မှာသာ ငွေဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲရှိမယ်။ ဘီန်းလုပ်ငန်းလည်း လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဘယ်သွားရ ကောင်းမလဲ”

“ဆိုနီရာကိုပေါ့”

ဆောလ်သည် သူ့ကိုယ်တိုင်အော်တေဂါးကိုသို့ စဉ်းစားနေမိရာ ချက်ချင်းပင် ဖြေလိုက်၏။

အော်တေဂါးသည် ကျေနပ်စွာပြုံးသွား၏။

“ဟုတ်တယ် မိတ်ဆွေကြီး။ ကျုပ်ဆိုလည်း ဆိုနီရာကိုသွားမှာပဲ။ ဆိုနီရာ ဒေသက ဟာမိုဆီလီမြို့ကို သွားဖြစ်မလားပဲ။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားက မစ်ချယ်အရင် ကြိုတင်ပြီး ဟာမိုဆီလီမြို့မှာ ရောက်နေရင် အ ကောင်းဆုံးထင်တာပဲ”

ဆောလ်က ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ အကောင်းဆုံးပါပဲ ခင်ဗျား။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆဲသခံတွေက လက်သင့်ခံနိုင်အောင် အစီအစဉ်လေး လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား။”

“ဖြစ်နိုင်ကောင်းပါတယ်။ တိုက်ရောက်ရောက်ချင်း ရဲက ဆီးဖမ်းမယ် အဖမ်းခံရတဲ့ သတင်းကိုလည်း ကြားသင့်ကြားထိုက်တဲ့နေရာတွေက လူတွေကြား သိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့မှာ မြေအောက်လျှို့ဝှက်အမှုထမ်းတွေ ရှိပါတယ်။ သူတို့က ခင်ဗျားကို အာမခံလာကြပါလိမ့်မယ်။ မစ်ချယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်လောက် ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ထိုက်သင့်သလောက် အသိအမှတ်ပြုပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ် နေလောက်ပါတယ်။ အဲ . . . တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ ဒီလိုမြေအောက် သ အဖြစ် ဝင်ရောက်ရတဲ့အခါမှာ သတင်းပေးကအစ၊ နောက်ဆုံး ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်အေးလှိုင်တွေတောင် အစရာမရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားကြတာတွေ ရှိတယ်။ မြေအောက်လောကမှာတော့ ဘယ်လူဆိုးမဆို ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည် ဘတ်ကြဘူး မဟုတ်လား။ မကူညီဘဲလူဆိုးတွေက ပိုပြီး ဆိုးတတ်တယ် . . .”

“ကျွန်တော်ကလည်း သတိကြီးကြီး . . . တတ်တဲ့ လူစားမို့ပါပဲ . . .”

“အဲဒီအတိုင်း သတိရှိနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ကျုပ်တို့က မစ်ချယ်ကို တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက် ဒီမှာ အချိန်ဆွဲထားလိုက်မယ်။ အဲဒီလောက် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားလဲ ဆိုနိရာမှာ နေသားတကျ ရှိကောင်းလောက်ပါပြီ”

“ဒါဆို . . . ကနေ့ ဟာမိုဆီလိုကိုသွားတဲ့ လေယာဉ်ရှိလား”

“ရှိတယ်။ လက်မှတ်ရအောင်လည်း စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်။ ဟာမိုဆီလိုကွင်းကို လေယာဉ်ဘီးချတာနဲ့ ရဲက ခင်ဗျားကို လာဖမ်းမှာပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက် အမှုထမ်း လာဆက်သွယ်မလာခင်အထိ ထိန်းသိမ်းထားလိမ့်မယ်”

အော်တေဂါးသည် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်ပြုံး၍ . . .

“ကျုပ်တို့ အကျဉ်းထောင်တွေရဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေထိုင်ရတာတွေကို တော့ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ကျုပ်တို့က ဥပဒေဖောက်ဖျက်သူတွေကို သက်တောင့်သက်သာ ထားရမယ်လို့ မယုံကြည်လို့ပါ။ အချုပ်ထဲမှာ ရေဒီယိုတို့၊ ရုပ်ရှင်တို့၊ ကစားကွင်းတို့၊ ကိုယ်ပိုင်ရေချိုးခန်းတို့ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်ဘက်မှာလို မရှိဘူး။ အစားအသောက်ကလည်း ကြမ်းမှာပဲ”

ဆောလ်သည် အကျဉ်းထောင်၏ ဆိုးရွားမှုအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပုံမရ သူသိချင်သည် . . .

“တကယ်လို့ မစ်ချယ်ဟာ ကျုပ်တို့ တွက်ချက်တဲ့အတိုင်း ဆိုနိရာကို မလာဘူးဆိုရင်ကော”

‘မစ်ချယ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို ကျုပ်တို့ ခြေရာခံထားမှာဆိုတော့ ခင်ဗျားကို အကြောင်းကြားပေးမှာပေါ့”

ဆောလ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရာ အော်တေဂါးလည်း ထလိုက်၏။ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်သား လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တရင်းတနီး လေးစားကြသူများဖြစ်သည်။

တံခါးပေါက်ထိပ်တွင် အော်တေဂါးက ရပ်၍ . . .

“ကျုပ်တို့လူက မောင်ရင့်ကို အချုပ်ခန်းထဲမှာ လာတွေ့ရမှာ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကိုယ့်လူမှန်းသိရအောင် စကားဝှက် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်မလား။ ရိုးရိုးတန်းတန်းပဲ စီစဉ်ကြမလား”

“ရိုးရိုးက ကောင်းပါလိမ့်မယ်။ နောင်အရှည်သဖြင့်ကျတော့ ဆန်းဆန်းပြားပြားဆိုရင် ရှုပ်ထွေးတတ်တယ်လေ”

အော်တေဂါး စဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . သူနာမည်ကိုပဲ ပြောမယ်။ ဂျူဗီရက်စ်က သာတာပါလို့ပြောရင် ကျုပ်တို့လူလို့ သိထားပေါ့”

“ဗျူရိုကတ်ပြားကိုတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာ တွေ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့တယ်။ ချက်လည်း ငွေလည်းပေးပါအုံး။ ကျုပ်က ပစ္စည်းနည်းနည်းဝယ်ဖို့အလုပ်က လုပ်လို့ရမှာကိုး။ အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မစ်ချယ်ကိုလည်း တစ်ပတ်ကျော်ကျော် ထိန်းထားပါအုံးနော် . . .”

“ကောင်းပြီလေ . . . ကြီးစားရမှာပေါ့။ ကဲ . . . အာဒီရိုစ် နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ဆုံကြအုံးမှာပေါ့”

အမှုထမ်းကြီးမှန်းသိသော်လည်း ဟာမေးမစ်ချယ်သည် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသလို ခံစားမှုကို မေ့ပျောက်၍မရ။ အကြောင်းမှာ သူ့ကိုယ်တွင်းမှ သူ မမျှော်လင့်ထားသော အရည်အသွေးများကို တွေ့ရှိရခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် မာစီးတားဂိုက်၏ အတော်ဆုံး လူသတ်သမားလက်ထဲမှ လွတ်အောင် ရှောင်ပြေးနိုင်ခဲ့သည်။ မီးရထားပေါ်မှာ သူ့အပေါ် ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော ကောင်မလေးထံမှ ငွေနှစ်သိန်းခွဲရအောင်ပြန်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ သည်ကောင်မလေး သေသည် ရှင်သည်ကို သူ ယခုထိ မသေချာ မရေရာ။ ထိုမိန်းကလေး သေခြင်း ရှင်ခြင်း သည် သူ့အတွက်တော့ မထူးခြားပါ။ ဒီဟွာဟွာတွင် သူ့အပေါ် သစ္စာဖောက် မည့်သူတစ်ယောက်ကို သူသည် တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိပဲ ဆက်နိုင်ခဲ့သည်။ သည်အဖြစ်အပျက်များသည် သူ၏ ထုံထုံထိုင်းထိုင်း အတိတ်အဝကို ချန်ထားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် သူတို့အားလုံးထက် လိမ္မာပါးနပ်ကြောင်း ပြည့်နိုင်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချပြည့်ရှိနေ၏။

ကြည့် . . . ယခုပင် အာဇာနည်များက အာဂွီးလားသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ကို မေးမြန်းသည်များကို သူ တည်ငြိမ်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့၏။ ဘယ်သူကလဲ ထပ်ခါထပ်ခါ မေးသည်ဖြစ်စေ သူထွက်ဆိုပြီးသား စကားထက် သာမထူးခြားသော ထွက်ဆိုမှုမျိုး သူမလုပ်ခဲ့။ ဘယ်မှ မသွားပါနှင့်ဦးဟုဆို၍ သူတို့တားဆီးပိတ်ပင်မှုသည် ခေတ္တခဏသာဖြစ်ပါသည်။ မကြာ မတင်သော အာလတွင် သူ့ကို လွတ်ပေးရမည်ဖြစ်ပြီး လွတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် သူ့သဘောအတိုင်း လိုရာကို သွားနိုင်ပြီဖြစ်သည်။

သို့တိုင် မစ်ချယ်သည် သတိကြီးစွာကား ထားနေဆဲဖြစ်သည်။ သူသည် ဟိုတယ်မှ လုံးဝမထွက်။ ညနေပိုင်း ဘားမှာဆင်း၍ ညည်းညည်းတိုးရစ်များ

အကြားမှာ ဝင်ရောနေ၏။ မက္ကဆီကို ဘားဖြစ်သည့်အတိုင်း တေးဂီတသံတို့
အမြဲလွှမ်းခြုံ၍ နေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ပရိသတ်များနှင့်အတူ ရောနှောနေခြင်းမှာ
အန္တရာယ်ကင်းရှင်းကြောင်း သူယုံကြည်စွာ လုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်
အရက်ကိုမူ အလွန်အကျွံ မဖြစ်အောင်အမြဲသတိထား၍ သောက်သည်။

မကြာခဏဆိုသလို မစ်ချယ်သည် ဗီလာနိုဇာအကြောင်းကို တွေ့
တိုင်း ကျိတ်၍ ရယ်မောမိသည်။ ဤဖြစ်ရပ်မှာ ဝံပုလွေ၏ စားစရာပန်းကန်တို့
အစာကို သိုးငယ်က နှိုက်စားသွားသလို ဟားစရာအဖြစ်မျိုးမဟုတ်ပါ။
ဗီလာနိုဇာသည် ဒေါသမီးတောင်ပေါက်ကဲ့ နေမည်သာဖြစ်၏။ သို့သော် မစ်ချယ်
ကို မိဖောင်မသတ်နိုင်ပဲ မိဖောင်းပေးလွန်းပါက ရှိကာဂိုမာဖီးယားဂိုဏ်းတစ်
ကိုင်ချုပ်၏ ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေမည့်သတင်းများသည် အက်စ်ဘီအိုင်သို့ဖြစ်စေ
မှူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးဗျူရိုသို့ဖြစ်စေ ရောက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်စေ
ဖြစ်၏။ ဤအချက်သည် ဗီလာနိုဇာအတွက် စိတ်ပူစရာဖြစ်သလို မာဖီးယား
ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းလုံးအတွက် စိတ်ပူစရာတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ သည်တော့ အသံ
ရှင်နေထိုင်လိုပါက သူသည် အမြဲသတိကြီးစွာနေထိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ အ
အရာကိုမူ စိတ်ချ၍ မဖြစ်။ ဘယ်သူ့ကိုမူ ယုံကြည်၍ မရ။ မည်သူ့ကိုမူ ငှား
၍ မဖြစ်။ အကြောင်းမှာ သူပေးနိုင်သော ငွေကြေးပမာဏထက် သူ့ကို ရှင်
ရန် မားဖီးယားဂိုဏ်းက နှစ်ဆပေးနိုင်မည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

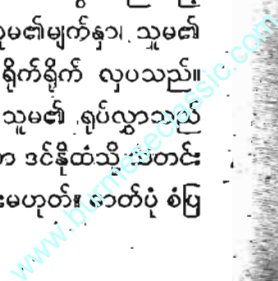
မစ်ချယ်သည် ဤအကြောင်းများကို စဉ်းစား၍ မနေချင်ပါ။ သူ
အနာဂတ်အောင်မြင်ရေးနှင့် လုံခြုံရေးတို့သည် အဖွဲ့အစည်းကောင်းတစ်
လုပ်ငန်းကောင်းတစ်ခု တည်ထောင်မိပြီးသားဖြစ်ဖို့အပေါ် မူတည်သည်။ ထို
လုပ်ငန်းသည် ဦးပွားဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ငွေငွေလမ်းဖြောင့်သော လူ
သည် သစ္စာဖောက်ခံတတ်ပေသည်။ မာဖီးယားဂိုဏ်းကြီးသည် အမေရိကန်
ပြည်ထောင်စုတွင် လည်းကောင်း၊ စစ္စလီကျန်းတွင်လည်းကောင်း၊ အရှေ့ပို
ဥရောပတိုက်တွင်လည်းကောင်း ဩဇာသက်ရောက်မှု ကြီးမားသည်မှာ မှန်
၏။ သို့သော် မက္ကဆီကို၌ကား သည်လောက်မဟုတ်ပေ။ မက္ကဆီကိုတွင် ဂိုဏ်
ဂဏထက်၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး တစ်ကိုယ်တော် အဖွဲ့အစည်းတို့က များပေသည်။ မ
ချယ်အနေနှင့် ထိုအချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ရတနံရာကောင်းသည်။ ယ
လတ်တလော အခြေအနေအရမူ သူ ချီဟွာဟွာတွင် ပုတ်သင်ညီတစ်ကောင်
ပတ်ဝန်းကျင် ခရီးသည်၊ တိုးရစ်များအကြားတွင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက် ရော
ဖို့ လိုပေသေးသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့က မေးမြန်းစစ်ဆေးမှုမ

၍ သူ့အား လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားလာခွင့်ပေးသည်အထိ ဖြစ်သည်။
သည်နောက်တော့ ဟာမိုဆီလိုကို သွားမည်။ ဘာတုဆိုသူကို ရှာ
သည်။ သူနှင့် ဘာတုတို့ စီးပွားဘက် လုပ်ငန်းထူထောင်၍ ရကောင်းရပေမည်။

အစစ်ပုဒ်ဝပ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ မှန်ထဲမှာကြည့်ရင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ သရော်
ပြုံးမိသည်။ သူမ၏ ဘဝအပြောင်းအလဲကိုဖြစ်ပါသည်။ မကြာသေးမီ
လက သူမ၏ဗီရိုတွင် ဝတ်စုံများက 'မရေမတွက်နိုင်၊ သားမွေးများလည်း
လေစွ။ ရေချိုးမည်ဆိုလျှင် အိမ်မတ်တစ်ဦးက လိုအပ်သမျှ လုပ်ကိုင်ပေးရန်
ဆင်သင့်၊ သွားလိုရာသို့လည်း ဇိမ်ခံကားကြီးနှင့် မောင်းပို့မည့်ဒဂိုင်ဘာက
ဆင်သင့်။ ယခုသော်ကား ဖင်မလှည့် ခေါင်းမလှည့်သာသော ရေချိုးခန်းမှာ
ချိုးနေရ၏။ အဝတ်အစားဆိုလျှင်လည်း လက်ချိုးရေတွက်၍ ရနိုင်လောက်
လေးသာရှိ၏။

သူမသည် ဟာဗေးမစ်ချယ် ခိုးယူခဲ့သော ငွေများအပေါ်၌ အတော်
ထားခဲ့၏။ ထိုငွေများကို ရလျှင်တော့ အခြေအနေကားတစ်မျိုးဖြစ်ပေလိမ့်
မစ်ချယ်ထံမှ ငွေဥစ္စာမည်အစီအစဉ်ပျက်စီးသွားသောအခါ သူမသည်
အိုထံသို့ ပြန်သွားခဲ့ဖူးကောင်းပါသည်။ ဒင်နီပေးသမျှ အပြစ်ဒဏ်ကို ခံယူမည်
ဆိုပါက ဒင်နီက ပြန်၍ လက်ခံကောင်း လက်ခံနိုင်ပေသေးသည်။ မဟုတ်
သူမသည် ဒင်နီထံမှာ နေထိုင်ရခြင်းကိုပင် မကျေနပ်တော့၍ ထွက်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ပင်ကိုအရည်အသွေးများ ပျောက်ဆုံး၍ ဒင်နီ၏
စားစရာအရှုပ်ကလေးသက်သက် ဖြစ်လာတော့မည်ကို မလိုလား၍ ထွက်
ခွဲခြင်းမဟုတ်ပါလား။ ဤကဲ့သို့ ပုန်ကန် ထွက်ပြေးလာရခြင်းသည်တန်ကော
န်ပါ၏လောဟု ယခုတော့ သံသယဖြစ်စပြုလေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အလုပ်တစ်ခုကား လိုအပ်၏။ ပထမ ကိုယ်ဟန်ပြ
အလုပ်လုပ်လျှင် ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစား၏။ ဒင်နီနှင့် မတွေ့မီကလည်း
အစစ် ကိုယ်ဟန်ပြမယ်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သည့်
ဝတ်အစားကို ဆင်ပေးပေး ကြည့်ကောင်းသည်။ သူမ၏မျက်နှာ၊ သူမ၏
မျက်လုံး ကိုယ်ပေါက်သည် ဘယ်ရှုထောင့်မှ ဓာတ်ပုံရိုက်ရိုက် လှပသည်။
သော် မဖြစ်သေး။ ကိုယ်ဟန်ပြမယ် လုပ်သည်နှင့် သူမ၏ ရုပ်လွှာသည်
အောင်၊ မဂ္ဂဇင်းများတွင် အနံ့အပြားဖော်ပြခြင်းခံရကာ ဒင်နီထံသို့ သတင်း
ပျောက်သွားနိုင်၏။ ဒင်နီသည် အငြိုးပြေမည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။ ဓာတ်ပုံ စံပြ



မယ် ဘဝသည်လည်း ထိုနည်းတူပင်။

နောက်ဆုံး မထင်မရှား ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ဟိုတယ် စားထိုးမယ်အလုပ်ကို လက်ခံလုပ်ကိုင်လိုက်ရ၏။ တက္ကသိုလ်နယ်မြေနှင့် နီးကပ်နေသဖြင့် လာရောက်စားသောက်ကြသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ဦးနှစ်ဦးက သူမကို ဟိုနားသည်နားသို့ ဖိတ်ခေါ်သည့်အခါ လိုက်သွား၏။ တကယ်တော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတို့သည် စတေစီအတွက် သူမ တမ်းတသကဲ့သို့ ကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မရောက်နိုင်ပါကလား။

စတေစီသည် အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ကြည့်မြင်သုံးသပ်ကြည့်ရှုသူမ၏ ယခုဘဝ ယခုအဖြစ်ကား အထီးကျန်နိုင်လှ၏။ သူမ နေထိုင်ခဲ့သော ဘဝများနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ ဆီနှင့်ရေလို ကွာခြားနေ၏။ အရက်ကောက်ကောင်းလည်း မသောက်ရ။ ပွဲလမ်းသဘင်လည်းမသွားရ။ ရုပ်မြင်သံကြားပမဝယ်နိုင်။

စတေစီသည် ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ဆော်လ်မက်ဒရစ်ကို သတိရမိသည်။ ဆော်လ်မက်ဒရစ်သည် သူပြောသည့်အတိုင်း မက္ကဆီကိုမှာပဲ ရှိနေဦးမည်လား။ ကြွက်စုတ်ကလေးလို ဟာပေးမစ်ချယ်ကော မက္ကဆီကိုမှာပဲလား။ ဆော်လ်မက်ဒရစ်သည် အတိုင်း 'ပေါ်ပီပန်းလုပ်ငန်း'ကို စေ့ဖျားနေရောသလား။ ဟို . . . ချော့ကြိုချောင်ကြားတောရွာကလေးမှာ ပါလာသည့် ငွေနှစ်သိန်းခွဲနှင့် မိန်းကလေးတွေ ငှားပြီးနေရောသလား။ နေလျှင်လည်း ထိတ်လန့်တကြား နေရမည်အဖြစ်၏။ ဝီလာနိုဗာနှင့် မာဖီးယားဂိုဏ်းသည် မစ်ချယ်ကို မေ့ပျောက်ကြမည်မဟုတ်။ အကယ်၍ မာဖီးယားဂိုဏ်း မစ်ချယ်ကိုမမိလျှင်လည်း အာဏာပိုင်တို့က မိမည်ပင်။ သို့သော် . . .

သို့သော် . . . သည်ထံထုံထိုင်းထိုင်း မစ်ချယ်ကို လျှော့တွက်မဖြစ်သေး။ သူသည် ဝီလာနိုဗာ၏ စာရင်းကိုင်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ရာမှ အလစ်မှာ ငွေနှစ်သိန်းခွဲကိုရအောင်ခိုးယူနိုင်ခဲ့၏။ မီးရထားပေါ်တွင် သူမလက်မှ လွတ်ခဲ့သည်။ သည်နောက် မာဖီးယားဂိုဏ်း၏ လက်မရွံ့ လူသတ်သမား ရွှင်ဂိုနီးလက်မှ လွတ်အောင်ရှောင်နိုင်ခဲ့ပြီး မက္ကဆီကို ရောက်အောင် သွားနိုင်ခဲ့၏။ သည်တော့ မက္ကဆီကိုမှာ 'ဘီန်းလုပ်ငန်း'ကို ဖြစ်မြောက်အောင် မြင်အောင် တည်ထောင်ကောင်းတည်ထောင်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ဟာပေးမစ်ချယ်လူတစ်ယောက်က မာဖီးယားဂိုဏ်းကို အံ့တုပြိုင်ဆိုင်၍ လုပ်ငန်းလုပ်လာသည့်မှာ ကြည့်ကောင်းလှပေသည်။

တစ်ခါတလေတော့ ဆော်လ်မက်ဒရစ်ပေးခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကို သတိတရနှင့် ဆက်စမ်းကြည့်ချင်လှ၏။ ဆော်လ်သည် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆော်လ်များ လော့စ်အိန်ဂျယ်မှာ ရှိနေဦးမည်လားဟု သို့သော် တကယ်လို့ ဆော်လ်ရှိနေပါက ဆော်လ်က သူမကို တွေ့လိုပါက ဆော်လ်သည် ကြိုးစားတွေ့ဆုံလာပေလိမ့်မည်။ ထားလိုက်ဦး။
ယခုတော့ သူမသည် တစ်ကိုယ်ထီးတည်းပါကလား။

အခန်းထဲတွင် ဆေးပြင်းလိပ် မီးခိုးငွေ့များဖြင့် ဖုံးနေ၏။
သည်မှာ မာဖီးယားဂိုဏ်းတာဝန်ခံများဆုံ၍ စည်းဝေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယနေ့ သူတို့ ဆွေးနွေးနေကြသည့် အကြောင်းအရာများမှာ ရှိကာကို တစ်မြို့အတွက်မဟုတ်။ သူတို့လက်ထဲတွင် လောင်းကစားပိုင်းများ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး ဖြန့်ချိရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများရှိသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ထိုလုပ်ငန်းအသီးသီး၏ တိုးတက်မှု အခြေအနေ၊ ရှေ့အလားအလာများကို ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ တားပွဲထိပ် ကာပိုခေါင်းဆောင်ကြီးနေရာမှာ ဒင်နို ဝီလာနိုဗာ ထိုင်နေ၏။

ဖားလုံး လုပ်ငန်းအခြေအနေများကို ဆွေးနွေးပြီးသည့်နောက် ဒင်နိုက . . .

"ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ ဟားဗေးမစ်ချယ်အကြောင်းကို တစ်ခွန်းတစ်ပါစမှ မပြောကြပါဘူး။ ဝါဟာ လေးစားထိန်းသိမ်းမှုတစ်ရပ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ မစ်ချယ်ဟာ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ကိစ္စ၊ ကျွန်တော့်တာဝန်သက်သက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ခိုးယူသွားတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပေမယ့် အခိုးခံရတာဟာ အရေးကြီးပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်လူဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ယုံကြည်ခဲ့မိတဲ့လူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို တွန့်တော်နည်းနဲ့ ကျွန်တော် တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းလိုက်ပါမယ်"

"ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နယူးယောက်တို့၊ ကလဲတလင်တို့ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတို့လို နေရာတွေမှာ ဟာသကြီးဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့အမြင်ကတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ စာရင်းကိုင်တစ်ယောက်က ဂိုဏ်းကြီးရဲ့ငွေကိုခိုးရလို့ပါ"

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူမှာ ဘာဘက်တာဆိုသူဖြစ်ပါသည်။ သူ စကားတွင် သရော်သံမပါ၊ မကျေနပ်သံမပါ၊ ရိုးရိုး ဖြစ်ကြောင်းတုန့်တင် တင်ပြသည့် သဘောမျိုးသာဖြစ်သည်။

ဗီလာနီတက . . .

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း ကြွက်တစ်ကောင်မှာ ဒီလိုပြန်ကိုက်ရတဲ့ သွားတွေရှိမယ်လို့ မထင်မိခဲ့ဘူးလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မရယ် မောနိုင်အောင် ကျုပ်သေသေချာချာ ဆောင်ရွက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်။ အဲဒီလို ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုတဲ့စကားကိုလည်း ဖြန့်လိုက်ပါပြီ အနေနဲ့အမြန်ဆိုသလိုပဲ သူ့ကိုတွေ့မှာပါ။ သူဟာ မက္ကဆီကိုမှာရှိမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာမှာလည်းဆိုတာတော့ တိတိကျကျ မသိသေးပါဘူး။ သူခိုးယူသွားတဲ့ ငွေနှစ်သိန်းခွဲကိုလည်း ကျွန်တော်ဘိတ်ထောင်ထဲက စိုက်ထုတ်ပြီး ပြန်ထည့်ပြီးပါပြီ။”

ခဏအကြာ လူစုခွဲလိုက်ကြ၏။ သူတို့သည် တစ်ဦးချင်းသော်လည်းကောင်း၊ နှစ်ယောက်တစ်ဖွဲ့လည်းကောင်း ပြန်ကြ၏။ အောက်တွင် သူတို့၏ အစောင့်များ ကားများက အသီးသီးစောင့်နေ၏။ ဒင်နီဗီလာနီတသည် နောက်ဆုံးမှ ထွက်ခွာသည်။ သူကား ခေါင်းဆောင်ကြီး ကာပိုမဟုတ်ပါကလား။

ယခင်စတေစီဂွပ်ဝပ်ကို ထားသည့်အခန်းတွင် ယခု အရပ်မြင့်မြင့် ရင်သားထွားသွားနှင့် မိန်းမချောတစ်ယောက်ရှိနေ၏။ ထိုမိန်းမသည် လွန်ခဲ့သောရက် သုံးလေးပတ်က ညကလပ်တစ်ခုတွင် ကပြနေရာမှ ယခုတော့အဝတ်အစား စိန်ရွှေငွေ၊ သားဗွားမှအစ လိုလေသေးမရှိရနေသော ဒင်နီဗီလာနီတ၏ ဝိန်းကလေးဖြစ်လာခြင်းကို မယုံကြည်နိုင်သလိုဖြစ်နေ၏။

ဗီလာနီတသည် ထိုမိန်းကလေးအား မအီမသာနှင့် ဆက်ဆံနေမိ၏။ ထိုမိန်းမနှင့် တွေ့ရတိုင်း ကွာခြားမှုကို သတိမထားပဲမနေနိုင်ဖြစ်နေ၏။ စတေစီဂွပ်ဝပ်၏ အေးစက်စက် ဟန်ကိုယုံဖို့ အနေအထားများ၊ အဆင့်အတန်းရှိသော အပြုအမူ လှုပ်ရှားမှုများကို သတိရစေ၏။ စတေစီဂွပ်ဝပ်က အမြဲသူမက အဆင့်အတန်းမြင့်ကြောင်း ဟန်ပန်များကြောင့် ဗီလာနီတရင်ထဲမှာအောင့်သက်သက်ဖြစ်ခဲ့ရသည်များကား အမှန်ပင်။ သို့သော် ယခုလို အခြားအလွယ်တကူ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားမိပါမှ ခြားနားမှုသည် သိသာထင်ရှားနေ၏။ အဆင့်အတန်းဟူသည် အစားထိုး၍ မရနိုင်ပါကလား။

ယခုမိန်းကလေး . . . သူမ၏နာမည်ကိုပင် ဗီလာနီတကောင်းစွာ မမှတ်မိတော့။ သူမသည် ဗီလာနီတ၏ စိတ်အလိုဆန္ဒမှန်သမျှလိုက်လျောရန် ကြိုးစားရှာပေသည်။ စိတ်ဓာတ်ရေးအတွင်းအင်အား၊ အရည်အသွေးချင်းကား ကွာခြားလှပါ၏။ ယခုကဲ့သို့ ဤမိန်းကလေးနှင့် စတေစီဂွပ်ဝပ်တို့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိတိုင်း ဘာအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာမျှမပြပဲ သူလိုလှမျိုးကို ကျောခိုင်းထွက်

သွားနိုင်ခဲ့သော စတေစီဂွပ်ကို ဒေါပွချင်တိုင်း ဒေါပွနေမိ၏။ သူသည် စတေစီဂွပ် ဝက်သရေရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးလို ဆက်ဆံတန်ဖိုးထားခဲ့၏။ ယခု သူ့ရင်ထဲမှ ဒေါသမီးကား တုင်ဆာရောဂါလို တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုရင့်သန်ကြီးထွားနေ၏။ စတေစီဂွပ် ပေးရမည့် အပြစ်ဒဏ်ကား အထူးအပြစ်ဒဏ်ဖြစ်ရပေမည်။ ထိုအတွေးသည် သူ့အား ညများစွာ အိပ်မပျော်စေနိုင်ပဲ နေ့များစွာ သူ့အား သရော်လှောင်ပြောင်နေသလိုဖြစ်နေ၏။

ဗီလာနီတသည် သူ့တာဝန်ပေးလိုက်သော အရှာခိုင်းလိုက်သူများ အပေါ်၌လည်း ဒေါပွနေ၏။ ခိုင်းလိုက်သည့်ကိစ္စကို ဘာမှ ပြည့်ပြည့်ဝဝ အောင်မြင်သည်ထိ မဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြ။ သူထံသို့ သတင်းအစအနကလေး ရောက်လာ၏။ စတေစီ၏ ပုံပန်းနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ရွှင်ဂိန်းနှင့် ခပ်ချယ်တို့လိုက်ပါသွားသော စူပါချီရထားပေါ်၌ ပါသွားသည်ဟုဆို၏။ မှန်ခဲ့သော် တိုက်ဆိုင်မှုသာဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် ရွှင်ဂိန်းသည် လွင်တီးခေါင်တစ်နေရာမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီး မစ်ချယ်ကား ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။ သည်တော့ ဘာတွေများ ဖြစ်ကြပါလိမ့်။ စတေစီများ ငွေနှစ်သိန်းခွဲလောက်နှင့် ဟာပေးမစ်ချယ်လို ကြွက်တစ်ကောင်နှင့် အတူပါသွားလေရောသလား။ မဖြစ်နိုင်လောက်ပါ။ သို့သော် သူတို့သုံးဦးသည် ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍ မရနိုင်သူများဖြစ်ပေသည်။ ဘာပဲပြောပြော စတေစီသည် ကာလီဖိုးနီးယား၊ လော့စ်အိန်ဂျယ်လိုမြို့သို့ သွားသည်ဟု သတ်မှတ်ရပေတော့မည်ဖြစ်၏။ လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့ကား အကျယ်ကြီး၊ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်ဆိုလျှင်ကား မပြောနှင့်တော့။

စတေစီသည် သူ့ပင်ကိုသဘာဝအတိုင်း လက်စပေးဝတ်မှာများ နေလေမလား၊ မဖြစ်နိုင်။ သည်မြို့ကို သူနှင့် စတေစီ မကြာခဏရောက်တတ်ကြ၍ စတေစီကို သိမြင်ဖူးသူ များလှသည်။ စတေစီ တကယ်တမ်းနေမည်ဆိုပါက သူ မစဉ်းစားမိနိုင်သော နေရာတစ်ခုခုတွင် ပုန်းရှောင် ခိုအောင်းနေမည်သာဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ သူမ ယခုကဲ့သို့ ဗီလာနီတကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးလာခြင်းသည် ဗီလာနီတအပေါ်တွင် အကြီးမားဆုံး စော်ကားမော်ကား လုပ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း စတေစီသိလောက်၏။ ဤသို့ဖြစ်လျှင် သူ၏ဒေါသ၊ သူ၏ လက်စားချေနိုင်စွမ်းအင်အားကို သိလောက်သော စတေစီသည် ပုန်းအောင်း၍ နေရမည်သာဖြစ်၏။ သည်မိန်းကလေးသည် ကြောက်လန့်၍ နေပေလိမ့်မည်။ အမြဲစမ်း နောက်ကျောမလှုပ်ဖြစ်နေပြီး ပခုံးပေါ်မှ နောက်သို့ လှည့်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် နေရမည်။ မမျှော်လင့်သော တယ်လီဖုန်းသံ တခါးခေါက်သံ ကြားလျှင်ပင်

လန်အော်လောက်ပေမည်။ ထားတော့။ သူကား သည်ကောင်မ မတွေ့မချင်း ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ်တစ်ခုလုံးကို ဘီးစိပ်တိုက်သလို ရှာမည်သာဖြစ်၏။ တွေ့များတွေ့ခဲ့လျှင်ကား . . . ဒင်နီဗီလာနီဇာကို စွန့်ခွာပြေးခြင်း၏ အပြစ်ဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားရစေမည်ဖြစ်၏။

ဤကား ဒင်နီပေးနေမိသော ကတိများဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ဘာမှ အကောင်အထည်ပေါ်မလာသေး။ ဖြစ်သမျှ အဖြစ်အပျက်များသည် အားလုံး အလွဲလွဲအချော်ချော်ချည်းပဲဖြစ်သည်။ မစ်ချယ်လို ကြွက်တစ်ကောင်ကို သေဒဏ်အပြစ်ပေးရမည်။ ဒင်းက ဂိုဏ်းပိုင် ငွေနှစ်သိန်းခွဲကို ခိုးပြေးသည်။ သို့သော် ယခုတိုင်ရှာမရသေး။ တစ်ခါမျှ မအောင်မြင်ခဲ့ဖူးသည်မရှိသော မာဖီးယားလက်မရွံ့လူသတ်သမား ရွှင်ဂိန်းသည် ပေးအပ်သည့် တာဝန်မကျေပွန်သည့် အပြင် သေဆုံးခဲ့၏။ နောက်ဆုံး အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမှမရှိပဲနှင့် စတေစီက ထွက်ပြေးပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။

ဘယ်အရာဝတ္ထုကိုမှ ဒင်နီဗီလာနီဇာသည် မည်မည်ရရ ဆုပ်ကိုင်စရာမရှိပဲဖြစ်နေသည်။ သူသည် လက်ကို ဆန့်တန်း၍ လေကိုသာ ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းလိုက်လေ၏။

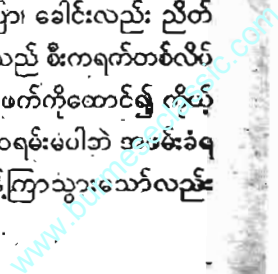


[၇]

တာမိုဆီလိုလေဆိပ်သို့ လေယာဉ်ဘီးချသည်နှင့် မက်ဒရစ်ကို လာရောက်ဖမ်းဆီးရန်လာကြသော ရဲများသည် တကယ်တော့ ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်သည့် သဘောရှိနေကြ၏။ သူတို့၏ ပြုမူချက်အရ သူတို့သည် ယခုလေယာဉ်နှင့် ခါလာသော အမေရိကန်လူမျိုးအား ဖမ်းဆီးရန်မှလွဲ၍ တခြား သည့်ထက်ပို၍ ဘာမှ သိပုံမရကြချေ။

သူတို့သည် စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မပြုကြ။ ဥပဒေပုဒ်မ တပ်ခြင်း မလုပ်ကြ။ သည်အတိုင်းပင် ဖမ်းဆီးလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ နံဘေးလူများ အမြင်၌ ကြည့်ကောင်းစေရန် ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် အော်ကြီးတစ်ကျယ်နှင့် ဖန်ကွက်စကားများကို အမျိုးမျိုးပြောဆို၏။ ရဲများသည် သူ့ကို ဘာမှဂရုမစိုက်ကြချေ။ သူ့ကို ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး အချုပ်ခန်းထဲသို့ ကြမ်းတမ်းစွာ ပစ်သွင်းလိုက်ကြ၏။ အချုပ်ခန်းထဲတွင် ရောက်နှင့်နေသော မဟာဆီကို အချုပ်သားလေး ဦးက သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား စူးစမ်းသလို ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့သည် မုတ်ဆိတ် တျင်စွယ် ဗရပျစ်၊ ရေပိုးမချိုး၊ မျက်စိများမှာ မှန်ဝေသိ၍ အဝတ်အစား ပြစ်စာတတ်ဆန်း ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ သူတို့သည် အချင်းချင်းပင် စကားမပြောကြ။ လူတိုင်းသည် ညစ်ပေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် နံရံကိုမို၍ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ထိုင်နေကြ၏။

ဆောလ်သည်လည်း မည်သူ့ကိုမှစကားမပြော၊ ခေါင်းလည်း ညိတ်မပြု။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေရာကိုရှာ၍ထိုင်သည်။ သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ မီးညှိသည်။ မည်သူ့ကိုမှ မတည်ခင်း။ ဂူးနှစ်ဖက်ကိုထောင်၍ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ့်ဆေးလိပ်ကိုဖွာနေလိုက်၏။ သူသည် ဝရမ်းမပါဘဲ အဖမ်းခံရသော လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါလား။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသွားသော်လည်း



ဘယ်သူ့ ဘယ်သူ့မှ စကားမပြောကြ။ ထို့နောက်မှ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က စပိန်ဘာသာဖြင့် သူ့အဖော်အား . . .

“ဒီခဲနဲ ကြည့်ရတာ မကောင်းတဲ့မိန်းမနဲ့ အတူအိပ်ခဲ့လို့ဖြစ်ရမယ် ဆောင်သည် စပိန်ဘာသာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သော်လည်း အကြောင်း အယုတ်တမာပြောနေသည်ကို မသိသလို ဘာမှလှုပ်ရှားမှုမပြု သူတို့အားလုံး သူ့ကိုကြည့်နေကြကြောင်းသိ၏။ ခဏအကြာမှ သူတို့ အသံထွက်ကာ ရယ်မောလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက်မှ သူတို့အချင်းချင်း အတင်းအဖျင်းမှာ ပြောကြလေ၏။ သူတို့စကားများအရ ထိုသူများမှာ အသေးစားပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်ထားသူများသာဖြစ်ကြောင်း ဆောင်သိရ၏။ ဆောင်စိတ်ထဲက ကာနယ်အော်တေဂါး၏ သူတို့မက္ကဆီကို အကျဉ်းထောင်များသည် သာယာမရှိကြောင်း သတိရမိ၏။

“ခင်ဗျားမှာ စီးကရက်မိသေးလား”

အင်္ဂလိပ်စကား၊ လေးလေးလေသံဖြင့် မေးခွန်းသံ ထွက်လာ၏။ မက်ဒရစ်သည် ခေါင်းမော၍ မေးခွန်းရှင်ကိုကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ရှုပ်အင်္ဂါအိတ်ထဲမှ စီးကရက်စူးကို ဖောက်သည်။ စီးကရက်လေးလိပ်ယူ၍ အချုပ်ဖော်လေးဦးထံ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရင်းနှီးမှု အရိပ်အငွေ့ကို ခံစားရ၏။

“ဂရေ့ရှ . . . ကျေးဇူးပါပဲ”

စကားသံများသည် တပြိုင်နက်ထွက်လာ၏။ သူတို့အထဲတွင် တစ်ယောက်သာ အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်ပုံရသည်။

မက်ဒရစ်သည် အရေးမကြီးဟန် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး၊ မီးခြစ်မှူးကို လှမ်းပေးသည်။ အချုပ်သားလေးဦးသည် မီးခြစ်တစ်ဆံတည်းနှင့် လေးယောက်စလုံးမီးညှိလိုက်ပြီး၊ ဆေးလိပ်ကိုယ်စီဖြင့် ခဏမိန်းနေလိုက်ကြသည်။

အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်သူက . . .

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီအထဲ ရောက်လာတာလဲ”

ဆောင်က ထိုလူအား . . .

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်မျက်နှာထားကို မကြိုက်လို့လားမှ မသိတာ”

အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်သူက စပိန်ဘာသာဖြင့် ကျန်လူများကို ပြောပြ၏။ ကျန်လူများသည် နားလည်ဟန်ဖြင့် တီးတိုးပြောကြ၏။ ရဲများသည်

သူလို့ပဲ လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမရှိပဲလည်း ချုပ်တတ်သည် မဟုတ်ပါ။ တကွီးလား(အရက်)နည်းနည်းများလျှင်လည်း ချုပ်သည်။ မိန်းမကိုမှိုက်လျှင်လည်း ချုပ်တတ်သည်။ ရဲများသည် ဘာမှနားမလည်ကြသူများပါပေ။

ဆောင်သည် သူတို့နှင့် စကားပြောဖို့ မကြိုးစားပေ။ ဤလေးယောက်တို့ တစ်ယောက်များ ကာနယ်အော်တေဂါးက လွှတ်ထားသော သူ့အဆက်အသွယ်များလားဟု စဉ်းစားကြည့်နေမိ၏။ ဟုတ်မည်ကား မထင်လှ။ သူသည် ဆောင်ကို လက်စသတ်လိုက်၏။ နံရံကိုမီ၍ မိန်းမနေလိုက်၏။

နေ့လယ် နှစ်နာရီခန့်တွင် အစောင့်တစ်ယောက်သည် အချုပ်သားအတွက် အစားအသောက်လာပို့၏။ အေးစက်စက် မာကျောကျော ကြပါတီပဲဟင်းဖြစ်သည်။ ပဲဟင်းအိုးထဲမှ ဇွန်းနှင့်ခပ်ပြီး ကြပါတီထဲသို့ ဆမ်းကာ ကြပါတီကိုလိပ်၍စားကြခြင်းဖြစ်သည်။ နောက် ချိုချိုအိအိမည်းမည်း ကာဖီတစ်ခွက်စီရ၏။ စားသောက်ပြီးသောအခါ မက်ဒရစ်က ဆေးလိပ်တစ်လိပ် လေလိုက်ပြန်၏။ မက္ကဆီကန်အချုပ်သားများသည် ဆောင်အပေါ်၌ အတော်ကြီးမင်နေကြပြီးဖြစ်သည်။ သူတို့အချင်းချင်း ဆောင်အကြောင်း ထည့်သွင်းပြောဆိုကြ၏။ ဆောင်သည် မှေးကနဲ တစ်ချက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေသည်။ အပြင်ဘက် အမှောင်ရိပ်စကြိုဘက်မှ အရက်မူးသံကို ကြားရ၏။ အရက်မူး၍ ဆဲဆိုသောအသံဖြစ်သည်။ ခဏအကြာ အချုပ်ခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အချုပ်သားသစ်တစ်ဦးအား အခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်၏။

အချုပ်သားသစ်သည် အခန်းအလယ်ကောင်မှာရပ်၍ နံဘေးနံဘေးကျောမှ လူများကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ထိုသူသည် အပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား၏။ သူ့ဝတ်စုံမှာ တွန့်ကြေ၍နေသည်။ သူ၏အင်္ကျီဖြူပေါ်တွင် သွေးတံများစွန်းပေနေ၏။

“ဂျလစွကိုပါလား”

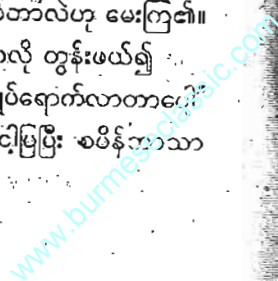
အချုပ်သားများက နောက်ရောက်လာသူကို အထင်တကြီး တလေးတစား ခေါ်လိုက်ကြပြီး ထ၍နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ဘာဖြစ်တာလဲဟု မေးကြ၏။

ဂျလစွကိုသည် ထိုလူများကို အဖက်မတန်သလို တွန်းဖယ်၍

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ . . . ဒီအချုပ်ထောင်ထဲ ကျုပ်ရောက်လာတာပေါ့”

ဂျလစွကိုသည် ဆောင်မက်ဒရစ်ကို မေးငေါ့ပြုပြီး စပိန်ဘာသာ

“ဒီ ယန်ကီတောင်က ဘယ်သူလဲ”



အချုပ်သားတစ်ဦးက . . .

“ဘယ်သူမှန်း ဘယ်သိမလဲ၊ တိုးရစ် (ခရီးသွား)တစ်ဦးဖြစ်မှာလေ”

စပိန်စကားမပြောတတ်ဘူးလေ”

ဂျပန်က စပိန်ဘာသာလေသံဖြင့် . . .

“အလကားကောင်တွေ၊ သူတို့က မတူမတန်သလို ကျုပ်တို့စကား

မသင်တာလေ၊ အင်္ဂလိပ်စကားကလွဲရင် ဘာမှ ပြောချင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်

တော့ ရွံ့ပါဗျာ . . . ထို့”

အချုပ်သားတစ်ဦးက . . .

“ဒါထက် ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဖမ်းခံရတာလဲ”

ဂျပန်က ကိုယ်ကိုလှုပ်ခါယမ်းရင်း . . .

“ဟိုတယ်ကို တိုးရစ်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ သူက လမ်း

တစ်ယောက် လိုချင်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ မိန်းမလိုချင်တယ်တဲ့၊ ဒီကောင်တွေက

ဘယ်သူလာလာ မိန်းမလိုချင်တာချည်းပဲ၊ သူတို့မိန်းမတွေက သူတို့နဲ့မအိပ်

ဖူးနဲ့တူတယ်၊ ဒီတော့ . . . ကျုပ်တို့ အရက်အတူတူသောက်ကြတာပေါ့၊

တော့ ကျုပ်က သူ့ကို လာရန်ချီတာကိုခေါ်သွားတယ်လေ၊ အဲဒီက ကောင်

တစ်ယောက်က သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ နှိုက်ယူသတဲ့၊ ငနဲသားနီးလ

တော့ သိပ်ဒေါပွဲပြီး ကျုပ်ကို လာချတယ်လေ၊ ကျုပ်က ဘာလုပ်တာမှတ်

ကျုပ်က ရန်မဖြစ်ချင်လို့ ကြိုးစားရှောင်ပါတယ်၊ မရဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့

တာပေါ့၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး ဘာမှတော့ မသိကြပါဘူး၊ အသံတော့ ထွက်

တာပေါ့ဗျာ၊ ဆိုင်ရှင်က ရဲကိုခေါ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက တိုးရစ်က သူ့ပိုက်ဆံ

ကျုပ်နီးပါတယ်လို့တိုင်တယ်၊ အဲ . . . နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ် ဒီအချုပ်ထဲရောက်

လာတာပဲပေါ့”

ဂျပန်က သူ့မကျေနပ်နှင့် တိုးရစ်ဟု ယူဆထားသော အချုပ်ခံ

ထဲမှ မက်ဒရစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

“ယန်ကီးတွေ အကုန်လုံးဟာ အလကားကောင်တွေချည်းပဲ၊ မ

လည်း အတူတူပဲ၊ နေပါအုံး မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“မင်းအမေယောက်ျားလေ”

မက်ဒရစ်၏ပါးစပ်မှ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စပိန်ဘာသာဖြင့်

လိုက်၏။ တမင်ရန်စလိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။

အချုပ်သားလေးဦးသည် တွန့်ကန်ဖြစ်သွားကြ၏။ သူတို့လေ

ယောက်စလုံးသည် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ဂျပန်ကို ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ဂျပန်ကို

သည် ဤကဲ့သို့ ဆဲရေးမှုကို သည်းခံလိမ့်မည်မဟုတ်။

ဂျပန်ကိုသည် ပခုံးနှစ်ဘက်ကိုချလိုက်ပြီး မက်ဒရစ်ကို စူးစူးစိုက်

စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မက်ဒရစ်၏ မထိမ့်မြင်အနေအထားကို မကျေနပ်ဖြစ်

နေပုံရ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းပါးတွင် အပြုံးရိပ်ကလေးတစ်စ ထင်လာသည်။ နောက်

အားပါးတခု ရယ်ချလိုက်၏။

“ဪ . . . မောင်ရင်က စပိန်စကားလည်း တတ်သကိုး၊ ဒါဆိုတော်

သေးတာပေါ့၊ အခု လောလောလတ်လတ်တော့ ကျုပ် ရန်ဖြစ်ချင်စိတ်မရှိသေး

ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို မောင်ရင်သိရင် ဒီလိုပြောရမှာ

တုတ်ဘူး၊ ကျုပ်နာမည်က ဂျပန်ကိုတဲ့၊ ဂျပန်ရက်နိမြို့က လာတဲ့ကောင်”

“မင်းဘာသာ ဘယ်ကလာလာ၊ ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က ဂရုစိုက်

ရမှာလား”

ဆောလ်သည် တမင်ပင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းစကားလုံးကို ရွေး၍

ပြောလိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့် တဘက်လူက သူနှင့်ဆက်သွယ်သည့် စကားလုံး

ပြောလိုက်၍ စိတ်ထဲက လှုပ်ရှားမှုကို မပေါ်လွင်စေရန် ဖြစ်၏။

ဂျပန်ကိုသည် အချုပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပျော့ခွေစွာ ထိုင်ချလိုက်၏။

သူသည် မက်ဒရစ်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ကျုပ် မနေညက အရက်များသွားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အခု

အိပ်တော့မယ်၊ အဲ . . . နောက်တော့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့စကားအတွက် ဓားနဲ့

ထိုးချင် ထိုးပစ်မှာပဲလား၊ မပြောတတ်ဘူး၊ အဲ . . . ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပေါင်းလို့

ရအင်လည်းရသွားမှာပဲ၊ ဘယ်သူပြောနိုင်တာ မှတ်လို့”

ဂျပန်ကိုသည် လက်တဘက်ကို ခေါင်းအုံး၍ ဖျက်လုံးပိတ်လိုက်၏။

အင်္ဂလိပ်စကားပြောစာတင်သော အချုပ်သားက အိပ်ပျော်သွားစပြုပြီ

ဖြစ်သော ဂျပန်ကိုအားကြည့်၍ မက်ဒရစ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ခေါင်းထဲ

တွင် ဂျပန်ကိုက မက်ဒရစ်ကို ရန်မပြုရကောင်းလားဟု စိတ်ထဲမှာ နားဝေတိမ်

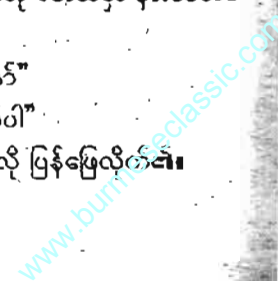
တောင်ဖြစ်နေပုံရ၏။ သူက မက်ဒရစ်အား . . .

“ခင်ဗျား စပိန်စကား ပြောတတ်တယ်နော်”

“နည်းနည်းပါးပါး ထမင်းစား ရေသောက်ပါ”

မက်ဒရစ်က ရေးကြီးခွင်ကျယ်မဟုတ်သလို ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုအချုပ်သားက . . .



“ဒီ ဂျပလစွကိုဆိုတဲ့လူက လူဆိုးနော် . . .”

“ဟုတ်လား . . . ကျုပ်ကလည်း သူလိုပါပဲ”

အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်သူက ကျန်လူများကို စပိန်လို ပြန်ပြောပြ၏။ သူတို့အားလုံးသည် မက်ဒရစ်ကို သည်တစ်ကြိမ်၌မှ တလေးတစားကြည့်ကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ဂျပလစွကိုသည် အသံထွက်၍ပင် အိပ်နေပြီဖြစ်၏။ သူ့ဟောက်သံသည် အချုပ်ခန်းကလေးထဲမှ တင်းမာမှုများကို လျော့ပါးသွားသည်ကား အမှန်ပင်။ မက်ဒရစ်၏ ဆတ်ဆတ်ထိမခံသော စကားကို ဂျပလစွကိုက ဘာမှမတုံ့ပြန်တော့ပဲ မက်ဒရစ်ကို စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်သမားပဲဟု အသိအမှတ်ပြုသွားသောကြောင့်လား မပြောတတ်ပေ။ ဆောလ်အနေနှင့်မူ အခြေအနေအရ နေလိုက်ရန်ပဲ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

အချိန်ကား ရွှေလျားနေမြဲဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရရာ သမံတလင်းကြမ်းပြင်သည် ပို၍မာကျောအေးစက်လာသည်ဟုသာ ထင်ရ၏။ ဂျပလစွကိုကား တကယ်ပင် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်နေ၏။ မက်ဒရစ်သည် ဂျပလစွကိုများ တကယ်ပဲ အချုပ်ထဲသို့မူးပြီး ရောက်လာလေရာသလားဟု တွေးနေလိုက်မိ၏။ သို့မဟုတ်ပါက သည်လူသည် အလွန်သရုပ်ဆောင်ကောင်းလှသူပင် ဖြစ်ရပေမည်။ ကာနယ်အော်တေဂါးက သည်လူအကြောင်းကို သည့်ထက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပြခဲ့သော် ကောင်းမည်ဟု သူတွေးမိသည်။ သူသည် လျှို့ဝှက်မြေအောက် အမှုထမ်းနေသော ရဲအရာရှိလော။ သာမန်သတင်းပေးတစ်ယောက်ပေလော။ မက်ဒရစ်သည် သတင်းပေးများကို သိပ်မတုံ့ကြည်ချင်။ သတင်းပေးဆိုသည်မှာ ပိုက်ဆံရ၍တစ်ယောက်ကို သတင်းပေးတတ်သည်ဖြစ်ရာ၊ ပိုက်ဆံပိုရက နောက်တစ်ယောက်ကို သတင်းပေးရန် ဝန်လေးတတ်သူများမဟုတ်ပေ။

ညနေပိုင်း ငါးနာရီခွဲခန့်မှ ဂျပလစွကိုသည် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ သူသည် ထထိုင်လိုက်ပြီး နံဘေးဝန်ကျင့်ကို ယခုမှ အကဲခတ်ကြည့်သလို လှည့်ပတ်ကြည့်နေ၏။ ပြီးမှ အသံထွက်အောင်ရယ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်က အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်နေတယ်လို့ အိပ်မက်မက်နေတာ အခုနိုးလာတော့ တကယ်ကို အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေကော့တာကိုး၊ နောက်ဆိုရင် ငါ့လိုအိပ်မက်မျိုး မမက်မှဖြစ်မယ်ဗျ”

သူသည် မက်ဒရစ်အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နံဘေးမှ နားထောင်နေသော မဏ္ဍဆီကိုများက တစ်ယောက်နှင့် တစ်

သောက် ဘာပြောနေပါလိမ့်ဟု ကြည့်ကြသည်။ ထိုအခါမှ ဂျပလစွကိုက ထိုလူများအား စပိန်ဘာသာဖြင့် သူ့စကားကို ဆက်ပြောလိုက်ရာ အချုပ်သားများသည် သူပြန်လုံးကို သဘောကျပြီး အားပါးတရရယ်မောကြ၏။

ဆောလ်၏ဗိုက်ထဲတွင် နံနက်ပိုင်းအချုပ်ဟု ကျွေးသည့်ကြပါတီနှင့် စတင်အစွမ်းက ပြသလိုဖြစ်နေ၏။ သူက ဂျပလစွကိုအား . . .

“ဒီမှာ . . . အစားအသောက်တစ်ခုခု အပြင်ဘက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က နှာပေးလို့မရဘူးလား”

ဂျပလစွကိုက မျက်ခုံးပင့်၍ . . .

“ခင်ဗျားမှာ ပိုက်ဆံရှိရင် အစားအသောက် မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတောင် ခယ်လို့ရသဗျာ၊ အဲ . . . အချုပ်စောင့်ကတော့ နည်းနည်းပါးပါး ဖြတ်စားသတ်စားတော့ လုပ်တာပေါ့ဗျာ”

မက်ဒရစ်က . . .

“ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံပါပါတယ်၊ အစောင့်ကိုခေါ်ဗျာ”

ဂျပလစွကိုက နံဘေးမှလူများကိုကြည့်၍ . . .

“အားလုံးအတွက်လား”

ဆော်လ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဂျပလစွကိုက အချုပ်အဖော်များကို ရှင်းပြလိုက်ရာ အားလုံး စိတ်ဝင်အသွားကြပုံရသည်။ သူသည် အစောင့်ကို အော်၍ ခေါ်၏။ ပြီးမှ ဆော်လ် ဆက်သို့လှည့်၍ . . .

“ခင်ဗျားက ဘာမှာချင်တာလဲ”

ဆောလ်က ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“ဒီလူအုပ်နဲ့တော့ မိန်းမမှာလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနဲ့တူပါတယ်၊ အသားညှောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြက်ကင်ဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ စကော့ဝီစကီက အချုပ်မို့၊ ကျန်တို့လူတွေသောက်ချင်တယ်ဆိုရင် တကိုးလားအရက်မှာပေါ့”

ဂျပလစွကိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး အစောင့်ကို နောက်ထပ် အော်ခေါ်ပြန်၏။ ခဏအကြာ အစောင့်ရောက်လာသည်။ ဂျပလစွကိုက အစောင့်ကို စပိန်လို သူ့ကလက်စွာ ရှင်းပြ၏။ ဆောလ်က အသာနားထောင်နေလိုက်၏။

အစောင့်က . . .

“အားလုံးအတွက် ဝယ်ကျွေးတယ်ဆိုတော့ ဒီလူအကော်ချမ်းသာအယ်နဲ့ တူတယ်”

ဂျပလစွကိုက ဝင်၍ . . .

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ယန်ကီတိုးရစ်တွေအားလုံး လူချမ်းသာချည်ပဲဟာ၊ ကျုပ်တို့ မက္ကဆီကန်တွေသာ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ခုထိမသိသေးဘူးလား”

တစ်ဆက်တည်း အစားအသောက်များကို မှာသည်။ အစောင့်သည် မှာသည်များအတွက် ကုန်ကျမည်ကို လက်ချိုး၍ ရေတွက်ကြည့်နေ၏။ ဂျပလစွကိုက စိတ်မရှည်တော့ပဲ . . .

“ဘယ်လောက်ကျမှာလဲ”

“ပီဆိုသုံးရာ”

ဂျပလစွကိုက ဆောင်ဘက်လှည့်၍ . . .

“ပီဆိုသုံးရာကျမယ်တဲ့၊ အမေရိကန်ဒေါ်လာနဲ့ဆိုရင် ဒေါ်လာဆယ်လောက်ရှိမှာပေါ့၊ လိုတိုးပိုလျှော့ရှိမှာပေါ့ဗျာ၊ သူ့ဖို့လဲ ကျန်ရအုံးမှာကို ဆောင်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသည်။ နံဘေးမက္ကဆီကန်အချုပ်သားများက လောဘမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

ဆောင်က . . .

“အရက်နဲ့ ရေပုလင်းကို အရင်ယူခဲ့လို့ပြောဗျာ၊ သောက်ပြီးမှစားကြတာပေါ့”

ဂျပလစွကိုက ဆောင်ပြောသည့်အတိုင်း စပိန်ဘာသာဖြင့်အစောင့်ညွှန်ကြားလိုက်၏။

အစောင့်သည် ပိုက်ဆံကိုအိတ်ထဲထည့်၍ ထွက်သွား၏။

အချုပ်သားများသည် သူတို့အချင်းချင်း စပိန်လိုပြောကြပြန်၏။ ဂျပလစွကိုက ဆောင်အား . . .

“သူတို့က ပြောနေတယ်၊ အမေရိကန်တိုးရစ်တစ်ယောက်အနေ ခင်ဗျားက စိတ်နှလုံးကောင်းရှိတယ်တဲ့”

ဆောင်သည် မကျေမနပ်မျက်နှာထား ထားလိုက်ပြီး . . .

“တော်စမ်းပါ . . . လုပ်မနေနဲ့၊ ကျုပ်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မှာပြီး စားသောက်နေရင် ဒီငနဲတွေက ည ကျုပ်အိပ်နေတုန်း သတ်ကြမလားမသိပဲ”

ဂျပလစွကိုက ဆောင်ကိုကြည့်ပြီး . . .

“ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

နောက် ဆက်၍ တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားလုပ်ပုံတွေက အဆင်ပြေပါပေတယ်”

ခဏအကြာ အရက်များရောက်လာ၏။ မက္ကဆီကန်တို့ဘက်မှ အရက်(တက္ကီးလား)ကို ကျေနပ်နေပုံရသည်ကိုသို့ ဆောလ်၏ဝိစကီမှာလည်း ကောင်းမွန်လှပေသည်။ အစောင့်သည် ပေးလိုက်သောပိုက်ဆံနှင့် စေတနာပိုကောင်းလာပုံရပြီး ဝယ်ရမည့်စာရင်းတွင် စီးကရက်သုံးပူးထည့်၍ ဝယ်လာခဲ့၏။ တစ်ပူးမှာ အကောက်ခွန်များစွာပေးရသော အမေရိကန်လုပ် စီးကရက်ဖြစ်၍ နှစ်ပူးမှာ ပြည်တွင်းဖြစ် မက္ကဆီကန်စီးကရက်များဖြစ်ပေသည်။ ဂျပလစွကိုနှင့် အချုပ်သားများသည် တက္ကီးလားအရက်ကိုလည်းကောင်း၊ ပြည်တွင်းဖြစ်စီးကရက်ကိုလည်းကောင်း နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်စွာ သောက်သုံးနေကြ၏။

ဆောင်သည် သူ၏ဝိစကီကို အရသာခံရင်း နည်းနည်းသာသောက်သည်။ သူ့နည်းတူ ဂျပလစွကိုသည်လည်း တက္ကီးလားအရက်ကို နည်းနည်းသာ ချို၍သောက်နေကြောင်း သူ သတိထားမိ၏။ သူတို့နှစ်ဦး မျက်လုံးချင်း မကြာခဏဆုံမိကြသော်လည်း ထူးခြားသော ဆက်သွယ်မှုမပြုလုပ်ကြပေ။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ရှေ့လှုပ်ရှားမှုလုပ်ရန်ကို မက္ကဆီကန်က ဦးဆောင်လှုပ်ရှားမည်ဖြစ်၍ ဆောင်သည် အေးအေးဆေးဆေးငြိမ်၍ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်၏။

ညနေပိုင်း စားသောက်ပြီးစီးကြသောအခါ အချုပ်တွင်းအခြေအနေမှာ ငြိမ်သက်အေးချမ်းနေပြီဖြစ်၏။ ဆောင်သည် သူ အိပ်ရမည့်အိပ်ရာကို ကြည့်လိုက်၏။ အိပ်ရာခင်းမှာ ညစ်ပတ်စုတ်ပြတ်နေ၏။ သူသည် ဂျပလစွကိုဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“နည်းနည်းသန့်ရှင်းတဲ့ အိပ်ရာ အသစ်ကလေးများကော ပိုက်ဆံပေးရင်မရနိုင်ဘူးလား”

ဂျပလစွကိုကပြုံး၍ . . .

“ပိုက်ဆံပေးရင် ဘာမဆိုရနိုင်ကြောင်း ပြောပြီးပြီပဲဗျာ”

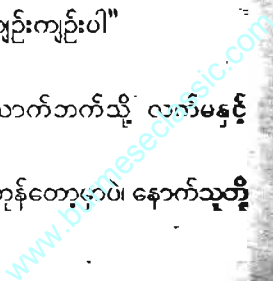
“ဒါဆိုရင် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဒေါ်လာနဲ့ဆို နည်းနည်းကျဦးကျဦးပါ”

“ဒါဆို မှာဗျာ”

ဂျပလစွကိုသည် ကျန်အချုပ်သားသုံးယောက်ဘက်သို့ လက်မနှင့်ညွှန်ပြရင်း . . .

“ခင်ဗျားလုပ်ပုံကတော့ ဒီလူတွေ ပျက်စီးကုန်တော့မှာပဲ၊ နောက်သူတို့



တတွေ အချုပ်ခံရတိုင်း ခင်ဗျားကို အတူပါလာစေချင်တော့မှာပဲ”

ဂျပလ္လကိုသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာနှိုက်လိုက်ပြီးမှ ဆက်၍ . . .

“နက်ဖြန်ခါဆိုရင် ကျွန်တို့ လွတ်ချင်လွတ်မှာပဲ၊ ဒီတော့ စကားလေး ဘာလေး ပြောကြတာပေါ့၊ ဟုတ်တူးလား”

ဤသို့ဖြစ် မက်ဒရစ်သည် အိပ်မပျော်သော၊ နေရထိုင်ရခက်သော ညတစ်ညကို တွေ့ကြုံဆုံးမည်ရ၏။ သူ့ခေါင်းထဲတွင်လည်း ပြဿနာပေါင်းစုံသည် ဝင်ရောက်လျက်ရှိပြီး ဘယ်ပြဿနာကို ဘယ်လိုစရမည်မှန်း ရေရေရာရာ မသိပဲဖြစ်နေ၏။ တဲဥကို အစရှာမရသလိုဖြစ်နေ၏။ ပြဿနာများကို တွေးတောနေမိရာမှ စတေစီပုဂံဝပ်အကြောင်း စဉ်းစားမိသည်နှင့် အမြဲဖြစ်နေကျလို ရင်ခွန်သံသည် ဆတ်ကနဲ ပေါ်လာ၏။ သူ့အိပ်ရာသည် မာကျောပြီး ဟိုဘက်သည်ဘက် လှည့်လိုက်တိုင်း ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်မြည်နေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ မက္ကဆီကန်များကမူ တကွီးလားကို တဝသောက်၊ ဥနေစာကောင်းကောင်းကို တဝစားပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြ၏။ သူတို့အထဲတွင် ဂျပလ္လကိုလည်း အပါအဝင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဆောလ်ခေါင်းထဲတွင် ဂျပလ္လကိုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ဂျပလ္လကိုအား အချုပ်သားများနှင့်တကွ အစောင့်များကပါ တနည်းတဖုံ လေးစားသမှု ရှိနေပုံရသည်ကား အထင်အရှားပင်။ သူသည် ဤအရပ်ဒေသ၌ ထိုက်တန်သော နာမည်တစ်လုံးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ကား သေချာလှ၏။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ အစောင့်သည် သူတို့အတွက် ကာဖီနှင့်မုန့် ယူလာပေး၏။ ခဏအကြာပြန်လာပြီး ဂျပလ္လကိုနှင့် ဆောလ်မက်ဒရစ်တို့၏ အမည်ကို ခေါ်သည်။ အချုပ်သားအဖော်လေးဦးသည် ဆောလ်နဲဘေးသို့ ဝိုင်းလာကာ ပခုံးကိုပုတ်၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။

အစောင့်သည် သူတို့နှစ်ဦးအား စကြိုအတိုင်းခေါ်သွားပြီး လှေကားနှစ်ဆင့်ခန့်တက်စေကာ နောက်ဆုံး ရုံးခန်းသို့ခေါ်သွား၏။ ဆောလ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ၏အဝတ်အစားများမှာ တွန့်ကြေနေပြီး သူ၏ ရုပ်အင်္ကျီမှာ ပေကျဲနေ၏။ မရိတ်ရသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များသည် ငုတ်စိစိတွေ့ဖြစ်နေ၏။

သူတို့ကဲ့သို့ သေးငယ်သော ပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်သော တရားခံများသည် ခုံတန်းရှည်ပေါ်မှာထိုင်၍ မိမိတို့အလှည့်ကို စောင့်နေကြ၏။ ဆောလ်က သူတို့ကို စစ်ဆေးမည့် တရားသူကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အချုပ်သားများသည် ရှေ့သို့ ခေါ်ယူခြင်း ခံရ၏။ တရားသူကြီးနောက်ခုံမှာ ထိုင်နေကြသော စာရေးနှစ်ယောက်သည် သူတို့စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို မပြိုင်နိုင်အောင် လှန်လှောနေကြ၏။ တရားခံတစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်တိုင်း စာရေးတစ်ယောက်သည် မောင်စာရွက်လေးရွက်ကို တံဆိပ်တုံးရိုက်နှိပ်သည်။ နောက်နဲဘေးမှ စာရေးထံသို့ လက်ဆင့်ကမ်းသည်။ ထိုစာရေးက တစ်စုံတရာရေးမှတ်သည်။ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဤတရားရုံးသည် သေးဖွဲသောအမှုများကို စစ်ဆေးသော ရုံးမှန်း ဆောလ်နားလည်၍ရသည်။ အမှုများကို အမြန်ဆုံး စီရင်ချက်ချမှတ်လိုက်သည်ပဲ ဖြစ်သည်။ တရားခံအချို့သည် ချမှတ်သောဒဏ်ငွေကို ပေးဆောင်ကြပြီး တချို့သည် ချမှတ်သောထောင်ဒဏ်ကိုခံကြရ၏။

ဂျပလ္လကိုသည် အရက်မူးယစ်ရမ်းကား၍ လာရန်ချီတာမှ ပရိဘောဂများ ပျက်စီးမှုအတွက် ဒဏ်ငွေပီဆီဒဂီးတစ်ရာပေးဆောင်စေ၏။ ပိုက်ဆံလှယက်ခံရသည်ဆိုသော တိုးရစ်ကမူ သူ့အမှုကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားသည်။ တရားသူကြီး၏ စီရင်မှုကိုကြည့်သည်နှင့် ဂျပလ္လကိုသည် ဤရုံး၌ကြိမ်ဖန်များစွာ စစ်ဆေးခံရ ပြစ်ဒဏ်ပေးခံရဖူးပေါင်းများကြောင်း သိသာလှ၏။

တရားသူကြီးသည် မက်ဒရစ်အပေါ်တင်ထားသော စွဲချက်ကိုဖတ်၍ မရေမရာဖြစ်သွားပုံရ၏။ သူသည် ခါးကိုကိုင်ညှတ်၍ ရှေ့မှစာရေးတစ်ယောက်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ တိုင်ပင်ကြည့်သည်။ စာရေးက ဘာမှမထူးခြားဟန် ပခုံးတွန့်ပြင်း သို့နှင့် တရားသူကြီးက မက်ဒရစ်ဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“မောင်မင်း စပိန်စကားပြောတတ်သလား”

သူမေးသည်ကပင် စပိန်စကားဖြစ်နေ၏။

မက်ဒရစ်ကလည်း စပိန်ဘာသာဖြင့်ပင် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောတတ်ပါတယ်”

တရားသူကြီးသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားပုံရ၏။ သူသည် မက်ဒရစ်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ လေသံမာမာဖြင့် . . .

“ဒီစွဲချက်ထဲမှာ မောင်မင်းဟာ ချီဟွာဟွာက ဒီကိုစီးလာတဲ့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ အရက်မူးပြီး ဆူဆူညူညူလုပ်တယ်လို့ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျန်ခဏီသည် တွေကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်၊ ချောက်ချားစေခဲ့တယ်၊ လေယာဉ်တို့က ဟာမိုဆီလို ရဲအဖွဲ့ကို ရေဒီယိုနဲ့ လှမ်းအကြောင်းကြားလို့ လေယာဉ်ဆိုက်ဆိုက်ချင်း မောင်မင်းကို ဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။ အဲဒါ အမှန်

၁၄၈

မာမီးယားနှင့်ပေါ်ပီပန်း

တွေပဲလား”

ဆောလ်သည် ဘာမှတွေး၍မရချေ။ တရားသူကြီးသည် သူ၏ ဘဝ မှန်ကိုသိပုံမရချေ။ ကာနယ်အော်တေဂါးသည် သက်ဆိုင်ရာ အထက်ပိုင်း အရာရှိကြီးတစ်ဦးနှင့် တိုင်ပင်စီစဉ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်မည်။ သူတို့ဖမ်းဆီး၍ အချုပ်ထံ ထည့်ခိုင်းလိုက်ခြင်းမှလွဲ၍ ဒေသခံရဲများ ဘာမှသိပုံမရ။ တကယ် တမ်းလည်း သူ၏အဖြစ်မှန်ကို လူအသိနည်းလေ ကောင်းလေပဲဖြစ်သည်။ သို့နှင့် သူက . . .

“စွဲချက်ထဲမှာ အဲဒီလိုပါခဲ့ရင် ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာမှ ကောင်းတောင်းမမှတ်မိတော့ပါဘူး”

တရားသူကြီးက . . .

“လေယာဉ်ပေါ်မှာ မူးပြီး ဆူညံတယ်ဆိုတာ အလွန်အန္တရာယ်ကြီး တာပဲ၊ ပြီးတော့ မောင်မင်းက ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်နေ တယ်၊ ဒီတော့ ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ ဥပဒေကိုလိုက်နာလေးစားဖို့လိုတယ် မောင်မင်း ရှေ့နေငှားဖို့မလား”

“မငှားတော့ပါဘူးခင်ဗျ၊ ခုလိုဖြစ်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်” တရားသူကြီးသည် မှင်မောင်းကြီးစွာဖြင့် . . .

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဧည့်သည်တိုးရစ်တစ်ယောက်ကို ထောင်မချလိုဘူး ဒီတော့ ပီဆိုဒါဂါးတစ်ထောင်ဒက်ချမယ်၊ မောင်မင်းပေးဆောင်မလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပေးဆောင်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

သူတို့တရားစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်မှုတစ်ခုလုံးမှာ စပိန်ဘာသာဖြင့် ဖြစ်ရာ ကား လာရောက်နားထောင်ကြသူအားလုံး နားလည်ကြ၏။ သူတို့သည် ယန်ကီ တိုးရစ်တစ်ယောက်က မဖွယ်မရာအပြုအမူကြောင့် ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ခြင်း ကို သဘောကျကျေနပ်နေကြ၏။

ထိုအချိန်၌ စာရေးနှင့် မက်ဒရစ်တို့သည် ဒဏ်ငွေပီဆိုတစ်ထောင်ကို ဒေါ်လာနှင့် ဘယ်လောက်ကျသည်ကိုတိတိတိတိကျတိ၍ ငြင်းခုံနေကြ၏။ နောက်ဆုံး သဘောတူညီမှုရသည်နှင့် ဆောလ်သည် ကျသင့်ငွေအပြင် ပီဆို နှစ်ဆယ်စီကို စာရေးနှစ်ယောက်အတွက် အပိုဆောင်း၍ စားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေး လိုက်၏။ စာရေးနှစ်ယောက်သည် ထိုကိစ္စကို ဘာမျှမသိသလို ဟန်မပျက်နေ ကြသော်လည်း လက်ဖဝါးများကမူ ပိုက်ဆံပေါ်သို့ ဖိတင်ထားကြ၏။

မက်ဒရစ်သည် ဦးခေါင်းကိုညွတ်၍ တရားသူကြီးအား အလေးပြုပြန်

တရားရုံးထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ နံဘေးမှ မျက်လုံးများသည် သူ့အား ဓနာလိုခြင်း ခြေခြင်း မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်ကျန်ရစ်ကြ၏။ သူကား ဒဏ်ငွေတစ်ထောင်တို့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပေးဆောင်၍ ထွက်သွားသော ယန်ကီ တိုးရစ်တစ်ယောက် ခြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

အပြင်ဘက်နေရောင်တွင် ဂျလစွကိုသည် နံရံကိုမို၍ စောင့်နေရာမှ မက်ဒရစ်လမ်းလျှောက်ထွက်လာသောအခါ မက်ဒရစ်နံဘေးသို့ လျှောက်လာခဲ့ ၏။

ဂျလစွကိုက ပကတိရိုးသားသောမျက်နှာနှင့် . . .

“ဒီမယ် . . . ခုလောလောဆယ် အချုပ်ထဲက ထွက်လာတဲ့ လူတစ် ယောက်ဆိုရင် ဘာလုပ်မယ်ထင်သလဲဟင်”

မက်ဒရစ်က . . .

“ကျုပ်အထင်တော့ အစားကောင်းကောင်း၊ အရက်ကောင်းကောင်း ရတဲ့နေရာကို သွားမယ်ထင်တာပဲ”

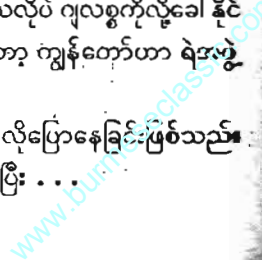
“ကျုပ်လည်း ဒီလိုတွေးမိတာပဲ မိတ်ဆွေရဲ့”

သူတို့နှစ်ဦးသားသည် စကားမပြောပဲ နှစ်ပြခန့် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ နောက် ဂျလစွကိုသည် ဆောလ်အား လမ်းကြားတစ်ခုမှတစ်ဆင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ဆိုင်ထဲမှာကား မှန်မှိုင်းနေပြီး အဝင်ပေါက်မှ အလင်းရောင် တစ်ခုသာ ရှိ၏။ လူနှစ်ယောက်သည် စားပွဲမှာထိုင်၍ ဒိုမီနီကစားရင်း ကာဖီ သောက်နေကြ၏။ သူတို့သည် လူဝင်လာသံကြား၍ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက် မှာ ဂျလစွကို ကို တွေ့သည်နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ဆောလ်ကိုမူ စူးစမ်း သလို ကြည့်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ချောင်ကျသော စားပွဲခုံတစ်ခုမှာ ထိုင်၍ ဘီယာ၊ ကြက်ဥကြော် အသားကင်နှင့် ပေါင်မုန့်များ မှာလိုက်ကြ၏။ ဘီယာများရောက် လာကြရာ အေးမြနေသည်နှင့် ဘာမျှစကားမပြောနိုင်မီ တစ်ယောက်နှစ်လုံးစီ သောက်ပစ်လိုက်ကြ၏။ ပြီးမှ ဂျလစွကိုက . . .

“ကျွန်တော့်ကို ဒီကလူတွေအားလုံး ခေါ်သလိုပဲ ဂျလစွကိုလို့ခေါ်နိုင် ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိထားစေချင်တာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ ရဲအဖွဲ့ ရဲ့ လက်ဖတင်နင် ကာလိုမင်ဒိုဇာဖြစ်ပါတယ်”

ဂျလစွကိုသည် ဤအကြိမ်၌မူ အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီးမှ သူသည် လက်နှစ်ဘက်ကိုဖြန့် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး . . .



“ကျုပ်လည်း ဒီမြေအောက်ကမ္ဘာမှာ အနေကြာလာလွန်းတော့ ကျုပ်ရဲ့ ဘဝမှန်ကိုတောင် မေ့ချင်ချင်ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျုပ် ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ် တော့ဘူး။ ဂျပလစွကိုဖြစ်နေပါပြီ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်ထင်ပါရဲ့။”

“အင်း . . . အဲဒီလိုပဲ ကာနယ်အော်တေဂါး တွေးမိတယ်ထင်ပါရဲ့။ သူက ကျုပ်ကို လူတစ်ယောက်က ဆက်သွယ်လိမ့်မယ်လို့ပဲပြောလိုက်တယ်။ ဘယ်စုံဘယ်နည်းတွေ့ရမယ်လို့ မပြောလိုက်ဘူးလေ . . .”

“အချုပ်ထောင်ကလည်း တခြားတွေ့စရာနေရာ တစ်ခုလို့ပါပဲ။ အသုံး တည့်တာပါပဲဗျာ။ အခုပဲကြည့် . . . ခင်ဗျားမှာ မိတ်ဆွေအတော်ရနေပြီ။ ပထမတန်းစားတွေထဲက မဟုတ်ပေမယ့် သူတို့ဟာ ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိသွားကြပြီ။ ခင်ဗျားအကြောင်း ကောင်းကောင်းပြောကြတော့မှာ သေချာ တယ်။ က . . . ခင်ဗျားရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ပြောပါအုံး။”

မက်ဒရစ်သည် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို အကျဉ်းချုပ်ရှင်းပြသည်။ သူသည် မစ်ချယ်ကို စိတ်ဝင်စားကြောင်း၊ မစ်ချယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဗီလာနိုတ နှင့်တကွရှိကာဂိုမာဖီးယားဂိုဏ်းကို ဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း ပြောပြ၏။

ဂျပလစွကိုခေါ် လက်ဖက်နှင့်မင်ဒိုလာသည် ဆောင်မက်ဒရစ်၏ စကားများကို တလေးတစားနားထောင်၏။ သူ၏မျက်လုံးများမှာ အသိပညာ၊ အကဲခတ် ဝေဖန်နိုင်ခြင်းသတ္တိများ ရှိနေပုံရ၏။ သူက . . .

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့လူဟာ ဒီကိုလာမယ်လို့ ယူဆတယ်ပေါ့ . . . ဟုတ်လား။”

“အဲဒီသဘောပါပဲ။ မက္ကဆီကိုမြို့တစ်မြို့မှာ သူ နေထိုင်တာကို ချက် ချင်း သတင်းပြန့်သွားမယ်လို့ ယူဆရတာပါပဲ။”

“ဒါဆို သူက ဘိန်းလုပ်ငန်းတည်ဆောက်တာကို ခင်ဗျားက စောင့် အကဲခတ်မယ် ဆိုပါတော့။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အစိုးရရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ပေါ့။”

ဂျပလစွကို၏ မျက်နှာသည် တည်သွားပြီး . . .

“ကျုပ်တို့နိုင်ငံဘက်မှာ ဒီလို ဘိန်းလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်အများကြီး ရှက်မိပါတယ်။ ဒီ ဘိန်းလုပ်ငန်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါး လုပ်ငန်းကို ဖျက်ဆီး တိုက်ဖျက်ဖို့အတွက် ရဲအရာရှိတွေ၊ အမှုထမ်းတွေ အသက်

များစွာ အဆုံးရှုံးခံပြီး ဆောင်ရွက်နေကြတာပဲဗျာ။ ဒါဝေမယ့် ခုထိတော့ စအောင်မြင်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မစ်ချယ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ခင်ဗျားအတွက် ဘယ်လို ဟန်ပြအလုပ်တစ်ခု လုပ်ပေးရ မှာလဲ။”

ဆောင်လဲသည် ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်ကို အရောင်းအဝယ်သမားတစ်ဦးလို့ သတင်းဖြန့်ထားပေးဗျာ။ ကျွန်တော်က ဒီဘက်ကပစ္စည်း (ဘိန်းဖြူ)ဝယ်ပြီး ဟိုဘက် ဂျပလီရက်စ်ကို ယူ သွားမယ်။ အဲဒီက တစ်ဆင့် တစ်ဆင့် နယ်ခြားကိုဖြတ်ပြီး အမေရိကန်ပြည်ဘက် တို့ ပို့ပေးတဲ့လူလို ပြောထားပေါ့။ သတင်းက ခဏချင်းပျံ့သွားမှာပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ သုံးလေးကြိမ်တစ်ကယ်ပဲ သယ်ပို့တဲ့အလုပ် လုပ်ရမှာပေါ့။ ခဏ ကြာရင် ကျုပ်ဟာ အဆက်အသွယ်ကောင်းရှိတဲ့ လူလို့ အားလုံးသိသွားကြမှာပဲ။ မစ်ချယ် လုပ်ငန်းစတင်လုပ်တဲ့အချိန်လောက်မှာ ကျုပ်နာမည်ကို သူ ကြားသွား မှာပေါ့ . . . တကယ်တော့ မစ်ချယ်ဟာ ငါးပေါက်စကလေးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီငါးကလေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ မျက်စိနောက်စရာဖြစ်လာရင် သူ့ကို ငါးကြီးတွေက လာပြီး ဟပ်ချင်ဟပ်လာနိုင်မယ် မဟုတ်လား။”

ဆောင်လဲသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ဆက်၍ . . .

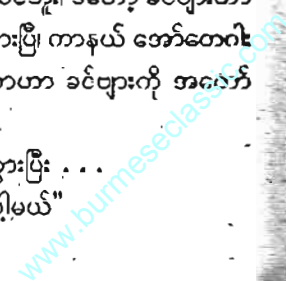
“သေတော့ မသေချာဘူးပေါ့ဗျာ။ သူ့ကို ဒုက္ခ ကောင်းကောင်းရောက် အောင် ကျုပ်တို့လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ရင် မစ်ချယ်ဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ အပေးအယူလုပ်လို့ ရကောင်းရနိုင်မယ်လေ။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့။ တစ်ဘက်က ရန်သူတွေက သူ့ကို အရင်လက်ဦးပြီး သတ်သွားနိုင်တဲ့ အဖြစ်မျိုးလည်း ရောက်နိုင်တာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့အလုပ်က သူ့ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကိုလည်း ကာကွယ်ပေးရအုံးမယ် လေ။ ပြီးတော့ သူ့ကို အမေရိကန်ကို ခေါ်သွားရအုံးမှာကိုး။”

လက်ဖက်နှင့် မင်ဒိုလာသည် စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိလိုက်၏။

“မက္ကဆီကို တပြည်လုံးမှာ ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို အစစ် အမှန်သိတဲ့ လူဆိုလို့ လေးယောက်ထက်ပိုရှိမယ်မထင်ဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ပဉ္စမမြောက် ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာကို သိတဲ့လူဖြစ်သွားပြီ။ ကာနယ် အော်တေဂါး ဟာ ခင်ဗျားကို ဒီလျှို့ဝှက်ချက် အသိပေးလိုက်တာဟာ ခင်ဗျားကို အခက် ယုံကြည်စိတ်ချလို့ နေမှာပဲ။”

ဆောင်လဲ၏မျက်နှာလည်း တည်ကြည်သွားပြီး . . .

“ကျုပ် သတိကြီးကြီးနဲ့ ထိန်းသိမ်းထားပါမယ်။”



မင်ဒိုလာသည် မျက်လွှာကို အောက်ချလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်ဟာ ဒီမူးယစ်ဆေးဝါးလုပ်ကိုင် ကုန်ကူးတဲ့သူတွေကို သိပ်ပြီး နန်းတီးရှာတယ်။ အဲဒီအမုန်းတရားကြောင့်လည်း ကျုပ်ရဲ့ဘဝ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ထောင် နေ့ သားသမီးတွေကို စွန့်ပြီး ဒီမြေအောက်လုပ်ငန်းထဲကို ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင် ခဲ့တာပါပဲ။ အခုဆိုရင် ဒီရွေးကြောင်ကြောင် ဂျလစွကိုဟာ မူးရင် သံကုန်ဟစ် သီချင်းဆိုမယ်။ သူ့အိတ်ထဲမှာ ငွေယားကလေး နည်းနည်းရှိရင် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ ဖို့လည်း ဝါသနာပါတယ်။ သူ့ဟာ တိုးရစ်တွေအတွက် လမ်းပြလုပ်ပေးတယ်။ မိန်းမ တွေ ဘယ်မှာရနိုင်တယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဆေးသမားကို ဆေးရှာပေးနိုင်တယ်။ သူ့ဟာ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့သူဖြစ်ပြီး မူးယစ်ဆေးဝါးလက်ကား ရောင်းဝယ်ရာ မှာလည်း စီစဉ်ပေးနိုင်တဲ့လူဖြစ်တယ်။ သူ့ဟာ လျှို့ဝှက်ပြီး စိုက်ထားတဲ့ ဘိန်းခင်း ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာကို မကြားဟန်ဆောင်နေနိုင်တယ်။ ဘိန်းဖြူချက်တဲ့ စက်ရုံရှိတယ်ဆိုတာကိုလည်း မကြားယောင် ဆောင်နိုင်တယ်။ အဲဒီဘိန်းခင်းအဖျက် အဆီးခံရပြီး အဲဒီ ဘိန်းဖြူချက်သမားတွေကို ဖမ်းမိခံသွားရပေမယ့် ဂျလစွကိုနဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်မှုရှိတယ်လို့ လူတွေက မထင်ကြဘူး။”

လက်ဖက်ခဲနှင့် မင်ဒိုလာသည် နည်းနည်းပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“ဂျလစွကိုဟာ မကြာခဏ အမူသေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့တွေကို ကျူးလွန်ပြီး အချုပ်ထဲမှာ တစ်လတန်သည်လောက် အမြဲရောက်လေ့ရှိတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တွေကလည်း သူ့ဟာ အသေးအဖွဲ့ဖြစ်မှုလောက်ပဲ ကျူးလွန်တတ်သူနဲ့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ တစ်ခါတလေတော့ အာဏာပိုင်တွေအတွက် အလံရှာ လုပ်ပေးတတ်သေးတယ်။ ဒီတော့ ဂျလစွကိုဟာ တစ်ဖက်အာဏာပိုင်တွေထဲ လည်း သည်းခံနိုင်လောက်တဲ့ လူဖြစ်ပြီး။ တစ်ဖက်ကျတော့လည်း ရယ်စော ချစ်ခင်နိုင်လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာပဲလေ။ သူ့ဟာ နေပူထဲမှာ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းပြီး အိပ်နိုင်တဲ့ မကြာခဏနီလူမျိုးတစ်ယောက်ပဲ ယုံပါတော့ . . . တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ဘဝမှန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ ဂျလစွကိုလို နေနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။”

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည်လည်း နားလည်သွား၏။ သူက . . .

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလည်း အဲဒီလို အမှုထမ်းရတဲ့ ရဲဘော်တွေရှိပါတယ်။ မင်ဒိုလာသည် တစ်စုံတစ်ရာတွေ့နေဟန်ဖြင့် . . .

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်မှ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က စဉ်းစားနေမိတာက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်က လုပ်နေ

ရတာလဲဆိုတာရယ်။ ကျုပ်က ဒီအလုပ်ကို ဘာကြောင့်များ ရွေးချယ်ခဲ့မိပါလိမ့် ဆိုတာရယ်ပါပဲ . . . ကဲပါလေ . . . ဒါတွေ ထားကြပါစို့ရဲ့။”

သူသည် စီးကရက်ကို တရွက်ဖွာလိုက်ပြီး မီးခိုးမျှင်ကလေးများ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“ကဲပါ . . . ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားကြရအောင်ပါ။ ခင်ဗျား ဘယ်မှာနေရင် ကောင်းမလဲ၊ ဘယ်လိုနေရင် ကောင်းမလဲ၊ ကျုပ်အကြံပေးရ ရင်တော့ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာနေမယ့်အစား အိမ်တစ်လုံးငှားနေဖို့ကောင်းမယ်။ အိမ်ငှားနေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားဟာ ဒီနေရာမှာ အတော်စွဲစွဲမြဲမြဲ နေမယ့်လူဆို တာကို သိသာမြင်သာ စေတာပေါ့။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ဆိုတော့ သီးသီး သန့်သန့်ရှိတယ်။ အဝင်အထွက် လုပ်ရတာလည်း လွတ်လပ်မှုပိုရှိတယ်လေ။ အဲဒီလို အိမ်မျိုးကို ကျုပ်ရအောင် ငှားပေးပါမယ်ဗျာ။ ခြောက် . . . ဒါထက် မစံချယ်ဟာ ခင်ဗျားကိုမြင်ရင် သိနိုင်သလား . . .”

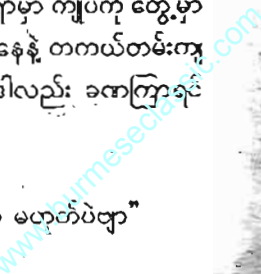
ဆောလ်က ခေါင်းခါ၍ . . .

“မသိနိုင်ဘူး . . .”

“ဒါဆို . . . သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ မစံချယ်ဟာ ဒီကိုလာတယ်ဆိုရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ အဆက်အသွယ် စိတ်ကူးမရှိပဲနဲ့တော့ လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်က သူ့ဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုရှာတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ကြံတယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ကြရုံပေါ့။ မစံချယ်ကိုယ်တိုင်လည်း သတိကြီးကြီးထားပြီး ထုပ်ရှားရမှာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ငန်းအတွက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ အမေ နဲ့တန်မှာလိုပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားနာမည်ကို သိသင့်သိထိုက်တဲ့လူတွေရဲ့နားကို ရောက်သွားအောင်၊ သွားအစဉ် သွားထိုက်တဲ့နေရာမှာ လှုပ်ရှားရုံပါပဲ။ ကျုပ်က သူတို့နာမည်တွေကို ပေးထားမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားဟာ ဆေးဝယ်လာတဲ့ လူ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကိုလည်း သိသင့်သိထိုက်တဲ့ လူတွေ နားကို ရောက် အောင် ကျုပ်ကပဲ လွှင့်ပေးလိုက်ပါမယ်။ အရေးနဲ့အမြန်ဆိုသလိုပဲ ခင်ဗျားကိုလာ ပြီး ဆက်သွယ်ကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနောက်ကွယ်တစ်နေရာမှာ ကျုပ်ကို တွေ့မှာ သေချာတယ်။ တွေ့ရင် မသိဟန်တွေဘာတွေ ဆောင်မနေနဲ့ တကယ်တမ်းကျ တော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ဟာ အချုပ်ဖော်တွေပဲဟာ။ အဲဒါလည်း ခဏကြာရင် သူတွေ သိသွားမှာပါ။”

မင်ဒိုလာက ပြုံးလိုက်ပြီး ဆက်၍ . . .

“ခင်ဗျားဟာလည်း သာမညောင်ည ပုဂ္ဂိုလ်မှ မဟုတ်ပဲဗျာ”



ဆောင်သည် လက်ဖက်နှင့်ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း အမှန်အကန်များ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေးမိ၏။ သို့သော် အလုပ်တိုင်း အချိန်တော့ သူရမည်ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ သို့သော် ဤကိစ္စကား အလောတကြီးလုပ်၍ မရကြောင်း ဆောင်သိ၏။ နည်းနည်းလောသည်နှင့် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားမည်ပင်။ ဘိန်းဖြူတစ်ကီလိုဝယ်သည်ဆိုသည်မှာ ကာဖီဖုန်တစ်ပေါင် ဝယ်သလိုတော့ မဖြစ်နိုင်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် မစ်ချယ်သည် လုပ်ငန်းစရဦးမည် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူ့လုပ်ငန်းအတွက် လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့၊ မက်ဒရစ်မြို့၊ အလက်ပါဆိုမြို့စသည်တို့နှင့် ဆက်သွယ်ရဦးမည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ဆက်သွယ်ရာ၌ ဆောင်သည် စာတိုက်လုပ်ငန်း၊ တယ်လီဖုန်းကိုလည်းကောင်း၊ ကြေးနန်းကိုလည်းကောင်း သူ မယုံကြည်ပေ။ ဤအကြောင်းကိုလည်း မင်ဒိုဇာကို ပြောပြရသေး၏။

မင်ဒိုဇာက . . .

“ကျုပ်တို့ အစိုးရရဲ့ ဆက်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ခင်ဗျား အသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ ကာနယ် အော်တေဂါးကလည်း စီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ပေါက် ကြားမှုမရှိစေရပါဘူး။ ခင်ဗျားဘက်က ပူပန်မယ်ဆိုရင်လည်း တကယ်တော့ ပူပန်ထိုက်ပါတယ်လေ”

မင်ဒိုဇာသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“အခုလောလောလတ်လတ်တော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ လမ်းပြပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား အိမ်ရှာမရခင်တော့ ဟိုတယ်မှာတည်းခိုပေါ့။ ဒီနေ့ညတော့ တိုးရစ်တစ်ဦးနဲ့ လမ်းပြတစ်ယောက်တို့ လုပ်နေကျအတိုင်း သောက်ကြမယ်။ စားကြမယ်။ ဆိုင်တွေလျှောက်သွားမယ်။ ပြီးတော့ ဟာမိုဆီလိုရဲ့ အကောင်းဆုံးကို သွားမယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ သွားသမျှ လုပ်သမျှဟာ အကြောင်းရှိလို့ချည်းပဲလို့ ယူဆပါဗျာ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ လိုက်ဘက်ညီတဲ့ လူနှစ်ယောက် ဖြစ်မှာမို့ ခင်ဗျားနဲ့တွဲပြီးလုပ်ရမှာကို ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်စိတ်ချနေသလို ခံစားရပါတယ်ဗျာ။ တကယ်ပါပဲ . . .”

ဟာပေးမစ်ချယ်သည် ထိုင်ခုံနောက်မှီကိုမှီရင်း လေယာဉ်ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ကြည့်နေမိ၏။ သူ့အား ချီဟွာဟွာမြို့ အာဏာပိုင်များက အာဂွီးလား လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ မှားယွင်းမေးမြန်းမိခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ပြောဆိုတောင်းပန်၍ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်နှင့် လေယာဉ်ဖြင့် ခရီးနှင့်ခွဲခြင်းဖြစ်သည်။

လေယာဉ်သည် တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းလာပြီဖြစ်၏။ ဟာမိုဆီလိုသို့ ဆိုက်တော့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုင်ခုံခါးပတ် ပတ်ရင်း ဟာမိုဆီလို အကောင်းဆုံးဟိုတယ်မှာ နာမည်လိမ်တစ်ခုနှင့် တည်းခိုလိုက်မည်ဟု တွေးလိုက်မိ၏။ ချက်ချင်းပင် မဖြစ်သေးကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ သူ့၏ ခြောက်လနေထိုင်ခွင့် တိုးရစ်ခရီးသည်လက်မှတ်တွင် သူ၏နာမည်မှာ အမည်ရင်းအတိုင်း ဟာပေးမစ်ချယ်ဖြစ်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာသေးသေးငယ်ငယ်ကပ်ခဲ့ ပေါ်ပေါက်လာပါက သူသည် ထိုတိုးရစ်ကတ်ပြားကို ထုတ်ပြဖို့ လိုအပ်ကောင်း လိုအပ်လာမည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကြုံကြိုက်လာပါက အမည်လိမ်နှင့်နေထိုင်ခြင်းသည်ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင်၏။ သူသည် ပြဿနာမရှိ ပြဿနာရှာ၍ မဖြစ်သေး။ သူသည် ခပ်ကုပ်ကုပ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေပြီး ဟိုတစ်ခါတုန်းက ရိုကော့မာဖီးယားဂိုဏ်း သို့ ဘိန်းဖြူပေးသွင်းခဲ့သည့် ဘာတုဆိုသူကို ရှာဖွေဆက်သွယ်ရမည် ဖြစ်ပေသည်။

လေယာဉ်ကွင်းတွင် သူသည် ပါလာသောအိတ်များကို ရွေးပြီးသည်နှင့် စတင်စုံတပြာနှင့် လူတစ်ဦးသည် ပြုံး၍ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်သည်။ ထိုသူက သူသည် လမ်းပြတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဟာမိုဆီလိုတွင် အပ်ကျသည်မှအစ သိကြောင်း လိုရာခရီးကိုလည်း ပို့နိုင်ကြောင်းပြော၏။ သူ့နာမည်ကား ဂျလစွကိုဟုဆိုသည်။ မစ်ချယ်က သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ထိုသူအား ယူခိုင်းစေရင်း . . .

“ဒီမှာက ခင်ဗျား ဘာများကြည့်စရာရှိလို့လဲဗျ”

“ဒါတော့ ခင်ဗျား . . . လူကြီးမင်း ဘာကြည့်ချင်သလဲ ဆိုတဲ့အပေါ်မှာ တည်ပါတယ်”

ထိုလူက ခပ်သောသောရယ်၍ မျက်လုံးတစ်ဘက် ဆတ်ကနဲ မှိတ်ပြလိုက်၏။ ထိုအပြုံးတွင် အဓိပ္ပာယ်အားလုံး ပါသွား၏။ ထိုလူက . . .

“လူကြီးမင်းလိုချင်တာမှန်သမျှ ဂျလစွကိုက ရအောင်ရှာပေးနိုင်တယ်လို့ မှတ်ထားပါ”

မစ်ချယ်က . . .

“နောက်သုံးလေးရက်ကြာတော့ စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့လေ။ ခုတော့ နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်း သွားတတ်လာတတ်ပါရစေအုံး”

ဂျလစွကိုသည် အပေါက်ဝမှထွက်၍ အငှားကားရှိရာသို့ သွားရင်း . . .

“ကျွန်တော့်ကို အရာရာမှာစိတ်ချပါ။ ဒီမြို့မှာ ကျွန်လော့ကိုသိပါတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း အရာရာကိုသိပါတယ်၊ ဟိုတယ်မန်နေဂျာကလည်း ကျွန်တော် ရိုးသားစိတ်ချရကြောင်း အာမခံပါလိမ့်မယ်”

သူသည် မစ်ချယ်နှင့်အတူ တက္ကစီရိုရာသို့ လိုက်လာပြီး ကားမောင်းသမားကို ညွှန်ကြား၏။

မစ်ချယ်က ဂျပလစွကို၏ အင်္ဂလိပ်စကား ချောမောစွာပြောနိုင်ပုံကို အံ့အားသင့်ရင်း . . .

“မင်း အင်္ဂလိပ်စကားပြောတာ ကောင်းလှချည်လား”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဂျူဝါရက်စ်မြို့ကျောင်းမှာ နေခဲ့တာကိုခင်ဗျ။ လမ်းပြလုပ်တော့လည်း အမြဲပြောနေရတာကိုး”

သူတို့နှစ်ဦး ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားသည် ထွက်လာခဲ့၏။ မစ်ချယ်သည် ကားပြတင်းပေါက်မှ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပဲ ငေးမောကြည့်ရှုရင်း လိုက်ပါခဲ့၏။ ထိုစဉ် ခေါင်းထဲသို့ သံသယအတွေးတစ်ခုသည် ပြေးဝင်လာ၏။ ကြောက်စိတ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့စိမ့်ဝင်လာ၏။ လေဆိပ်တွင် သည်လူသည် သူနှင့်မတော်တဆတွေ့ဆုံသည်မှ ဟုတ်ပါလေစ။ သူသည် ဟာဗေးမစ်ချယ်ဆိုသူကိုများ လာစောင့်နေရော့သလား။ ဤမျက်နှာချို၍ သဘောကောင်းပုံရသော လူ၏ သွင်ပြင်သည် နောက်ကွယ်မှ ရက်စက်မည့်ပုံကို ဖုံးကွယ်ထားလေသည်များလား။ သူလည်ပင်းထဲမှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီးဖြစ်လာပြီး အသက်ရှူကျပ်လာ၏။ သူသည် လျင်မြန်စွာ ဂျပလစွကိုဆိုသူအား ကြည့်လိုက်၏။ ဂျပလစွကို၏ မျက်နှာတွင် ချိုသာသောအပြုံးနှင့် ပိုက်ဆံရလိုခြင်းသဘောလောက်မှအပ ဘာမှမတွေ့ရ။ မစ်ချယ်သည် ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသောအတွေးကို ခါယမ်းထုတ်ပစ်လိုက်၏။ မည်သူမျှ သူသည် ချီဟွာဟွာမှ ဟာနိုဆီလိုသို့ လေယာဉ်ခန့်ဖြင့်လာမည်ကို ကြိုတင်သိရောအကြောင်းမရှိ။ မည်သူမျှမကြာဆိုက်သို့ သူ့ရောက်နေသည်ကိုပင် တိတိကျကျ သိနိုင်သူမရှိ။ သည်ငန်အကြောင်း ရေရေရာရာ မသိမချင်း နှစ်ယောက်တည်းနေ၍ မဖြစ်သေး။ သူက . . .

“မင်း လေဆိပ်ကို အမြဲလာစောင့်တာပဲလား”

“လေယာဉ်က နှစ်ရက်မှတစ်စင်းပဲ ဆိုက်တယ်ခင်ဗျ။ ဆိုက်တိုင်းတော့ အလုပ်ပေးမယ့်တိုးရစ်တွေပါမလားလို့ လာနေကျပါပဲ၊ ဒါထက် လူကြီးမင်းကော အရင်က ဟာနိုဆီလိုကို ရောက်ဖူးပါသလား”

“မရောက်ဖူးပါဘူး၊ ဒါ ပထမဆုံးအခေါက်ပါပဲ”

ဂျပလစွကိုသည် သူ၏ကျွမ်းကျင်မှုကိုပြသောအားဖြင့် ဟာနိုဆီလို၏

ရာသီဥတုအခြေအနေများကို ရှင်းပြနေ၏။ မစ်ချယ်အား . . .

“ကျုပ်က အေးအေးဆေးဆေး နားဖို့လာတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ဒီမြို့ဟာ အအေးချမ်းဆုံးပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဟိုတယ်မှာ နားနားနေနေနိုင်ပါတယ်၊ အစားအသောက်လည်းကောင်းပါတယ်၊ တစ်ခုခုခိုင်းစရာ ချိရင်တော့ စာရေးသာမေးလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်ရှိပါတယ်”

မစ်ချယ်သည် နည်းနည်းရဲတင်းလာပြီး ပြန်၍ သွေးတိုးစမ်းသော အနေနှင့် . . .

“ဒီမြို့မှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်ပြောတာပဲ၊ နေပါအုံး . . . သူ့နာမည်က ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ဘာဒစ် . . . အဲ ဘာတု၊ ဂျူဝန် ဘာတုတဲ့”

“ဘာတု ဟုတ်လား”

ဂျပလစွကိုသည် အတန်ကြာကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

“အဲ . . . ဆာနိုရာနားမှာ ရွာတစ်ရွာနာမည်တော့ ဘာတုလို့ရှိတာပဲ”

“ကျုပ်သိချင်တာက လူနာမည်ဘာတုဗျ၊ ထားပါလေ၊ အရေးသိပ်မကြီးပါဘူး”

“ဘာတုနော် . . . ကျွန်တော်လည်း ကြားဖူးသလိုလိုပဲ၊ စုံစမ်းကြည့်လိုက်ပါအုံးမယ်”

“သိပ်အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ သူဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် . . . ခုလို တနယ်တကျေးမှာတော့ မိတ်ဆွေရဲ့ မိတ်ဆွေဟာလည်း တွေ့ဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့ . . .”

“အင်းလေ . . . ဒါဆို နည်းနည်းပါးပါး မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ပေါ့”

ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် ဟိုတယ်မှာ စာရင်းသွင်းတည်းခိုလိုက်၏။ ဂျပလစွကိုက နံဘေးမှ လိုအပ်သည်များကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေ၏။ ပြီးမှ မစ်ချယ်အား . . .

“ကျွန်တော့်ကို လိုရင်ပြောပါခင်ဗျ၊ ဒီဟိုတယ်စာရေးခန်းမှာ မေးလိုက်ရင် ရပါတယ်”

ပြီးနောက် သူသည် စပိန်ဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။



တန်ရေပြင်ပေါ်သို့ လေပြည်လေညင်းကလေးတစ်ချက်တွေ့လိုက်သလို အပေါ်
ယံမှ မသိသာပဲ လှိုင်းငယ်ကလေးများ ကျယ်ပြန့်ရိုက်ခတ်သွားသလို သတင်း
စကားစများသည် ပျံ့နှံ့၍ သွားလေ၏။

ဂ္ဂူဝမ်ဘာတုသည် သတင်းစကားကို ကြားသိလိုက်ရပြီး ထိုသတင်း
စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို စဉ်းစားအဖြေရှာနေမိ၏။ ဘာတုသည် စဉ်းလဲ
ကောက်ကုတ်မှုအရာ၌ ထိပ်တန်းမှ ပါသူဖြစ်သည်။ ဘာတု၏ အသားအရေမှာ
ဆီလိမ်းထားသလိုအမြဲတောက်ပြောင်နေပြီး သူ၏ဗိုက်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏
ကိုယ်ကိုယ်ဝန်ပမာ ဓူထွက် ဝ၊ဖီးလျက်ရှိပေသည်။ သူသည် ချောမောလှပ
သော အင်ဒီးယန်းမကလေး၏ စောင့်စားပြုစုမှုကို ခံယူလျက်ရှိ၏။ ဘာတုက
မိန်းကလေးအား . . .



“သွား . . . ဘီယာယူချေစမ်း”

ဘာတုအနေနှင့် အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယူခိုင်း၍ ရ
သည်။ သို့သော် သူသည် ဤမိန်းကလေးကိုသာ ခိုင်းလိုကြောင်းမိန်းကလေး
လည်းသိ၏။ မိန်းကလေး ဘီယာယူပြီး ပြန်လာပေးသည်။

ဘာတုသည် ဘီယာကို ပုလင်းလိုက် မော့လိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“ဒီ မစ်ချယ်ဆိုတဲ့လူဟာ ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်သတဲ့၊ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို
မသိဘူး၊ သူက ဘာလုပ်ချင်လို့များပါလိမ့်”

ဘာတုသည် စပိန်လိုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးသည်
စပိန်စကားသာ တတ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို လုံးဝမတတ်။ မိန်းကလေး
က . . .

“သူ့ကို ကိုယ်တိုင်သွားတွေ့ပြီး မေးပါလား”

ဘာတုသည် မော့ကြည့်လိုက်၏။ အကြောင်းမှာ သူသည် မိန်းကလေးကို ပြောလိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူ့ဘာသာပြောနေခြင်း အသံထွက်ပြောစီခြင်းသာဖြစ်၏။ မိန်းကလေး၏ အဖြေကို မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။ ဘာတုက . . .

“ဒီနားလာစမ်း”

မိန်းကလေးသည် လိမ္မာသော ခွေးကလေးတစ်ကောင်လို အနားသို့ တိုးလာ၏။ ဘာတုက မိန်းကလေး၏ လက်မောင်းသားကို ပွတ်သပ်ရင်း . . .

“ကျုပ် သွားလေရာရာမှာ တစ်ယောက်ယောက်က ကျုပ်နားထဲ ရောက်အောင် မစ်ချယ်က တွေ့ချင်ကြောင်း သတင်းစကားပို့နေတာပဲ။ မစ်ချယ်ဟာ မိုနစ်ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုတယ် . . . ကျုပ်ကို တွေ့ချင်ကြောင်း သိရတယ်။ ဘာကိစ္စလဲ၊ ကျုပ်ဟာ လူစိမ်းတွေနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် အမေရိကန်တွေနဲ့ မပြောချင်ဘူး . . . အမေရိကန် လူဆိုးကောင်တွေဟာ မက္ကဆီကန်လူဆိုးတွေထက်တောင် အများကြီးဆိုးသေးတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

မိန်းကလေးက ပခုံးတွန့်၍ . . .

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“ငါကပြောလို့ အခုသိပြီပေါ့”

ဘာတုသည် ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ပြောလိုက်၏။ ပြီးမှဆက်၍ . . .

“ဒီမယ် . . . အမေရိကန်တွေ ကျုပ်ကို ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်း။ ကျုပ်ဟာ မက္ကဆီကိုပြည်မှာ အချမ်းသာဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ဖို့ပဲ။ အဲဒီမှာ အမေရိကန်လူဆိုးတွေက သူတို့ ကိုယ်ကိုးအတွက် တစ်ခုပဲကြည့်ပြီးတော့ ကျုပ်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် ဖန်တီးခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ် ဘိန်းဖြူ ဘယ်မှာမှ ရောင်းလို့မရတော့ဘူး။ ကျုပ်ရှာလို့ရသမျှ ဘိန်းဖြူတိုင်းဟာ အဖျက်ဆီးခံရရင်ခံရ၊ မခံရရင် အခိုးခံရတော့တာပါပဲ။ ကျုပ်ဆီက နည်းနည်းပါးဝယ်တဲ့ လူတွေကျပြန်တော့လည်း နယ်စပ်မှာ မိတာချည်းပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာရယ်၊ ဘိန်းဖြူ ဘယ်လောက်ပါတယ်၊ နယ်စပ်ဘယ်နေရာက ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန်ဖြတ်မယ်ဆိုတာကို အာဏာပိုင်တွေဆီမှာ သတင်းကရောက်နေပြီးဖြစ်နေတာကိုး။ နောက်ဆုံးကျတော့ လူတိုင်း ကျုပ်ကို ကြောက်သွားကြတယ်လေ။ ဘယ်သူမှ ဂျှပ်စ်ဘာတုနဲ့ အလုပ်မလုပ်ရဲကြတော့ဘူး။ အန္တရာယ်များတယ်ပေါ့။ ခုတော့ ကျုပ်က ငုတ်တုတ်ဘာပဲ ခေါင်းထဲမှာ အသံလောက်ပဲ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေရှိရှိ အသုံးချလို့မရတဲ့ ဘဝရောက်နေတာပေါ့။ ဒီ မစ်ချယ်ဆိုတဲ့ လူအကြောင်း ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး



သိရပါလိမ့်မလဲ”

ဘာတုသည် မိန်းကလေးကို ပြောခြင်းထက် သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေခြင်း မကျေမနပ်ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ့အမူအရာမှာ ကလေးဆိုးကြီးနှင့် တူလှ၏။ မိန်းကလေးက . . .

“ရှင် သူ့ကို သွားတွေ စုံစမ်းရင် အန္တရာယ်ရှိနိုင်သလား”

ဘာတုက . . .

“သူက ကျုပ်ကို သေနတ်နဲ့ထောက်ပြီး ခလုတ်ဖြုတ်ရင်တော့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာပေါ့”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရမှာလဲ”

ရိုးရှင်းလှသော ထိုမေးခွန်းသည် ဘာတုအား နဒါသပြင်းစွာ ထွက်စေ၏။ သူသည် မိန်းကလေးအား ကြမ်းတမ်းစွာ တွန်းပစ်လိုက်၏။ မိန်းကလေးသည် ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် လဲကျမတတ်ဖြစ်သွား၏။

“ငါ သူ့ကို သွားမတွေ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ဒီလာခိုင်းပြီး တွေ့မယ်။ ဒါမှ သူ့ကို မကြိုက်တာရှိရင် ငါ ဖြေရှင်းလို့ရမယ် . . .”

သူသည် အသံမြှင့်၍ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးအား ခေါ်လိုက်၏။ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးသည် ရိုသေစွာ ရောက်လာ၏။ သူက စာရွက်တစ်ရွက်ယူ၍ ဟာဗေးမစ်ချယ်၏ အမည်ကို ရေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

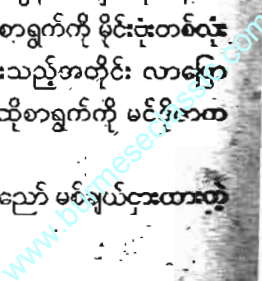
“မင်းအစ်ကို ကို ပြောလိုက်၊ သူ့ကို မိုနစ်ဟိုတယ်ကို သွားခိုင်း။ အဲဒီမှာ ဟာဗေးမစ်ချယ်ဆိုတဲ့လူ တည်းခိုနေတယ်။ အဲဒီလူကို လျှပ်ဘာတုက ဒီအိမ်မှာ ညနေခုနစ်နာရီကို တွေ့မယ်လို့ ပြောလိုက်၊ သူက စပိန်စကားမတတ်ဘူးဆိုရင် မန်နေဂျာက တဆင့်ပြောခိုင်း။ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုသွားတော့”

လက်ဖတင်နှင့်မင်ဒီဇာသည် မိုနစ်ဟိုတယ် စာရေးစားပွဲခန်းမှာ ရပ်နေ၏။ ဘာတုလွတ်လိုက်သော ကောင်လေးသည် လက်ထဲမှ စာရွက်ကို မိုင်းငံ့တစ်လုံးကိုင်လာသလို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဘာတုပြောခိုင်းသည့်အတိုင်း လာပြောသောအခါ ဟိုတယ်စာရေးက ဘာမှမပြောနိုင်မိပင် ထိုစာရွက်ကို မင်ဒီဇာက လူလိုက်၏။ သူက ဟိုတယ်စာရေးအား . . .

“ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျုပ်ဟာ ဆီညော် မင်ချယ်ငှားထားတဲ့



လမ်းပြပဲ၊ ဒီတော့ ချာတိတ်ကို ကျုပ်ပဲ သူ့ဆီခေါ်သွားမယ်”
စာခန်းသည် ဘာမှ မထူးခြားပဲ သတင်းစာကို ပြန်ဖတ်နေလိုက်၏။
မစ်ချယ်၏ အခန်းဝသို့ရောက်သောအခါ မင်ဒိုဇာက တံခါးခေါက်
လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ . . .”

မစ်ချယ်၏ဗေးခွန်းသည် အမြန်ဆုံးအခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။

“ဂျလစွကိုပါ ဆီညော်၊ ခင်ဗျားအတွက် စာပို့လူငယ်တစ်ဦးလာ
လို့ . . .”

သော့ဖွင့်သံကြားရပြီးနောက် တံခါးကို သံကြိုးနှင့်တည်း၍ နည်း
နည်းဖွင့်ကာ မစ်ချယ်အထဲမှ ချောင်းကြည့်၏။ ဂျလစွကိုမှန်း သေချာမှ သံကြိုး
ကို ဖြုတ်၍ တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ဂျလစွကိုသည် သူ၏လုပ်ရပ် အောင်မြင်မှုအတွက် ကျေနပ်အားရစွာ
ပြုံးရင်း . . .

“ကျွန်တော်ရဲ့လုပ်ရပ် အောင်မြင်တာထင်ရှားပါပြီ၊ လူကြီးမင်း မိတ်
ဆွေရဲ့မိတ်ဆွေ ဘာတုကို ဆက်သွယ်ရရှိခဲ့ပါပြီ၊ သူက လွတ်လိုက်ပါတယ်၊
ဘာတုက လူကြီးမင်းကို ခုနစ်နာရီမှာ တွေ့မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဂျလစွကိုသည် ဘာတုလွတ်လိုက်သော ကောင်ကလေးအား စပိန်
ဘာသာဖြင့် လျှင်မြန်စွာ မေးမြန်းလိုက်၏။ အမေးရသောအခါ သူက . . .

“သူက ဆီညော်ဘာတုရဲ့ လိပ်စာကို ပေးခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် လမ်းပြပို့ပေးပါမယ်၊ ခရီးက မဝေးလှပါဘူး”

မစ်ချယ်၏ရင်သည် အေးသွား၏။ ပြီးခဲ့သော သုံးရက်အတွင်းက
သူ့စိတ်များသည် ပူပင်နေခဲ့ရပေသည်။ ဘာတုနှင့် ဆက်သွယ်၍ မရခဲ့ပါက
သူသည် ဘယ်လိုမှ လှုပ်ရှား၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။ လမ်းပြ ဂျလစွကိုသည်
ယုံကြည်ထိုက်သူ ဖြစ်လောက်သည်။ သူ့အား ပို၍ယုံစားဖို့ ကောင်းမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လောလောလတ်လတ် အရေးကြီးသောကိစ္စမှာ သူနှင့်ဘာတု
တွေ့ဆုံရေးပင်ဖြစ်လေသည်။ တွေ့ဆုံမှုသည် လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး၏ အစဖြစ်
ပေမည်။

သူက . . .

“ဂျလစွကို၊ သူ့ကို ပီဆိုတစ်ပြားလောက် ပေးလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့
ကုန်ကျစရိတ်စာရင်းထဲ ထည့်ထားပါ”

“ပေးပြီးပါပြီ ဆီညော်၊ ကျွန်တော် ခုနစ်နာရီမထိုးခင် ဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ
တိုတယ်ခန့်ခန်းက စောင့်နေပါမယ်”

ဣဝမ်ဘာတု၏ ပါးစုနံ့များသည် တွဲကျနေ၏။ သို့သော် သူသည် စူးရှသော
အကြည့်ဖြင့် ဟာပေးမစ်ချယ်ကို ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါတွေ့အားလုံးဟာ လှည့်စားမှုတွေ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဘာတု၏ အင်္ဂလိပ်စကားပြောပုံမှာ လေးပင်လှပေသည်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာဖြစ်လို့ လှည့်စားရမှာလဲ”

မစ်ချယ်သည် ချွေးပြန်နေ၏။ သူသည် မယုံကြည်တတ်သော ခေါင်း
မာတတ်သူတစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နာရီဝက်ခန့်
သူပြောသမျှ စကားတိုင်းသည် ဤလူ၏ ယုံကြည်မှုကို မရခဲ့။ သူ့အနေနှင့်
ဤလူ၏ယုံကြည်မှုရဖို့လိုသည်။ သူက . . .

“ကျုပ် အကုန်လုံးပြောပြီးပါပြီ”

ဘာတု ခေါင်းမာဆဲဖြစ်သည်။

“ဘာပဲပြောပြော ခင်ဗျားဟာ သူတို့ထဲက လူတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တာ
ပဲ၊ ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဒီကောင်တွေက ကျုပ်ကို ဖွတ်ကျောပြာစုဖြစ်
အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့လူတွေ၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားဟာ ရဲလဲဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ကျုပ်
ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ၊ ကျုပ်ကို သက်သေပြပါ”

မစ်ချယ်သည် ကိုယ်ကိုညွတ်၍ . . .

“ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ထဲကလူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ၊
ကျုပ်ဟာ အရင်တုန်းက မာဖီးယားဂိုဏ်းရဲ့စာရင်းကိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ငွေပေးငွေ
ထူ ချက်တွေကို ရေးပေးရတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား
ရဲ့နာမည်ကို သိခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားနေတဲ့ နေရာကို သိခဲ့တာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ
မာဖီးယားဂိုဏ်းက အဆက်အသွယ် မဖြစ်ခင်အထိ သူတို့ဆီကို ဘိန်းဖြူသွင်းနေ
တဲ့လူဆိုတာ သိခဲ့တာပေါ့၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားကို လိမ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ
မရှိပါဘူး”

တုန်ယင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေပုံကြည့်
၍ မစ်ချယ်၏စကားများကို ယုံကြည်ချင်ချင်ဖြစ်လာ၏။ မစ်ချယ်သည် ကြောင်
တစ်ကောင် ဖြစ်ချင်နေသော ကြက်ဖြစ်ကြောင်း သိသာလွန်းလှ၏။ သူသည်
တစ်စုံတစ်ရာကို လုပ်ကိုင်ခဲ့၍ ကြောက်ရွံ့နေပုံရသည်မှာလည်း မြင်သာလှ၏။

ဘာတုက မျော့သွေးစမ်းရင်း . . .

“ခင်ဗျားပြောသလို လုပ်ဖို့က အရင်းအနှီးလိုတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ဓာတ်ခွဲခန်းတစ်ခု ဆောက်ရမယ်၊ ဓာတ်ခွဲမှူးတစ်ယောက် ရှာရမယ်၊ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကိရိယာတွေဝယ်ရမယ်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း အဲဒီ ကိစ္စကို သိပ်ကျွမ်းကျင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ဘိန်းဖြူဖြစ်လာမှ ကျွမ်းတာ”

“ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံအလုံအလောက်ရှိပါတယ်၊ ခင်ဗျားက လုပ်ကိုင် တတ်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ဆက်သွယ်ရမယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီက ဝယ်ရမယ်ဆိုတာ သိ တယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အတူအညီပေးနိုင် ကြပါတယ်၊ ပူးပေါင်းလို့ ရနိုင်ပါတယ်”

“ဒီလုပ်ငန်းဟာ အန္တရာယ်များတယ်နော်၊ လူသတ်ပွဲတွေ ဖြစ်လာမှာ ပဲ၊ ကျုပ်တို့ကို လက်ထောက်ချခံရသလို ကျုပ်တို့ကလည်း သူတို့ကို လက်ထောက် ပြန်ချရမှာပဲ၊ သူတို့ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွေကို ပိတ်ပစ်ဖို့လိုတယ်လေ၊ လိုအပ်လို့ သတ်ရတာတွေလည်း ရှိလာမယ်၊ လူသတ်သမားတွေကိုတော့ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က သိပ်ဈေးကြီးတာပဲ၊ ဘယ်လောက်စွန့်စားရမယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားသိထားဖို့လိုတယ်”

မစ်ချယ်သည် ဤလူ၏ယုံကြည်ပေးပေါင်းမှုကို မရမနေ လိုအပ်နေရာ သူက . . .

“ကျုပ် အဲဒါတွေကို စဉ်းစားထားပြီးသားပါ၊ ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စ အားလုံး ကျုပ်တာဝန်ထားပါ၊ ငွေတွေထပ်ရအောင်ပဲ ကျုပ်တို့လိုတာပါ၊ ကျုပ် တို့နှစ်ယောက်စလုံး သူကြွယ်ကြီးတွေဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ ကျုပ်လိုတာပါ၊ ကျုပ်တို့ ပူးပေါင်းရင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဘက်က လော့ဘ်စိန်ဂျယ်၊ ဖယ်လ်ပါဆို ဘရောင်းစ်ဗဲလီ၊ တီဂျူဝါနာမြို့တွေက ဝယ်မယ့်လူတွေကိုလည်း သိတယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ၊ ကျုပ်က မှတ်တမ်းကိုင်ရတဲ့ လူပါလို့၊ ကျုပ်တို့က အသင့်မြတ်ဆုံးဈေးနှုန်းပေးပြီး တစ်ဖက်ကလူတွေရဲ့ ဈေးကွက်ကို ပိတ်ပစ်လို့ ရနိုင်ပါတယ်”

ဘာတုသည် စဉ်းစား၏။ သည်ငန်ပြောသည့် စကားတိုင်းအလေး သုံးဆယ်တွေပါနေ၏။ သူသည် ကြောက်နေသည်ကား ထင်ရှား၏။ သူ့ပြော သမျှသည် ဆင်ကန်းတောတိုးတွေ ဖြစ်နေ၏။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ဘာတုသည် ခေါင်းထောင် ထလိုက်ပြီး . . .

“ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဟင်၊ ခင်ဗျား အခုလောက် အလော

တကြီးဖြစ်နေရအောင်”

မစ်ချယ်သည် တုံ့ကန့် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ဘာတုက ဆက်၍ . . .

“ကျုပ်ဟာ ကြောက်တာတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ခင်ဗျား ရင်ထဲမှာ တုန်လှုပ်နေတာကို မြင်တာပေါ့၊ ခင်ဗျား ချွေးပြန်နေတယ်၊ ဆင်ကန်း တောတိုးလုပ်ချင်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အလုပ်အတူမလုပ်ခင် ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်”

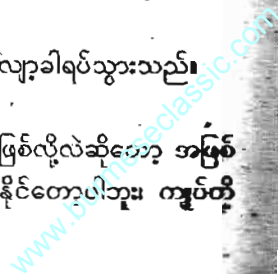
မစ်ချယ်သည် အဆုံးအဖြတ်ခန်းသို့ ရောက်လာကြောင်းသိ၏။ ယခု သူပြောရမည့်စကားသည် သူတို့နှစ်ဦးလုပ်ဆောင်ဖြစ်၊ မလုပ်ဆောင်ဖြစ်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးပြီးသားဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး ကြံရာမရတော့သဖြင့် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သမျှအကြောင်း၊ သူ လုပ်ခဲ့ပုံ၊ သူငွေများ ဘယ်လိုရခဲ့ ပုံနှင့် ငွေများကို ချီဟွာဟွာဘဏ်မှာ ထားပုံတို့ကို ပြောလိုက်လေ၏။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မျက်မှောင်ကြုတ်ထားသော ဘာတုမျက်နှာ သည် ပြေလျော့သွားလေ၏။ သူ၏ ဗိုက်ခေါက်ထူကြီးသည် အထဲမှ တလိပ်လိပ် လာ၏။ ထို့နောက် တစ်ကိုယ်လုံးခါ၍ ရယ်မောလိုက်လေ၏။ သည် ဘာမဟုတ် သည့်ငန်က မာဖီးယားဂိုဏ်းချုပ်ထံမှ ငွေ နှစ်သိန်းခွဲဘူးပြီး လွတ်အောင်ပြေးနိုင် ခဲ့သည်တဲ့၊ ဘယ်သူများ ယုံကြည်နိုင်ပါမည်နည်း၊ ဘာတုသည် အော်၍ ရယ် မောနေမိရာ မျက်လုံးထဲမှမျက်ရည်များထွက်လာလေ၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ သဘောကျရယ်မောနေ၍ တုန်ခါနေ၏။ ရှိကကိရိဏ်းမှ ပိုက်ဆံနှင့် မာဖီးယား ဂိုဏ်းကို အံ့တုဘက်ပြိုင် အနိုင်သတ်နိုင်ပါက ကမ္ဘာကျော် ပြက်လုံးကောင်း တစ်ခုဖြစ်သွားချိမ့်မည်။ ရယ်မောနေစဉ်အတွင်း သူ့ခေါင်းထဲမှာ အကြံအစည် များ စဉ်းစားစီစဉ်နေ၏။ အပြင်မှအန္တရာယ် ဘယ်လောက်ကြီးမားသည်ဖြစ်စေ အခွင့်အရေးကား လက်လွတ်ခံ၍ မဖြစ်နိုင်အောင် ကောင်းနေ၏။ လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးကို မစ်ချယ်၏ ငွေများဖြင့် တည်ဆောက်ပြီးမှ ဆီညော်မစ်ချယ်ကို ရွင်းပစ်ရပေတော့မည်။ ထိုအခါ ပြက်လုံးသည် နှစ်ဆင့်ပို၍ ရယ်စရာကောင်း လာတော့မည်ဖြစ်၏။

တဖြည်းဖြည်း ရယ်မောသံသည် အရှိန်လျော့ခါရပ်သွားသည်။

ဘာတုက . . .

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ယုံကြည်ပါပြီဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖြစ် အပျက်က ထူးဆန်းလွန်းလို့ လိမ်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့



နှစ်ယောက် လက်တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ကြပါမယ်၊ ကျုပ် လက်ပေးပါတယ်ဗျာ”
ဘာတုသည် သူ၏ တုတ်ခိုင်သောလက်ကို လှမ်းပေးရင်း . . .

“ကျုပ်တို့ အရက်အတူသောက်ကြပါစို့၊ အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်တို့
ညီအစ်ကိုတွေ ဖြစ်သွားပါပြီ”

“ကျွန်တော်က အရက် သိပ်မသောက်နိုင်ဘူးခင်ဗျ”

မစ်ချယ်သည် ဘာတုနှင့် လက်တွဲနှုတ်ဆက်ရာမှ လက်ပြန်ရုပ်လိုက်
ရာ ချွေးဖြင့် ပေကျံလာ၍ ဘောင်းဘီနှင့် သုတ်လိုက်၏။

ဘာတုက . . .

“ဒါဆို နည်းနည်းသောက်ပေါ့ဗျာ”

ဘာတုသည် နောက်သို့လှည့်၍ စပိန်ဘာသာဖြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

အင်ဒီယန်း အမျိုးသမီးလေးသည် အပြင်သို့ထွက်လာ၏။ သူမသည်
တောက်ပြောင်သော ဂါဝန်ကို ဝတ်စားထားပေသည်။ ဘာတုက သူမအား

စပိန်ဘာသာဖြင့် . . .

“ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ကျုပ်နဲ့ အလုပ်အတူလုပ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ပဲဟေ့
သူက ဆီညော်မစ်ချယ်တဲ့”

မိန်းကလေးသည် မစ်ချယ်ကို သနားစိတ်နှင့်ကြည့်လိုက်၏။ ဘာတု
သည် ဤကဲ့သို့သော လူမျိုးကို မျိုးပြီး ဝါးစားပစ်မည်ဖြစ်သည်။

ဘာတုက . . .

“ကဲ ကျုပ်တို့ အရက်သောက်ကြရအောင်၊ တက္ကီးလား သောက်မှာ
လား၊ ဝီစကီသောက်မှာလား”

မစ်ချယ်က . . .

“ဒါဆိုလဲ ဝီစကီနည်းနည်းနဲ့ ရေပေါ့ဗျာ”

ဘာတုက မိန်းကလေးအား စပိန်ဘာသာဖြင့် ညွှန်ကြားလိုက်ရာ
မိန်းကလေးက မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။ ဘာတုက မစ်ချယ်ကို သူ၏

လေးလံကြီးမားသော လက်ဖြင့် လှမ်းဖက်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်တို့ ဒီတရွေးလျှောက် အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတွေ လုပ်ကြပါစို့
ကျုပ် ခင်ဗျားကို ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ကြောင်း သေချာသွားပါပြီ”

မစ်ချယ်သည် အနေရအထိုင်ရခက်နေ၏။ သူသည် ယခုလို ဖတ်
ယမ်း၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံမှုမျိုး ခံယူသူမဟုတ်။ သူသည် ဤဘာတုဆိုသူ

ကို သဘောလည်းမကျ၊ ယုံလည်းမယုံချေ။ သို့သော် သူ ရွေးစရာတခြားလမ်း

မရှိတော့။ ဘာပဲပြောပြော ပိုက်ဆံကမူ သူပိုက်ဆံဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။
သူက ငွေကိုင်၍ လုပ်ငန်းကို ချုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားရပေတော့မည်။ သို့သော်
လမ်းဆုံးတစ်ခုသို့ ရောက်နေပြီဆိုသော ခံစားမှုကိုကား ဖျောက်၍မရပဲဖြစ်
နေ၏။

အပြင်ဘက် အငှားကားပေါ်တွင် ဂျလစွကိုခေါ် လက်ဖက်ခင်းနှင့်မင်ဒီဇာသည်
လေးလိပ်မြောက်စီးကရက်ကိုဖွာရွှိက်ကာ စောင့်နေ၏။ သူသည် မြင့်မား၍
ဖန်ကွဲများစိုက်ထားသော နံရံကြီးကို ကြည့်နေမိ၏။ နံရံကြီးသည် အိမ်ရော
ဥယျာဉ်ကိုပါ ကွယ်ကာထား၏။ ဤအုတ်နံရံကြီးနောက်မှာ ပြောနေကြသော
စကားများကို ကြားချင်လှပေသည်။ သူတို့ပြောဆိုနေသည်ကို ကြားရပါက
စုံစမ်းနေရဦးမည်အချိန်များ သက်သာသွားနိုင်ပေသည်။ သို့သော် သွားကြည့်
ရန် မဖြစ်၍ မှန်းဆကြည့်နေရ၏။ ဘာတုနှင့် မစ်ချယ်တို့သည် တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး သတိကြီးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံကြမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဆုံး၌
သဘောတူညီမှုရသွားမည်သာ ဖြစ်၏။ သည်လိုပဲ ဖြစ်စရာ လမ်းရှိသည်။
မက်ဒရစ် ပြောဆိုထားချက်များအရ မစ်ချယ်သည် ဘာတုကိုရမူ ဖြစ်ပေမည်။
မက္ကဆီကန်ရဲအဖွဲ့ကလည်း ဘာတုကို လိုချင်နေသည်ပင်ဖြစ်၏။ ရဲအဖွဲ့သည်
နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ဘာတုကိုဖမ်းဆီးချင်လှ၏။ သို့သော် အာတုကား ငါးရွှံ့
ထက် ဖမ်းရခက်သူဖြစ်နေခဲ့၏။ သည်တချို့တော့ ဖမ်းရနိုင်ပေတော့မည်။
အကြောင်းမှာ ဘာတုမစ်ချယ်တို့၏ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေးအတွက် ဘာတု
သည် ပြင်ပသို့ဆက်သွယ်ကာ စွန့်စားမှုများ လုပ်တော့မည်ဖြစ်သည်။ သူတို့
လုပ်ငန်း အောင်မြင်ရေးအတွက် တောင်ပေါ်ဘိန်းခင်းများမှာ သတ်ဖြတ်မှုများ
ဖြစ်လာတော့မည်။ လမ်းပန်းခရီးများတွင် လည်းကောင်း၊ မြို့တွင်းမှာ လည်း
ကောင်း အပြိုင်အဆိုင် သတ်ဖြတ်မှုများရှိလာပေတော့မည် ဖြစ်၏။

လက်ဖက်ခင်းနှင့် မင်ဒီဇာသည် လက်တွေ့ကျလှသော အရာရှိတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ အထက်အရာရှိများက ဘာပဲပြောပြော ယခုလိုအပြိုင်အဆိုင် ဘိန်း
လုပ်ငန်းလုပ်ကြပြီး တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် သတ်ကြသေကြ ဖြစ်ကုန်မည်ကို
သဘောကျ၏။ အစိုးရအနေနှင့် အားလုံးကို ဖမ်းမိရန် ကြိုးစားရသည်ထက်
ဈားစွာ တာဝန်ပေါ်သွားမည်ဖြစ်သည်။ မက္ကဆီကန်မှာ ဖြစ်ပွားသော ပြိုင်ဆိုင်
သတ်ဖြတ်မှုများကြောင့် ရှိကာဂိုတွင် ဘာတွေဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲမည်ကို သူမသိ
ပေ။ ဘာပဲပြောပြော ရှိကာဂိုဘက် အမေရိကန်ဘက်မှ အရေးအခင်းမှာ

ဆော်လ်မက်ဒရစ်၏ အပူဖြစ်သည်။ သူ့ဘက်ကမူ ယခုအခြေအနေကို ဆက်လက်တိုးမြှင့် သွားလျှင် ကျေနပ်သဘောကျနေမည်ဖြစ်၏။

ထူထဲခိုင်ခံ့သော တံခါးကြီးပွင့်လာပြီး မစ်ချယ်နှင့် ဘာတူတို့ ထွက်လာကြ၏။ ဂျလစွကိုသည် ကားထဲမှ အမြန်ထွက်ခါ အပြုံးနှင့် ဆီးကြိုနေလိုက်၏။ ကားထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၍ ဘာတူသည် မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။

ဂျလစွကိုသည် ဦးထုပ်ကိုချွတ်၊ ကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်၍ . . .

“ကျန်းခုံသာလို့ မာပါစ . . . ဆီညော်ဘာတူ”

ဘာတူမျက်နှာပေါ်မှ သံသယစိတ်များသည် ပြေလျော့သွား၏။

“ဂျလစွကိုပါလား”

ဘာတူသည် အေးဆေးစွာ ပြန်ဖြေလိုက်လေ၏။ သည်ဝန်ကိုကား သူသိပြီးသားဖြစ်၏။ ဂျလစွကိုသည် အသေးအဖွဲ့သူခိုး လူဆိုး၊ လူပျော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဂျလစွကိုအတွက်မူ ပူပင်စရာမလို။ သူက . . .

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ပါလာတာလဲ”

ဂျလစွကိုက မစ်ချယ်ကိုအားနာသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် . . .

“ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေရဲ့ မိတ်ဆွေချင်းဆုံအောင်လုပ်ပေးရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာလှပါတယ် ခင်ဗျား”

ဘာတူသည် ဂျလစွကိုအား ဂရုမစိုက်တော့။ သူသည် မစ်ချယ်၏ပခုံးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်ပြီး . . .

“နက်ဖြန်ကျရင် မိတ်ဆွေကြီးကို ကျုပ်ကားနဲ့ လာခေါ်ပါမယ်၊ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တိုက်မှာ ကြည့်သင့် ကြည့်ထိုက်တာတွေ လိုက်ပြမှာပေါ့”

မစ်ချယ်သည် ကားထဲသို့ အလျင်စလို ဝင်လိုက်၏။ သူတို့ ကားထွက်လာသည်ကို နောက်မှ ဗိုက်ကြီးပေါ်တွင် လက်တင်၍ ကျန်ရစ်သော ဘာတူဆိုသူ၏ မုံပန်းသဏ္ဍာန်ကပင် ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိ၏။

ဂျလစွကိုကမူ လိုလိုလားလားဟန်ဖြင့် . . .

“အခုဘယ်များ သွားချင်ပါသေးလဲ ဆီညော်၊ တီးဝိုင်းရှိတဲ့ နေရာကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းကလေး ချောချောရှိတဲ့နေရာကိုလား”

မစ်ချယ်သည် ဘာမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပဲ ဖြစ်နေ၏။ သူက . . .

“ဟိုတယ်ကိုပဲ ပြန်သွားကြပါစို့ ဂျလစွကို၊ နက်ဖြန်ကျရင်လည်း မင်းမလိုသေးဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် လာတော့ဆက်သွယ်ထားပေါ့၊ အကြောင်းညီညွတ်ရင် မင်းအတွက်အမြဲတမ်း အလုပ်တစ်ခု စီစဉ်ကောင်း စီစဉ်ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ . . . ဆီညော် ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော်တတော့ အမြဲအဆင်သင့် ရှိနေပါတယ်”

လက်ဖတင်နှင့် မင်ဒိုဇာသည် မစ်ချယ်ကို ဟိုတယ်မှာထားခဲ့ပြီး ထွက်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဟာမီဆီလီမြို့ရပ်ကွက် သန့်သန့်မှ အိမ်တစ်လုံး ရှေ့မှာ ကားရပ်လိုက်၏။ အိမ်ဝင်းတံခါးခေါင်းလောင်းသံ ပေးလိုက်သောအခါ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ နောက် သူ့ကို စောင့်ဆိုင်းခိုင်းထားကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွား၏။ အတော်ကြာမှ မင်ဒိုဇာအား အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။

မက်ဒရစ်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ လျောင်းနေ၏။ သူသည် မင်ဒိုဇာအား မြင်သည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထမည်ပြုစဉ်တွင် မင်ဒိုဇာတ ခေါင်းယမ်းပြသောကြောင့် ပြန်ပြီး လျောင်းနေ၏။ သူက . . .

“လူကြီးမင်း မှာထားတဲ့အတိုင်း ကားရောက်ပါပြီ ဆီညော်မက်ဒရစ်” သည်တော့မှ ဆော်လ်မက်ဒရစ်သည် ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်လေ၏။

“အိုး . . . ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါထက် . . . မင်းနာမည်က ဘယ်သူ၊ ကျုပ်တလည်း ခဏခဏ မေ့တတ်တာပဲ”

“ဂျလစွကိုပါ ဆီညော်”

လက်ဖတင်နှင့်မင်ဒိုဇာသည် ရိုက်သောလေသံဟန်ပန်ဖြင့် ဖြေဆိုလိုက်၏။ ဆော်လ်သည် အနားရှိ ဂျာကင်တစ်ခုကို ကော်က်စွပ်ရင်း . . .

“ကဲ . . . သွားစို့ ဂျလစွကို၊ အတီးအမှုတ် အက၊ အခုနဲ့တွေ့လည်းရှိရမယ်၊ အရက်နဲ့ မိန်းမလည်း ရှိရမယ့်နေရာတစ်ခုခုကိုပေါ့”

“အားလုံး အဆင်သင့်ပါပဲခင်ဗျာ”

ဂျလစွကိုသည် လေးစားစွာရပ်၍ အမေရိကန်အား ရှေ့မှ သွားပေးပြီး မှု သူက . . .

“ကျွန်တော် အားလုံးစီစဉ်ထားပါတယ်”

သူတို့သည် အိမ်ထဲမှ အတော်လေး ဝေးဝေးရောက်လာသည်ထိ စကားမပြောကြ၊ နောက်မှ ဂျလစွကိုတ . . .

“အိမ်ဖော်တွေဆိုတော့ ရိုးရိုးအအာတွေပဲ များတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်

အိမ်ဖော်တွေထုံးစံအတိုင်း စကားပြောကြဖို့ ဝါသနာပါတယ်လေ။ ဒီတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံပါနဲ့၊ ကျုပ်ဟာ ဂျပလစွကိုပဲလို့ သိပါစေ”

ဂျပလစွကိုသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှိလိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“မစ်ချယ်ကို ဘာတုနဲ့တွေ့ပေးလိုက်ပြီ၊ မစ်ချယ်က ကြောက်နေဖို့ တော့ မတယ်။ ဒါပေမယ့် အလုပ်လုပ်ဖြစ်ကြမယ့် ပုံပါပဲ။ ဘာတုအမူအရာ ကြည့်ရတာနဲ့ သိနိုင်လောက်ပါတယ်။ ကဲ . . . ကျုပ်တို့ခင်ဗျား လုပ်စရာရှိတာ တွေကို စီစဉ်ကြအုံးစို့”

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် လက်ဖတင်နှင့်မင်ဒိုဇာခေါ် ဂျပလစွကိုအား မချီးကျူးပဲ မနေနိုင်တော့။

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး လက်ဖ တင်နှင့်”

ဂျပလစွကိုက ရိုးရိုးအေးအေးပင် . . .

“ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုပဲ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရတာပါပဲဗျာ။ သိပ်ပြီး သာသာယာယာတော့ ဘယ်ရှိမလဲ၊ မစ်ချယ်နဲ့ ဘာတု မဆက်သွယ်ရသေးခင် ကျုပ် ခင်ဗျားဆီ မလာချင်ဘူးလေ . . . ခင်ဗျား တော်တော်ပျင်းနေပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ။ သတင်းစာဖတ်ရင်း စပိန်ဘာသာ လေ့ကျင့်ရင်းနေရတာ ပေါ့။ ကာနယ်အော်တေဂါးဆီကလူ ကျုပ်ကို လာတွေ့ပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာ မြို့ကြီးတွေကိုလည်း ကျုပ်အကြောင်း ကြားပြီးမပါပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါး သယ်ယူရေးလုပ်ငန်းစဖို့ တော်ပြီနဲ့ တူတာပဲ”

“ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်ယူတဲ့ ကုန်သည် ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပါ။ ဒီဘက်က ဆေးဝယ်၊ ဟိုဘက်ရောင်းပြီး ပြန် လာပေါ့။ ခင်ဗျားကို လူတွေအကဲခတ်စောင့်ကြည့်နေကြမှာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ လုပ်ရပ် သတင်းဟာ တောမီးလို ပြန့်သွားမှာပဲ။ မကြာခင်ပဲ ခင်ဗျားကို လူတွေ စိတ်ဝင် စားလာကြမှာပါ။ ဘာတုနဲ့ မစ်ချယ်လည်း ခင်ဗျား အကြောင်းကြားလာမှာပဲ”

ဂျပလစွကိုသည် စီးကရက်တို့ကို နောက်ဆုံး တဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး ကားပြင်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

မက်ဒရစ်သည် သူ့လုပ်ငန်းကို သူ့ စဉ်းစားကြည့်နေ၏။ ထိုပြင် မကူဆီကိုမှ အမေရိကန်ပြည်ထဲသို့ ဘိန်းဖြူများသယ်ယူရေးလမ်းကြောင်းများ ကို စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ရုတ်တရက် သူက . . .

“အိမ်ထဲမှာတုန်းက ကျုပ်တို့ ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ပြန်သတိရတယ်ဗျာ”

အရက်ဖလေးသောက်၊ တေးဂီတလေးနားထောင်၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ တွေ့ရ တာက သတင်းစာဖတ်နေရတာထက်စာရင်တော့ ကောင်းမလားပဲ”

ချက်ချင်းပင် လက်ဖတင်နှင့်မင်ဒိုဇာသည် ဂျပလစွကိုအသွင်ပြောင်း သွား၏။

“ဆီညော်ရယ် . . . ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ စိတ်မျိုး ကျွန်တော် သိပ်သိတာပေါ့။ မိန်းကလေးတွေဆိုရင် အပျိုစစ်စစ်၊ အဲ . . . အဲ . . . အပျို စစ်စစ် နီးပါးပေါ့။ ကျွန်တော် ဂျပလစွကို အဲဒီနေရာ ခေါ်သွားပါမယ်”

မက်ဒရစ်ကပြုံး၍ . . .

“ကောင်းပါပြီ ဂျပလစွကို၊ မောင်ရင်ပြောတဲ့နေရာ သွားကြတာပေါ့။ ကျုပ်တော့ အဲဒီပြောလိုက်တဲ့ အပျိုစစ်စစ်နီးပါးဆိုတာ မကြားဖူးသေးဘူး၊ မဆဲ နူးသေးဘူး”

စတေစီဒစ်ပင်သည် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ပြန်လာနေ၏။ ညသည် နူးညံ့တိတ်ဆိတ် နေ၏။ ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ငွေကြယ်များက ပြန်ကျနေ၏။ လမ်းပန်းခရီး သည် အတော်အသင့် ရှင်းလင်းနေပြီဖြစ်၏။ သူမသည် ထုံးစံအတိုင်း ထိုလမ်း ထောင့် အဘိုးအိုထံမှ လော့စ်အိန်ဂျယ်တိုင်းသတင်းစာတစ်စောင် ဝယ်လိုက်၏။ စတေစီသည် ရှုပ်ထွေးသော စားသောက်ဆိုင်မှ အပြန်ခရီးကို ဤသို့ လမ်း လျှောက်ပြန်ခြင်းကို သဘောကျနေပြီဖြစ်၏။ လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့တွင် လမ်း လျှောက်သော အလေ့အထ သိပ်မရှိကြပါ။ ဤသို့ဖြင့် အေးဆေးငြိမ်သက်သော တစ်ကိုယ်ရေ လွတ်လပ်မှုအရသာကို စတေစီရရှိသည်ဟု ယူဆယုံကြည်နေမိ သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

နေ့စဉ် လုပ်ကိုင်ရသော အလုပ်၊ တွေ့နေကျ လူငယ်တို့၏ မျက်နှာ များ၊ လုပ်စရာရှိသော စားပွဲများစသည်ဖြင့် နေ့တစ်နေ့လုံးလုပ်နေကျ ဖြစ်လာ သောအခါ စောစောပိုင်းက မရေမရာဖြစ်နေသော အတွေးတို့သည် မရှိတော့။ စာဖြည်းဖြည်း နေသားတကျဖြစ်လာ၏။ တစ်ကိုယ်ရေဘဝ၌ အထီးကျန်သော ခဲစားရမှုမျိုး ရံဖန်ရံခါကြုံကြိုက်မိတတ်သော်လည်း စတေစီသည် ရောင့်ရဲကျေ နပ်မှု ရရှိနေပြီဖြစ်ပါ၏။ သူမတွင် မိတ်ဆွေဟူ၍ ရမ်းရင်းနှီးနှီးမရှိ၊ အလုပ် ထုပ်ဖော်များသာရှိသည်။ သူမရင်ထဲတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ရှိကာဂိုမြို့ကို သည်း တောင်း၊ ဒင်နီဗီလာနီဗာအကြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း ပြန်ပြောသော စဉ်းစား သော အခါများလည်း ရှိပါ၏။ သို့သော် ထိုအချိန် ထိုအဖြစ်အပျက်များသည်

ဖော်ပြသော ပုံစံထဲမှ အပိုင်းအစများလိုလို၊ ကြည့်ပြီးသား ရုပ်ရှင်ကားထဲကလို၊ ဘာမျှ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ မရှိတော့ပြန်ပေမယ့်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမ၏ အနာဂတ်ပုံမျှော်တွေးမိသည်များလည်းရှိပါ၏။ စတေစီဝန်ဝပ်ဆိုသော မိန်းကလေးသည် ဤသို့ဖြင့် ဘဝကို အဆုံးသတ်တော့မည်လားဟူ၍။ သည်ထက်တော့ ထိုထိုက်တန်တန်ကလေးဖြစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု အောက်မေ့မိလေသလား။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ ထူးဆန်းသော နာမည်နှင့် ထူးခြားသော လူတစ်ယောက်ကို သတိမိပါသည်။ ဆော့လ်မက်ဒရစ်ဆိုသူကိုလေ၊ ဒီလူကော ဘယ်များရောက်နေလိမ့်။

လေပြည်လေညင်းကလေးသည် လမ်းနေဘေးမှာ သစ်ပင်များထဲ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်သွားသည်ဖြစ်ရာ သစ်ရွက်များ လှုပ်ခတ်ယမ်း၍ နေ၏။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ သူမ၏ခြေသံကို စတေစီပြန်၍ ကြားရသည်။ စတေစီထဲတွင် နုပျိုလန်းဆန်းနေ၏။ သူမသည် ဝိုလီဝတ်လမ်းဆုံကို ကွေ့လိုက်၏။ သည်လမ်းအတိုင်း တစ်ဝက်ခန့်လျှောက်လိုက်လျှင် သူမနေထိုင်ရာ အိမ်ခန်းကလေး။ စတေစီသည် တစ်ပတ်ရစ် တယ်လီဗီးရှင်းတစ်လုံးကို ဝယ်ခဲ့သည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်း အဖော်ပြုရန်ဖြစ်ပါ၏။ အိမ်ခန်းသို့ပြန်ရောက်လျှင် ရေခန်းမှ ရေချိုးမည်။ နောက် အရက်တစ်ခွက်ငဲ့ပြီး တယ်လီဗီးရှင်းရှေ့မှာထိုင်မည်။ ညဉ့်နက်ပိုင်း တယ်လီဗီးရှင်းတွင် ရုပ်ရှင်ကားကောင်းများပြတတ်သည်။ ရုပ်ရှင်ကားကောင်းများကို စကော့ဝီစီနှင့် မြည်းရခြင်းကား စတေစီအတွယ် စည်းစိမ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း စတေစီ သူမကိုယ်သူမ ရယ်မောမိ၏။ သူမ ယခု နေ့တစ်နေ့ထိုင်ရပုံ၊ လုပ်ကိုင်နေပုံများကို ရယ်မောမိ၏။ 'ဪ... ယခုပုံအတိုင်းတော့ ငါ့မှာ အဖော်လုပ်စရာ ကြောင် တစ်ကောင်ရှိရင် အဘွားကြီးကလေးဖြစ်တော့မှာပဲ'ဟု တွေးမိ၏။

ရှေ့နားတစ်နေရာတွင် မော်တော်ကားတစ်စင်း မှပ်ထား၏။ မှောင်ရိုးဝိုင်းတစ်ခုပင် စတေစီသည် အမျိုးသားတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရ၏။ ကားနောက်တံခါးမှာ ပွင့်နေပြီး မိန်းကလေးသည် စိတ်အားငယ်ဟန်ဖြင့် အပြင်ဘက်သို့ ယိမ်းနွဲ့နေ၏။ စတေစီကားနားသို့ နီးလာချိန်၌ မိန်းကလေးသည် ကားအပြင်သို့ဒူးထောက်လျက် ကျသွား၏။ နံဘေးမှ အမျိုးသားက ငုံ့၍ မိန်းကလေး၏ပခုံးကို နှစ်သိမ့်သလိုလှုပ်နေ၏။ စတေစီသည် သူတို့နံဘေးမှ ဖြတ်သွားသည်။ ဤကိစ္စကား သူမ၏အလုပ်မဟုတ်။ သူတို့အချင်းချင်း မပြေလည်မှု၊ အဆင်မပြေမှုတစ်ခုပဲဖြစ်မည်။ သို့တိုင် လမ်း

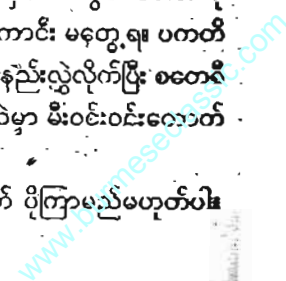
နံဘေးမှ ဒူးထောက်လျက် လဲကျနေသော မိန်းကလေး၏ ကိုယ်နေဟန်ထားနှင့် ရှိတ်သံသွဲသံမှာ သနားကြင်နာဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။ စတေစီသည် ဥပေက္ခာဖြင့် နိုင်တော့ပဲ ပါးစပ်မှ . . .

“ဘာများဖြစ်နေလို့ပါလဲရှင်၊ ကျွန်မ ကူညီနိုင်ပါသလား”
 “ငိုရွှက်နေသော မိန်းကလေးသည် မော့၍ ကြည့်သည်။
 “ကျေးဇူးပြု၍ ရှင် . . .”

မိန်းကလေးသည် ထိုစကားတစ်ခွန်းပဲပြောသည်။ ရင်ထဲမှ အလိုလိုသိလာသော အသိစိတ်ဖြင့် စတေစီသည် နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်၏။ ရှိတ်သံသည် တိတ်သွား၏။ ရှိတ်နေသော မိန်းကလေး၏ လက်အစုံသည် စတေစီ၏ ခြေသလုံးကို လှမ်း၍ဖမ်းသည်။ နံဘေးမှ အမျိုးသားသည် ရုတ်တရက် အနားသို့ခုန်ရောက်လာပြီး စတေစီ၏ပါးစပ်ကို ဝိတ်လိုက်၏။ လည်ချောင်းထဲတွင် ကျပ်နေပြီဖြစ်သော စတေစီ၏ အော်သံသည် အပြင်ထွက်မလာတော့။ စတေစီ၏ ကိုယ်လုံးသည် ပွေ့မ၍ ကားထဲသို့ ဖစ်သွင်းခြင်းခံရသည်။ ချုပ်ထားသူများသည် သူမနှင့်အတူ ကားထဲသို့ တပါတည်းပါလာ၏။ စတေစီသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် အတင်းရုန်းကန်၏။ သို့သော် သူ့ကို ချုပ်ထားသောလက်များမှ လွတ်အောင်မရုန်းနိုင်ပေ။ ကားတံခါးသည် ဝှန်ကန် ဆောင့်ပိတ်သွား၏။ ကားစက်နှိုးသံကြားရပြီး ကားသည် ထွက်သွား၏။ မှောင်ရိပ်တဝါးညတွင် လူသူလေးပါး ကင်းရှင်းလှသော လမ်းပေါ်မှ သူမတို့၏ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်လှုပ်ရှားမှုကို မည်သူမှ သတိပြုမိမည် မဟုတ်ကြောင်း စတေစီတွေးမိ၏။

သူမပါးစပ်ကိုပိတ်ထားသောလက်ကို စတေစီကိုက်ပစ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ သို့သော် တင်းကျပ်စွာပိတ်ထားသော ထိုလက်ကိုကိုက်၍မရ။ ထိုစဉ် သူမကိုယ်ပေါ်ဖိနေသော လူက စတေစီ၏ခေါင်းကို လိမ်လိုက်သည်။ သူမ လည်တိုင် နာကျင်သွား၏။ အခိုက်အတန့်မှာ သူမကို ချုပ်ထားသူကို မြင်ရသည်။ သူတစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသော မျက်နှာဖြစ်၏။ ထိုမျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသတို့လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာခံစားမှုကိုသော်လည်းကောင်း မတွေ့ရ။ ပကတိ မျက်နှာသေနှင့် ထိုလူသည် ရုတ်တရက် လက်ကိုနည်းနည်းလွှဲလိုက်ပြီး စတေစီ၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်၏။ စတေစီ မျက်လုံးထဲမှာ မီးဝင်းဝင်းလောက် သွားပြီး တလောကလုံးမှောင်မည်းသွားလေ၏။

အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် တစ်မိနစ်ထက် ပိုကြာမည်မဟုတ်ပါ။



နောက်ခံကြာသောအခါတွင်ကား အချိန်ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှကြာ မြင့်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို စတေစီမသိတော့။ စတေစီသတိပြန်ရရန် ကြိုးစားအသိ စိတ်မွေးလိုက်ရ၏။ ပထမဆုံး သတိပြုမိသည်မှာ ကြောက်ရွံ့စိတ်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ နောက် သူမ၏ပါးစပ်နှုတ်ခမ်းသည် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိ သည်။ သူမပါးစပ်သည် ဖွင့်၍မရ၊ တစ်စုံတစ်ရာသည် သူမပါးစပ်ကို တင်းကျပ် စွာပိတ်ထား၏။ သူမ၏ခြေထောက်များကို လှုပ်ရှားရန် ကြိုးစားကြည့်သည်။ မရ။ ခြေထောက်များကို တုပ်နှောင်ထား၏။ လက်နှစ်ဘက်ကိုလည်း ကြိုးနှင့် ချည်ထားကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူမသည် မော်တော်ကား၏ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ရှိနေပြီး ကားသွားနေကြောင်း ကား၏စက်သံနှင့် လှုပ်ရှားမှုအရ သိရ၏။ စောင်တစ်ထည်လား၊ အပေါ်ကုတ်အင်္ကျီလားမပြောတတ်၊ သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြုံထားသည်။ သူမ၏ကျောပေါ်တွင် ခြေထောက်တစ်ချောင်းတင်ထားသည် ကို သိသည်။ စတေစီသည် ကိုယ်ကို တွန့်လိမ့်၍ လှုပ်ရှားဖို့ကြိုးစားသည်။ ဖိတင်ထားသော ခြေထောက်သည် တင်းတင်းဖိလိုက်၏။ နောက် စကား ပြောသံကြားရသည်။

“နောက်တစ်ခါမနာချင်ရင် ငြိမ်ငြိမ်နေ”

စတေစီ၏မေးခွန်းမှာ အလွန်အမင်းနာကျင်နေရကား ကျိုးများကျိုးနေ ပြီလားဟု တွေးမိသည်။ သည်တော့မှ စတေစီသည် ယခုတိုင် သူမ ဤကဲ့သို့ ဘာကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို မတွေးမိကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။ သည်တွင် စတေစီ တွေးမိသွား၏။ သိသွား၏။ ဒင်နီ . . . ဒင်နီသည် သူမကို မေ့ပျောက်ခြင်း လည်းမရှိခဲ့။ ခွင့်လည်း မလွတ်ခဲ့ပါကလား။ အေးအေးချမ်းချမ်း စတေစီနေထိုင် ခဲ့ရသော ရက်သတ္တပတ်များ၊ လများအတွင်း ဒင်နီသည် သူမကို ရှာနေခဲ့ပေ သည်။ နေရာအနှံ့ လူတကာကိုလွှတ်၍ စုံစမ်းခဲ့ပေမည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် သည် မတော်တဆသော်လည်းကောင်း၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်သော်လည်း ကောင်း သူမကို တွေ့မြင်မှတ်မိသွားပေလိမ့်မည်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာကများ သူမနေထိုင်သောနေရာ၊ သူမလုပ်ကိုင်သောအလုပ်၊ သူမ၏ နေ့စဉ်လှုပ်ရှား သွားလာပုံတို့ကို အကဲခတ်ထားပြီးဖြစ်သည်ကို သူမ မသိပါ။ အားလုံးကို သုံးသပ်ပြီး စိမ့်ကိန်းချမှတ်ပြီးသည်မှ သည်လမ်းကွေ့တွင် သူမရောက်မည် အချိန်နှင့်ကိုက်၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဤလူသည် ရောက်နှင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်အပိုင်းများကား ရှင်းလင်းလွယ်ကူလှပါ၏။

ယခုတော့ ဘာဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

အကယ်၍ ဒင်နီကိုယ်တိုင်ပါလာလျှင်ကား စတေစီနားလည်နိုင်၏။ သူမကို ပါးတွေနားတွေရှိက်မည်။ ထိုစဉ် သူတို့စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့သောကားသည် မပြေပြစ်သောလမ်းတစ်ခုထဲ ဝင်ခဲ့ပုံရသည်။ စတေစီ၏ကိုယ်လုံးသည် ကား ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခလောက်ဆန်နေ၏။ သူတို့ သူမကို ဘယ်သို့ခေါ်ဆောင် သွားနေကြပါသနည်း။ ယခုတိုင်သူမကို မသတ်ကြသေး။ ဒင်နီသည် ခရီးဆုံး တွင် စောင့်နေမည်လား၊ သူကိုယ်တိုင် ရိုက်နှက်လေဦးမည်လား။

နောက်ဆုံး ကားသည် တစ်နေရာမှာ ရပ်သည်။ သူမအပေါ်တင်ထား သော ခြေထောက်သည် ကြွသွားသည်။ လက်တစ်ဖက်သည် ခြုံထားသော အဝတ်ကို ဖယ်သည်။ စတေစီသည် အပြင်ဘက်မှ ညအမှောင်ကိုပုံမြင်ရ၏။ ခပ်ဝေးဝေးမှ ခွေးဟောင်သံကို ကြားရသည်။ လက်တစ်ဘက်သည် သူမ၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသော ထိပ်ပြားကို ဆတ်ကနဲ ဆောင့်ခွာလိုက်၏။ နာကျင်မှု သည် အသည်းထိရောက်သွားသည်။ သို့တိုင် စတေစီပါးစပ်မှ အော်သံမထွက် လာခဲ့။ ထိုလက်နှစ်ဖက်ကပင် သူမ၏လက်များ၊ ခြေများအား တုပ်နှောင်ထား ခြင်းကို ဖြေပေးသည်။

မော်တော်ကား၏ တံခါးကို လမ်းကွေ့မှာ ဝှံ့ရှိက်နေခဲ့သော မိန်းက လေးက ဖွင့်ပေးသည်။ နံဘေးမှ လူသည် စတေစီကိုကျော်၍ ဆင်းသည်။ ပြီးမှ . . .

“ကဲ . . . ဆင်းတော့၊ မင်း အော်ချင်ရင်လည်း သံကုန်အော်ပေတော့၊ ဘယ်သူကမှ ကြားမှမှမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ရိုက်ရလိမ့်မယ်” စတေစီသည် ကုန်းကုန်းကွကုမ့ ထံရန် ကြိုးစားသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တောင့်တင်းနေ၍ အလွယ်တကူနှင့်မရ။

“ကျွန်မကို ကူပေးပါအုံး” လက်တဘက်သည်သူမကို ဆွဲထူပေး၏။ ထိုလူ၏ ဂွေးနှင့် သူမ၏ တို့ယ်ကို ထိန်းမထားပါက စတေစီ လိပြီသွားမည်သာဖြစ်၏။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေ၏။

စတေစီသည် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေသော မိန်းကလေးကို ကြည့် မိသည်။ ည၏အမှောင်ရိပ်တွင် ဘာမှမသိကွဲလွဲ။ သည်နောက် ပတ်ဝန်းကျင် ထို ကြည့်မိသည်။ အိမ်ကြီး တစ်အိမ်ကို တွေ့ရ၏။ ခန်းဆီးများချလားသော ပြတင်းပေါက် အထဲမှာအလင်းရောင်ရှိသည်။ မော်တော်ကား ဝှံ့ခါင်သို့မတုတ် စပီးကိုလို အဆောက်အအုံရှေ့တွင် ရပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ နားခါင်ဝသို့ လီဇွတ်

ရန်ဝင်လာသည်။ လိမ္မော်ခြံတစ်ခုနားသို့ ရောက်နေသည်ထင်၏။ သူမ ဘယ်
ရောက်နေသည်မသိ။ လိမ္မော်ရန်ရခြင်း၊ နေအပူရှိန်ကြောင့် ယခုတိုင်မအေးမြ
သော မြေသားပေါ်မှာ ရပ်နေမိခြင်းလောက်သာ စတေစီ သတိပြုမိသည်။
သို့သော် ဘာမှ အကြောင်းမထူးနိုင်ပါကလားဟု စတေစီ ပင့်သက်ချမိ၏။

ယောက်ျားလုပ်သူသည် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် . .

“မင်း လျှောက်လို့ ရပြီလား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ရနိုင်လောက်ပါပြီ”

မိန်းကလေးသည် စတေစီ၏လက်မောင်းကို လာတွဲသည်။ မိန်း
ကလေး၏အမူအရာမှာ သနားကြင်နာမှုသော်လည်းကောင်း၊ အခြားခံစားမှု
သော်လည်းကောင်း ပါပုံမရ၊ စတေစီ နောက်တစ်ခါ လဲပြိုသွားပါက ထူမ
နေရဦးမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပုံရ၏။

စတေစီသည် ဖယ်ဒယိုင် စ၍လျှောက်သည်။ နံဘေးမှ စုံတွဲသည်
တွဲလျှက်ကပ်ပါလာ၏။

အိမ်ကြီးနားသို့ ရောက်သောအခါ နေခက်ဖေးပေါက်တံခါးသည်
ပွင့်လာ၏။ အိမ်ထဲမှအလင်းရောင်သည် အပြင်သို့ထွက်လာ၏။ သည်တော့
စတေစီသည် မိန်းကလေးကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရသည်။
မိန်းကလေးသည် အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာရှိသေးပုံရ၏။ ဘာမှ မထူးခြား၊ ဘာ
ခံစားမှုမှရှိပုံမရ၊ ပြုံးလည်းမပြုံး။ မဲ့လည်း မမဲ့။

သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ နောက်ထပ် အမျိုးသားတစ်ဦးသည်
တံခါးဖွင့်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူသည် စတေစီကို စူးစမ်းသောအကြည့်
ဖြင့်ပင် မကြည့်။ သူတို့အိမ်ထဲရောက်သည်နှင့် တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။

သူတို့ မီးဖိုချောင်ခန်းကို ဖြတ်လျှောက်ရ၏။ မီးဖိုချောင်သည် သစ်
သစ်ရပ်ရပ်ရှိ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ထမင်းစားခန်း၊ နောက် ဧည့်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းမှာ
မီးထိန်ထိန်လင်းနေ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှ ပရိဘောဂများမှာလည်း ဘာမှ ထူးထူး
ခြားခြားမရှိ၊ ပကတိ သာမန်။

ဧည့်ခန်းထဲ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် အလွန်ကြီးမား ထွားကျွင်းလှ
သော မိန်းမကြီးတစ်ဦးထိုင်နေ၏။ စတေစီမြင်ဖူးသမျှထဲတွင် အထွားကျွင်းဆုံး
ဖြစ်သည်။ နပန်းသမား ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လောက်ရှိပုံရ၏။ မိန်းမထွားကြီး
သည် သူ့နာပြုဆရာမလို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ရှုတ်စာရက် ထိုမိန်းမကြီးကိုကြည့်၍
စတေစီ ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ ရယ်၍ ကား မရ။

“ဟဲလို . . .”

မိန်းမကြီးအသံမှာ ဟန်ဆောင်လုပ်ကြံထားသော အသံမျိုးဖြစ်သည်။
မိန်းမကြီးက စတေစီကိုလှမ်းကိုင်၍ . . .

“မင်းကြည့်ရတာ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲလား”

စတေစီသည် ထိုမိန်းမကြီးလက်ထဲမှ လက်ကို ဆောင်ရုန်းလိုက်၏။

မလွတ်။ စတေစီ ဒေါသထွက်လာ၏။ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလုံးမှာ ပြက်လုံး
တစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။ မျှော်လင့်ချက်၊ ရောင်ခြည်တစ်ချက် သမ်းလာ၏။ လူများ
မှား၍ ဖမ်းလာကြလေရောသလား၊ စတေစီသည် မိန်းမကြီးကို ကြည့်သည်။
နောက် ကျန်လူများကို ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ ရှင်တို့အားလုံးကို မသိဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ . . .”

မိန်းမကြီးသည် စတေစီလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်လိုက်၏။

“ဖြည်းဖြည်းတော့ သိလာမှာပေါ့ကွယ်၊ တစ်ယောက် တစ်ယောက်
ကောင်းကောင်းသိကြရမယ့် လူတွေပဲဟာ”

စတေစီသည် လက်ကိုဆွဲရုန်းကြည့်၏။ မရ။ မိန်းမကြီးသည် ပြုံးပြ
နေ၏။ မိန်းမကြီး၏ သွားတုများသည် အရောင်ထွက်နေသည်။ စတေစီက . . .

“ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ခေါ်လာခဲ့တာလဲဆိုတာ သိချင်တယ်”

“ထိုင်ပါအုံး၊ ကလေးမရဲ့”

မိန်းမကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆို စတေစီအား ဆောင်တွန်းလိုက်ရာ
စတေစီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်လျက်သား ကျသွား၏။ မိန်းမကြီးက . .

“ကလေးမ ဒီလို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေလို့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ၊

ဤကားရှိတဲ့ မင်းမိတ်ဆွေက မင်းအတွက် ပူနေရှာတယ်ကွယ်၊ မင်း အခုလို
စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ လုပ်ကိုင်နေတာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာတို့
ကြည့်မနေနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ မင်းကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေထိုင်ရဖို့ ငါ့ကို
တာဝန်ပေးလိုက်တာ”

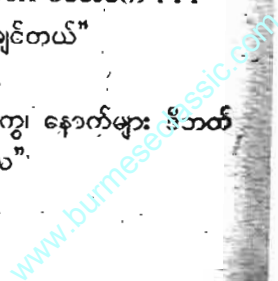
ဒင်နီလက်ချက်ကိုးဟု စတေစီ တွေးလိုက်၏။ စတေစီက . . .

“ဒင်နီ ဒီမှာရှိသလား၊ ကျွန်မ သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်”

မိန်းမကြီးက . . .

“မင်းရဲ့မိတ်ဆွေက သိပ်အလုပ်များတဲ့လူကွ၊ နောက်မှား ဒီဘတ်
ပြုကြိုက်ရင်တော့ မင်းကို တွေ့ချင် တွေ့မှာပေါ့လေ”

စတေစီသည် နားမလည်စွာဖြင့် . . .



“ဒီအတောအတွင်း ကျွန်မက ဘာလုပ်နေရမှာလဲ၊ ရှင်တို့လို ဘာလုပ်
သဘက်တွေနဲ့ နေရမှာလား . . .”

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေ . . . ကလေးမရဲ့”

စတေစီသည် ထိုင်ခဲ့ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွား
၏။ အခြေအနေအရာ သူမ ခုခံနေ၍ ဘာမှ ထူးမည်မဟုတ်တော့။ သူမရှင်တို့
တွင် ကြောက်ရွံ့စိတ်ထက် ဒေါသစိတ်ပိုနေ၏။ စတေစီက . . .

“ကျွန်မ အရက်တစ်ခွက်နဲ့ စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် မရနိုင်ဘူး
လား။ ကျွန်မစီးကရက်ဗူးက အိတ်ထဲမှာ ကျန်ရစ်တယ်။ အိတ်လဲ ဘယ်ရောထဲ
သွားလဲ မသိတော့ပါဘူး”

“ရပါတယ် ကလေးမရယ်”

မိန်းမကြီးသည် နောက်ဘက်မှ တံခါးဖွင့်ပေးသောလူအား။

“ကျန်ဆင်း . . . ကလေးမဖို့ အရက်တစ်ခွက် သွားယူချေစမ်း”

ထို့နောက် သူမ၏ သူနာပြုယူနီဖောင်း အိတ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်ဗူး
နှင့် သစ်သားမီးခြစ်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး စတေစီအားပေးသည်။

“ယူထား ကလေးမ၊ ကျုပ်ဆီမှာ အများကြီးရှိတယ်”

စတေစီသည် သူမကိုယ်သူမ ကြိုးစားထိန်းသိမ်း၍ လက်ကို မတုန်
ယင်စေရန် ကြိုးစားခါ၊ စီးကရက်ဗူးနှင့် မီးခြစ်ကိုယူသည်။ နောက် စီးကရက်
တစ်လိပ်ထုတ်၍ ပါးစပ်မှာတော့ခါမီးညှိသည်။ ပြီးနောက် တစ်ရွက်မျှအားပေး
တရ ရှိုက်ဖွာလိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်းတွင် သူမ၏မျက်လုံးများသည် မိန်းမကြီး
၏မျက်နှာမှ ခွာ၍မရ။ သူမ တစ်သက်တာတွင် ဤမျှကြီးမားသော မိန်းမကြီး
မျက်နှာမျိုးကို မမြင်ဖူးခဲ့။ ခဏအကြာတွင် ဂျန်ဆင်ဆိုသော သူသည် ဖန်ခွက်
တစ်လုံးနှင့် ပြန်ဝင်လာ၏။ ဖန်ခွက်ထဲတွင် ဝီစကီလက်နှစ်လုံးခန့် ပါပုံရ၏။

မိန်းမကြီးက . . .

“ဘာယူအုံးမလဲ”

စတေစီသည် ခေါင်းခါပြပြီး အရက်ဖန်ခွက်ကိုယူကာ အရက်အားလုံး
ကို တကျိုက်တည်း မျှချလိုက်၏။ ဘာတွန်ဝီစကီသည် ပူလောင်ပြင်းထန်လှရာ
ပါးစပ်ထဲမှ ပြန်ထွက်မလိုဖြစ်သွား၏။ စတေစီသည် အားခဲ၍ အရက်များကို
မျှချလိုက်၏။ ပြီးမှ . . . စီးကရက်ကို ထပ်ဖွာသည်။ သည်တဖွာတွင် စီးကရက်
အရသာပို၍ကောင်းလာ၏။ မည်သူမျှ ဘာမျှမပြောကြ။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ဝီစကီ၏ တန်ခိုးသည် ပြုလာ၏။

စတေစီ၏ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးလာပြီးနောက် နေသာထိုင်သာရှိလာ၏။ သူမ

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

“ဘာကြောင့်များ မေးနေရတာလဲ၊ ဒီမှာ နေရထိုင်ရတာ မင်းသဘော
ကျတာပါ။ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေက အစစအရာရာ မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး စီစဉ်
ထားတာပဲ။ ခုချိန်ကစပြီး မင်း ဆေးမှန်မှန်ရမယ်၊ လိုချင်သလောက်ရမယ်၊
လိုချင်တဲ့အချိန်မှာ ရမယ် . . .”

မိန်းမကြီးက ပြုံးပြလိုက်ပြီး . . .

“မင်းကို ကျုပ်တို့က သိန်းစားဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမလို့ကွယ် . . .
ကလေးမရဲ့”



ဗုလ္လကုသုဉ် သူ၏အလုပ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။ သူ
ပြန်ဖြူးလိုက်သော သံဃာင်းသည် တစ်ယောက်ပါးစပ်မှ တစ်ယောက်သို့ ဆိုက်
ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထို့နောက်ကား စောင့်ဆိုင်းရန်သာ
ရှိတော့သည်။ အမေရိကန်တစ်ယောက်သည် ဘိန်းဖြူဝယ်ရန်ရောက်ရှိနေသည့်
အကြောင်း၊ ဘိန်းဖြူကို များများစားစား ဝယ်ယူမည့်အကြောင်း၊

ဆောင်မက်ဒရစ်တစ်ယောက် ဟာမိုဆီလိုမြို့ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့
သည့်နောက် ရက်သတ္တသုံးပတ်ကြာမြင့်သောအခါ ညနေငါးနာရီအချိန်ခန့်၌
အိမ်ဖော်မိန်းကလေးက ခြံတွင် မက်ဒရစ်နှင့်တွေ့လိုသူတစ်ဦး ရောက်ရှိနေ
ကြောင်း လာ၍ပြော၏။ လာရောက်ခံတွ့ဆုံသူသည် သူ၏ နာမည်ကို ပြောပြ၍
အကြောင်းမထူးနိုင်ကြောင်း၊ ဆီညော်မက်ဒရစ်က တွေ့ခွင့်ပြုပါမည်လားဟု
မေးကြောင်း သိရ၏။

အိမ်အနောက်ဘက်တွင် အမိုးပြန်ကလေးတစ်ခု မိုးထားသော
ဥယျာဉ်ငယ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုအမိုးပြန်ကလေးအောက်တွင် ကုလားထိုင်နှင့်
စားပွဲခင်းထားပြီး၊ ညနေပိုင်း အချိန်များ၌ ဆောင်မက်ဒရစ်သည် အရက်
သောက်လေ့ရှိသည်။ ထိုနေရာတွင် ဆောင်မက်ကို တွေ့လိုသူသည် ထိုင်၍စောင့်
နေ၏။ ဆောင်မက်ဒရစ်အနားရောက်လာသောအခါ မက္ကဆီကန်လူမျိုးတို့
လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသော ထိုင်ရာမှထ၍ ခရီးဦးကြိုပြုခြင်းမလုပ်ပေ။ ဆောင်
မက်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ခြေထောက်ဖြင့် ဆွဲယူထိုင်လိုက်သည်။ စီးကရက်
တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ နှစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကဲခတ်ကြည့်နေကြ၏။
ဆောင်မက်က ထိုလူထံသို့ စီးကရက်ဗူးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ထိုလူသည် စီးကရက်ဗူးကမ်းပေးသော မက်ဒရစ်၏လက်ကို မမြင်

ဟန်ပြုနေ၏။ သူ့အပေါ် တင်ထားသော ဦးထုပ်ဝိုင်း၏ နှုတ်ခမ်းများမှာပင် လက်တင်ထား၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် မက်ဒရစ်ထံမှ မခွာပေ။ သူက . . .

“ခင်ဗျား စပိန်စကားပြောတတ်ပါသလား”

“ပြောတတ်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောတတ်တာလဲ”

“မင်းကော အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်သလား”

“ပြောတတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောတတ်တာလဲ”

ဧည့်သည်၏ မျက်လုံးတွင် အပြုံးရိပ်တစ်စ လက်သွားသည်။ သူသည် ထိုအခါမှ ဆောက်ကမ်းပေးသော စီးကရက်ဗူးကို လှမ်းယူသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ထိုလူက . . .

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ စပိန်စကားပဲ ပြောကြရင်ကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့စပိန်စကားက ကျွန်တော့် အင်္ဂလိပ်စကားထက် ကောင်းပါတယ်တယ်။ ဒါထက် ကျွန်တော် သတင်းတစ်ခုကြားပါတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ မက္ကဆီကိုနိုင်ငံက အမှတ်တရ ပစ္စည်းတချို့ဝယ်ပြီး အမေရိကန်ပြည်ကို ပြန်မယ်လို့ ကြားပါတယ်”

ဆောလ်က မှင်သေသေဖြင့်ပင် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အဲဒီလိုပဲ စိတ်ကူးရှိပါတယ်”

“ဘယ်လောက်များများဝယ်မယ် စိတ်ကူးပါသလဲ”

“ပထမဆုံးတော့ တစ်ကီလိုလောက်ပေါ့”

“အား . . .”

ထိုလူသည် ခဏစဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“အဲဒါကို ခင်ဗျားအတွက် သယ်ယူရမှာ ဝန်ခံလေးဘူးလား”

“ဈေးနှုန်းသင့်ရင် ဝန်မလေးပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် သဘောတူညီမှုတစ်ခု လုပ်နိုင်တယ်ပေါ့”

ဆောလ်က ချင့်ချင်ချိန်ချိန်ဟန်ဖြင့် . . .

“ကျုပ်က အမေရိကန်မှာရှိတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အတွက်လိုချင်တာ။ ဒီတော့ ပထမတန်းအစားမျိုးမှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဖြစ်ပါစေမယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”

ဆောလ်၏အသံမှာ တိုတိုပြတ်ပြတ်နှင့် ရှင်းလှ၏။

ဧည့်သည်မျက်လုံးထဲမှာ အပြုံးရိပ်တစ်ခု ဖြစ်သွားပြန်၏။

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ နည်းနည်းဂရုတစိုက်ကလေးတော့ ရှိရအုံးမှာပေါ့”

ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အဲဒီပစ္စည်းမျိုးရောင်းဖို့ လိုင်စင်ယူထားတာမှ မရှိပါ။ ဒါထက် . . . ခင်ဗျား ဥယျာဉ်ထဲမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ကောင်လေးရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဆောလ်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ထိုလူသည် စဉ်းစားပြီးမှ . . .

“ကျုပ်ဆီမှာလည်း အဲဒီလို အပြင်ခိုင်းလို့ရတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီတော့ ပစ္စည်းနဲ့ငွေ အလဲအလှယ်ကို သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်ခိုင်းကြတာပေါ့။ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ အသေးစိတ်နေရာတွေမှာ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ပါဖို့ မကျောင်းဘူး။ မဟုတ်လား . . .”

“မဆိုးပါဘူး။ သင့်မြတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ကောင်လေးကတော့ ယုံရပါ့မယ် . . .” ခင်ဗျား ကောင်လေးကိုရော ယုံရမှာလား”

“ဒီလို လုပ်ငန်းမျိုးမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ယုံကြည်စိတ်ချဖို့ ထိုအပ်တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့ ကောင်လေးက ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာ မရိုးသားလို့ အယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

မက်ဒရစ်သည် ကုလားထိုင်ကို ခိုထိုင်လိုက်၏။ ပြီးမှ မျက်နှာသေနှင့် . . .

“ကျုပ်တို့အလုပ်မျိုးမှာ မရိုးသားတဲ့လူဟာ အသက်မရှည်တတ်ဘူး။ ဒါကိုတော့ ကျုပ် အလေးအနက် သတိပေးလိုက်ပါတယ်နော်”

ဆောလ်မက်ဒရစ်၏အသံမှာ အေးစက်နေ၏။ ပြီးမှ သူက . . .

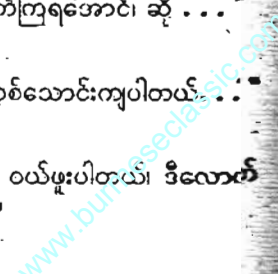
“ကဲ . . . ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဈေးသတ်မှတ်ကြရအောင် ဆို . . .”

ထိုလူက . . .

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ဆိုရင် ဒေါ်လာတစ်သောင်းကျပါတယ် . . .”

ဆောလ်က တိုးတိုးလေးရယ်လိုက်၏။

“ကျုပ် မက္ကဆီကိုပြည် အနှံ့အပြားမှာ ဝယ်ဖူးပါတယ်။ ဒီလောက် အလေးချိန်ကို ဒေါ်လာငါးထောင်ပဲ ပေးရတယ်”



ထိုလူသည် ခဏကြာအောင် စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်
၍ . . .

“အဲဒီဈေးလဲ သင့်မြတ်လောက်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်ငွေနှုလို့ချင်သလဲ။ ပီဆိုးနဲ့လား၊ ဒေါ်လာနဲ့လား . . .”

“ဒေါ်လာယူပါမယ်၊ ငွေက အဆင်သင့်ရှိပြီလား”

“မရှိဘူး၊ ကျုပ် ချီဟွာဟွာကိုသွားပြီး ဘဏ်တိုက်က ထုတ်ရအုံးမှာပေါ့၊
ကနေ အင်္ဂါနေ့မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ စနေနေ့ဆိုရင်ကော ဘယ်နှယ်လဲ”

မက္ကဆီကန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် သံသယအရိပ်ပေါ်လာ၏။ သူက . . .

“တိုးရစ်တစ်ယောက်ဟာ ပိုက်ဆံအဆင်သင့်မရှိပဲနဲ့ ပစ္စည်းလိုချင်
တယ်ဆိုတော့ မဆန်းဘူးလား”

“ကျုပ်က အဲဒီပိုက်ဆံတွေကို ဒီအိမ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်အိတ်ထောင်
ထဲမှာ ထည့်ထားရင် ပိုဆန်းတာပေါ့ဗျာ”

လူစိမ်းသည် ခဏမျှစဉ်းစား၏။ ပြီးမှ မက်ဒရစ်အဖြေကို ကျေနပ်
သွားပုံရသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ စနေနေ့ညနေ ခုနှစ်နာရီမှာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း
နောက်ဘက်မှာ ကျုပ်ကောင်လေးနဲ့ ခင်ဗျားကောင်လေး တွေ့ကြတာပေါ့”

လူစိမ်းသည် ထ၊၏။

ဆောင်မက်ဒရစ်ကမူ ထိုင်ရာမှမထ။ သူက . . .

“ကျုပ်က ပထမတန်းစားမှ လိုချင်တယ်လို့ ပြောထားတာကို မမေ့
နဲ့နော်”

“ရှစ်ဆယ်ရာနှုန်းအစစ်ပဲ၊ ဒီထက်တော့ မကောင်းနိုင်တော့
ပါဘူး . . .”

ဆောင်မက်ဒရစ်သည် သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထို့နောက်
လူစိမ်းဖြစ်သူ ခြံဝင်းထဲမှ ထွက်သွားသည်ကို ကြည့်နေလိုက်၏။ ရှစ်ဆယ်ရာနှုန်း
အစစ်ကို လက်လီသမားလက်ထဲသို့ရောက်သောအခါ တစ်ဆယ်ရာနှုန်းအထိ
ရောပြီးဖြစ်နေသည်။ ကြားဖြတ်တဆင့် ဖြန့်ဖြူးသူတို့၏ လက်ချက်ဖြစ်ပေသည်။
ဘိန်းဖြူရှစ်ဆယ်ရာနှုန်းအစစ် တစ်ကီလိုအပေါ်မှ အမြတ်ငွေသည် မယုံကြည်
နိုင်လောက်အောင် များပြားလှ၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဆောင်မက်ဒရစ်သည် ချီဟွာဟွာသို့
လေယာဉ်ဖြင့်သွား၍ ဘဏ်တိုက်မှငွေထုတ်ယူပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ယာဉ်ထဲ

မှ ကောင်ကလေးလည်း ငွေထုပ်ကိုယူ၍ ချိန်းဆိုသောနေရာ၊ ချိန်းဆိုသော
အချိန်၌သွားသည်။ ပြန်လာသောအခါ သတင်းစာစက္ကူဖြင့်ထုပ်ထားသော
အထုပ်တစ်ခုပါလာ၏။ ဆောင်မက်ဒရစ်သည် အထုပ်ထဲမှ ဘိန်းဖြူများကို လက်နှင့်တို့
၍ လျှာဖျားနှင့်တို့ကြည့်သည်။ ဘိန်းဖြူများသည် လူစိမ်းပြောသကဲ့သို့ ပထမ
တန်းစားများဖြစ်ပေသည်။

ယခုအချိန်မှစ၍ သူ့လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို စောင့်ကြည့်နေကြတော့မည်
ဖြစ်ကြောင်း သူသိ၏။ မမြင်ရသောမျက်လုံးများသည် သူ၏ခြေလှမ်းကို စောင့်
ကြည့်၍ သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ထံသို့ အစီရင်ခံကြပေလိမ့်မည်။ သူ ဘယ်သွား
ကြောင်း၊ ဘာနှင့်သွားကြောင်း၊ ဘယ်သူနှင့်စကားပြောကြောင်းမှအစ နယ်စပ်
တို့ မည်ကဲ့သို့ ကျော်ဖြတ်သည်အထိ စောင့်ကြည့်ကြပေမည်။ စောင့်ကြည့်သူ
တို့သည် ဆောင်မက်ဒရစ်သည် တကယ်တမ်း အရောင်းအဝယ်လုပ်သူလား၊
သို့မဟုတ် ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်လားဟု အကဲခတ်ကြပေမည်။ ဆောင်မက်ဒရစ်သည်
အဝတ်အစား၊ ပစ္စည်းများထုပ်ပိုး၍ ဟာမီဆီလိုမှ ချီဟွာဟွာသို့လေယာဉ် ဖြင့်
ခရီးသွားသည်။ ထိုမှတဆင့် ဂျူဝါရက်စ်သို့ လေယာဉ်ခရီးဆက်သည်။
ဂျူဝါရက်စ်တွင် လာကာစီတာ စားသောက်ဆိုင်သို့ တိုက်ရိုက်တန်းသွား၏။

စားသောက်ဆိုင် ထောင့်စားပွဲတစ်လုံးတွင် အမျိုးသမီးသည် သူ့အား
စောင့်နေ၏။ မက်ဒရစ် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာစဉ် အမျိုးသမီးက မော့
ကြည့်ရာ နှစ်ဦးသား မျက်လုံးချင်းဆိုင်သွားမိကြ၏။ မိန်းကလေးသည် ကြိုတင်
ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း စီးကရက်ဗူးထဲမှ စီးကရက်ကို တောက်ထုတ်၍
တစ်လိပ်ကိုဖီးညှိသည်။ မက်ဒရစ်သည် မိန်းကလေးရှိရာစားပွဲသို့ တန်းလျှောက်
လာကာ ကုလားထိုင်လွတ်မှာ ဝင်ထိုင်၏။ သူ့လက်ထဲမှပါလာသော လက်ဆွဲ
အိတ်ကို ကုလားထိုင်နံဘေးမှာ ချသည်။ စားပွဲထိုးတစ်ယောက် အနားသို့
ရောက်လာသောအခါ ဘီယာတစ်လုံးမှာ လိုက်၏။ ဆောင်မက်ဒရစ်မှာ ဝင်
ပေါက်ကို ကျောပေးထား၏။

မိန်းကလေးသည် သာမန်စကားပြောဟန်ဖြင့် . . .

“ရှင့်နောက်မှာ အရိပ်တစ်ယောက် လေဆိပ်က ပါလာတယ်”

ဆောင်မက်ဒရစ်က ဘာမျှမဖြစ်သလိုနှင့် . . .

“သိပါတယ်”

မိန်းကလေးက . . .

“ဟော . . . အခုပဲ သူဝင်လာပြီ”



ဆောင်သည် စားပွဲထိုး လာချပေးသော ဘီယာကို တင်သောက လိုက်ရင်း . . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ် မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။ သူတို့ ကျုပ် ဟာမိဆီ လိုက် ထွက်ကတည်းက ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုက်လာ မှာပဲဆိုတာ သိပြီးသားပဲ။ ဒါထက် မင်းမှာ ကားပါသလား”

“ပါ . . . ပါတယ်”

မိန်းကလေးသည် ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မက ဒီဘက်နိုင်ငံကိုကူးလာပြီး ဆေးလာထိုးတဲ့ အမေရိကန် သူ တစ်ယောက်ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မ အဲဒီလို ကူးသန်းရတာသုံးလေးပတ်ရှိသွားပြီး ရှင့်ဆီကတည်းက ရောက်ကတည်းကပေါ့။ အခုတော့ ကျွန်မကို ဒီကလူတွေက ဘာကိစ္စလာတယ်၊ ဘယ်လိုမိန်းမဆိုတာ မြင်နေကျဖြစ်နေပါပြီ”

“အားလုံး စီစဉ်ထားတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ပီရီမူကြိုက်တာ”
မိန်းကလေးက . . .

“စီစဉ်ထားပါတယ်၊ မကြာဆီကိုဘက်က ရှင့်အိတ်ကိုပဲစစ်မယ်၊ အမေရိ ကန်ဘက်ကတော့ ရှင့်အိတ်ကိုရော ကားကိုပါစစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ရှင့်ကိုယ်ပေါ်မှာ မစစ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ စောစောက ရှင့်အရိပ်၊အခု ဘားမှာ အရက်သောက်နေတဲ့လူတွေ အကဲခတ်ရင် သံသယဖြစ်စရာမရှိပါဘူး၊ ဒီထက် တော့ မပိုဘူးလေ . . .”

မက်ဒရစ်သည် ဘီယာကို လက်ခသတ်လိုက်၏။

“က . . . ဒါဆို သူ့ကို သိပ်စောင့်ခိုင်းလို့ မသင့်ဘူးထင်တယ်၊ သွားစို့”

မက်ဒရစ်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၊သည်။ စားပွဲပေါ်သို့ ကျသင့်ငွေနှင့်တကွ ဘောက်ဆူး ဓငွေပါထားခဲ့ပြီး စားသောက်ဆိုင်အပြင်ဘက်သို့ မိန်းကလေးနောက် မှ ထွက်လိုက်ခဲ့၏။

မိန်းကလေးသည် အဝါရောင် တောက်တောက် မော်တော်ကားတို့ ညွှန်ပြရင်း . . .

“က . . . ကားကတော့ ဒါပဲ၊ မမိဘူးလား၊ ရှင့်အိတ်တွေကို နောက် ခန်းထားလေ”

မိန်းကလေးသည် ကားမောင်းသမား နေရာကို ဝင်လိုက်၍ အိတ်ထဲမှ မှန်ပိုင်းကလေးထုတ်ကာ မျက်နှာအလှကို ညှိသည်။ ပါးစပ်ကမူ . . .

“ရှင့်မိတ်ဆွေ စားသောက်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာပြီ”

ဆောင်မက်ဒရစ်က . . .

“သူ့ကို အချိန်ပေးထားပါ၊ ဒါမှအဆင်ပြေမယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါထက် ပစ္စည်းတွေကို ရှင်ဘယ်လို သယ်ခဲ့သလဲ”

“ခါးပတ်မှာ အိတ်လုပ်ပြီး ခါးမှာပတ်လာတာ”

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ ပြီးမှ နောက်ကြည့်မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မှန်ထဲတွင် ဆောင်၏အရိပ်လူကို မြင်ရသည်။ ထိုလူသည် အမည်းရောင် ဆီဝင်ကားပေါ်သို့ တက်သည်။ မိန်းကလေးသည် ရန်သူ၏ကား အဆင်သင့်ဖြစ်လောက်ချိန်မှ ကားမောင်းထွက်ခဲ့၏။ ဆီဝင်ကားသည် နောက်မှ အရိပ်သဖွယ်ပါလာ၏။ မိန်းကလေးက . . .

“ကျွန်မနာမည်က ကာရင်၊ ကာရင်ဖီးလစ်ပါ၊ ကျွန်မဟာ ဒီဗျူရီမှာ ဇွန်နာသစ်ပါ”

“အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့လေ၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ်က မင်းကို မှတ်မိနေ မှာပေါ့”

မိန်းကလေးက မချီမချင်နှင့် . . .

“ဒါက ကျွန်မကို မှတ်မိနိုင်လောက်တဲ့ ရုပ်ရည်ရှိတယ်လို့ မြောက် ပြောနေတာလား”

ဆောင်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးလိုက်၏။

“မြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အရှိကိုအရှိအတိုင်းပြောတာပါ”

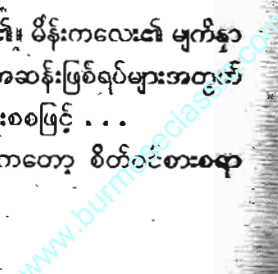
မိန်းကလေး၏မျက်နှာသည် တည်သွားပြန်၏။

“ကျွန်မတို့ အဲလဲပါဆိုက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ မစ္စတာနဲ့ မစ္စက်ဆောင် မက်ဒရစ်အမည်နဲ့ တည်းကြမယ်၊ ကျွန်မတို့လူတစ်ယောက်က ညနေပိုင်းကျရင် ဝစ္စည်းလာယူလိမ့်မယ်၊ ရှင့်အရိပ်မိတ်ဆွေတွေ အမြင်မှာတော့ ကျွန်မတို့လူဟာ ဇွင့်ရဲ့ အဆက်အသွယ်ထဲကပဲလို့ ယူဆမှာပေါ့၊ ဒီအလုပ်က အတော်ကြီးသ လား . . .”

“ကြီးကောင်း ကြီးသွားနိုင်ပါတယ်”

ဆောင်သည် မိန်းကလေးဘက်သို့ကြည့်၏။ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာ ပေါ်မှ အပြုံးရိပ်ကိုကြည့်၍ လုပ်ငန်းခွင်၏ အသစ်အဆန်းဖြစ်ရပ်များအတွက် တက်ကြွနေပုံရကြောင်း သိသာလှသည်။ သူက ပြုံးစေဖြင့် . . .

“ဟိုတယ်မှာ တည်းရမယ်ဆိုတဲ့ အပိုင်းကတော့ စိတ်ခင်းစားစရာ ပါလား”



မိန်းကလေးသည် လှည့်မကြည့်ပဲ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဒါကတော့ရှင် တာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားပဲကိုး၊ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက် ပေါ့ရှင် . . .”

မက္ကဆီကိုဘက် စစ်ဆေးရေးဂိတ်၊ အကောက်ခွန်နှင့် လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးစစ်ဆေးမှုတွင် ဆောင်မက်ဒရစ်သည် သူ၏ တိုးရစ်ကတ်ပြားကို ထုတ်ပြ၍ အိတ်ကို ရှာဖွေစစ်ဆေးခြင်းခံ၏။ စစ်ဆေးသူများသည် မက္ကဆီကို အစိုးရက တင်းကျပ်စွာ ပိတ်ပင်ထားသော အနုပညာပစ္စည်းများ ပါမပါ စစ်ဆေး၏။ သို့သော် သမရိုးကျ ထုံးစံအတိုင်း စစ်ဆေးပုံမျိုးသာ ဖြစ်၏။

ဒီဆိုင်ရာတို့က သူတို့ကို သွားခွင့်ပြုပြီးသောအခါမှ . . . ကာရင်က . . .

“ဒီလူတွေက အထူးတာဝန်ပေးထားတဲ့ လူတွေပဲ၊ ဒီနေ့အတွက် ကျွန်မတို့က တောင်းဆိုထားလို့ စီစဉ်ပေးထားတာလေ၊ ဗျူရိုအနေနဲ့ကတော့ အလွဲအမှားမခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ သူတို့က ရှင်ကိုသိကြပါတယ်”

အမေရိကန်ဘက်သို့ရောက်သောအခါ စစ်ဆေးမှုသည် ပို၍ တိကျသေချာ၏။ မော်တော်ကားကို စနစ်တကျစစ်ဆေးသည်။ မက်ဒရစ်၏ အိပ်ရာကိုလည်း ကျကျနနရှာဖွေသည်။ သူတို့သည် ဆောင်မက်ဒရစ်၏ ကတ်ပြားကိုမှတ်မိသော အရိပ်အရောင်မထွေ့ရ။ မက်ဒရစ်သည် ထုံးစံအတိုင်း မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုရ၏။ ဘာပစ္စည်းမှ သယ်ယူမလာကြောင်း၊ ဘာကြောင်း ညာကြောင်း စသည်ဖြင့်။ အိတ်ကို အကောက်ခွန်အဖွဲ့မှ ပိတ်သည်။ စစ်ဆေးပြီး တံဆိပ်ပြားကပ်ပေးသည်။ သူတို့ကို သွားခွင့်ပြု၏။

မော်တော်ကား နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် ဆီဒင်ကားသည် အစစ်ဆေးခံရန် ရပ်လိုက်သည်ကို မြင်ရ၏။

သူတို့ကားသည် အလ်ပါဆိုမြို့ထဲသို့ ဝင်လာချိန်တွင် ကာရင်သည် တခြားကားများနှင့်တကွ နောက်ကြည့်မှန်ကိုလည်း အကဲခတ်နေရ၏။ သူမက . . .

“ကျွန်မတို့နောက်ကို အရိပ်သစ်တစ်ခုပါလာပြီ၊ အဲ . . . စီးကရက် တစ်လိပ်လောက် ကျွန်မကို မီးညှိပေးပါလား”

ဆောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပေး၏။

“မင်းပြောပုံက လူဆိုးဂိုဏ်းထဲက မိန်းကလေးလိုပါလား၊ နောက်ထပ် အရိပ်တစ်ခု ပါလာပြန်ပြီဟုတ်လား”

“ကျွန်မလည်း တယ်လီဗီးရှင်းတွေ အကြည့်များလို့နဲ့တူတယ်” ကာရင်သည် ဆောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ . . .

“ရှင်က သူတို့တတွေ ပြောကြသလို တကယ်ပဲ ကြမ်းရမ်းသလားဟင်” ဆောင်က မျက်နှာသေနှင့် . . .

“ကျုပ် တစ်ခါတုန်းက ပါဆဒီနားမြို့သူ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို နှိုက်ပစ်လိုက်တယ်လေ၊ အဲဒီကတည်းက ဇာတ်လမ်းစတော့တာပဲပေါ့၊ နောက်တော့ ရာဇဝင်တွင်သွားတာပေါ့ကွယ်”

မိန်းကလေးက ပြုံးစေနှင့် . . .

“ဟုတ်လား”

သူတို့သည် ဟိုတယ်သို့ရောက်သွား၏။

ဟိုတယ်အခန်းမှာ ကြီးမားလင်းထိန်၍ မှန်တွန်းတံခါးဖွင့်လိုက်လျှင် ညယျာဉ်ထဲသို့ကူးသွားနိုင်၏။ ကာရင်သည် နှစ်ယောက်အိပ်ခုံတင်အစွန်းမှာ ထိုင်၍ မက်ဒရစ် ကုတ်အင်္ကျီချွတ်နေသည်ကို ကြည့်နေ၏။ ဆောင်သည် အောက်မှ ရှပ်အင်္ကျီကိုချွတ်၍ ခါးတွင် အထူးစိမ့်ပြုလုပ်ထားသော ခါးပတ်ကို ချွတ်၏။ ခါးပတ်မှာ အိတ်ငယ်များ သီချုပ်ထားပြီး အိတ်ငယ်တိုင်းတွင် ဘိန်းဖြူ ဇွန်များ ထည့်ထား၏။ ဆောင်သည် ဘိန်းဖြူဇွန်များပါသော ခါးပတ်ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆပင် ကုလားထိုင်နေောက်မို့ပေါ် တင်လိုက်ပြီး သူ၏ဝမ်းဗိုက်သား ဖာဆယ်များကို ပွတ်ခြေနေ၏။

ကာရင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို လှမ်းကိုင်ရင်း . . .

“ရှင် တစ်ခုခုသောက်မလား”

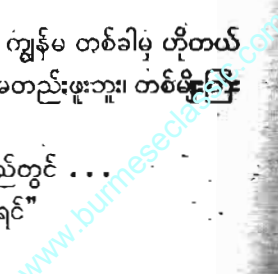
“ကျုပ်ဖို့တော့ ဘာတွန်ဝီစကီတစ်လုံး မှာလိုက်လေ၊ မင်းကတော့ ကြိုက်တာမှာပေါ့”

“ကျွန်မလည်း ဘာတွန်ကို ကိုကာကိုလာနဲ့ ရောသောက်ရင်ဖြစ်ပါတယ်” ကာရင်သည် ဟိုတယ်ရုံးခန်းမှတဆင့် လိုအပ်သည်များကို မှာလိုက်၏။ ပြီးမှ ဆောင်ကိုကြည့်ကာ . . .

“ရှင်ကတော့ ယုံချင်မှယုံမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ခါမှ ဟိုတယ် အခန်းတစ်ခုထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူမတည်းဖူးဘူး၊ တစ်မျိုးခြားပဲနော်”

ဆောင်သည် မပြုံးပဲမနေနိုင်တော့၊ သည်တွင် . . .

“မင်းအသက် အယ်လောက်ရှိပြီလဲ ကာရင်”



မိန်းကလေးသည် ရုတ်တရက် ကြောင်သွား၏။ ပြီးမှမခံချင်စိတ်

ဖြင့်...

“ကျွန်မအသက် နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီရှင် . . . သိလား”

“ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်ဖို့အတွက်တော့ ငယ်သေးတာပဲလေ”

“ကျွန်မတော့ မထင်ပါဘူး။ ဗျူရိုကလည်း မထင်လို့ ကျွန်မကို တာဝန်ပေးတာပေါ့။ အဲလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို ရှင်နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်ပြီ။ ကျွန်မဟာ ရှင်ရဲ့မိန်းကလေးပဲ။ ဗျူရိုကလည်း ရှင်နဲ့တွေ့တဲ့ မိန်းကလေးဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲ အမြဲတမ်းဖြစ်သင့်တယ်လို့ ယူဆထားကြတယ်။ ဒီတော့ ရှင် ဒီဘက်ကူးလာတိုင်း ကျွန်မတော့ လာစောင့်နေရမှာပဲ”

“အေးကွာ၊ ဝါပေမယ့် ကျုပ်တွေ့ဖူးတဲ့အထဲမှာတော့ မင်းဟာ အဲဒီလို လာစောင့်တဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ မတူဆုံးအမျိုးသမီးပဲ”

“ကျွန်မကတော့ အားလုံး အဆင်ပြေနေပုံရသားပဲ”

“မင်းလုပ်ပုံက ပီပီပါတယ်။ နောက်တစ်ခါ ကျုပ်လာရင် လာရိုခိုမြို့တဲ့ လာမယ်”

“ကျွန်မအဲဒီက စောင့်နေရမှာပေါ့။ ကျွန်မက ဒီအလုပ်မှာ လုပ်ကိုင်ရတာကို ပြီးငွေ့တဲ့ဟန်၊ ဘာမှမထူးခြားတဲ့ဟန်ဆောင်နေရပေမယ့် တကယ်တမ်း စိတ်ထဲမှာ အသစ်အဆန်းမို့ စိတ်လှုပ်ရှားမှု ရှိနေတာကိုတော့ ရှင် နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့ . . .”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ရေချိုးလိုက်ဖို့မယ်၊ အရက်လာပို့ရင် သတင်းစာတွေအားလုံး ယူခဲ့ဖို့နဲ့ ရေခဲတွေအများကြီးယူခဲ့ဖို့ ပြောလိုက် . . . ဟုတ်လား ဆောလ်သည် သူ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကိုယူ၍ ရေချိုးခန်းဘက်သို့သွားသည်။ မိန်းကလေးသည် လှမ်းအော်ကာ . . .”

“ကျွန်မကို ရှင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ဒီနေ့ည အပြင်မှာ ညစာစားဖို့ ခေါ်မသွားတော့ဘူးလား”

ဆောလ်သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“အင်း . . . ကျုပ်ရဲ့ မိန်းကလေးလို့ သဘောထားရမှာပေါ့လေ . . .”

သူသည် ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်၏။

ကာရင်သည် ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေပန်း၏အသံကို အတော်ကြာကြာ နားထောင်နေလိုက်၏။ နောက်မှ အသက်ပြင်းပြင်းရှူကာ နောက်သို့ ဖိုလှဲချလိုက်၏။ နောက် ခြေထောက်မှာ စွပ်ထားသော ဖိနပ်နှစ်ဘက်စလုံးကို ဆောင်

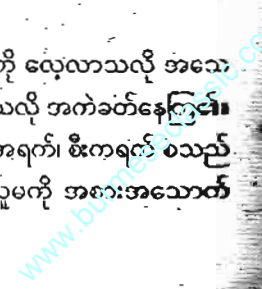
အန်၍ အပေါ်သို့ လွှင့်တင်ချွတ်လိုက်၏။ ဖိနပ်များသည် မျက်နှာကျက်ကိုထိ၍ တော်လောပေါ်သို့ ပြန်ကျ၏။

စတေစီဝတ်သည် သူမတိုယ် သူမ မှန်ထဲမှတဆင့် ငေးကြောင်ကြောင် ကြည့်လိုက်၏။ အစပထမက ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အိပ်မက်အိုးကြီးတစ်ခုသည် ယခုတော့ တကယ်စကယ် ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီဖြစ်၏။ သူမသည် ဆံပင်ထဲသို့ ထက်ဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်၏။ ဆံပင်များသည် ခြောက်သွေ့နေ၏။ သူမ၏အသား အရေများလည်း ခြောက်သွေ့နေ၏။ သူမ၏မျက်လုံးများ အရောင်တောက်ပြောင်ခြင်းမရှိတော့။ မသိစိတ်ဖြင့် စတေစီသည် သူမ၏ လက်ကို ကုတ်ခြစ်မိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တစ်ထောင် တစ်သောင်းကုန်သော မမြင်ရသည့် ပုရွက်ဆိတ်များ တရွရွတက်နေသလို ခံစားရ၏။ သူမ ယုံကြည်နိုင်သော အရာများသည် ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီတကား။ ဘိန်းဖြူဆိုသည့် ဘျောက်သည် သူမကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ။ သူ၏အစားကြား မှုသည် တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဤအချက်ကိုကား သူမ မငြင်းနိုင်ပေ။

ယခုတော့ စတေစီသည် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆေးထိုးခံရခြင်း၏ခံစားမှုကို ပြန်၍ မမှတ်မိတော့။ သူမ ခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ ထုံထိုင်းနေပြီဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်ကို သူ၏ဆန္ဒမပါပဲနှင့် ဘိန်းဖြူသမားဖြစ်အောင် မလုပ်နိုင်ဟု သူမယုံကြည်ခဲ့၏။ ဘိန်းဖြူသမားဆိုသည်မှာ လူ့ဘဝ အပယ်ခံသမားများဖြစ်၍ ကိုးကွယ်ရာမဲ့၊ သွားစရာမရှိ၊ ရွေးစရာလမ်းမတွေ့သူတို့၏ မှီခိုရာဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ရိုးရိုးသာမန်ကျန်းမာသူတစ်ယောက်သည် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲရန်မလိုအပ်။ သူတို့သည် ငါ့ကို ချောင်ပိတ်၍ မူးယစ်ဆေးဝါး လှောင်အိမ်ထဲသို့ သွင်း၍မရဟု ယုံကြည်ခဲ့၏။

ယခုတော့ သူမ၏အတွေးအမြင် ယုံကြည်မှုများသည် လွဲမှားခဲ့ကြောင်း သိရပေပြီ။ ဘိန်းဖြူသည် အစွေးအသားထဲရောက်သည်နှင့် ဆတက်ထမ်းပိုး တိုးပွားလာကာ ဝတ်မပြေသော ပင်လယ်ရေသို့ ဆိုးရွားကြောင်း တွေ့သိရပေပြီ။

နှစ်မကြီးသည် စတေစီဆေးခွဲလာသည်ကို လေ့လာသလို အသေးအချာကြည့်နေ၏။ တခြားလူများကမူ လှောင်ပြောင်သလို အကဲခတ်နေကြ၏။ စတေစီအနေနှင့် အရှက်မရှိနိုင်တော့။ အစားအစာ၊ အရက်၊ ဇီးကရက် စသည်တို့သည် သူမအတွက် ဘာမှအရေးမဟုတ်တော့။ သူမကို အစားအသောက်



ကျေးသောအခါ ပန်းကန်ကိုကြည့်၍ မစားချင်တော့။

နပ်စ်မကြီးတ . . .

“အစားကိုတော့ စားမှပေါ့ ကလေးမရဲ့၊ အစားရှိမှ ခွန်အားဖြစ်တာ သရော်တော်တော်လေသံဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။

စတေစီသည် သူမ ၏ အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲချလိုက်၏။ ကြောက်စိတ်များသည် တစ်မိမိတိုးလာ၏။

သူတို့သည် စတေစီတစ်ယောက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကုတ်ခြစ်ကာ လှိမ့်နေလိုက်၊ အိပ်ရာခင်းများကို ဆုတ်ဆွဲပစ်လိုက်နှင့် အသွေး အသားထဲမှ ဘိန်းဖြူမျောက်ကို မထိန်းနိုင်တော့သည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ယခုတော့ စတေစီဝပ်ဝပ်သည် သူမကို ဘယ်တော့များ လော့စ်အိန် ဂျယ် သို့မဟုတ် ဟောလီဝုဒ်လမ်းမ တစ်နေရာမှာ သူမတစ်ယောက်တည်း မိတ်ဆွေမရှိ ငွေမရှိသည့်အဖြစ်နှင့် ပစ်ထားပါလေမည်နည်း၊ တွေးတော ကြောက်ရွံ့နေရလေ၏။ မနက်အိပ်ရာမှနိုးလာတိုင်း ထိုကြောက်စိတ်ဖြင့် တုန် လှုပ်နေမိ၏။ ယနေ့များ ပစ်ထားကြလေမလား၊ သူတို့ နေ့ခင်းနေ့လယ်ကြီးတော့ ပစ်မထားတန် ကောင်းပါရဲ့၊ ဒါဆိုရင် ယနေ့ညများလား . . . ။

ဤသို့သော ငရဲကမ္ဘာတွင် စတေစီ ကျရောက်နေရှာ၏။

ဗျူရိုမှလူသည် ဆောလ်မက်ဒရစ်နှင့် ကာရင်တို့ရှေ့ ကုလားထိုင်မှာထိုင်နေ၏။ သို့သည် လက်ထဲမှ ဘိန်းဖြူခါးပတ်ကို ဆွဲကြည့်သည်။

“တစ်ကီလိုလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

ဆောလ်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ကီလိုလိုက်ဝယ်မှ လူတွေက ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဝင်စား လာကြမယ်လေ”

ဗျူရိုမှလူ၏ နာမည်သည် သွမ်ဆန်ဖြစ်သည်။ သူက . . .

“ခင်ဗျားရဲ့ နောက်အစီအစဉ်ကရော”

“နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကျွန်ုပ်က ပြိုင်ဘက်ရောင်းသမားဆီက ဝယ်မယ် လေ၊ ဒါမှ သူတို့ချင်း ရန်တိုက်ပေးသလို ဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဘာဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျား သိပါ တယ်နော်”

“သိပါတယ် . . . မရောင်းရတဲ့ဘက်က လူတွေက ကျွန်ုပ် ဘယ်သူဆီ

တ ဘယ်လောက်ဝယ်တယ်၊ ဘယ်တော့ ကူးမယ်ဆိုတာ သတင်းပေးမှာပေါ့၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်က ကျုပ်အမျိုးသမီးကို တစ်ဆင့်ပေးလိုက်မယ်လေ၊ ဒီတော့ ဘိန်းဖြူအရောင်းသမားတွေက ကျုပ်ဟာ အဆက်အသွယ်ကောင်းတဲ့လူဆိုတာ သေချာသွားမှာပဲ၊ အဲ . . . အကောက်ခွန်ဌာနကတော့ ညံ့တယ်ထင်သွားကြမှာ ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ . . . ဒါပေါ့”

ဗျူရိုမှလူသည် ဘိန်းဖြူခါးပတ်ကိုသေချာစွာပတ်ပြီး မက်ဒရစ်နှင့် ကာရင်တို့ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားလေ၏။

မက်ဒရစ်သည် လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကိုချလိုက်၏။

“ကဲ . . . ညစာကို ဘယ်မှာစားချင်သလဲဆိုတာ အမိန့်ရှိပါအမိလေး”



တူဝင်ဘာတုသည် ကြီးမားသောဗိုက်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဘက်တင်ရင်း စဉ်းစား
နေ၏။ သူ စဉ်းစားနေသည့် အကြောင်းအရာမှာ ဘိန်းဖြူတစ်ကီလိုကြီးများကို
အလွယ်တကူ နယ်စပ်သို့ ကျော်ဖြတ် သယ်ဆောင်သွားနိုင်သည့် အမေရိကန်
လူမျိုးတစ်ယောက်၏ သတင်းအကြောင်းပင်ဖြစ်ပါ၏။

ဆောင်မက်ဒရစ်၏သတင်းသည် ဟာမီဆီလို ဘိန်းဖြူလောကတွင်
တမုဟုတ်ခြင်း ပျံ့နှံ့သွား၏။ လှည့်စားမှုတစ်ခုပေလား။ သို့တည်းမဟုတ် ဤ
ဗိုလ်သည် တကယ်တမ်းပင် အဆက်အသွယ်ကောင်းလှ၍ မည်သူမှ မရိပ်မိ
အောင် သယ်ဆောင်နိုင်သည့်လူပေလား။

ဘာတုသည် အမေရိကန်ဘက်မှ အကောက်ခွန်အရာရှိများကို လေး
စား၏။ သူ့နိုင်ငံဘက်မှ အကောက်ခွန်ဌာနသည် လစာမဖြစ်စလောက်၊ အခွင့်
အရေးမရှိပဲ အမှုထမ်းနေကြရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖောက်ပြန်နိုင်သည်။
လာဘ်ပေး၍လွယ်သည်ကို သူသိ၏။ သို့သော် အမေရိကန်ပြည်ဘက်မှ
အကောက်ခွန်ဌာနကား သီးခြားဖြစ်၏။ သို့တိုင် ထိုဌာနတွင် တစ်ယောက်စ
နှစ်ယောက်စ မကောင်းသောသူများရှိနိုင်သည်ကိုမူ ဘာတုလက်ခံသည်။
ဆောင်မက်ဒရစ်ဆိုသူသည် ထိုသို့သော ရှားရှားပါးပါးမကောင်းသော အရာရှိ
တစ်ဦးဦးကို တွေ့ရှိစဉ်းရုံးထားနိုင်ပုံရ၏။ ဘာတုသည် ခိုးကျူးစိတ်ဖြင့် လေ့ချွန်
လိုက်၏။ သည်ငန်ကိုတော့ ရှာဖွေတွေ့ထားဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။ သူနှင့် ပူးပေါင်း
၍ အလုပ်လုပ်ရသော် အလုပ်အများကြီး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ဘာတုတွေး၏။

ဘာတုအခြေအနေမှာ ကောင်းစပြုနေပြီဖြစ်၏။ သူ၏အဆက်
အသွယ်များဖြင့် တောင်ပေါ် ဘိန်းခင်း စိုက်ပျိုးသူများထံမှ ဘိန်းစိမ်းတချို့
ဝယ်ယူစုဆောင်းနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ထိုဘိန်းစိမ်းများသည် သူထံသို့ ဖက်ရွက်များ

ဖြင့် ထုပ်၍ တိုးရှေးယခင်တုန်းကလို ရောက်ရှိလာကြ၏။ ဘာတုသည် ထိုတောကြီး တောင်ကြား ဘိန်းခင်းစိုက်ပျိုးထားသူများထံသို့ ယုံကြည်ရသူ အဆက်အသွယ်များ စေလွှတ်၍ ရှေးယခင်ကအတိုင်း ဘိန်းစိမ်းများကို ဝယ်ယူစုဆောင်းခဲ့၏။ ယင်းအလုပ်သည် အလွန်စိတ်ရှည်ရပြီး ခက်ခဲလှသော်လည်း ဘာတုသည် အောင်မြင်စွာလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဘာတုသည် ဟာပေးမစ်ချယ်ဆိုသူမှာ လောဘ၏သားကောင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို သိရသည့်အပြင် မစ်ချယ်ထံမှ ငွေညစ်ပေါက်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ထား၏။ မစ်ချယ်သည် အမြဲတစ်စုံတစ်ရာကို ကြောက်လန့်နေကြောင်း သိသာလှ၏။ ဘာတုသည် စမ်းသပ်သည့်အနေနှင့် အမေရိကန် လူစိမ်းတစ်ဦးသည် ဟာမိုဆီလိုမြို့ဆိုင်များတွင် ဟာပေးမစ်ချယ်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်များ ရှိပါသလားဟု စုံစမ်းမေးမြန်းနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ကြောင်း သတင်းပေးလိုက်၏။ တုံ့ပြန်မှုကား အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိလှသည်။

မစ်ချယ်၏လက်များသည် တုန်လှား၏။ နဖူးမှ ချွေးသီး ချွေးပေါက်များပြန်လာ၏။ မျက်လုံးထဲတွင် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်သော အရိပ်များသန်းလာ၏။ မစ်ချယ်သည် အသနားခံသော လေသံဖြင့် ဘာတုထံမှ အကူအညီတောင်းခဲ့၏။ ကြေးစားသက်တော်စောင့်များ ငွေနှင့် ငှားရမ်းပေးပါရန်ပြော၏။ မစ်ချယ်သည် ထိုနေ့ နေ့တွင်းချင်းပင် ဘာတုအိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခိုလှုံလာ၏။ နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ ဘာတုသည် အချိန်တန်ပြီဟု ယူဆသဖြင့် မစ်ချယ်အား ထိုလူစိမ်းကို ငွေဒေါ်လာငါးထောင်ကျပ်လောက် အကုန်ခံလိုက်လျှင် ရှင်းပစ်၍ ရနိုင်သည်ဟု တင်ပြ၏။ မစ်ချယ်သည် ဈေးကြီးလှကြောင်းပြောရာ ဘာတုက ပံ့ပိုးတွန်းပြလိုက်ပြီး . . .

“ကိုယ့်အသက်တော့ ကိုယ်တန်ဖိုးထားမှပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ဆင်းရဲသားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အသက်ကိုတော့ ဒေါ်လာငါးထောင်နဲ့ မလဲနိုင်ဘူးဗျာ။”

နောက်ဆုံး မစ်ချယ်သည် ဘဏ်တိုက်မှ ဒေါ်လာငါးထောင်နှင့်ညီမျှသော ပီဆိုငွေများကိုထုတ်ယူ၍ ဘာတုလက်ထဲသို့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်အပ်လိုက်ရလေ၏။ ဂျူဝမ်ဘာတုသည် ထိုငွေများကို ပျော်ရွှင်စွာ အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။ အကြောင်းမှာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မစ်ချယ်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းလာခြင်း မရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်နည်းလမ်းသည် ခဏခဏ သုံးစွဲရန်ကား မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေးမိကာ ဘာတု အားမလို အားမရဖြစ်သွား၏။ မစ်ချယ်သည် ကြောက်ရွံ့သော ယုန်ကလေးကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် ငတုံး

ငအတော့ မဟုတ်သေး။

ဘာတုသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ လုပ်ငန်းအတွက် လုပ်ကိုင်ရသမျှ ကုန်ငွေများကို သူ့အတွက် နည်းနည်းစာရင်း ပိုထည့်လိုက်၏။ သူသည် မက္ကဆီကိုမြို့နှင့် ၎င်းဆင်ခြေဖူးသို့သွား၍ ရှေးကျလှသော မီးတောင် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများရှိရာ ဒေသသို့ ဘိန်းစိမ်းမှ ဘိန်းဖြူအဖြစ် ချက်လုပ်မည်။ ဓာတုဗေဒစက်ရုံနှင့် ဓာတုဗေဒပညာရှင်တို့ကို တွေ့ထား၏။ ထိုလူများနှင့်ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးသဘောတူညီချက်ရရှိ၏။ ပြီးနောက် ဓာတ်ခွဲခန်းမှ ဘိန်းဖြူတစ်ကီလိုအတွက် တုန်ကျမည့်ငွေကို နှစ်ဆတိုး၍ စာရင်းပြ၏။ ဘာတု သည် မစ်ချယ်ထံမှ စကားတိုတောင်းနေ၏။ သို့သော် မစ်ချယ်ထံမှ ကန့်ကွက်စကားမလာသောအခါ မစ်ချယ်သည် ဤလုပ်ငန်းကိစ္စ၌ ဘာမှ သိကျွမ်းခြင်းမရှိကြောင်း ဘာတု နားလည်သွားလေ၏။

သည်ဘိန်းဖြူလုပ်ငန်းကို ခြေခြေမြစ်မြစ်ဘာမျှ မသိပဲနှင့် လူတစ်ယောက်သည် ဘယ်လိုလုပ်၍ ဘယ်လို ကိုင်ပါမည်နည်း။ မစ်ချယ်သည် သတ္တိနည်းနည်းလေးသာရှိပြီး ငွေအများကြီးရှိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဘာတုသည် မစ်ချယ်ကို နောက်ထပ် ဘယ်လိုညှစ်ရဦးမည်နည်းဟု အကြံထုတ်နေမိ၏။ ကြည့်စမ်း၊ ဆောလ်မက်ဒရစ်ဆိုသူသည် အဖြေဖြစ်နိုင်၏။ မက္ကဆီကိုနယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်ရာလမ်းကား ပွင့်ခဲ့ချေပြီဖြစ်၏။ သည်မက္ကဆီကိုပြည်ဘက်မှာပင် ဘိန်းဖြူဝယ်မည့်သူကား ရှိပါသည်။ သို့သော် တကယ်ငွေရမည့်ဈေးကွက်ကား အမေရိကန်ပြည်ဘက်မှာရှိ၏။ အမေရိကန်ပြည်ဘက်မှာကား လုပ်ငန်းကြီးဖြစ်လာနိုင်၏။ လက္ကားရောင်းဝယ်ဖြန့်ချိသူနှင့် ဆက်သွယ်မိလျှင်ကား ပွပေါက်ကြီးဖြစ်သည်။

ဘာတုသည် ကုလားထိုင်မှ ကြိုးစားထလိုက်သည်။ ဦးထုပ်ကိုယူ၍ သူ၏မော်တော်ကားရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့၏။ မော်တော်ကားသည် စုတ်ချာလှ၏။ မာရကတ်များသည် စုတ်ချာတွန့်လိန်နေပြီဖြစ်၏။ စက်သံကလည်း ဆူညံလှ၏။ နောက်နှစ်ဆိုလျှင်တော့ ကားအသစ်တစ်စင်းလဲနိုင်ကောင်းပါပြီ။ တောက်ပြောင်လှသော ကာဒီးလက် မော်တော်ကားတစ်စီး၊ ကျည်ဆန်မပေါက်နိုင်သောမုန်များ တပ်လျက်သားကိုများ ဝယ်ပြီး စီးလိုက်လျှင်ကား ကောင်းလေစွာ မစ်ချယ်သည် အကုန်အကျခံပေလိမ့်မည်။ ထိုအတွေးသည် ဘာတုမင်ထဲမှာ ပျော်လာစေ၏။

မစ်ချယ်သည် သူ၏ အခန်းပြတင်းပေါက်မှ ဘားဟုကားနှင့် ထွက်

သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ မစ်ချယ်သည် ဘာတုကို မုန်းတီးနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ဘာတုအကူအညီမပါပဲနှင့် ဘာမှ လုပ်ကိုင်မရကြောင်းကိုလည်း သိနေ၏။ ဘာတုသည် သူ့အပေါ်တွင် လှည့်ဖြား၍ ငွေများစားသောက်နေကြောင်းကို သူ ကောင်းကောင်းသိ၏။ သို့သော် သူ၌ ဘာမှ သက်သေပြစရာ မရှိ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည် မစ်ချယ်အတွက် အမြဲတမ်း အဖော်ဖြစ်နေ၏။ သူသည် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ အမျိုးအမည်မသိသော ကြောက်စိတ်ဖြင့် နိုးလာတတ်ပေသည်။ မစ်ချယ်သည် လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့သို့ သွားရောက်ပြီး ရိုကာဂိုမာဖီးယားဂိုဏ်းမှာ လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်က သိခဲ့ရသော ဘိန်းဖြူဖြန့်ဖြူးသူများနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန်ဟူသော မူလအစီအစဉ်ကို စွန့်ပယ်ခဲ့သည်မှာကြာပြီဖြစ်ပါ၏။ လော့စ်အိန်ဂျယ်သို့ သွားရောက်မည်ဆိုခြင်းမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူ လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့သို့ ခြေချလိုက်သည်နှင့် ထိုသတင်းသည် ဒင်နီဗီလာနီဇာထံသို့ သတင်းရောက်သွားမည်သာဖြစ်၏။ မဖြစ်သေး။ သူသည် ဘာတုအပေါ် မှီခိုနေရဦးမည်သာဖြစ်၏။ ဤကဲ့သို့ မှီခိုနေရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း မစ်ချယ်မကျေနပ်။ သို့သော် သူ့တွင် ထွက်ပေါက်မရှိ။

နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ဘာတုသည် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ငွေအသုံးလိုကြောင်း လာရောက်တောင်းဆိုနေစမြဲဖြစ်၏။ မစ်ချယ်သည် ဗီရိုဆီသို့ လမ်းလျှောက်သွားပြီး အထဲမှ တံကွေးလား အရက်တစ်ခွက်ငဲ့လိုက်၏။ အမှန်ကား သူသည် ဤကဲ့သို့ နေ့လယ် နေ့ခင်းတွင် အရက်သောက်သော အလေ့အထ မရှိခဲ့။ ယခုတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ငြိမ်သက်စေရန် အရက်ပဲ သောက်ရန် ရှိတော့၏။

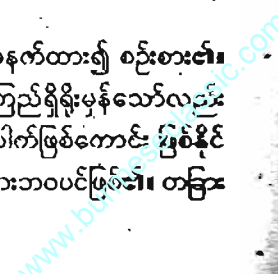
သူသည် စုငွေအားလုံးထုတ်၍ တစ်နေရာထွက်သွားရလျှင်များကောင်းလေမလား။ ဘယ်သွားရမလဲ၊ ဘယ်လိုနေရာများရှိပါလိမ့်၊ တန်ခိုးအာဏာလည်းရှိရမည်၊ ငွေကြေးများလည်းတိုးပွားရမည်၊ မိန်းမချောတွေလည်း ရှိရမည်၊ စသည် . . . စသည် စိတ်ကူးကို စွန့်ပစ်ရမည်လော။ သူသည် စက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုထဲမှ သေးငယ်သော အစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ အကြောင်းမှာ သူသည် အခြေအနေတစ်ခုလုံးကို ထိန်းချုပ်နိုင်သည့် အနေအထားမှာ မရှိသောကြောင့်ပင်။ ဤသို့ ဘာတု၏ ဇက်ကြီးကိုင်ခံဘဝမှာ နေ၍ ကားမဖြစ်။ သူသည် သက်စွန့်ဆဲဖျား လုပ်ရပ်ကြီးများကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးမှ သည်လိုအခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်ရှိနေရခြင်းသည် ဆိုးရွားလှပေသည်။

အရက်မရှိတော့သော ဖန်ခွက်လွတ်ကို ကိုင်ရင်း မစ်ချယ်သည် ခုတ်ပေါ်သို့ ထိုင်ချပြီး ငိုကြွေးလိုက်လေ၏။ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ နာလိုခဲခက်ခြင်း၊ မျက်ရည်တို့သည် သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ အလိုလျောက် ကျဆင်းလာလေ၏။ သည်လိုနေရာမျိုးမှာ နေထိုင်ရသည်ဆိုလျှင်တော့ ဘာတုက ငွေညစ်ခြင်း လုပ်မနေသည့်တိုင် ဘာများထူးပါတော့မည်နည်း။ မစ်ချယ်၏ ကျလိုသော ဖခင်များသည် လျှောကျသွား၏။ သူသည် လက်ခုံဖြင့် မျက်ရည်များကို သုတ်သိုက်၏။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ရိုကာဂိုပြန်သွား၊ ကျန်သမျှ ပိုက်ဆံတွေတို့ ဗီလာနီဇာကို ပြန်ပေး၊ ကျသမျှပြန်ဒဏ်ကို ခံပါတော့မည်ဟု ပြောရလျှင်များ ကောင်းလေမလား။ မဖြစ်သေး။ သူ သိသည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်သည့်အတွက် အခွင့်အလမ်းဟူ၍ ဘာမျှရှိနိုင်မည်မဟုတ်။ မစ်ချယ်လုပ်ခဲ့သော လုပ်ရပ်များအတွက် ဗီလာနီဇာသည် ခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်ကြောင်း မစ်ချယ်သိသည်။ ဗီလာနီဇာသည် ထိုကိစ္စမျိုးကို ခွင့်လွှတ်တတ်သူမဟုတ်။

ဘာတု ဘယ်ကိုများထွက်သွားပါလိမ့်ဟု မစ်ချယ် တွေးမိပြန်၏။ ဘာတုခေါင်းထဲတွင် ဘာအကြံအစည်များ ပေါ်လာပါလိမ့်။ ယခုအခါ ဘာတုသည် ငွေလိုသောအခါမှလွဲ၍ သူ့ကို ဘာမှတိုင်ပင်ခြင်းမရှိတော့။ သူက ငွေတွေဘယ်တော့ပြန်ဝင်မှာလဲဟု မေးသောအခါ ဘာတုက အချိန်တန်တော့ ဝင်မှာ ဆိုလောက်သာ အဖြေပေးခဲ့လေ့ရှိသည်။ သို့သော် ဘာတုသည် သူ့ကြားလာသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သတင်းကိုမူ မစ်ချယ်ကိုမူ ပြန်ပြောဖော်ရပါ၏။ အမေရိကန် လူမျိုးတစ်ယောက်၊ ဆောလ်မက်ဒရစ်ဆိုသူသည် နယ်စပ်မှာ အဆက်အသွယ်ကောင်းရှိနေသည်ဆိုသည့်အကြောင်း၊ ထိုသတင်းသာ ခိုင်မာမည်ဆိုပါက၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် ပေါင်းသင်းလုပ်ကိုင်ရပါက အလွန်မြတ်စွန်းနိုင်မည်ကိုစွဲဖြစ်ပေသည်။ ကြားလူများ၏ ဖြတ်ခုတ်ခြင်းမခံရနိုင်တော့။ ဘိန်းဖြူများသည် တိုက်ရိုက် အမေရိကန်ပြည်ထဲသို့ ပို့သွင်းနိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။ ဤသို့လုပ်ကိုင်နိုင်ပါက ချမ်းသာအောင်မြင်မှုကား မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲနိုင်တော့။

ဟာပေးမစ်ချယ်သည် ထိုကိစ္စကို အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစား၏။ သူသည် အမေရိကန်လူမျိုးများ အပေါ်တွင် မယုံကြည်ရှိမိုးမှန်သော်လည်း ဤဆောလ်မက်ဒရစ်ဆိုသူသည် သူ့အတွက်ထွက်ပေါက်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပေမည်။ ယခု သူ့အခြေအနေမှာ ဘာတု၏အကျဉ်းသားဘဝပင်ဖြစ်၏။ တခြား



စကားလုံးနှင့် တင်စားသုံးစွဲ၍ မရနိုင်တော့။ မုန်းတီးစိတ်သည် ရင်မှာ တိုးပွားလာ၏။ အရက်က သတ္တိကို မွှေးလာစေသည်။ သူသည် ယခုပင် ဥယျာဉ်မှာ ကောင်လေးအား ဂျလစွကို ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး ခေါ်ခွဲရန်ခိုင်းမည်။ ဂျလစွကို သည် အရာရာသိနိုင်သူဖြစ်ပြီး အားလည်း အားကိုးနိုင်ပေသည်။

မစ်ချယ်သည် ကောင်လေးအလုပ်လုပ်ရာ ဖီးဖိုးချောင်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့၏။ ကောင်လေးကို တွေ့သောအခါ သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှ စပိန်စကားများနှင့် ခြေဟန်လက်ဟန် ပေါင်းစပ်ကာ ဂျလစွကိုအား သူ့ထံခေါ်ခွဲရန်မှာကြားခိုင်းစေလိုက်၏။ ဤသို့ မှာကြားခိုင်းစေနေသည်ကို ကြည့်နေသော အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးကိုလည်း ဂရုစိုက်မနေတော့။ ထို့နောက် အရက်တစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ဘာတုကိုလည်း သူ ဂရုမစိုက်တော့။

ဘာတုက ဖြည်းဖြည်းလေးလေးနှင့် သူ့အားဆွဲဆောင်သော စကားများကို ပြောဆိုနေသော်လည်း ဆော်လ်မက်ဒရစ်သည် မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်ဖြင့် နားထောင်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား ဂျလစွကိုခေါ် လက်ဖက်ခဲနှင့် မင်ဖိုလက သူ့ကို ပြသခဲ့သော ဘာတု၏ကိုယ်ရေးရာဝင်ကို မြင်ယောင်နေ၏။ ဘာတုသည် မူးယစ်ဆေးဝါးလုပ်ငန်းနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ထွက်ချည်ဝင်ချည်နှင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ဘာတုဆိုသူသည် ဘာမှမရှိသူမဟုတ်၊ ရသာလျှင် ဘနများကို သိုက်တူးမည့် လူစားမျိုးဖြစ်ပေသည်။

ဘာတုက ပြောနေဆဲ။ သူက . . .

“ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကို သိမယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းကို ကြားဖူးနေပါတယ်။ အရင်တစ်ခါတုန်းကတော့ ဒီ ဆိုနိုရာ နယ်တကြောမှာ ကျုပ်က ထိပ်ဆုံးကပေါ့ဗျာ။ အဲဒါတွေက ကျုပ်ကို ဝိုင်းတွယ်လိုက်ကြတယ်လေ။ အခုလည်း ကျုပ်က မကြာခင်မှာ အကောင်ပြန်ဖြစ်လာတော့မှာပါ။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အလုပ် အတူတူလုပ်နေဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်က ပစ္စည်းရှိတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ နယ်စပ်မှာ အဆင်အသွယ်ကောင်းရှိတယ်လို့ ကြားရတာပဲ . . .”

မက်ဒရစ်သည် စဉ်းစားဟန်ပြု၍ . . .

“ကျုပ်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပြဿနာမရှိဘဲ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်လေ၊ ကျုပ်ပစ္စည်းဝယ်လို့ရတယ်၊ ဒါဆိုရင်ပဲ ကျုပ် ကျေနပ်နေပြီပဲ။ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ အပြောင်းအလဲ လုပ်နေရအုံးမှာလဲ”

ဘာတုသည် မကျေမနပ်နှင့် . . .

“ခင်ဗျားကို ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ ဗားဂတ်ဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ရဲ့ဘောကြောင်တဲ့ခွေးပဲ။ သူဟာ ကျုပ်ကို ချောက်တွန်းခဲ့တဲ့ ရှိကာဂိုကလူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်နေတဲ့လူပေါ့။ ခင်ဗျားကို ပစ္စည်းရောင်းတဲ့အတွက် ဒီငနဲ ချောက်ကျအုံးမယ်၊ ရှိကာဂိုကလူတွေ ဒီအကြောင်း သိသွားရင် သူမလွယ်ဘူး . . .” ကျုပ်က သူ့ထက် ဈေးလျှော့ပေးနိုင်သေးတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ အမေရိကန်တွေနဲ့ဆိုရင် တစ်ကီလိုကို ဒေါ်လာ လေးထောင်ငါးရာနဲ့ ရောင်းမယ်ဗျာ . . .”

ဘာတုလေသံတွင် စိတ်အားထက်သန်မှု အပြည့်အဝပါနေကြောင်း တား ထင်ရှားလှပေ၏။

ဆော်လ်မက်ဒရစ်က အေးဆေးစွာဖြင့် . . .

“ပစ္စည်းကကော ဘယ်လောက်ကောင်းမှာလဲ”

“ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း စစ်စစ်ရမယ်ဗျာ”

“ကျုပ်အဖို့တော့ ပစ္စည်းကောင်းမှဖြစ်မှာနော်၊ ဘယ်ကလာတဲ့ ပစ္စည်းလဲ”

ဘာတုသည် ပြုံးလိုက်၏။

“အဲဒါတော့ ကျုပ်က ဖွင့်ပြောမယ်လို့ ခင်ဗျားမထင်တန်ကောင်းပါဘူးနော်၊ မပြောတတ်ဘူးလေ . . .” နောက်များ အတူလုပ်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ရောင်းသူနဲ့ဝယ်ယူအဆင့်မကတော့ပဲ အလုပ်တူ ပါတနာတွေဖြစ်လာရင်တော့ ခင်ဗျားသိသင့်သိထိုက်တာ မှန်သမျှ သိရမှာပေါ့ . . .”

မက်ဒရစ်က မျက်နှာထားနှင့် . . .

“ဒါထက် . . . ကျုပ်ကြားထားတာတော့ ခင်ဗျားမှာ အလုပ်တူလုပ်ဖက် ပါတနာတစ်ယောက်ရှိပြီဆို”

ဘာတုက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး . . .

“ဒီငနဲက လုပ်ငန်းထဲမှာ ကြာရှည်ပါလာမယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွေးနို့တဲ့လူမှ မဟုတ်ပဲ။ သူ့ကိုယ်ထဲမှာ ရေပဲရှိမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လိုနေတဲ့ငွေရှိနေလို့ ပေါင်းနေသေးတာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားနဲ့ ပါတနာလုပ်ရမှာက မလွယ်ပါလား”

“ခင်ဗျားနဲ့ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့အချင်းချင်းနားလည်နိုင်ပါတယ်”

မက်ဒရစ်က လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် . . .

“ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ကျောပေးရမှာတို့ မယ့်ဘူးဗျာ . . .”

မက်ဒရစ်၏စကားကြောင့် ဘာတုသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် သွားပုံမရ။

“အဲဒါလည်း အလုပ်တူပါတနာအဖြစ် ပူးပေါင်းကြည့်နည်းလမ်းပေါ့ဗျာ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလွန်အမင်းမယုံကြည်နိုင်ကြမှ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှ လည်းပြသနာတစ်ရပ်ပေါ့တိုင်း အသေအချာ လေ့လာစစ်ဆေးနိုင်ခွင့်ရှိတာပေါ့။

ဘာတုသည် မက်ဒရစ်၏ တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်နေ၏။

မက်ဒရစ်သည် သဘောတူသည် မတူသည်။ လက်ခံနိုင်သည် မခံနိုင် သည်ကို မဖြေကြားပဲ နေလိုက်၏။ သူသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ပြတင်းပေါက်ရှိရာ သို့ လျှောက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးမှ ပြန်လှည့်ပြီး . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် အခု ခင်ဗျားပြောတဲ့ဈေးနဲ့ ဘိန်းဖြူတစ်ကီလို ယူမယ်၊ နောက်တော့လည်း တခြားကိစ္စတွေ ပြောသင့်ရင် ပြောကြတာပေါ့၊ ပစ္စည်းက ဘယ်တော့ရမှာလဲ”

“ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာပဲရပါစေမယ်၊ စနေနေ့ညနေခြောက်နာရီ ကျုပ်အိမ် ကို လာခဲ့ဗျာ”

ဘာတုသည် သူ၏လိပ်စာကို ပြောပြလိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် နှစ်ခြိုက်သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ခင်ဗျားက နယ်စပ်ကို ဘယ်လိုကူးဖြတ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြ လေ၊ ဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာကို ပြောပြမှာပေါ့၊ ကဲ . . . ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟင် . . .”

သည်အခါတွင် ပြုံးရမည်သူကားမက်ဒရစ်ဖြစ်သည်။ မက်ဒရစ်က . . .

“စနေနေ့ကျတော့ တွေ့ကြတာပေါ့လေ”

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် ဘာတုပြန်သွားသည်အထိ စောင့်နေလိုက် ၏။ ဘာတုထွက်သွားပြီး အတန်ကြာမှ ဗဟိုရာတွက်လုပ်ဘက်သို့ထွက်လာခဲ့ ၏။ ဆောလ်သည် သတင်းစာဝယ်သည်။ ခြေနင်းများကို တိုက်ပေးသော ကလေးများနှင့် ခြေနင်းဆေးတိုက်သည်။ စာရေးပေးသော စာရေးသမားများ နှင့် သူတို့၏ လက်ခံပံ့ပိုးပေးကမ်းများကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ မက္ကဆီကိုပြည်တွင် လူတိုင်း စာမတတ်ကြရာ ဤသို့ အငှားစာ ရေးပေးသူများ အလုပ်ဖြစ်လှ၏။ ထိုနောက်မှ ဟိုတယ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ပြီး စားပွဲတစ်ခုခုထိုင်၍ ဘီယာသောက်ရင်း

သတင်းစာဖတ်နေလိုက်၏။ ခဏအကြာတွင် အရိပ်တစ်ခုသည် သူဖတ်နေ သော သတင်းစာအပေါ်သို့ ထိုးကျလာ၏။ သူမော့ကြည့်လိုက်သည်။ လက်စ တာနှင့် မင်ပိုလာသည် သူ့စားပွဲနံဘေးမှာ ရပ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံး ရိပ်တစ်ခု ထင်နေ၏။ သူက . . .

“ကောင်းသောနေ့ပါ ဆီဇော်၊ ကျွန်တော် ဆီဇော်အတွက် ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်ပါသလဲ”

မက်ဒရစ်သည် ဤလူ၏ စိတ်ရှည်ပုံ၊ သရုပ်ဆောင်နိုင်ပုံတို့ကို အံ့ဩ နေမိ၏။ ပါးစပ်ကမူ . . .

“ကောင်းသောနေ့ပါ ဂျလစ္စကို၊ နေ့က သာယာလွန်းလို့ အရက်တစ် ခွက်လောက် တိုက်ပါရစေအုံး”

ဂျလစ္စကိုသည် နဖူးပြင်ပေါ်မှ ချွေးများကို သုတ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်၏။ နောက် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်ကို အချက်ပြလိုက်၏။ ဆောလ်က စားပွဲထိုးအား ဘီယာတစ်လုံးမှာလိုက်၏။ ဘီယာရောက်လာသော အခါ ဆောလ်က ဂျလစ္စကိုဘက်သို့ တိုးပေးလိုက်ပြီး စီးကရက်ဗူးကိုလည်း တမ်း၏။ သူက . . .

“ကျုပ်ဆီကိုညှော်သည်တစ်ယောက်လာသွားတယ်”

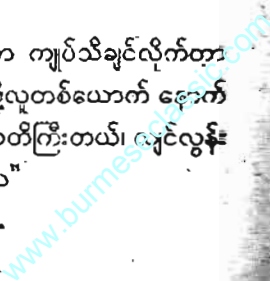
“ကျွန်တော်သိပါတယ်”

သူတို့နှစ်ဦး သမားရိုးကျလေသံဖြင့် စကားပြောနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျလစ္စကိုသည် အမေရိကန်တိုးရစ်တစ်ယောက်နှင့် စားပွဲတစ်လုံးမှာထိုင်နေခြင်း သည် ဘာမှ မထူးဆန်းလှ၊ ဂျလစ္စကိုအလုပ်မှာ အမေရိကန်တိုးရစ်ထံမှ ငွေရ ပေါက် ဖန်တတ်သည်မှာ သူ၏အလုပ်ပင် မဟုတ်ပါလား။ ဆောလ်သည် ပြုံး လိုက်မိ၏။ ဂျလစ္စကိုသည် သတင်းတွေအားလုံး ဘယ်လိုလုပ်များသိထားပြီး ဖြစ်နေပါလိမ့်။ ဘယ်သတင်းကိုမှ သူ မအံ့ဩတော့။ ဆောလ်က . . .

“ကျုပ် စနေနေ့ကျရင် ဘိန်းဖြူတစ်ကီလိုဝယ်ဖို့ ချိန်းထားဇာယ် . . .” ဂျလစ္စကိုသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အဲဒီဘိန်းဖြူတွေ ဘယ်ကလာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိချင်လိုက်တာ ဗျာ၊ ဘာတု မက္ကဆီကို စီတီမြို့ကိုသွားတော့ ကျုပ်တို့လှတစ်ယောက် နောက် ယောင်ခံလိုက်နေခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့က သိပ်သတိကြီးတယ်၊ လျင်လွန်း အယ်၊ ချေးထဲမှာတင်ပဲ မျက်ခြည်ပြတ်သွားတယ်လေ”

ဆောလ်က အကဲစမ်းသောအနေဖြင့် . . .



“ဒါဆိုရင် စနေနဲ့ သူ့အိမ်မှာ ဘိန်းဖြူတစ်ကီလိုတော့ အနည်းနည်းနဲ့ နေမှာပဲ။ အဲဒါ သူ့ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ပါလား။”

“မဖြစ်သေးဘူးလေ။ သူ့ကိုဆွဲလိုက်ရင် သူ့နေရာ လူစားတစ်ယောက် ရှိလာအုံးမှာပဲ။ ကျွန်က လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို လိုချင်တာ။ ဓာတ်ခွဲခန်းကိုလည်း လိုချင်တယ်။ ဓာတ်ခွဲမှုတွေကိုလည်း ဖမ်းမိရမယ်။ ဘိန်းစိုက်သူတွေကိုလည်း သိမိဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ အခု နေမှာတော့ ခင်ဗျားလုပ်စရာရှိတဲ့အတိုင်း အဲဒီဘိန်းဖြူတစ်ကီလိုကို ဝယ် မှာသာဝယ်ပါ။ ပြီးတော့ နယ်စပ်ကိုဖြတ်သယ်သွားပေါ့။ ကျုပ်တာဝန်က ခင်ဗျား ဘာတုဆီက ပစ္စည်းဝယ်တဲ့အကြောင်း သတင်းကို ဟားဂတ်စ်နားရောက်ဖောင် ပို့ပေးမယ်လေ။ ဒါမှ အဲဒီခနဲ မောက်မီးခဲကိုင်မိသလိုဖြစ်သွားမှာ။”

ဆောလ်က တစ်စုံတစ်ရာစဉ်းစားပြီးမှ . . .

“ဘာတုဆိုတဲ့ခနဲက မစ်ချယ်ကို ခေါက်ပစ်ချင်ပြန်တူတယ်။ ဒါပေမယ့် မစ်ချယ်ဆီက ငွေနှိုက်လို့ မကုန်မချင်းတော့ ကန်ထုတ်အုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဂျလစွကိုသည် ဘီယာပုလင်းပေါ်မှာကပ်ထားသော တံဆိပ်ပတ်ကို စိတ်ဝင်စားသယောင်အသေအချာ ကြည့်နေလိုက်ပြီး မော့မကြည့်ပဲနှင့် . . .

“ဟိုထောင့်က ဓားပွဲတစ်လုံးမှာ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။ သူ ဟာ ကနေမနက်မှရောက်လာတာ။ ခင်ဗျားလွယ်ရင် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် စမ်းဗျား၊ မှတ်မိချင် မှတ်မိသွားနိုင်တယ်လေ။ ကျွန်တော့် စိတ်အထင်တော့ ဒီခနဲဟာ မစ်ချယ်ကို ဖြောင်ဖို့လာတဲ့လူလိုထင်တယ်။ သူ ဟိုတယ်မှာတည်းခိုခို စာရင်းပေးတုန်းက မစ်ချယ်ရဲ့ နာမည်ကို မေးတယ်။”

ဂျလစွကိုသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ အများမြင်သာလောက်အောင် ခေါင်းကိုညှစ်၍ ဂရာစီးယားဟု ဝပ်နံဘာသာဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားပြော ဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။

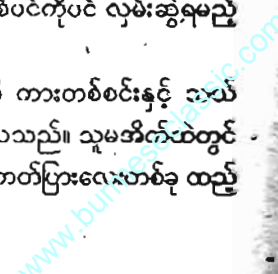
ခဏအကြာတွင် ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် သူဖတ်နေသော သတင်းစာအတွက် အလင်းရောင်ပို၍ရစေရန် ကုလားထိုင်ကို အနည်းငယ်ရွှေ့၍ ထိုင်သည်။ ဤသို့ဖြင့် စောစောက ဂျလစွကိုပြောပြသွားသော အမေရိကန် တိုးရစ်ကို မြင်သာသွား၏။ ဆောလ်သည် ထိုလူကို ဖြတ်ကန်ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤမျှနှင့်ပင် ထိုလူကို သူမမြင်ဖူး၊ မသိဖူးသောလူမှန်း သေချာ သွား၏။ သူမမြင်ဖူး မသိဖူးသည့်အတွက် ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြားကား မရှိပေ။ အမေရိကန်ပြည်အနှံ့ သူမသိ၊ မမြင်ဖူးသော ကြေးစားလှသတ်သမားပေါင်း

ဆောင်သောင်းရှိနိုင်ပေသည် မဟုတ်ပါလား။ လူစိမ်းသည် ကာဖီနှင့်မုန့် စား သောက်ရင်း နံဘေးဝန်းကျင်ကို ငေးမောနေ၏။ အကယ်၍ လူစိမ်းသည် မစ်ချယ်ကို ရှင်းရန်လာသူဆိုပါက အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ဖြစ် သလိမ့်မည်။ အကြောင်းမှာ ဝီလာနီဇာ ငှားရမ်းအသုံးပြုသော ကြေးစား သူသတ်သမားများသည် သူတို့၏ အလုပ်၌ ကျွမ်းကျင်တိကျပြီး သူများသာဖြစ် နိုင်သောကြောင့်ပင်။ ယခုပုံအတိုင်းဆိုပါက ဟာပေးမစ်ချယ် အသက်ရှင် နေနိုင်ရေးအချိန်သည် ဘယ်လောက်များ ကျန်နိုင်တော့ပါမည်နည်းဟု ဆောလ် ကျွေးဆကြည့်နေမိ၏။ မစ်ချယ်၏ ခေါင်းထဲတွင် ဆောလ် သိလိုသောသတင်း များဖြင့် ပြည့်နေ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဆောလ်သည် မစ်ချယ် အသက်ထင်ရှားရှိနေ ခဲ့အတွက် ကူညီရပေဦးတော့မည်ဖြစ်၏။ မစ်ချယ်ကို အသက်ထင်ရှားနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထဲသို့ ရောက်အောင် ခေါ်ဆောင်သွားကာ ဟိုကျမှ သူလိုချင် သော ထွက်ဆိုမှုများကို ရမှာဖြစ်ပေမည်။ ဤသို့ လိုချင်သည်အတိုင်း ဖြစ်နိုင် ခဲ့အတွက် ပထမဆုံးအလုပ်မှာ မစ်ချယ်သည် နှစ်ပြန်လောက်ကြောက်ရွံ့နေမှ သူ့ကို အကူအညီပေးမည်ဖြစ်ပေသည်။

ထူထဲသိပ်သည်းသောနှင်းမှုန်တို့သည် လောကအလုံးကို ဖုံးနေ၏။ နှင်းမှုန်များ သည် သစ်ပင်များ၊ အိုးအိမ်များနှင့် ယာဉ်များအပေါ်သို့ ကျရောက်နေ၏။ စန်းကျင်တစ်ခုလုံး စိုထိုင်းထိုင်းအေးစက်စက်ဖြစ်နေ၏။

ချာနယ်လမ်း မီးခပ်မှိန်မှိန်ထွန်းညှိထားသော အရက်ဆိုင်ကလေးထဲ တွင် စတေစီဝိုင်ဝပ်သည် ထိုင်နေ၏။ စတေစီသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ခြေ လိမ်ယှက်၍ သံကုန်မဟစ်အော်မီစေရန် ချုပ်တည်းနေရာခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ ရှေ့တွင် ဘာဘွန်စီဝက်တစ်ဝက်ပါသော ဖန်ခွက်သည်ရှိ၏။ သူမခံစားနေရ သောဝေဒနာအတွက် မည်သို့မျှ သက်သာရာရစေနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်းသိ သော်လည်း လုပ်စရာမရှိသောကြောင့် သူမစောစောက မှာလိုက်သော ခွက် ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ဘဝမှာ ရေနစ်သူပမာ မြက်တစ်ပင်ကိုပင် လှမ်းဆွဲရမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေပြီမဟုတ်ပါလား။

လွန်ခဲ့သောညက သူတို့သည် စတေစီကို ကားတစ်စင်းနှင့် သယ် ဆောင်လာပြီး အပြင်လောကအတွင်းသို့ ချပေးခဲ့လေသည်။ သူမအိမ်ထဲတွင် ဒေါ်လာတစ်ရာနှင့် တစ်စုံတစ်ရာရေးခြစ်ထားသော ကတ်ပြားလေးတစ်ခု ထည့် ပေးထားခဲ့ပေသည်။



စတေစီအား အဝတ်အစားလဲခွင့် ပေးသောအချိန်မှာ ညကြီးပြီး တွင် ဖြစ်ပါသည်။ စတေစီသည် အဝတ်အစားများကို မထူးခြားသလို လဲလှယ်လိုက်၏။ သူမ၏အသားအရေမှာ ဖြူရော်ပြီး အသက်မရှိသလိုဖြစ်နေကြောင်း ကြွေးသားရုပ်သွင်လိုဖြစ်နေ၏။ စတေစီကို မျက်လုံးနှစ်ဘက် အဝတ်စည်းပေးပြီး ကားကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်း၍ လိုက်ပါစေခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် စတေစီသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်လခန့်က သူမ ဘယ်နေရာမှာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်ကို မှန်းဆမရနိုင်ပဲ ရှိနေ၏။ သူမ ခန့်မှန်းနိုင်သမျှမှာ တောင်ကြားတစ်နေရာရာမှာ ဆိုခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ တကယ်တမ်းဆိုလျှင်ကား မှတ်မိခြင်း မမှတ်မိခြင်းသည် သူမအတွက် ဘာမှအကြောင်း မထူးတော့ပါ။

စတေစီဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးသောအခါ နပ်စ်မကြီးက အကဲခတ်သည့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်၏။

နက်ဖြန်မနက် ဆေးပြယ်သွားပြီးနောက် အသွေးအသားထဲမှ ဘိန်းနီမိစ္ဆာနတ် နိုးထလာခဲ့သော် ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။ စတေစီသည် ရှက်ကြောက်ခြင်းမရှိတော့ပဲ သည်မှာနေပါရစေဟု တောင်းပန်မိလေ၏။

“ကျွန်မဒီမှာပဲ နေပါရစေရင်၊ ကျွန်မကြောင့် ဘာပြဿနာမှ မရှိစေရပါဘူး။ ကျွန်မ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရပါရင်”

နပ်စ်မကြီးသည် စိတ်မရှည်တန်ရာမှာ စိတ်ရှည်နေသလိုဖြင့် . . .

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်၊ မင်းကို ကျုပ်တို့က ဘယ်နေရာမှာ အသုံးချနိုင်တာ မှတ်လို့”

ဤသို့ဖြင့် စတေစီကို လမ်းမတစ်နေရာမှာ ချပစ်ထားခဲ့ချိန်မှာညသန်းခေါင်ကျော်နေပြီဖြစ်ပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ကားတစ်စင်းတလေ ဖြတ်သွားခြင်းရှိတော့၏။ တချို့အိမ်ပြတင်းပေါက်များတွင်သာ အလင်းရောင်ရှိတော့၏။ လမ်းမကြီး၏ အရှေ့ဘက် တစ်နေရာတွင် ညလုံးပေါက် ဖွင့်ဟန်တူသော စားသောက်ဆိုင်၏ အလင်းရောင်ကို မြင်ရသည်။

စတေစီကို တင်ဆောင်လာခဲ့သော မော်တော်ကားသည် စတေစီကို ချထားခဲ့ပြီး ပစောက်ပုံကွေ့၍ လာလမ်းအတိုင်း မှောင်ထဲမှာ မောင်း၍ ပြန်သွားလေ၏။ စတေစီသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ချထားရာ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာပင် ခေတ္တခိုနားနေလိုက်ပြန်၏။ စိတ်အားမော်ကြောထိခြင်းသာ သူမအတွက် အဖော်ဖြစ်နေ၏။ အန္တရာယ်ထူပြောသော ကြောက်စရာလောက အလယ်တွင် သူမသည် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေ၏။ စတေစီသည် ခပ်လှမ်း

မှ မြင်နေရသော ညလုံးပေါက်ဆိုင်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကားမီးရောင်ပေါ်လာတိုင်း အမှောင်ရိပ်မှာ ပုနေဖို့ကြိုးစားနေမိ၏။ အကယ်၍ သည်ဒေသတွင် ရောင့်လှည့်သော ရဲကားတစ်စင်းစင်းနှင့်တွေ့ပါက သူမတစ်ယောက်တည်း ညကြီးသန်းခေါင် သည်မှာ ဘာလာလုပ်နေသနည်းဆိုသည့် အမေးကို ငြိမ်ချိန်ထက်လှပည်ဖြစ်ပါသည်။ သည်ထက်ပို၍ မယုံမကြည်ဖြစ်လာ၍ စခန်းခေါ်သွားကာ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဆေးထိုးအပ်အစုံကို တွေ့မြင်သွားမည်သာဖြစ်သည်။ သူမလက်တွင်လည်း ဆေးထိုးအပ်ရာများက သက်သေခံဖြစ်နိုင်သေးသည်။ သည်တော့ ယခုနေ ရဲများနှင့် တွေ့သွား၍ မဖြစ်သေးပေ။

ရင်ထဲမှ ပေါ်ပေါက်လာသော ကြောက်စိတ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်၍ ညလုံးပေါက် စားသောက်ဆိုင်တံခါးကို ဖွင့်ကာ အထဲသို့ဝင်လိုက်၏။ စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် ဘားကောင်တာ၌ အမျိုးသားသုံးလေးဦး ထိုင်နေ၏။ ထိုသူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်သည် စတေစီကို သဘောတူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်၏။

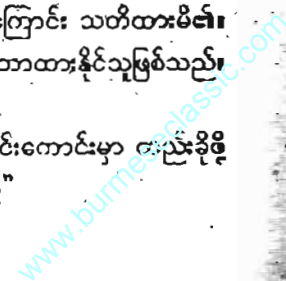
စတေစီ၏ လက်ကိုင်အိတ်ထဲတွင် ငွေစက္ကူတချို့နှင့် အကြွေအချို့ ပါသေး၏။ စတေစီကို သူတို့ဖမ်းခေါ်လာခဲ့စဉ် ညက ပါလာသမျှသော ပစ္စည်းများဖြစ်ပါ၏။ ပြန်၍ တွေးကြည့်လိုက်ရာ ထိုနေ့ညသည်ပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်နေခဲ့ပြီဖြစ်သလို စတေစီ ခံစားနေမိ၏။ စတေစီသည် ပိုက်ဆံပေးဆက်ရသော ဖုန်းရုံကလေးမှတဆင့် ဆန်တာမောနီကာ အငှားယာဉ်ဌာနသို့ ဖုန်းဆက်၍ အငှားကားတစ်စင်းမှာလိုက်၏။ ဖထမဆုံး သူမလုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ အခန်းတစ်ခု ရှာရမည်ဖြစ်သည်။ မော်တော်ကား ရောက်လာသောအခါ စတေစီသည် ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့၏။

လမ်းပေါ်ရောက်သောအခါ စတေစီက . . .

“ဒါထက်ရှင် ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဈေးနှုန်းသက်သက်သာသာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တည်းခိုလိုရတဲ့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုများ မသိဘူးလားရှင်”

အငှားကား ဒရိုင်ဘာသည် အသက်အတော်ကြီးနေပြီဖြစ်၏။ ကားသမားပီသစွာပင် မိန်းကလေး၏ စကားသံ မူမမှန်ကြောင်း သတိထားမိ၏။ သို့သော် သူ့အကြောင်းနှင့် သူ့ဟု ပေယျာလကန် သဘောထားနိုင်သူဖြစ်သည်။ သူက . . .

“မင်းမှာ အထုပ်အပိုးမပါပဲနဲ့ နေရာကောင်းကောင်းမှာ တည်းခိုဖို့ လွယ်ဘူး၊ ဒါထက် မင်းက ဘယ်ကိုသွားချင်တာလဲ”



စတေစီသည် စဉ်းစား၍မရ။

“ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်၊ ရှင်သိရင်ကူညီပါ”

ကားဆရာသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အင်တရာဒါ အရပ်ဘက်မှာတော့ လင်မယားနှစ်ယောက်ဖွင့်ထားတဲ့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုရှိတာပဲ။ မင်းကို လက်ခံမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

တည်းခိုခန်း၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် အင်္ဂလိပ်စာလုံး အယ်လ်ပုံဖြစ်ပြီး ကမ်းခြေနှင့် သိပ်မကွာလှပေ။ စတေစီသည် ‘ရုံးခန်း’ဟု စာရေးထားသည့် အခန်းခံရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်၏။ ခဏအကြာ ဖလန်နယ် ညဉ့်ဝတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးသည် ဝမ်းဝသို့ ထွက်လာ၏။

“အခန်းလွတ်တစ်ခုများရှိပါသလားရှင်၊ ကျွန်မတစ်ပတ်လောက် အနည်းဆုံး တည်းခိုဖို့လိုချင်လို့ပါ”

စတေစီသည် အဝတ်အစား အထုပ်အပိုးမပါပဲ လာသော သူမထက် သို့ အထင်အမြင်သေးမည်စိုး၍ တစ်ပတ်စာ မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်း . . .

“ကျွန်မ အထုပ်အပိုးတွေ နက်ဖြန်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်”

အမျိုးသမီးကြီးသည် စတေစီအား မယုံသလို အကဲခတ်ကြည့်ယင်း

“ကျုပ်တို့တည်းခိုခန်းမှာ တည်းခိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေဆိုတဲ့ ယောက်ျား ဧည့်သည်တွေလာတာ လက်မခံဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူးရှင်”

“တစ်နေ့ ခုနစ်ဒေါ်လာကျတယ်၊ တစ်ပတ်လုံးယူရင် တစ်နေ့ ငါ့ဒေါ်လာယူတယ်”

တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် စတေစီသည် သုံးဆယ့်ငါးဒေါ်လာကို ရေတွက်၍ အမျိုးသမီးလက်ထဲသို့ထည့်လိုက်ရာ အခန်းသော့တစ်ချောင်း ပြိုရ၏။ အမျိုးသမီးက . . .

“နံပါတ်(၄)အခန်းနော်၊ အေး . . . ယောက်ျားဧည့်သည်လာတွေ ခွင့်မရှိဘူး သိလား”

သေးငယ်သော အခန်းကလေးထဲတွင် စတေစီသည် အပေါ်တန်း ခုတင်စွန်းပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်ဖွာ၍ နေမိ၏။ သူမ၏ အာခေါင်သည် ခြောက်သွေ့၍လာလေ၏။ စတေစီသည် ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမရှိပဲ ခန်းဆီးကို ကြည့်နေမိ၏။ ယခု လောလောလက်လတ်တော့

ပြဿနာမရှိသေး။ သို့သော် မနက်မိုးလင်းလာသည်နှင့် သူမ၏ အသွေးအသားထဲမှ ဘိန်းဖြူဖိစွာပိုးသည် နီးထလာပေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ မနက် . . . ဘုရား . . . ဘုရား။ ဘိန်းဖြူအရောင်းသမားနှင့် ဆက်သွယ်ရမည့်အချိန်ကား နက်ဖြန် ညနေ ခုနစ်နာရီမှ ဖြစ်ပေသည်။ ဤသည်ပင် မသေချာ မရေရာသေး။ ထိုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် သူမသည် ခုန်ပေါက်ကာ အုတ်တံတိုင်းပေါ် ခုန်တက်နေမည်လော မပြောတတ်တော့။ ထိုအချိန်များအတွင်း သူမ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ စတေစီသည် သူမ၏နှုတ်ခမ်းကိုသွားဖြင့် ကိုက်လိုက်သည်။ သွေးစို့လာသော်လည်း နာကျင်သောဝေဒနာကိုမူ မခံစားမိပေ။ စတေစီသည် ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ မျက်နှာအုပ်၍ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ခိုလိုက်လေ၏။

ထိုပထမဆုံးနေ့သည် ပင်ပန်းကြီးလှသောနေ့ ဖြစ်ပေသည်။ စတေစီသည် လမ်းထောင့်ရှိ စတိုးဆိုင်မှ ဈေးအပေါဆုံး ဘာတွန်ဝီစကီပိုင်ပုလင်းတစ်လုံးဝယ်လိုက်၏။ ဝီစကီသည် သူမအသွေးအသားထဲမှ ဘိန်းဖြူပိုးကို နှိမ်နင်းနိုင်လောက်သော စွမ်းအားမရှိပေ။ စတေစီသည် ပုလင်းတစ်ဝက်ခန့် လောက်လိုက်သော်လည်း ဘယ်လိုမှ ခံစားရခြင်းမရှိ။ ညနေ ခုနစ်နာရီတစ်ဝက်တွင် စတေစီသည် တံတားအနီးကမ်းခြေတွင် ဘိန်းဖြူရောင်းသမား ပေါ်လာနီးနှင့် မျှော်ကိုးနေရှာ၏။ သူမ၏ သွားများမှာ တခတ်ခတ်ရှိက်ခတ်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပုရွက်ဆိတ်တက်သလို ယားယံနေပြီဖြစ်သည်။ လည်ချောင်းထဲမှ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပစ်ချင်စိတ်ကို ကြိုးစားချုပ်တည်းထားရ၏။ ထိုစဉ် ဦးထုပ်နှင့်လူသည် ပေါ်လာ၏။ ဦးထုပ်နှင့်လူသည် နံရံကိုမီ၍ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိက်နေ၏။ စတေစီကို ထူးခြားသလို လှမ်းကြည့်သည်။

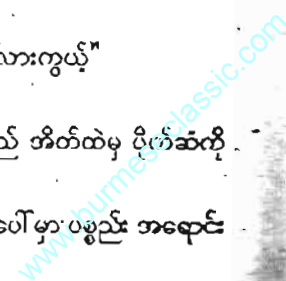
စတေစီသည် ထိုလူထံသို့ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးလိုက်ချင်သော်လည်း ကြိုးစားထိန်းချုပ် ၍ မှန်မှန်သွားသည်။ အနားရောက်သည်နှင့် စကားမပြောပဲ အသင့်ဆောင်ထားသော ကတ်ပြားကလေးကို ပေးလိုက်၏။ ထိုလူသည် ကတ်ပြားကိုကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နောက်ဆုံးမှ စတေစီကို အကဲခတ်ပြီးပြန်ကာ

“မင်းအခြေအနေက အတော်ဆိုးနေပါကလားကွယ်”

“ကျွန်မကို ပေးစရာရှိတာ ပေးပါရှင်”

စတေစီအသံမှာ ရှိုက်သံပါနေ၏။ သူမသည် အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားသည်။

“ဒီမှာ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်၊ ကျုပ်တို့က လမ်းပေါ်မှာ ပစ္စည်း အရောင်း



အဝယ်မလုပ်ဘူး”

စတေစီကို ထိုသူသည် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်သည်။ ပြီးမှ . . .

“မင်းရဲ့ပုံက မဆိုးပါဘူး။ ကျုပ်လဲ အခုဘာမှ လုပ်စရာမရှိပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့အခန်းကို သွားကြတာပေါ့”

ထိုလူသည် စတေစီအား တစ်နေရာမှာ ရပ်ထားသော မော်တော်ကားရှိုရာသို့ခေါ် သွား၏။ စတေစီသည် ရိုက်ကွဲစွာပင် လိုက်သွားလေ၏။ သူတို့၏ ကားသည် လေးငါးဖာလုံးခန့်မောင်းခဲ့ပြီး မြင်းခြံ နွားခြံကဲ့သို့သော တစ်ထပ် အဆောက်အအုံအခန်းများရှိရာရှေ့သို့ ရပ်သည်။

စတေစီက သူ့တွင်ရှိသမျှပိုက်ဆံများအနက် အကြွေအနှပ်များကို ချန်၍ အားလုံးကို ထိုလူအားပေးသည်။ ထိုလူက ဘိန်းဖြူ ငါးကတ်ထုတ်ပေး၏။

သူက . . .

“ကျုပ်ကိုကြည့်မနေနဲ့မိန်းကလေး၊ မင်း ပိုက်ဆံဟာ ဒီလောက်ပဲ ရမယ်၊ နောက်ထပ်လိုချင်ရင် နောက်ထပ် ပိုက်ဆံပေးရမယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်”

စတေစီရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်များ ပေါ်လာပြန်၏။

ထိုလူက ပခုံးတွန့်ရင်း . . .

“ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သိမှာလဲ၊ မင်းတို့ ဘိန်းဖြူစွဲတဲ့ မိန်းမတွေဟာ ဒီလိုပဲ၊ နောက်ထပ်ပိုက်ဆံပါရင် ဘိန်းဖြူရမယ်၊ ဒါပဲ၊ ကဲ . . . သွားတော့၊ ကျုပ်လဲ လုပ်စရာရှိသေးတယ်”

ယခုတော့ . . .

ယခုတော့ စတေစီသည် ဟောင်းမြင်းလှသော ဘားတစ်ခုထဲတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမိ၏။ သူမရှေ့ရှိဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ပီစကီကလေးကို အနာဂတ်ကြည့်မြင်နိုင်သော ဖန်လုံးထဲမှာ ကြည့်နေသည့်အလားကြည့်နေမိ၏။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဖိမိမိမိတုန်နေ၏။ ဘယ်သူမှ သူမ၏ ငိုကြွေးသံကို ကြားမည်မဟုတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုးကွယ်စရာမရှိ။ သူမ တည်းခိုသော အခန်းမှာတစ်နေ့နှင့်တစ်ည နေထိုင်ခွင့်ရှိသေး၏။ ထို့နောက်ကား သူမပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ရောက်တော့မည်ဖြစ်၏။ သူမ ဘယ်သွားရမည်နည်း၊ ဘယ်မှာ ပုန်းအောင်းနေရပါမည်နည်း၊ ထိုအမေးများသည် သူမအား ပို၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေ၏။ သူမသည် ခွန်အားမရှိတော့။ ခံနိုင်ရည်လည်း မရှိတော့။ သူမ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် နှစ်ခေါ်လာ၊ သုံးခေါ်လာနှင့် အကြွေတစ်ခွီ

ရှိပေးသေးသည်။ ထိုမဖြစ်စလောက် ပိုက်ဆံကလေးမှာ သူမ လိုသောပစ္စည်း ဝယ်၍ရနိုင်မည်မဟုတ်။ စတေစီသည် ပေါလ်ဆိုသောသူထံသို့ သွား၍ အသနားခံကြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ပေါလ်က ဟားတိုက်၍ “ပိုက်ဆံမပါ မလာနဲ့” ဟု မောင်းချတံခါးပိတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

စားပွဲထိုးတစ်ဦးသည် တစ်ဘက်စားပွဲမှ အရက်ခွက်ကို လာသိမ်းရင်း စတေစီဘက်သို့ အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်၏။ မိန်းမ အရက်ထမားများမှာ ပြဿနာပုံဖြစ်သည်။

စားပွဲထိုးက . . .

“မင်း နေကောင်းရဲ့လား”

စတေစီသည် ပါးစပ်နှင့်မဖြေပဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

စားပွဲထိုးက မကျေမနပ်နှင့် . . .

“မင်းကြည့်ရတာ နေကောင်းပုံလဲမရပါဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ပါလား”

စားပွဲထိုးသည် ဆိုင်ထဲမှ သူမ မြန်မြန်ထွက်စေချင်ပုံရ၏။

စတေစီသည် အသံကို ကြိုးစားထိန်း၍ . . .

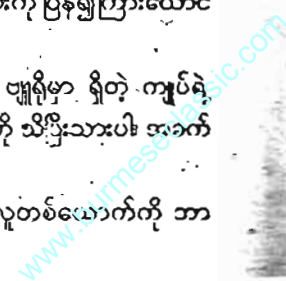
“ဒီခွက်ကုန်ရင် သွားမှာပါ”

စားပွဲထိုးသည် ခဏတွေ့သွား၏။ ပြီးမှ ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ဘားကောင်တာနောက်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

စတေစီသည် တုန်ယင်သောလက်များဖြင့် သူမအိတ်ထဲမှာ စီးကရက်ရှာကြည့်သည်။ အိတ်ထဲမှ သူမလက် ပြန်ထွက်လာသောအခါ အထဲမှ စီးကရက်များ၊ ငွေအကြွေများ၊ ပစ္စည်းများ စားပွဲပေါ်သို့ ဖိတ်အန်ကျလာ၏။ ထိုပစ္စည်းများနှင့် အတူတူတစ်ခါက ဆောလ်မက်ဒရစ်က ပေးခဲ့သော ကတ်ပြားတလေးတစ်ခုပါလာ၏။ ထိုကတ်ပြားပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်၏အမည်နှင့် ဇနီးနံပါတ်ရေးထားသည်။ စတေစီသည် ထိုကတ်ပြားလေးကို ဝေးကြောင်ကြည့်နေမိ၏။ နားထဲတွင် ဆောလ်မက်ဒရစ်ပြောခဲ့သောစကားကို ပြန်၍ ကြားယောင်လာ၏။

“ကျုပ် မင်းကို ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုပေးခဲ့မယ်၊ ဗျူရှိမှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဖိတ်ဆွေရင်းချာတစ်ယောက်ပဲ၊ သူဟာ မင်းအကြောင်းကို သိပြီးသားပါ၊ အခက်အခဲရှိရင် အကူအညီပေးနိုင်တဲ့လူပဲ”

ဤကဲ့သို့သော တစ်ခါမှမသိကျွမ်းဖူးသော လူတစ်ယောက်ကို ဘာ



ပြောရမည်နည်းဟု စတေစီစဉ်းစားကြည့်သည်။ သို့သော် စတေစီအခြေအနေကား ရေးရေးကလေးသာရှိတော့၏။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အသံကလေးကြားရ ကြားရဆိုသည့် အခြေအနေမှာ ရောက်နေ၏။

ခဏအကြာ စတေစီသည် သူမ၏ တုန်ယင်သောကိုယ်ခန္ဓာကိုထိန်း၍ အများသုံးတယ်လီဖုန်းရုံရာ အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ အချိန်ကား ဖိုးချုပ်လှပေပြီ။ ဗျူရိုမှသည်လည်း ပိတ်လောက်ပေပြီဖြစ်၏။ ဆော့လ်မက်ဒရစ်သည် သူမအကြောင်းကို ထိုသူအားပြောကြားခဲ့ဖူး သတ်ရကောင်းမလည်းရပေမည်။ စတေစီသည် အားတင်း၍ အကြွေထည်ကာ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလှည့်လိုက်သည်။

ဖုန်းခွက်ထဲမှ . . .
“ယစ်မျိုးဗျူရို ငွေစာရင်းဌာနကပါ”
စတေစီသည် ကြိုးစား၍ . . .

“ကျွန်မ ဖိုးချုပ်နေဖုန်းတော့သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မစ္စတာကောလင်းနဲ့ ဆက်သွယ်ချင်လို့”

“အခု ညဖုန်းအော်ပရေတာစကားပြောနေပါတယ်၊ မစ္စတာကောလင်း ဒီမှာမရှိပါဘူး၊ ဘာများအကူအညီပေးနိုင်ပါသလဲ”

စတေစီသည် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့။ အတန်ကြာမှ . . .

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ မစ္စတာကောလင်းနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ၊ ကျွန်မနာမည်က မစ္စဝုဒ်ဝပ်ပါ”

သူမ၏ အားငယ် အကူအညီလိုသော လေသံမှာ တစ်ဘက်မှ ဖုန်းနားထောင်သူ၏စိတ်ကို တိမ်းညွတ်သွားစေပုံရသည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှ အသံရှင်က . . .

“ဖုန်းခွက်ကို ခဏကိုင်ထားပါအုံး၊ မစ္စဝုဒ်ဝပ်၊ မစ္စတာကောလင်း ရှိတတ်တဲ့နေရာတွေကို ဖုန်းလှည့်ရှာကြည့်လိုက်ပါအုံးမယ်၊ တွေ့ရင် ဆက်ဖေလိုက်ပါမယ်”

ဤသို့ဖြင့် တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်မှုပြတ်တောက်သွားသော်လည်း တစ်ဘက်မှ ဘာသံမှမကြားရတော့။ စတေစီသည် ဖုန်းရှုထဲမှ ထိုင်ခုံကလေးမှာ ကျွဲကျွဲကလေးထိုင်နေလိုက်၏။ သူမ၏ ခြေထောက်များသည် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ပုံမရှိတော့။ မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးစေးများ ပြန်လာ၏။

“ကောလင်း စကားပြောနေပါတယ်”

ဖုန်းခွက်သည် ရုတ်တရက်အသက်ဝင်လာသလို အသံထွက်လာ၏။ စတေစီက . . .

“ရှင်က ကျွန်မကို သိမှာမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မနာမည်စတေစီဝုဒ်ဝပ်ပါ။ ဆော့လ်မက်ဒရစ်က ရှင့်ဖုန်းနံပါတ် ကျွန်မကို ပေးခဲ့ပါတယ်၊ အခက်အခဲရှိရင် ဖုန်းဆက်ပါဆိုလို့၊ ကျွန်မအခု ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်၊ ကယ်ပါရှင်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားနာမည်ကို မှတ်မိပါတယ် မစ္စဝုဒ်ဝပ်”
အသံရှင်သည် စိတ်ချယုံကြည်စရာဖြစ်သည်။ ဆက်၍ . . .

“ကျွန်တော် ဘာများလုပ်ပေးနိုင်ပါသလဲ”
စတေစီသည် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။

“ကျွန်မလဲမသိပါဘူးရှင်၊ အခု . . . အံလေ၊ အခု ဖိုးသိပ်ချုပ်နေပြီဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်၊ ကျွန်မ အခုလိုအကူအညီတောင်းခွင့်မရှိဘူးဆိုတာလဲ သိပါတယ်၊ ကျွန်မအသိတစ်ယောက်ယောက်ရှိရင် အကူအညီမတောင်းပါဘူး၊ အခု . . . အခုဟာက ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူးရှင်”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . စိတ်အေးအေးထားပါ၊ အခု ခင်ဗျား ဘယ်မှာလဲ . . .”

အသံရှင်သည် စတေစီ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံကိုရိပ်မိဟန်ရှိ၏။ စတေစီက . . .

“ဘားတစ်ခုက စကားပြောနေတာပါ၊ ဘားနာမည်က ‘မိုက်’ဆိုတဲ့ ဆန်တာမော်နီကာက ရှေ့နယ်လမ်းပေါ်ကပါ”

“ခင်ဗျား . . . မူးနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”
“မမူးပါဘူးရှင် . . . ယုံပါ၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မဖုန်းဆက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီကိုရောက်အောင် ကျွန်တော်နာရီဝက်လောက် လာရမယ်၊ စောင့်နိုင်ရဲ့လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မကြိုးစားပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် မြန်မြန်လေးလာပါနော်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျုပ်လာတဲ့ထိ စောင့်နေပါ၊ ဒါပဲနော်”
အသံရှင်သည် ဖုန်းချသွားလေ၏။

အချိန်သည် နာရီပေါင်းများစွာကြာမြင့်လာသည်ဟု ထင်ရင်း၊ စတေစီသည် ဖုန်းရုတ်ကလေးထဲမှ ကြိုးစားထွက်ပြီး စားပွဲသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ စားပွဲထောင့်

စွန်းနှစ်ဘက်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း စတေထိုင်နေ၏။

ကောလင်းသည် ဘားထဲသို့ဝင်လာသည်။ တစ်ခန်းလုံးကို တစ်ချက်မှ အကဲခတ်လိုက်ပြီး စတေထီထံသို့ တန်းလာ၏။ စတေထီသည် ကောလင်းနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်နှင့် မျက်လွှာချလိုက်၏။ ကောလင်းသည် စတေထီထံ မြင်သည်နှင့် ဘာဖြစ်နေသည်ကို ချက်ချင်းသိသွား၏။ သူက . . .

“ကဲ . . . ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက သွားကြရအောင် မစုစုပီပီ”

စတေထီသည် ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ ထိုင်နေရာမှထုမု၊ရန်ကြိုးစားသည် မလွယ်လှ။ ကောလင်းသည် စတေထီ၏ လက်မောင်းကို ဖေးမ၍ ကူညီထူထောင်လိုက်၏။ သူက . . .

“ပိုက်ဆံရှင်းစရာလိုသေးလား”

စတေထီသည် ခေါင်းခါပြု၏။

စားပွဲထိုးသည် သူတို့နှစ်ဦးထွက်သွားသည်ကို ကြည့် ကျန်ရစ်၏။ အရက်သမားဇနီးမယားကို သူ့ယောက်ျားက လိုက်ခေါ်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ ဘာပဲ ပြောပြော ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသည်မှာ ကောင်းသော လက္ခဏာဖြစ်၏။ အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် မိန်းမအရက်သမားတစ်ဦးရှိနေခြင်းသည် အနှောင့်အယှက်အဖြစ်ကို ပြဿနာပေါ်နိုင်၏။

ကားထဲရောက်သောအခါ စတေထီသည် ခေါင်းကိုငိုက်၍ သူမကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ခံစားနေရသော ဝေဒနာကို ကြိုးစားချုပ်တည်းထားရ၏။ သို့တိုင်ပါးစပ်မှ ညည်းသံတစ်ချက်ထွက်သွားသည်။ ဝမ်းဗိုက်ထဲတွင် ဓားနှင့်ဆွေ့ဆွေ့လိုက်သလို ခံစားနေရသည်။

ကောလင်းသည် ကားစက်နှိုးလိုက်ပြီး . . .

“ဆေးမထိုးရတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”

“ဆယ့်နှစ်နာရီရှိပြီလား။ ဒါထက်ကျော်သွားပြီလားမသိတော့ပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ ဘာမှမှတ်ထားလို့ မရတော့ပါဘူး”

စတေထီသည် အသံနားခံသော မျက်နှာထားနှင့် မော့ကြည့်သည်။

ကောလင်းသည် စတေထီ၏ လက်တစ်ဖက်ကို သူ့လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ . . .

“ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ အကူအညီမျိုး ကျုပ် မပေးနိုင်ဘူး ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားသိပါတယ်နော်”

“အို . . . ဘုရားသခင်”

စတေထီသည် ဘုရားသခင်အားတလိုက်သည်။ သူမသည် မမျှော်ထင်သော ထူးထူးခြားခြားကူညီစောင့်မမှုကို ကျိတ်၍ မျှော်လင့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကောလင်းက တွေးတွေးဆဆဖြင့် . . .

“ကျုပ် အကောင်းဆုံး လုပ်ကိုင်ပေးနိုင်တာကတော့ မိတ်ဆွေဆရာ နေတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ယနေ့ညအတွက် ဆေးရုံတက်နိုင်အောင် စီစဉ်ပေးမယ်၊ ဆေးရုံဆိုတာကတော့ တက်ပြီးရင် ပြန်ဆင်းတာမျိုး သဘောကျမယ်မဟုတ်ဘူး။ ရုတ်တရက်တင်တာမျိုးလည်း လက်ခံချင်မယ်တော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အကူအညီတောင်းတဲ့အနေနဲ့ လက်ခံဖို့ အကြောင်းရှိပါတယ်။ ဆေးရုံတက်ရတာဟာ ပင်ပန်းကြမ်းတမ်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ထောင်ထဲရောက်တာထက် အများကြီး တော်ပါသေးတယ်။ အခု ခင်ဗျားလုပ်နေပုံက ထောင်ကိုတန်းသွားနေတာပဲ”

စတေထီသည် ခိုကိုးရာမဲ့လေသံဖြင့် . . .

“ကျွန်မကို ဒီတစ်ခါလောက်တော့ ဆေးထိုးပေးဖို့ စီစဉ်ပေးပါရှင်။ တစ်ခါတည်းပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မဖြစ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်မကတိပေးပါတယ်။ ဆေးရောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်သိပါတယ်၊ ကျွန်မသွားဝယ်ရင် ရောင်းမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ပါ။ ဒီတစ်ခါလောက်တော့ ကျွန်မကို ကူညီပါဦးရှင်။ နောက်တော့ ရှင်စီစဉ်သလို ကျွန်မ အားလုံးလုပ်ပါမယ်”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် စတေထီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် တုန်လာ၍ ကိုယ်ကို ထိုင်းညွတ်ကာ လက်သီးဆုပ်များဖြင့် ကားရှေ့ပိုင်း၊ ခိုင်ခွက်များကို ထုလိုက်မိ၏။

ကောလင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဘိန်းဖြူစွဲတဲ့ကိစ္စမှာ နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုတာ မရှိဘူးလေ။ ဒါကို ခင်ဗျားလည်း သိနိုင်လောက်ပါတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျားပဲ တကယ်တော့ ကူညီနိုင်တာ”

စတေထီသည် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းပိုက်ပြီး ကိုယ်ကို ရှေ့နောက် အသွေးအသားထဲမှ ဝေဒနာကို သက်သာရာရှာနေမိ၏။

စတေထီ၏ ဝေဒနာခံစားမှုကို ကားမောင်းရင်း ကြည့်ကာကောလင်းသည် ဤမိန်းကလေးကို ဆေးရုံထိ ရောက်အောင်မှ ခေါ်နိုင်ပါဦးမည်လားဟု အံ့သယဝင်လာလေ၏။ ခဏကြာလျှင် သည်မိန်းကလေးသည် သူမကိုယ်သူမ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းအဆင့်ပင် မရှိတော့ပဲ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်လာမည်ထို

စိုးရိမ်နေမိ၏။ ကောလင်းစိတ်ထဲတွင် ယနေ့လူငယ် အများအပြားသည် ဆေးခြောက်ကလေးအစ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှုကို စမ်းသပ်ယူကြသူများသည် ဤမိန်းကလေးကို မြင်စမ်းစေချင်လှ၏။ မိန်းကလေး၏ အလှအပများသည် ယခုတိုင်ရှိနေဆဲဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် မူးယစ်ဆေးဝါး ချောက်ကမ်းပါးတွင် ကျရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာလှ၏။ ယစ်မျိုးပျူရီ အမှုထမ်းအတွေ့အကြုံများအရ မိန်းကလေး၏ ဝေဒနာကို စာနာသိနားလည်၏။

စတေစီက နာကျင်သောအသံဖြင့် . . .

“ကျွန်မ ခံနိုင်ရည်ရှိမယ်မထင်ဘူးရှင်၊ ဆေးရုံက ကျွန်မကို ဘာပေးမှာလဲဟင် . . .”

“အိပ်ဆေး အတော်များများပေးချင်ပေးမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အိပ်ဆေးကလည်း မင်းရဲ့ဝေဒနာကို ပျောက်နေနိုင်မှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကိုတော့ မင်းသိမှဖြစ်မယ်၊ ဆေးကို အစိမ်းဖြတ်တဲ့နည်းပဲရှိတယ်၊ ဒီထက်တော့ ကြမ်းတမ်းစရာ မရှိတော့ဘူး . . .”

ကောလင်းသည် မော်တော်ကားကို လမ်းဘေးတယ်လီဖုန်းရှိသော ဓာတ်ဆီဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ထိုးရစ်လိုက်၏။

ကားပေါ်မှ ထိုင်စောင့်နေရင်း စတေစီသည် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ညအမှောင်ထဲသို့ ထွက်ပြေးချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်နေ၏။ ဆေးရုံပေါ်ရောက်သည်နှင့် သူမ ဘာကို ရင်ဆိုင်ရမည်ကို ခန့်မှန်းကြည့်၍ ရသည်ဟု ဘယ်သူမှ သူမကို အရေးတစိုက်ရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ဘိန်းဖြူသမား များကို လူအများက ကြည့်၍မရပါ။ သူတို့သည် သူမကို အခန်းထဲမှာ ပိတ် လှောင်ထားပြီး သူမအော်ဟစ်ထုရှိန်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။ ထိန်းမနိုင်သောအခါ ချုပ်ထားပေလိမ့်မည်သာဖြစ်၏။

သို့သော် ထွက်ပြေးပြီဆိုပါတော့၊ သူမ ဘယ်ပြေးရမည်နည်း။ မသိမရှိ။

ကောလင်းသည် ပြန်ရောက်လာ၏။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့သောက်ရင်း သူမကို တစ်လိပ်ပေးလိုက်၏။

စတေစီသည် ခေါင်းယမ်းပြ၏။ ကောလင်းက နှစ်သိမ့်သော လေသံဖြင့် . . .

“ဆရာဝန်က ဆေးရုံမှာ ကျုပ်တို့ကို လာစောင့်တွေ့လိမ့်မယ်၊ အရေးအကြီးဆုံးက အခြေအနေမှန်ကို ခင်ဗျားသိထားဖို့ပဲ၊ စိတ်ထဲမှာ ဆေးဖြတ်မယ်”

ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာဖို့ပဲ၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲက မခိုင်မာရင် တကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတဲ့ ဆရာဝန်တွေအားလုံးကလည်း ခင်ဗျားကို ကူညီနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး”

စတေစီသည် တုန်ယင်စွာဖြင့် . . .

“ကျွန်မကို တစ်နေရာ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ခေါ်သွားပါတော့ရှင်၊ ခဏကြာရင် ကျွန်မထိန်းသိမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကောလင်းသည် စတေစီကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နှစ်သိမ့်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကားကို ထိန်းသိမ်းမောင်းကာ အမြန်ဆုံးနှင်လိုက်လေ၏။



တောင်ကြား တောင်ကုန်းတို့မှ ဟာမိဆီလိုမြို့သို့လာရာ လမ်းများတွင် လူသတ်
မှုများ စတင်ဖြစ်ပွားလာ၏။

မည်သူမျှ ထိုလူများသည် ဘယ်သူများဖြစ်သည်၊ ဘယ်က လာသည်
ဆိုခြင်းကို မပြောနိုင်ကြ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့သည် တောသူတောင်သား-အဝတ်
အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား၍ တစ်ခါတစ်ရံသူတို့သည် မြို့နေလူတန်းစား အဝတ်
အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ သူတို့အမြဲတမ်း သယ်ဆောင်လာကြသည်
များမှာ သေနတ်လက်နက်များသာ ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့သည် ကြက်ငှက်အသီးအနှံ
ဈေးကို သယ်ဆောင်လာကြသော အမျိုးသမီးများကို ဂရုမစိုက်ကြသော်လည်း
အမျိုးသားကြီးငယ်တို့ကိုမူ စနစ်တကျရှာဖွေကြ၏။ ဖက်စိမ်းများဖြင့် ထုပ်ယူ
လာကြသော ဘိန်းစိမ်းများတွေ့ရှိသောအခါ သယ်ဆောင်ကြသူများကို ကောင်း
စွာ ရိုက်နှက်ကြလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ငှောကြိုတောင်ကြား ဘိန်းခင်းများမှ
ဘိန်းစိမ်းသယ်ဆောင်လာသူတို့ကို စနစ်တကျ လှယ်ကိရိုက်နှက်ခြင်းပြုကြလေ
တော့သည်။ ဤသို့ တိုက်ခိုက်လှယ်ကိကြသူများသည် အမြဲတမ်း စနစ်တကျ
ပြုလုပ်ကြသော်လည်း အစိုးရအဖွဲ့အစည်းကား ဟုတ်ပုံမရ။ သူတို့သည်
ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘယ်ကလာသည်ကို မည်သူမှမသိကြ။ သူတို့ ရယူသွားသော
ဘိန်းများကို ဘာလုပ်ပစ်သည်ကိုကား ပို၍ သိနိုင်စွမ်းမရှိကြ။

ထိုသို့ လှယ်ကိတိုက်ခိုက်မှုများသည် စနစ်တကျပြုလုပ်တိုက်ခိုက်ကြ
သည်ဖြစ်ရာ ဟောလမ်းနယ်မြေ တစ်လျှောက်လုံးသည် အန္တရာယ်တူပြော
ကြောင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြကုန်၏။ ဘိန်းပင်စိုက်ကြသူများသည် သူတို့
၏ ဇနီးမယား သားသမီးများကို ဘိန်းစေးခြစ်ခြင်းအလုပ်ကိုကား လုပ်ဝေ၏။
သို့သော် ထိုဘိန်းစိမ်းများကို ဟာမိဆီလိုမြို့သို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရန်ကား

ကြောက်ရွံ့နေကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ယခင်က စိုပြည်ကြီးပွားနေခဲ့သော ဘိန်းလမ်းကြောင်းသည် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးမှုများနှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီဖြစ်၏။

ဟာမိုဆီလိုမြို့တွင်ကား မကျေမနပ်နှင့် ဆူညံဆူညံ ပွစိပွစိဖြစ်နေကြကုန်ကြ၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ မယုံမကြည်ဖြစ်လာကြကုန်၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်ခဲ့ကြ။ ဂျူဝမ်ဘာတုသည် သူ၏အိမ်ထဲမှာ ဒေါသပူပန်ထနေ၏။ အလုပ်မှ စမည်ရှိသေး၊ ပြဿနာနှင့်ကြုံနေရသည်၊ ဤကြားထဲတွင် မစ်ချယ်က မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လို “ငွေကလည်း ကုန်လှချည်လား၊ ဘယ်တော့ပြန်ရမှာလဲ” စသည်နှင့် တဖျစ်တောက်တောက် မြည်တွန်တောက်တီးသံများကိုလည်း ကြားနေရပေသေး၏။ ဤမျှနှင့်ပင် မစ်ချယ်သည်မရပ်သေး။ ဘာတု အဆက်အသွယ်ကောင်းလှသည်ဆိုခြင်းမှာ ဘယ်မှာလဲ၊ မက္ကဆီကို စိတ်မှာရှိသော ဓာတ်ခွဲခန်းများကို ဘိန်းစိမ်းများ အခုထိ ဘာကြောင့်မရောက်သနည်း၊ စသည်ဖြင့် ထပ်ခါထပ်ခါပြောလာရာ ဘာတုသည် စိတ်မရှည်တော့ပဲ မစ်ချယ်၏မျက်နှာကို ရိုက်ပစ်လိုက်လေ၏။ မစ်ချယ်သည် အခန်းထောင့်သို့ ခွေခွေကလေးကျသွား၏။

ဖီးလစ်ဗားဂတ်စ်သည်လည်း ထိုနည်းတူကြုံတွေ့နေရသည်ပင်။ ဗားဂတ်စ်သည် ရိုကာဂိုမာဖီးယားဂိုဏ်း၏ တစ်ခါကဘိန်းဖြူပေးသွင်းနေသူဖြစ်သည်။ ယခု ဘိန်းဖြူများတင်ပို့ရေးမှာများစွာ နှောင့်နှေးနေရပြီဖြစ်၏။ ရိုကာဂိုဂိုဏ်းမှ အထူးစည်သည်နှစ်ဦးသည် လေယာဉ်ဖြင့်ရောက်ရှိလာပြီး ဗားဂတ်စ်နှင့် ဆွေးနွေးသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးများသည် အေးစက်နေကြ၏။ ယခုကဲ့သို့ ဘိန်းဖြူများ ပြတ်လပ်သွားခြင်းသည် ဘာကြောင့်ဖြစ်ရသလဲ၊ ဘယ်သူမှာ တာဝန်ရှိသလဲ၊ ယခု ဘိန်းဖြူများသည် ဘယ်သူထံရောက်သွားသည်လဲ၊ ဗားဂတ်စ်ကိုယ်တိုင်က ပိုရနေသောနေရာများမှာ ရောင်းချနေသလား။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဗားဂတ်စ်သည် အတတ်နိုင်ဆုံးရှင်းပြနေရ၏။ ထိုစဉ်သည် များ၏ ရက်စက်မှုကို သူသိပြီးသားဖြစ်သည်။ မက္ကဆီကိုမှ ဘိန်းဖြူလုပ်ငန်းသည် အမြတ်အစွန်းကြီးမားလှ၏။ ထိုအမြတ်အစွန်းအတွက် မာဖီးယားမှလူများသည် ဘာမဆို လုပ်ကြမည်သူများဖြစ်ပေသည်။

ဗားဂတ်စ်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး စဉ်းစား၍ . . .

“ဒီလက်ချက်တွေအားလုံးဟာ ဂျူဝမ်ဘာတုဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ လက်ချက်ဖြစ်ရမှာပဲ၊ ဒါကိုတော့ ကျုပ် သေသေချာချာ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒီကောင်က မက္ကဆီကန်လူမိုက်တွေကို ငှားပြီး ကျုပ် ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း လုပ်နေ

တာလေ၊ မပူပါနဲ့၊ ဒီကောင်ပိုက်ကဲ့ခွဲပြီး ကလီစာတွေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လင်းတကျွေးပစ်ပါ့မယ်”

လော့စ်အိန်ဂျယ်မှလာသော ဧည့်သည်နှစ်ဦးသည် ဘာမှ ပြန်မပြောကြ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အေးစက်သောမျက်လုံးများဖြင့် ဗားဂတ်စ်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြ၏။ သည်ငနဲများသည် ဗားဂတ်စ်ပြောသောစကားကို ယုံကြည်မှုမရှိကြောင်း ဗားဂတ်စ်သိ၏။ ထိုစဉ် ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် ဖြစ်ပွားလာ၏။ အစိုးရ အရာရှိတစ်ဦးသည် ဟာမိုဆီလိုမြို့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ထိုလူနှစ်ဦးကို မလိုလားအပ်သော ဧည့်သည်နှစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းဖြင့် မက္ကဆီကိုမှ ပြန်စသည်ထွက်ခွာသွားရန် နှင့်ထုတ်လေ၏။

ဤကိစ္စကိုကား ဗားဂတ်စ် အံ့အားသင့်ရသည့်နည်းတူ ထိုသတင်းကို ကြားရသည့် ဘာတုလည်း အံ့ဩမိလေ၏။ သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်အစိုးရသည် ဤလူနှစ်ဦးအကြောင်းကို ဘယ်လိုလုပ်၍ သိသွားသနည်း။ ထိုသို့သိစေအောင် အာဏာပိုင်တို့အား မည်သူအကြောင်းကြား သတင်းပေးသနည်း။ ဤကိစ္စက စဉ်းစားရမည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ဗားဂတ်စ်နှင့် ဘာတုတို့သည် နေရထိုင်ရ ခက်နေ၏။

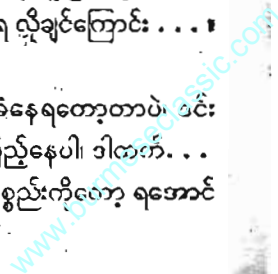
တစ်နေ့ ဂျူဝမ်ဘာတုထံသို့ ဂျလစွကိုက သတင်းတစ်ခု လာပို့သည်။ အမေရိကန်လူမျိုး ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ရန် အစီအစဉ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘိန်းဖြူတစ်ကီလိုဝယ်လိုသည်။ ဘာတုထံမှာ အဆင်သင့်ရှိပါသလား။

“ဟင် . . . ကျုပ်က ဘိန်းဖြူတစ်ကီလိုကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ဟိုခွေးမသား ဗားဂတ်စ်က ဒီလောက် နှောင့်ယှက်နေတဲ့ဟာကိုး၊ ဒီကောင်တော့နေနှင့်အံ့ပေါ့၊ မကြာခင် ဒီကောင်ရင်ကဲ့ခွဲပြီး အသည်းကို နေလှန်းပြမယ်၊ ကြည့်နေပါ . . .”

ထို့နောက် ဂျလစွကိုသည် အထက်ပါသတင်းကိုပင် ဖီးလစ်ဗားဂတ်စ်နားသို့ ရောက်အောင်ပို့ပြန်၏။ မက်ဒရစ်သည် နယ်စပ်သို့ ကူးဖြတ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီမို့ ဘိန်းဖြူ တစ်ကီလိုပဲရရ သည်ထက်ပိုရရ လျှင်ကြောင်း . . .

ဗားဂတ်စ်သည် ဒေါသဖြစ်သွား၏။

“ခွေးမသား ဘာတုကြောင့် ကျုပ် အခုလို ခဲနေရတော့တာပဲ၊ ဒင်းပိုက်ကဲ့ခွဲပြီး ကလီစာတွေကို လင်းတကျွေးပစ်မယ်၊ ကြည့်နေပါ၊ ဒါကက် . . . မင်းရဲ့အမေရိကန်ကိုပြောလိုက်၊ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပစ္စည်းကိုတော့ ရအောင်



လုပ်ပေးမယ်လို့၊ ဈေးတော့ နည်းနည်းကြီးမယ်လို့ ပြောထား။ အခုနေအခါမှာ ပစ္စည်းကိုရဖို့ အတော်ခက်နေတာကွ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် မကြွဆီကိုစိတ်ကို သွားချင် သွားနေရမှာ”

“ထိုသတင်းများကို ဂျလစွကိုသည် မက်ဒရစ်ထံသို့ ပြန်ပို့ပေး၏။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး စားပွဲတစ်လုံးမှာထိုင်၍ ဘီယာသောက်ကြပြန်၏။ ဂျလစွကိုက . . .

“ဒီနေ့နှစ်ကောင်တော့ တစ်ယောက်လည်မျိုးကို တစ်ယောက်ညှစ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ၊ နောက်မကြာခင်မှာ သိသမျှအားလုံးဖော်ကြတော့မှာ၊ ဘယ်သူ ဓာတ်ခွဲခန်းက ဘယ်မှာတို့၊ ဘယ်သူတို့နားခင်းက ဘယ်မှာတို့ပေါ့၊ ဒီတော့မှ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကျုပ် အသာလေးဖမ်းပြမယ်”

မက်ဒရစ်သည် ဂျလစွကိုအား စီးကရက်ဗူး လှမ်းပေးရင်း

“ဒါထက် နေပါအံ့ . . . ကျုပ်မသိလို့ မေးပါရစေ၊ တောင်ကြီး တောင်ကြားထဲမှာ တိုက်ခိုက်နေသူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်အဖွဲ့ အစည်းကလဲ”

ဂျလစွကိုသည် နှာခေါင်းကို လက်ဖျားကလေးများဖြင့် ပွတ်၍ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

“တကယ့်ချက်ကောင်းပဲနော် . . . မဟုတ်ဘူးလား၊ ဖေးဗျာ ကျုပ်တို့ အစိုးရက ဒီကိစ္စမှာ တရားစင်ဘာမှမသိပါဘူး။ တကယ်လို့ အဖြစ်မှန်ပေါ် ပေါက်လာရင် ဒါတွေအားလုံးဟာ လက်ဖက်ခင်းမင်ဒိုဇာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် က သူ့ဘာသာသူ လုပ်တာပါ။ အစိုးရက မသိပါဘူးလို့ ငြင်းမှာပဲ၊ ပြီးတော့ . . . အဲဒီ လက်ဖက်ခင်းမင်ဒိုဇာကို ရာထူးက ထုတ်ပစ်မှာ”

“ကာနယ်အော်တေဂါး . . .”

ဆောလ်သည် မေးမည်ဖြုတ်ပြီးမှ တပိုင်းတန်းလန်းနှင့်ရပ်သွား၏။ ဂျလစွကိုက . . .

“ကာနယ်အော်တေဂါးက ကျုပ်ကို ပထမဆုံး မသိဘူးဆိုပြီး ထုတ်ပစ် မယ့်လူပေါ့ဗျာ . . .”

ဂျလစွကိုသည် ပခုံးတွန်းပြုပြီး . . .

“အင်းလေ . . . အခြေအနေက ဒီလိုပဲရှိတာကိုး”

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဂျလစွကိုခေါ် လက်ဖက်ခင်းမင်ဒိုဇာအား ထပ်မံဆွေးနွေးရန်မသင့်တော့ကြောင်းသိသည်။ သို့နှင့်

သူက အခြားစားပွဲများဘက်သို့ မျက်လုံးတစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး ရာသီဥတု အကြောင်းပြောသည့်ဟန်ဖြင့် . . .

“တစ်နေ့က ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပြခဲ့တဲ့လူကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ပြောတာအမှန်ပဲ။ သူဟာ မစ်ချယ်ကို ရှင်းပစ်ဖို့လာတဲ့လူပဲ။ တစ်နေ့က သူ ညစာစားအပြီး ဖန်ခွက်တွေ စားပွဲခင်းတွေမှာ လက်တွေ့ပစ်ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ကျုပ် ဝါရှင်တန်ကိုပို့ပြီး စုံစမ်းလိုက်တော့ အဖြေသိရပြီ၊ သူ့နာမည်က တာလိုစကာပီတဲ့။ သူက ဒက်ထရွိုက်မြို့က ကြေးစားလူသတ်သမားပဲ”

“ဒါဆို မစ်ချယ်အတွက် ကျုပ်တို့ တာဝန်ပေါသွားတာပေါ့” ဆောလ်သည် ခေါင်းခါပြန်၏။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မစ်ချယ် အမေရိကားကို ကျုပ်နဲ့ပြန်လိုက်တဲ့အခါ မှာ မစ်ချယ်က လိုလိုလားလားနဲ့ ကျုပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပြီး လိုက်စေချင်တာ၊ ဒါမှ သူက ကျုပ်လိုချင်သလို ဖော်ပြောမှာကိုး”

ဂျလစွကိုသည် စဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

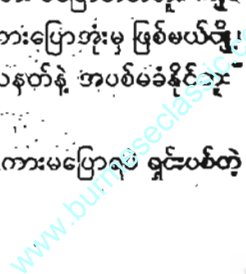
“အင်း . . . အခုပုံတော့ စကာပီလည်းမစ်ချယ်ကိုရဖို့ မလွယ်ပါဘူး၊ ကျုပ် သိရသလောက်ဆိုရင် မစ်ချယ်ဟာဘာတုဆိုမှာအကျဉ်းသားတစ်ယောက် လို့ ဖြစ်နေပြီပဲ။ သူဟာ ကြောက်ပြီး ဘယ်မှမထွက်ဘူး၊ မစ်ချယ်ဆိုမှာ ပိုက်ဆံ မို့နေသရွေ့ ဘာတုကလည်းမစ်ချယ်ကို ဘယ်မှလွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အခု အခြေ အနေမှာတော့ စကာပီရော ခင်ဗျားပါ မစ်ချယ်ကိုရဖို့ ဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဆောလ်သည် စဉ်းစား၍ . . .

“ခင်ဗျားပြောတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာတုဟာ အခု လှုပ်ရှားဖို့လိုနေပြီ၊ ဘာတုဟာ သူ့လုပ်ငန်းပေါ်က အမြတ်အစွန်းရကြောင်း ပြဖို့လိုပြီလေ၊ မစ်ချယ်ဟာ ကြောက်ချေးပါချင်ပါနေမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂဏန်း သန့်ရှင်းပေါင်းအနှုတ်တော့ တတ်တယ်နော်၊ မကြာခင်အတောအတွင်းမှာ ဘာတုဟာ သူ့ပိုက်ဆံတွေကို ညှစ်ထုတ်နေတာပဲဆိုတာ သိသွားမှာပဲ၊ အဲဒီအခါ ကျရင် သူ အဆက်အသွယ်ရှာတော့မှာပဲ၊ ဗားဂတ်စ်ကို ဆက်သွယ်မလား ဒါမှမဟုတ် ဂျလစွကိုဆိုတဲ့ ခင်ဗျားကို ဆက်သွယ်မလား မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ် တတော့ အခု လောလောဆယ်ဆယ် စကာပီနဲ့ စကားပြောအုံးမှ ဖြစ်မယ်ဗျို့၊ ကျုပ် စကားပြောဖို့ မွေးထားတဲ့ သာလိဏ်ကို သေနတ်နဲ့ အပစ်မခံနိုင်ဘူး”

ဂျလစွကိုက . . .

“ဆီညော် . . . စကာပီလိုလူစားမျိုးကို စကားမပြောရပဲ ချွင်းပစ်တဲ့



နည်းတွေ အများကြီးပါ။ ဒီတိုင်းပြည်မှာထားဖို့မလိုတဲ့လူဆိုပြီး နှင်လို့လဲ ရမနေတာပဲ”

မက်ဒရစ်သည် ထိုအကြံကို လက်မခံနိုင်။

“မဖြစ်ဘူးလေ၊ စကားပြန်သွားရင် နောက်တစ်ပတ်မှာ ကျုပ်တို့ မသိတဲ့ လူသတ်သမားတစ်ယောက် ရောက်လာမှာပေါ့”

ဂျလစ္စကိုသည် ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် . . . တားဂတ်စ်ကော ဘာတူကိုပါ လျှော့မတွက်နဲ့နော်၊ နှစ်ယောက်စလုံး အခြေအနေကအတော်ဆိုးနေတာ၊ လုပ်ပီလုပ်ရာ လုပ်နိုင်တယ်၊ သူတို့ ဘိန်းဝင်လမ်းတွေ ပိတ်ဆို့နေကြတယ်၊ မဟုတ်လား ရမ်းချင်ရမ်းကြမှာ၊ ဒါကြောင့် သတိထားပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သတိထားပါမယ်”

ကာလိုစကာပီသည် မက္ကဆီကိုနှင့်တကွ မက္ကဆီကန်လူမျိုးတွေကို စိတ်ကုန်နေ၏။ သူ့တွင် အလုပ်တွေ လုပ်စရာရှိသည်။ သို့သော် အလုပ်လုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးမရဘဲ သူ အလုပ် လုပ်ရမည့်သူ ဘယ်မှာနေသည်၊ ရှိသည်ကိုသိ၏။ သို့သော် ထိုသူ အနားသို့ကပ်၍ မရ၊ စကာပီသည် ဟိုဘယ်မှာ တစ်နေကုန် ပျင်းရိစွာ ထိုင်နေရပြီး ညပိုင်းမှာ ဘာမျှပျော်စရာရှာမတွေ့ပဲ ဖြစ်နေသည်။ စကာပီသည် အရင် သေစာသောက်သုံးရာ၌ ဖွဲ့စွဲလမ်းလမ်းမရှိလှ။ ယခု သူသည် အလုပ်လုပ်၍ မပြုသဖြင့် စိတ်တိုခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းများဖြစ်နေ၏။ စကာပီသည် အလုပ် တစ်ခုလုံးကိုလုပ်၍ မဖြစ်နိုင်ဟု အကြောင်းစုံတင်ပြပြီး ဒက်ထရိုက်မြို့သို့ ပြန်မည်ဆိုက ပြန်၍ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် အလုပ်သမားကောင်းဟူသည် အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ရာ၌ ခက်ခဲသည်ဟု ဆို၍ တစ်ပိုင်းတန်းလန်းထားပစ်ခဲ့ရိုးမရှိ။

စကာပီသည် ထုံးစံအတိုင်း နေခင်းစာကို ကော်ဖီပြင်းပြင်း နှစ်ခွက် သောက်ပြီး အခန်းထဲသို့ တစ်မှေးခန့် အနားယူရန် ပြန်ခဲ့၏။ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ခွေးမသား မစ်ချယ်ကို လုပ်ကြံဖို့နည်းလမ်းတစ်ခုကို တွေ့အောင် ရှာရမည်ဖြစ်သည်။ ရိုကာဂိုမြို့မှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ယခုပင် စိတ်မရွည်ကြတော့ သူတို့သည် ပစ်မှတ်က အပြင်စထွက်သောကြောင့် လုပ်ကြံ၍ မရပဲ ဖြစ်နေသည် ဟု အကြောင်းပြသော်လည်း မရ။ သူတို့ထံမှ တယ်လီဖုန်းနှစ်ကြိမ်ပင်လာခဲ့ ဖြစ်၏။ သူက မဆောင်ရွက်ရသေးကြောင်း တင်ပြသောအခါ မကျေမနပ်စွာ အမြန်ဆုံးပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ရန်ပဲ ညွှန်ကြားနေကြ၏။

ဒုတိယအထပ်ရှိ သူ့အခန်းသို့ ရောက်သောအခါ သော့ဖွင့်မည်ဟု သော့တံထည့်လိုက်၏။ တံခါးသည် သော့ဖွင့်စရာမလို။ ပွင့်နေ၏။ သတိကြီး သော ကြေးစားလူသတ်သမားတစ်ဦးဖြစ်ရာ သူ စဉ်းစားကြည့်၏။ သူသည် တံခါးကို တန်ဖွင့်လိုက်သည်။

မက်ဒရစ်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်၍ တံခါးပေါက်တည့် တည့်ကိုကြည့်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသား တစ်ဦးမျက်လုံးကို တစ်ဦးမှတ်မိခြင်း အံ့ဩခြင်းမရှိပဲ ဆုံကြည့်လိုက်ကြ၏။ စကာပီသည် အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။ တံခါးကိုမူ ပြန်မပိတ်။ သူက . . .

“မင်း ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ”

မက်ဒရစ်သည် စီးကရက်ကို ဖွာလိုက်ပြီး . . .

“ကလစ်တစ်ခုနဲ့ ဖွင့်ဝင်ခဲ့တာပေါ့”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ မင်းဘာလိုချင်လို့လဲ”

“စကား နည်းနည်းပြောစရာရှိလို့”

“မင်းက ရဲလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် . . . ထွက်၊ ကျုပ်လူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့စကားမပြောချင်ဘူး”

“ခဏနေရင် တစ်ယောက်ယောက် သိသွားမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောချင်တာက မစ်ချယ်ကို ခင်ဗျားရန်မပြုဖို့ပါပဲ”

“ဘယ်က မစ်ချယ်လဲ”

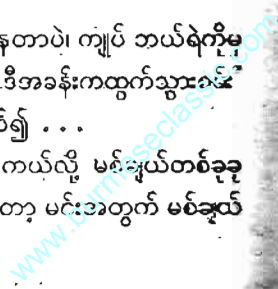
“ကောင်းပြီလေ . . . ဒီလိုပြောကြတာပေါ့၊ ကျုပ်အခု ဒီမှာ အခြေအနေကောင်းနေတယ်၊ ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မရှိချင်ဘူး၊ မစ်ချယ်က အခြေအနေကောင်းထဲမှာ၊ တစ်ခုပဲ သူထိခိုက်ရင် ကျုပ်ထိခိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ပြောတာ”

စကာပီသည် သဘောပေါက်နားလည်သွားပုံရ၏။ သူ့အပြုအမူမှာ အေးအေးသက်သာဖြစ်သွား၏။ သူက . . .

“မင်းက ရဲတစ်ယောက်လို ပြုမူပြောဆိုနေတာပဲ၊ ကျုပ် ဘယ်ရဲကိုမှ သဘောမကျဘူး၊ ကဲ . . . ကျုပ်တို့ပြုသနာမပေါ်ခင် ဒီအခန်းကထွက်သွားအေး”

မက်ဒရစ်သည် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ကိုင်ညွတ်၍ . . .

“ကျုပ်ပြောတာ မရှင်းဘူးထင်ဘယ်၊ တကယ်လို့ မစ်ချယ်တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ကျုပ်က မင်းကို လိုက်ရှင်းပစ်ရမှာ၊ ဒီတော့ မင်းအတွက် မစ်ချယ်



ကို ရှင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မကာမိပဲဖြစ်နေမယ် မဟုတ်လား”

“သွားစမ်းပါ၊ လဲသေလိုက်ပါလား”

မက်ဒရစ်သည် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်ရာမှ အခန်းထောင့် ရှိ လက်ဆွဲအိတ်ရှိရာသို့ မျက်စိရောက်သွား၏။ သူက . . .

“အဲဒီအိတ်ထဲမယ် သေနတ်တစ်လက်ပါရမယ်၊ မက္ကဆီကို အာဏာ ပိုင်တွေက အမေရိကန်တိုးရစ်တစ်ယောက်က သေနတ်ယူလာတာကို ကြိုက် မယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ အခုနေကျုပ် ဖုန်းတစ်ချက်ဆက်လိုက်ရင် ရဲတွေ လာရှာကြမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် မင်းတော့ ချောက်ကျပြီသာ မှတ်ပေတော့”

စကားပီသည် အခန်းထောင့်သို့ လျှောက်သွားကာ အိတ်မှသော့ကို စမ်းကြည့်၏။ သော့ကား ခတ်ထားဆဲဖြစ်သည်။ ဖွင့်ထားပုံမရ။ သူ မော့ကြည့် သည်။ မက်ဒရစ်သည် ပြုံးနေ၏။ မက်ဒရစ်က . . .

“အဲဒီအထဲပဲ ရှာစရာရှိတာပဲလေ . . . ကျုပ် ကျန်တဲ့နေရာ တစ်ခန်းလုံး ရှာကြည့်ပြီးပြီ ဘယ်နေရာမှ မတွေ့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်လူကလည်း ငတ်းမှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ ဆောင်မထားနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ အဲဒီအိတ်ထဲပဲ ရှိရမှာပေါ့၊ ရဲတွေက သေနတ်တွေရင် မလွယ်ဘူးနော်”

စကားပီ၏အမူအရာသည် ပြောင်းသွား၏။ သူသည် မက်ဒရစ်ကို အသေအာချာ အကဲခတ်ကြည့်၏။ ပြီးမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှို့ သောက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ကျုပ်က အစတုန်းကတော့ ခင်ဗျားကို အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်း ကောင်းပြောထတ်တဲ့ မက္ကဆီကန်တစ်ယောက်လို့ အောက်မေ့နေတာ၊ အခု တော့ အမေရိကန်တစ်ယောက်ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာစိတ်ရူးပေါက်ပြီး ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လာနေရတယ်လို့”

“ကျုပ်ပြောသားပဲ၊ ကျုပ် ဒီမှာ အဆင်ပြေနေတယ်လို့လေ”

“အင်းဗျာ . . . စိတ်မခံကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဆင်ပြေနေတဲ့ အခြေအနေလေးကို ကျုပ် မျက်ဆီးပစ်ရမှာဖြစ်လို့၊ ခင်ဗျားပုံပန်းကြည့်ရတာ ဒီလို ပစ္စန္ဒရစ်အရပ်မျိုးမှာ စကားပြောဖော်လုပ်ဖို့ကောင်းမယ့်လူမျိုးပဲ၊ တကယ်ပဲ ကျုပ်တော့ ဒီအရပ်ကို စိတ်ကုန်ပြီဗျာ၊ အလုပ်မြန်မြန်လုပ်ပြီး ပြန်ချင်လို့ပဲ ပေါင်ဖြူဖြူနဲ့ ကောင်မလေးကို အိပ်ရာထဲမှာ တွေ့ချင်လှပါပြီ”

မက်ဒရစ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ . . .

“ခင်ဗျား မစ်ချယ်ကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ ပေါင်ဖြူဖြူလေးတွေ မြင်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ သူနဲ့ ဝေးဝေးနေပါ၊ မနေရင်ကျုပ်နဲ့တွေ့မှာပဲ” စကားပီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် . . .

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် . . . ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်မျိုးဆိုတာက ဒီလိုပဲ စွန့်စားရတာပဲလေ . . . လေထီးခုန်ချရတဲ့လူတွေ လို့ပေါ့၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ခါခါမှာတော့ လေထီးမပွင့်ပဲ ပြုတ်ကျဖို့ ကြုံနိုင်တာပဲ လေ၊ ကျုပ်တို့ချင်းတော့ ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့ပါဘူးနော်”

“မအောက်မေ့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က ပြဿနာမရှိအောင် လာပြော နေတာပါ”

စကားပီသည် လက်ဆွဲအိတ်ရှိရာသို့ မေးငေါ့ပြရင်း . . .

“အိတ်ထဲက ပစ္စည်းအတွက်ကော”

ဆောလ်သည် ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို သူများ အကူအညီမတောင်းပါ ဘူးဗျာ”

“ဒါဆိုတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် နှစ်ဦးချင်းပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မစ်ချယ်ကို ခင်ဗျားမထိမချင်း ကျုပ်က အာမှမလုပ်ပါဘူး၊ ဒါထက် ဒီအလုပ်လက်မခံခင်တုန်းက ရွှင်ဂိန်းဆိုတဲ့ သေနတ် သမားတစ်ယောက်အကြောင်း ခင်ဗျားကို မပြောလိုက်ကြဘူးလား”

စကားပီ၏ မျက်လုံးများသည် ကျဉ်းမြောင်းသွား၏။

“ခင်ဗျားကတော့ တကယ်လူပဲ . . . ဘယ်သူမှ ရွှင်ဂိန်းအကြောင်း သိဘူး”

“ခင်ဗျားသိတယ် ကျုပ်သိတယ်၊ ပြီးတော့ ဗီလာနိုဗာသိတယ်လေ”

“သွားစမ်းဗျာ၊ ခင်ဗျားရှိနေတာ ကျုပ် သဘောမကျတော့ဘူး”

“ဒါဆိုလဲ လေယာဉ်လက်မှတ်အမြန်ဆုံးယူပြီး ဒက်ထရွက်ပြန်ပေါ့” ဆောလ်သည် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ခွဲပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။ ကာလိုစကားပီသည် ဟင်းလင်းဖြစ်နေပြီဖြစ်သော တံခါးပေါက်သို့ ကြည့်၍ တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။ သို့သော် ရယ်သံထွက်မလာခဲ့။

အစစ်ဘာတုအိမ်မှ ကောင်လေးသည် အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ရသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကာဒီလက်ကားကြီးကို ဖယောင်းတိုက်၊ အရောင်ထင်ဖြင့်

ပြုဖြစ်၏။ သူလုပ်ရသော အလုပ်များအနက် သည်အလုပ်ကို သဘောအကျဆုံး ဖြစ်၏။ သူသည် စက်ပစ္စည်းများ၏ အလုပ်လုပ်ပုံကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ဂျူဝှစ် ဘာတူသည် သူ့ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲမှ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်သို့ မောင်းနှင်ခွင့် ပြုထားသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်နေ့ သည်ကားကြီး၏ဒရိုင်ဘာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့်ရပေလိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်းယုံကြည်မှုရှိသည်။ သူသည် ကားမောင်းခဲ့မှာ ထိုင်ပြီး သော့တံကို ထည့်၍ စက်နှိုးလိုက်၏။

ဗုံးပေါက်ကွဲသည်သည် ကားဂိုဒေါင်အုတ်နံရံကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြိုကျသွားစေ၏။ ကားဂိုဒေါင်ကို မျက်နှာပြုထားသော အိမ်ပြတင်းပေါက်အားလုံးမှ မှန်များ ကွဲသွားကြသည်။ ကောင်လေး၏တစ်ကိုယ်လုံးကား ရှာ၍ မရတော့။ ထမင်းချက်နှင့် အိမ်ဖော်မိန်းမကြီးတို့သည် ငယ်သံပါအောင်အော်၍ ရောက်တတ် ရာရာပြေးထွက်သွားကြ၏။ ပေါက်ကွဲမှုသည် ရုတ်တရက်ဂျူဝှစ်ဘာတူအား ကြောင်သွားစေပြီးနောက် စိတ်ထဲမှာ စိမ့်၍ ကြောက်ရွံ့လာစေ၏။ သူသည် အပျက်အစီးများကို ကြည့်လိုက်၏။ သူ့အနားရှိ နံရံသို့ လွင့်စဉ်ထိကပ်လာသော အသားစိုင်များကိုမြင်ရပြီး ထိုးအန်လိုက်လေ၏။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မစ်ချယ်သည် စုံပေါ်မှ ဒူးထောက်မောက်ချလိုက်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်နေမိ၏။ သူသည် ဘာဖြစ်မှန်းရေရေရာရာသိသည်မဟုတ်။ သို့သော် ထိုပေါက်ကွဲမှုသည် သူ့ကို လုပ်ကြံမှုဖြစ်ကြောင်းကိုမူ သူ သေသေချာချာ ခန့်မှန်းမိ၏။

ထို့နောက် အိမ်နီးနားချင်းမှလူများ၊ ခွေးများသည် ဘာတူအိမ်ဘက်သို့ ပြေးလာကြ၏။ သူတို့သည် အပျက်အစီးများကိုကြည့်၍ ထင်ရာမြင်ရာများကို ပြောနေကြလေ၏။

ဘာတူသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာထိုင်ရင်း တစ်မိမ့်မိမ့်ကြောက်လာနေမိ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများမှာ ရေထဲမှဆွဲတင်လိုက်သော ငါးတစ်ကောင်လို ဟပက် ဟပက်ဖြစ်နေ၏။ သူသည် မှာကြားရောက်ရှိလာသော တက္ကလားပုလင်းကို ပုလင်းလိုက်ပင် မော့သောက်လိုက်၏။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဤကဲ့သို့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့။ လူများကို သေနတ်နှင့်ပစ်ခြင်း၊ ဓားနှင့်ထိုးခြင်းများကို သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်ဖူးကြဖူးလုပ်ဖူးပါ၏။ ယခုကဲ့သို့ ဗုံးပေါက်ကွဲခြင်းကား အမေကန် လူဆိုးရုပ်ရှင်ကားများထဲမှ မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ မက္ကဆီကိုလူမျိုးတို့၏ လူသတ်နည်းမဟုတ်။ ဤသို့ဖြစ်ရာ လုပ်ကြံမှုသည် ရှိကာဂိုလူဆိုးဂိုဏ်းသူ၏လုပ်ရပ်များကို မကျေနပ်မှုကြောင့် စီစဉ်ခြင်းသာဖြစ်ရပေမည်။ ဆို့သေ

သူအသေအချာစဉ်းစားကြည့်ရာ ဟာမိုဆီလိုတွင် အမေရိကန်တိုးရစ် များများ ငားစားမရှိကြ။ ရောက်လာကြသူများလည်း တစ်ရက်နှစ်ရက်သာ နေထိုင်သွားကြ၏။ အနေများသူဆို၍ ဆော်လ်မက်ဒရစ်သာရှိ၏။ သူသည်လည်း ဤလုပ်ငန်းထဲတွင် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်ရာ မိမိအား လုပ်ကြံရန်အကြောင်း မရှိဟု ဘာတူ တွေးမိ၏။ လောလောလတ်လတ် စကာပီဆိုသူတစ်ဦးရှိနေသေး၏။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်။ စကာပီသည် ဘယ်မှမသွားမလာမကြည့်ရှုခဲ့။ သို့သော် သူ ဘာကြောင့် ဟာမိုဆီလိုသို့လာကြောင်းကို မည်သူမှမသိကြားကေန္တ... သည်ငနဲသည် ရှိကာဂိုမှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် သူ့ကို လုပ်ကြံသည်လား၊ မဖြစ်နိုင်သေး။ ဤသို့ ဖောက်ခွဲမှုလုပ်ရန်အတွက် ဒိုင်းနမိုက်များ၊ စနက်တံများလိုသည်။ အမေရိကန်တိုးရစ်တစ်ယောက်သည် ဒိုင်းနမိုက်များ သယ်ဆောင်လာရန်မလွယ်။ ပြီးနောက် ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့ လာရဦးမည် မဖြစ်နိုင်။ ဖြစ်စရာရှိလျှင် သူ့ကို အမြဲနှောက်ယှက်နေသော ဗားဂတ်စ်သာ ဖြစ်ရပေမည်။ ဗားဂတ်စ်ကား သူ့၏မဟာရန်သူ။

ထိုအတွေးသည် မူလက ကြောက်ရွံ့နေသော ဘာတူအား ဒေါသလွက်လာစေ၏။ သည်ငနဲသည် သူ့ကို လုပ်ကြံခြင်းသာဖြစ်ရပေမည်။ သူ၏ လုပ်ငန်းကို ဖျက်ဆီးဟန့်တားရုံသာမက သူ့ကိုပါ အပျောက်ရှင်းရန် ကြိုးစားလာကြပြီဖြစ်၏။ သူသည် အရက်တင်သောက်လိုက်ပြန်၏။ သည်တော့မှ နံဘေးမှ ငိုပြီးနေသော မစ်ချယ်ကို သတိပြုမိ၏။ သူက ...

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းဗျာ”

မစ်ချယ်က ...

“ခင်ဗျားလုပ်ပုံက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး သေကုန်တော့မှာပဲ၊ ကျုပ်ဆီကယူတဲ့ ပိုက်ဆံတွေအားလုံးလည်း ဘာလုပ်ပစ်သလဲဆိုတာ မသိရဘူး။ ဘာအတွက် သုံးသလဲဆိုတာလည်း မသိရဘူး၊ ကျုပ်ကို လိမ်ညာနေတာချည်းပဲ၊ ပြောတုန်းကတော့ မိုးလားကဲလားနဲ့၊ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံး ချောချောမောမော ခဲ့ အောင်မြင်တော့မလိုနဲ့၊ အလကားသူခိုးပဲ”

“တိတ်စမ်းဗျာ ... ခိုညည်းသလို လာညည်းမနေနဲ့၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားကိုသတ်မိလိမ့်မယ်”

ဘာတူသည် အရက်တစ်ငုံမော့လိုက်ပြန်၏။ ထိုစဉ် သူ့ခေါင်းထဲမှာ သံသယတစ်ခုဝင်လာ၏။ သူက ...

“အခုလုပ်ကြံမှုကလည်း ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံဖို့ သက်သက်ကြံစည်တာ

ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။ ခင်ဗျားက ရှိကားဂိုဏ်းက ငွေခိုးလာတဲ့ လူမဟုတ်လား။ ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံလို့ ကျုပ်ပါသေရင်လည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူးလေ။ ခင်ဗျားကြောင့် ခုလိုဖြစ်နေရတာ။"

ဘာတုသည် ပြောရင်း ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်၏။ ပြောရင်း သူပြောသမျှကို သူ့ဘာသာယုံကြည်လာ၏။ သူက . . .

"တော်ပြီ . . . ကျုပ် ခင်ဗျားကို စောင့်ရှောက်မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကျုပ် အိမ်မှာလည်း မနေနဲ့တော့။ ဒီနေ့ပဲ ထွက်သွားတော့ဗျာ။ ခင်ဗျား သွားချင်ရင် သွား ကျုပ် ခင်ဗျားအကူအညီလည်း မလိုချင်တော့ဘူး။ ကျုပ်ဘာသာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ အသက်ရှင်နေချင်တော့တယ်။ ခင်ဗျားရှိနေသမျှ အန္တရာယ်ပဲ။ အစကတည်းက ကျုပ် ထင်လိုက်သားပဲ။ အခုအချိန်ကပဲ ပြီး ခင်ဗျားနာမည်ကိုတောင် ကျုပ် မသိတော့ဘူး။"

မစ်ချယ်သည် ဘာတု၏ဒေါသစကားလုံးများကိုပင် မကြားတော့။ သူသည် အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ သူသည် အိမ်မှ အမြန်ထွက်မှ။ သို့သော် ဘယ်သွားရပါမည်နည်း။ "ဟာမိုဆီလိုမြို့မှ မခွာမချင်း သူသည် တစ်ကိုယ်ထီး တည်း အကူအညီမရှိနိုင်တော့။ အန္တရာယ်များသည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ သူ့ဆီ ပြုလာသလို ခံစားနေရ၏။ ဝိုက်ဆံများကတော့ ဘဏ်တိုက်မှ ထုတ်လိုက်ရုံပဲဖြစ် သည်။ ဘဏ်မှ ငွေများကိုထုတ်ပြီး မက္ကဆီကိုစီတီကိုသွားမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့်ဣတီ မာလာ၊ ဘရာဇီး၊ အာဂျင်တီးနား၊ ချီလီတစ်ပြည်ပြည်သွားရုံပဲ။ ရသမျှနှင့်ပဲ ရောင့်ရဲရဲသာရှိ၏။ သူသည် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း ဘာမျှမရှိ။ ဘယ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားနိုင်၏။ သူ့တွင် ကြောက်စရာဟူ၍ ဝီလာနီတ ၏ရန်တစ်ခုပဲရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပြေးတော့ ပြေးရဦးမည်သာ ဖြစ်၏။ မစ်ချယ်သည် သူ၏ နည်းနည်းပါးပါး ပစ္စည်းများကို စုပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်၏။

တက္ကလားအရက် တော်တော်များများ ဝင်နေပြီဖြစ်သော ဘာတုသည် စောစောက မစ်ချယ်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ နှင်ထုတ်လိုက်မိသည့်အတွက် နောင် တရနေမိ၏။ တကယ်တမ်းကား ဤကိစ္စတွင် မစ်ချယ်၌ ဘာအပြစ်မှမရှိ။ သူသည် ဒေါသထွက်၍ နိုင်ရာကို ရမ်းမိခြင်းသာဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ငွေရွှင်ကို မောင်းထုတ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားပြီ။ ငုံးကား ဂျူဝမ်ဘာတုတစ်ယောက်တည်း ကိုသာ ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်သည်။ ငုံးထောင်သူသည် ထိုကားကို မောင်းနှင် အသုံးပြုသည့် ဂျူဝမ်ဘာတုကို အပျောက်ရှင်းခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ ဤကဲ့သို့ ငုံးထောင်နိုင်သူမှာလည်း ဖီးလစ်ဗားဂတ်စ်တစ်ယောက်သာရှိ၏။ ဤသို့တွေးမိ

ရာမှ ထိုင်ရာမှ ထပြီး မစ်ချယ်ကို ပြန်နှစ်သိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူး၏။ သို့သော် မဖြစ်နိုင်ဟု စဉ်းစားမိကာ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ ယခုမှတော့ သူ့ဘာပြောပြော မစ်ချယ်စိတ်ပြောင်းတော့မည်မဟုတ်။

ဘာတုသည် ဤဆုံးရှုံးမှုအတွက် အစားထိုးပြုပြင်မှုတစ်ခုလုပ်ရပေ မည်။ အဆက်အသွယ်ကောင်းတစ်ခုရှာရမည်။ အဆက်အသွယ်ဆိုသည်နှင့် အမေရိကန်လူမျိုး ဆောင်မက်ဒရစ်၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် ပေါ်လာ၏။ ဟုတ် သည်။ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူနှင့် မက်ဒရစ်တို့ ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ပါက ဖြစ်နိုင် သည်။ မက်ဒရစ်နှင့်ဆိုပါက မစ်ချယ်လိုမဟုတ်။ မက်ဒရစ်သည် အပျော့စား မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ဦးသား အလုပ်အတူလုပ်ကြပါက မစ်ချယ်နှင့်တန်းကလို ဘာတုအမိန့်ပေး ဆုံးဖြတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။ ဘာတုသက်ပြင်းချလိုက်၏။ မရှိတာထက်တော့ တော်ပေဦးမည်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဖီးလစ်ဗားဂတ်စ်က အနှောင့်အယှက်ပေးလာခဲ့သော် မက်ဒရစ်သည် ငြိမ်နေမည်မဟုတ်။ ဗားဂတ်စ် ကို မက်ဒရစ်က ရှင်းပစ်မည်သာဖြစ်၏။ ဤအချက်ကား သေချာသည်။

ဘာတုသည် အနားသို့ရောက်လာသော အိမ်ဖော်လေးအား . . .
"ချီလာကို သွားခေါ်စမ်း"

မက္ကဆီကန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာ၏။ မိန်းကလေး သည် ကြောက်၍ကုပ်နေသည်။ ဘာတုက . . .

"ချီလာ . . . နင်ပလာဇာဟိုတယ်ကိုသွား။ ဟိုတစ်နေ့က ဒီကိုလာ သွားတဲ့ အမေရိကန်လူမျိုး ဆီညော်မက်ဒရစ်ကိုသွားတွေ့၊ သူ့ကို မှတ်မိလား။" မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

"အဲဒီအမေရိကန်က စပိန်စကားနားလည်တယ်။ သူ့ကိုပြော၊ ငါက အိမ်ကိုလာဖို့ ဖိတ်ပါတယ်လို့၊ အဲဒီလာတွေ့ဆိုလဲ လာတွေ့ပါမယ်လို့ ပြော" မိန်းကလေးသည် ထွက်သွား၏။

ဘာတုသည် စဉ်းစားရင်း ကျန်ရစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် မစ်ချယ် ထွက်သွားသည်ကပင် ကောင်းကောင်းပဲ။ မက်ဒရစ်ထံမှ ငွေထုတ်ခိုင်း၍ ရမည် မဟုတ်။ သို့သော် ခပ်ညံ့ညံ့အပျော့စား ပါတနာထက် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိအတွင်း ခွဲသော အဖော်က ပို၍ကောင်းပေလိမ့်မည်။ ရှိသမျှထံမှ အကောင်းဆုံးလွတ်ဖန် သာ ရှိတော့၏။

ပလာဇာဟိုတယ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဂျူဝမ်ဘာတုအိမ်မှ ပေါက်ကွဲမှုသတင်း

သည် အမျိုးမျိုးပြန်ကားစွာရောက်ရှိလာ၏။ တစ်ဦးထက်တစ်ဦး သတင်းပိုမို စုံလင်စွာ သိသလိုပြောနေကြ၏။ သို့သော် ဘယ်သူမှ သေဆုံးသွားရှာသော ကောင်လေးအကြောင်းကို ထည့်၍မပြောကြ။

စကြိုဘက်ကိုဖြတ်၍ ဂျပလစွကိုသည် ဆောလ်မက်ဒရစ်ရှိရာစားပွဲသို့ ကူးလာခဲ့၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ရှေးကျသော ရုပ်တုတစ်ခုပါလာသည်။ ‘သူတ ရုပ်တုကိုမက်ဒရစ်အားပြရင်း . . .

“ဒါဟာ တကယ့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပါ ဆီညော်၊ အက်တက်ခေတ် က ပစ္စည်းပါ။ ဒီထက်ရှေးကျရင် ကျတုံးမယ်၊ မာယာခေတ်ကလားတောင် မသိ ဘူး၊ ဝယ်ပါ”

ဆောလ်သည် ရုပ်တုကို သေချာကြည့်ပြီး . . .

“နယူးဂျာစီနယ်ကလုပ်တဲ့ အက်စတက်ရုပ်တုပါကွာ”

“ဟုတ်နိုင်ပါတယ်”

ဂျပလစွကိုသည်ပြုံးသွား၏။ ပြီးမှ . . .

“မနက်က အဖြစ်အပျက်သတင်းကိုကြားပြီးရောပေါ့နော်”

“အမျိုးမျိုးတော့ ပြောနေကြတာပဲ၊ ခင်ဗျားကကော ဘာထူးလို့လဲ”

“မထူးပါဘူး တွေးကြည့်နိုင်တာပဲရှိတယ်၊ စီးပွားရေးအပြိုင် တိုက်ပွဲပေါ့လေ၊ ဘာပဲပြောပြော ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေကြီးမစ်ချယ်တော့ ဂျူဝစ် ဘာတုအိမ်မှာ မနေတော့ပဲ မိုးနစ်ဟိုတယ်ကို ပြောင်းလာပြီးတဲ့၊ အခုတော့ အခန်းထဲက ဘယ်မှမထွက်ပဲ တံခါးသော့ခတ်ပြီးနေသတဲ့”

“ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ သူ့ကိုလည်းအပြစ်မတင်သာဘူးပေါ့ဗျား၊ ကျုပ် ကလည်း သူ့ကို လက်လွတ်ခံလိုတော့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီက ထွက်သွားပြန်ရင် ကျုပ်အဖို့ စလုံးရေး စဆိုသလို အစက ပြန်စနေရမှာ၊ ကျုပ်လည်းပင်ပန်းလှပြီ”

ဂျပလစွကိုသည် ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး ရုပ်တုကလေးကို ပြန်ယူကာ သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ပတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ကျုပ်ကလည်းကာနယ်အော်တေဂါးဆီကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြား ပြီးပါပြီ၊ ရတဲ့အမိန့်ကတော့ ခင်ဗျားကို အစစဆက်ကူပါတဲ့၊ တကယ်လို့ မစ်ချယ် က ဟာမိုဆီလိုက ထွက်ဖို့ကြိုးစားရင် အချိန်ဆွဲထားလိုက်မယ်လေ၊ သက်ဆိုင်ရာ က ဗုံးပေါက်ကွဲမှုကို စစ်ဆေးစုံစမ်းရာမှာ မပြီးသေးလို့၊ မစ်ချယ်ရဲ့ စစ်ချက်လို့ သေးတယ်ဆိုပြီး ဆွဲထားကြတာပေါ့၊ မစ်ချယ်ကတော့ ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမယ့် မငြင်းနိုင်ပါဘူးလေ”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

ထိုစဉ် စားပွဲနားသို့ အရိပ်တစ်ခု ကပ်လာသည်။ အသံသေးသေး လေးတစ်ခု ထွက်လာ၏။

“ဆီညော်”

ဘာတု အိမ်ဖော်မလေးသည်တုန့်ရင်စွာရပ်နေ၏။ သူမသည်ဂျပလစွကို ကို ကြည့်လိုက်၊ မက်ဒရစ်ကိုကြည့်လိုက် လုပ်နေ၏။ နောက်မှ ဘာတုသင်ဗေး လိုက်သောစကားများကို အလွတ်ပြန်ရွတ်ပြ၏။ ထို့နောက် ကြောက်ရွံ့စွာပင် ထွက်ခွာသွားလေ၏။ နှစ်ဦးစလုံး သူမကို ငေးမောကျန်ရစ်၏။

ဂျပလစွကိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဒါကိုတော့ ကျုပ် သဘောကျတယ်ဗျာ ခင်ဗျားနဲ့ဘာတုဟာ အတွဲညီတဲ့ လုပ်ငန်းတူ ပါတနာတွေဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဘာတုမှာ အဆက်အသွယ် ကောင်းတဲ့ လုပ်ထက်တစ်ဦး လိုအပ်နေတာ”

ဆောလ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ နောက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မစ်ချယ် အခုလို အပြင်ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို စကားပီ သိသွား ချိန်မှာ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာကို သိချင်တယ်”

“မစ်ချယ်က ဟိုတယ်အပြင်ဘက် မထွက်မချင်း ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခောင့်ကြည့်ထားရမှာပဲ”

ဆောလ်သည် ဂျပလစွကိုစားကြည့်၍ . . .

“ထိုင်ဖို့အချိန်ရပါသေးတယ်နော်”

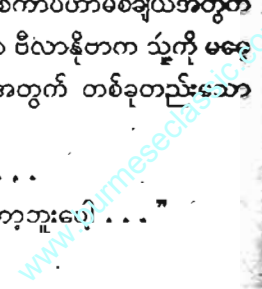
“ရပါသေးတယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရှေးဟောင်းအနုပညာပစ္စည်း အကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြတာပဲဟာ”

မက်ဒရစ်က စဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ် စဉ်းစားမိတာက အခုအခြေအနေမှာ မစ်ချယ်ဟာအကြောက် ဆုံး အခြေအနေကို ရောက်နေပြီထင်တယ်၊ နောက်ထပ် ဖိအားနည်းနည်း ယေးလိုက်ရင် ဒီငန့်ပွင့်အန်သွားတော့မှာပဲ၊ အဲ . . . စကားပီဟာမစ်ချယ်အတွက် ဖိအားဖြစ်နိုင်တယ်နော် စကားပီရှိနေတာဟာ ဝီလာနိုဗာက သူ့ကို မရှေး သေးဘူးဆိုတာ ပြလိုက်တာပဲ၊ ဒီတော့ မစ်ချယ်အတွက် တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ဟာ ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ပဲ”

ဂျပလစွကိုသည် စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် . . .

“ဒါဆို ဂျူဝစ်ဘာတုနဲ့ ခင်ဗျားမတွေ့တော့ဘူးပေါ့”



“ကဲ . . . လိုရင်းကိုပြောပါတော့လားဗျာ၊ ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဘာ ရှိသလဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်အခု ရောက်လာပြီလေ၊ ပြောစရာရှိတာ လိုရင်းကို တိုတိုရှင်းရှင်းပြောဗျာ”

ဘာတုသည် ညစ်ပတ်နေသော လက်ကိုင်ပဝါနှင့် မျက်နှာသုတ်လိုက် နေ။ ချွေးပေါက်များသည် လည်ပင်းတဝိုက်မှာ ရွှံ့စိုနေ၏။ သူက . . .

“လူစိမ်းနစ်ယောက်အကြားမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဖို့ဆိုတာအခက် သားဗျ၊ တစ်ဖက်လူကို ဘယ်လောက်ယုံကြည်နိုင်မှာလဲဆိုတာ ပြောလို့မှ မရ နိုင်တာ”

ဘာတုသည် စကားပြောခြင်းကို ခဏရပ်လိုက်၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် ဘာမှမပြော။

ဘာတုက . . .

“ခင်ဗျားလည်း ကြားပြီးရောပေါ့၊ မနက်က ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခုဖြစ် တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ကားဟာ . . .”

ဘာတုသည် စကားတစ်ပိုင်းတန်းလန်းမှာ ရပ်ထား၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ်က စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့် . . .

“အဲဒါတွေကို ရဲသွားပြောဖို့ကောင်းတယ်”

“ရဲသွားပြောလို့ရက ဘာဂရုစိုက်မှာတုံး၊ ရဲနဲ့ ဘာတုတို့ဟာ သဟဇာ တမှ မဖြစ်တာ၊ ရဲတွေက ပေါက်ကွဲမှုထဲမှာ ကောင်လေးမပါပဲ ကျုပ်ပါသွားရင် ပိုကောင်းမယ်လို့တောင် ထင်နေကြအုံးမယ်”

ဆောလ်သည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ . . .

“ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီက ဘာလိုချင်သလဲ”

ဘာတုက . . .

“ကျုပ်စိတ်ထဲမယ် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အလုပ်တစ်ခု ပူးပေါင်းလုပ်လို့ ရမယ်ထင်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျုပ် ခင်ဗျားကို တွေ့ချင်တာပေါ့”

မက်ဒရစ်သည် တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။ သူ့ရယ်သံမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေ သည်။ ထိုရယ်သံ၏နောက်ကွယ်တွင် စွပ်စွဲချက်ပါနေသလိုပင်။ ပြီးမှ . . .

“ကျုပ် တွက်ကြည့်လို့ရသလောက်တော့ ခင်ဗျားလို အန္တရာယ်ကြီးမား နေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ရမယ့်လူဟာ ကံဆိုးမှာပဲ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံတာလဲ”

ဘာတု၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသရိပ်ထင်လာ၏။

“ပထမဆုံး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သေချာအောင် လုပ်ရမှာပေါ့၊ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုရှင်းပစ်ရမယ်၊ ခင်ဗျားလည်း ကြားတန်သလောက်တော့ ကြားမှာပါ၊ ကျုပ်ဟာ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မယ် အတော်ကြီးကျယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခုလည်းကြီးကျယ်လာပါလိမ့်အုံးမယ်၊ အဲဒီတော့ မနာလိုဝန်တိုတဲ့လူတွေရှိလာ တာပေါ့လေ”

ဆောလ်မက်ဒရစ်က . . .

“ခင်ဗျားမှာ ပါတနာတစ်ယောက်ရှိပါတယ်၊ မစ်ချယ်လေ၊ သူက ကော ဘာဖြစ်သွားလို့တုံး”

ဘာတုသည် တံတွေးတစ်ချက်ပြစ်ကနဲ ထွေးလိုက်၏။

“မစ်ချယ်လား၊ အလကားငကြောက်၊ ရန်လေးနည်းနည်းရှိလာတာနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုအော်ပြီး ပြေးလေရဲ့၊ အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ကျုပ်အလုပ်တွဲ ပြီး မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလို လူမျိုးနဲ့တော့ တွဲပြီး လုပ်ချင်ပါတယ်”

ဆောလ်သည် ခေါင်းခါပြု၏။

“ဒီနေ့ဖြစ်ပျက်တာကို သိရပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်ဘက်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ အတူအလုပ်လုပ်ရမှာ ခပ်တွန့်တွန့်ပဲ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အန္တရာယ်ပဲ၊ ထားပါ လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ရှင်းရှင်းပြောကြတာပေါ့၊ တစ်ခုခု တော့ အတူတူလုပ်ချင်လုပ်နိုင်အုံးမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဘက်က ခင်ဗျား ကို မလိုလှဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိထားပါနော်၊ ကျုပ်ကိုတော့ အသုံး ချဖို့မကြိုးစားပါနဲ့”

ဘာတုက ပျာပျာသလဲနှင့် . . .

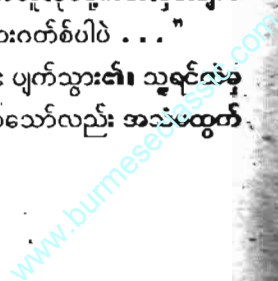
“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား မရေလည်လို့ မြစ် ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားအပေါ်မယ် အဲဒီလို မရည်ရွယ်ရိုးအမှန်ပါ”

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် ဘာတုလေသံအရ ဘာတုသည် သူ့အား အတော်လိုချင်နေကြောင်း ရိပ်မိ၏။ သို့နှင့် တမင်လိမ်ညာ၍ . . .

“ကျုပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အလုပ်အတူလုပ်ဖို့ကမ်းလှမ်းချက် ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ကမ်းလှမ်းလာတဲ့လူကတော့ ဖီးလစ်ဗားဂတ်စ်ပါပဲ . . .”

ဘာတုမျက်နှာသည် ရုတ်တရက်နိမြန်းပြီး ပျက်သွား၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဒေါသမီးများတက်လာ၍ ပါးစပ်ကစကားပြောလိုလှသော်လည်း အသံထွက် ဖြစ်နေ၏။

ဆောလ်ကမူ ဆက်၍ : . . .



“ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ငြင်းလိုက်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေကို ကျုပ်က မကြိုက်လို့ပါ။ ပြီးတော့ သူ့လိုချင်တဲ့အမြတ်က များလွန်းတယ်။ ကျုပ်ဘာသာလည်း ကျုပ်လုပ်နေနိုင်တာပဲဟာ”

ဘာတု၏ဒေါသများမှာ ပြေပျောက်သွား၏။ သူက . . .

“ကျုပ်က အဲဒီကောင်ဗားဂတ်စ်ရဲ့ ခြေသလုံးကစပြီးဖြတ်ပစ်ပြပါမယ်။ ဒါမှ ဒီကောင် မတ်မတ် . . . မတ်မတ်နဲ့ မရပ်နိုင်တော့မှာ”

ဆောလ်သည် ဘာတု၏ ကြားဝါမှုကို မသိဟန်ဆောင်၍ . . .

“ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လည်း ပြဿနာက လည်ပင်းရောက်နေတဲ့လူပါ။ ဒါကို ကျုပ်လည်းသိတယ်။ ခင်ဗျားလည်းသိပါတယ်။ ခင်ဗျား ဗားဂတ်စ်ကို ဘာလုပ်လုပ် ဘာမှ ထူးခြားလာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဗားဂတ်စ်ရဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံတွေက ခင်ဗျားကို ဆော်ချင်ရင် ဆော်မှာပဲ။ ကံပါ . . . ကျုပ် တို့တို့ရှင်းရှင်းနဲ့ လိုရင်းကိုပဲ ပြောမယ်။ ကျုပ်ဟာ မစ်ချယ်မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ဆီက ပိုက်ဆံ ခင်ဗျား မရနိုင်ဘူး။ ပေးစရာရှိရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပေးမယ်။ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လိုလာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိမှဖြစ်မယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိမှဖြစ်မယ်။ အိုဗျာ . . . လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး အစအဆုံး ကျုပ်သိမှဖြစ်မယ်”

ဘာတု၏မျက်လုံးထဲတွင် သံသယအရိပ်တစ်ခုပေါ်လာသည်။ သူသည် နေသား ထိုင်သားမကျသောလူတစ်ယောက်ပမာ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ရွှေ၍ထိုင်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတောင်းဆိုတာတွေ များလွန်းတယ် ဆီညော်၊ ခင်ဗျားဘက်ကကော ဘာပြန်ပေးမှာလဲ”

“ဒီလုပ်ငန်းမှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ နယ်စပ်အဆက်အသွယ်ပဲပေါ့။ ကျုပ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်”

ဘာတုသည် သံသယဝင်လာပြန်၏။

“ကျုပ်လည်း အဲဒါကိုစဉ်းစားနေတာပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘိန်းဖြူတစ်ကီလိုကိုသယ်ပြီး နယ်စပ်ကိုအလွယ်တကူဘယ်လိုများ ဖြတ်သလဲလို့ ဆော်လ်က မျက်နှာထားနှင့်ပင် . . .

“ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲ ပိုက်ဆံလိုချင်တာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ဘာတု စဉ်းစား၍ . . .

“ကျုပ်တို့မှာရှိတဲ့ နယ်ခြားအဆက်အသွယ်တွေဟာ များသောအားဖြင့် ဗားဂတ်စ်ဂိုဏ်းရဲ့လူတွေပဲ။ သူတို့ကိုသိရလို့ ခင်ဗျားမှာ ဘာအကျိုးရှိရမှာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကိစ္စလက်စမသတ်ခင် ဗားဂတ်စ်ကိုရော၊ သူ့နောက်က ဂိုဏ်းကိုပါ ရှင်းပစ်ရမယ်လေ။ နယ်စပ်က သူတို့ရဲ့နည်းဟောင်းဓူဟောင်းတွေကို ဖယ်ပစ်ပြီး နည်းသစ်လမ်းသစ်တွေ သုံးရမယ်။ ကျုပ်တို့ကို ကြားလူအဖြစ်သုံးတာမျိုးမရှိစေရဘူး။ တိုက်ရိုက်ထုတ်၊ တိုက်ရိုက်သယ်၊ တိုက်ရိုက်ဖြန့်ရမယ်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး ကျုပ်တို့လုပ်မယ်။ ခင်ဗျားက ကြီးကျယ်ချင်တယ်ဆို၊ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး နောက်ထပ်မရနိုင်တော့ဘူး”

ဘာတုသည် တအံ့တဩဖြင့် . . .

“ခင်ဗျား လုပ်နိုင်ပါ့မလား၊ မာဖီးယားဂိုဏ်းက လူတွေအတွက်မစိုးရိမ်ဘူးလား”

မက်ဒရစ်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင် . . .

“ကျုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားပါချင်မှ ပါနိုင်တယ်။ မပါချင်ရင်လည်းရတယ်”

ဘာတုစိတ်သည် ဝေခွဲမရဖြစ်နေကြောင်း ဆောလ်ရိပ်မိ၏။ ဘာတုရင်ထဲမှာ ဘိန်းစိမ်းကို ဘိန်းဖြူလုပ်သည်မှအစ ဖြန့်ချိသည့်အထိ ရရှိမည့် အမြတ်အစွန်း ဘယ်လောက်ကြီးမားသည်ကို သိ၏။ ထိုအမြတ်အစွန်းကို နှစ်ယောက်တည်း ခွဲဝေယူရပါက ဘယ်လောက်များပြားမည်ကို သိ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားသည်။ တစ်ချိန်တည်း၌လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို လုံးဝယုံကြည်ရမည့်အရေးဖြစ်၍ နောက်တွန့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မက်ဒရစ်၏အလိုအရ သူ့သိသမျှကို အသိပေးရမည်ဖြစ်၏။ ဘိန်းပင်မှသည် ဘိန်းဖြူဖြစ်သည်အထိ လာဘ်ပေးရမည့်အမှုထမ်းမှအစ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို အသိပေးရမည်ဖြစ်သည်။ နှစ်ဦးအတူ ပါတနာအဖြစ်လုပ်ကြပါက သူသည် ဆရာကြီးမဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ဤအချက်သည်လည်း ဘာတုမာနကိုထိခိုက်ပေသည်။ သို့တိုင် သည်အမေရိကန်ငွေကို လိုအပ်နေသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ဘာတု၏ ခေါင်းထဲတွင် ဝေခွဲမရသေး။

ဘာတု၏စိတ်ထဲမှအတွေးကို မက်ဒရစ်သည် ခန့်မှန်း၍ရသည်။ ယနေ့ ယခုအကြိမ်အတွက် သည့်ထက်ပို၍ ပြောရန်မလိုတော့ဟု မက်ဒရစ်ယူဆ၏။ ဘာတုဘာသာတွေ့၍ စဉ်းစားပါစေ၊ ဆုံးဖြတ်ပါစေ၊ အချိန်လာန်တော့ အဖြေရပေလိမ့်မည်။ မက်ဒရစ်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်၏။ ပြီး . . .

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်နဲ့ ဆွေးနွေးခွဲမဟုတ်လား၊ ကဲ . . . ကျုပ်ဘက်က လိုရင်းပြောပြီးပြီ၊ အချိန်ယူပါ၊ စဉ်းစားပါ”

ဒါပေမယ့် အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ပြောသလိုမှဖြစ်မယ်။ ခင်ဗျားဘက်က ဘာမှထိမ်ချိန်မထားမှ၊ ကျုပ်ဘက်မှာလည်း ဘာမှထိမ်ချိန်မထားမှ ဖြစ်မယ်။ နောက် တစ်ရက်နှစ်ရက်နေရင် ကျုပ် လော့စ်အိန်ဂျယ်ကိုသွားပြီး စီစဉ်စရာကလေးတစ်ခုနှစ်ခုလုပ်လိုက်အုံးမယ်။ ကျုပ်ပြန်လာရင် ကျုပ်တို့ထပ်တွေ့ပြီး ပြောကြသေးတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးပြောနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူးနော်။ လုပ်မယ်။ မလုပ်ဘူး၊ ဒါပဲဖြစ်ရမယ်။ အဲ . . . လတ်တလောတော့ . . .

မက်ဒရစ်သည် တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီး ဆက်၍ . . .
 “မော်တော်ကားစီးတဲ့နေရာမှာ သတိထားပေါ့ဗျာ”

ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် အခန်းပြတင်းပေါက်မှ ပန်းများစိုက်ထားသော ဆင်ဝင်ကိုလှမ်းကြည့်နေ၏။ သူသည် ဂျူဝမ်ဘာတုဖိမ်မှ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်နိုင်အောင် ကြောက်ရွံ့ပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖောက်ခွဲလိုက်သော ဗုံးသည် သူ့အတွက် ရည်စူးသည်ဟု ယူဆထားခဲ့၏။ ယခုသော်ကား မိုနစ်ဟိုတယ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး ရှေ့ဘာအစီအစဉ်နှင့် ဘာလုပ်ရမည်ကို မသိပဲ သော့ခဲတံ၍ အခန်းအောင်းနေခဲ့လေသည်။ သူ စီစဉ်စိတ်ကူးထားသော အကြောင်းများအားလုံး လွဲချော်ကုန်ကြရသနည်းဟု တွေးတောနေမိ၏။ စူပါချီရထားကြီးပေါ်သို့ တက်လိုက်ချိန်မှစ၍ ယခု ယနေ့ နံနက်အထိ အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် ရှုပ်ထွေးနေ၏။ သူသည် လူသတ်ဖို့ ဖြစ်လာပြီး လူသတ်ရမိသည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ဂျူဝမ်ဘာတု အလိမ်အညာခံရဖို့ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဒင်နီဗီလာနီဗာထံမှ နိုးယူလာခဲ့သော ဒေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲဆိုသော ငွေကြေးပမာဏသည် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အလုပ်ကို ခမ်းခမ်းနားနားလုပ်နိုင်လောက်သော အဆင့်ရှိ၏။ ယခုသော်ကား အမှန်တရားကို သူမြင်ပေပြီ။ သူသည် ယခုကဲ့သို့ အလုပ်အကိုင်များလုပ်ရန် သွေးရှိသူမဟုတ်။ ယခုမှ အကြိမ်ပေါင်းတစ်ရာမက နောင်တရမိသည်။ သူ့ရုံးခန်းကလေး၊ သူ့လုပ်ခကလေး၊ သူပိုင်အခန်းကလေးနှင့် ရှိကာဂိုမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေရသောဘဝကို ပြန်၍ တောင့်တ၏။

အဆမတန်ပေါ့ကြွယ်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာများ၊ ဂုဏ်ရှိန်ပကာသနများ တန်ခိုးအာဏာများကို မလိုချင်တော့ပါ။ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ တိုက်တစ်လုံး၊ မိန်းမချောလေးတွေ အများကြီး၊ ခြွေရံသင်းဝင်းများစွာနှင့်လည်း မနေချင်တော့ပါ။ ယခုတော့ အေးအေးဆေးဆေး လုံလုံခြုံခြုံပန်းအောင်း၍ နေထိုင်ရနိုင်သော

ဘဝကိုပဲ လိုချင်ပါတော့သည်။ သို့သော် ထိုသို့ လုံလုံခြုံခြုံအေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်သောနေရာကို စဉ်းစား၍ မရပါကလား။

စောစောပိုင်းက မစ်ချယ်သည် သတ္တိအတော်မွှေး၍ ဘဏ်တိုက်သို့ သွားခဲ့သည်။ ငွေတစ်ချို့ထုတ်ယူပြီး စာရင်းရှင်းထားခြင်းကိုပိတ်လိုက်၏။ ဂျူဝမ်ဘာတုသည် အလိမ်အညာ အခြိမ်းအခြောက်များနှင့် သူ့ထံမှ ဒေါ်လာနှစ်သောင်းခွဲခန့် ညှစ်ယူသွားနိုင်ခဲ့၏။ ထိုအတွေ့သည် မစ်ချယ်၏ ရင်ထဲ၌ဒေါသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းလောင်ကျွမ်းနေလေ၏။ ဘဏ်ကိစ္စပြီးပြတ်သည်နှင့် ဟိုတယ်စာရေးအား ဟာမိုဆီလို့မှ မက္ကဆီကိုစီတီသို့ ပထမဆုံးသွားမည့်ခရီးစဉ်အတွက် လက်မှတ်တစ်စောင်ယူခိုင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဟိုတယ်အခန်းထဲမှာ သော့ခဲတံနေလိုက်ရင်း မမြင်ရသော အနာဂတ်ကို မှန်းဆကြည့်နေမိ၏။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဟိုတယ်စာရေးက ဟိုတယ်အတွင်း ဆက်သွယ်သည့်ဖုန်းဖြင့် ရဲအရာရှိတစ်ဦးက မစ်ချယ်ကို တွေ့လိုကြောင်း အကြောင်းကြားသည်။ သတိကြီးစွာထားနေသော မစ်ချယ်သည် ထိုရဲအရာရှိနှင့်အတူ ဟိုတယ်စာရေးကိုယ်တိုင် သူ့အခန်းကို လိုက်ဖို့ရမည်ဟု ညွှန်ကြားလိုက်၏။ သူ့အခန်းထဲတွင် ရဲအရာရှိနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့လိုပေ။ အကယ်၍ ရဲအရာရှိသည် ဟန်ဆောင်အရာရှိဖြစ်နေသော် မခက်ပါလား။

ရောက်ရှိလာသော ရဲအရာရှိမှာ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်ပြီး သူသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် စကားများဆို၏။ သို့သော် အဓိကအချက်မှာ မစ်ချယ်သည် ယခုချက်ချင်း ဟာမိုဆီလို့မြို့မှ ထွက်ခွာသွားနိုင်သေးကြောင်းပင်ဖြစ်၏။ ဂျူဝမ်ဘာတုအိမ်ဝင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပေါက်ကွဲမှုသည် ပြည့်စုံစစ်ဆေးရခြင်း မပြုရသေး။ ဆီညော်မစ်ချယ်၏ သက်သေခံချက်လည်းလိုအပ်နေသေးကြောင်း ပြောပြ၏။

မစ်ချယ်သည် အကြောက်အကန်ကန့်ကွက်၏။ သူသည် ဘာမှမသိကြောင်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မမြင်ကြောင်း၊ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပွားစဉ်တွင် အခန်းထဲမှာ ရှိခဲ့ကြောင်း စသည်ဖြင့် ကြိုတင်စဉ်းစားထားသည်များကို ပြောပြ၏။ ရဲတပ်ကြပ်ကြီးသည် ထပ်မံတောင်းပန်၍ ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို ရှင်းပြသည်။ မစ်ချယ်ကလည်း အမျိုးမျိုးပင် ကန့်ကွက်၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင်ကား အမြန်ဆုံး ပြီးမြောက်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းရန်သာ ရှိတော့၏။

ယခုတော့ မစ်ချယ်တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ပိတ်ဓာတ်ကျနေ၏။

တံခါးခေါက်သံကြားသည်နှင့် မစ်ချယ်ဆတ်ကန် လန့်သွား၏။ သူသည် ချွတ်တန်ကြားတိုင်း လန့်နေသူဖြစ်သည်။ တံခါးခေါက်သံဆက်တိုက်ကြားရသောအခါ တံခါးနားသို့သွား၍ ဘယ်သူလဲဟု မေးလိုက်၏။

“ဂျလစွကိုပါ ဆီညော်၊ ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ . . .”

ဂျလစွကို၏အသံကို မစ်ချယ်မှတ်မိသည်။ သို့သော် သူ့ထံဘာကြောင့်လာသည်ကို မသိ။ မစ်ချယ်သည် သတိကြီးစွာဖြင့် တံခါးကိုဖွင့်လိုက်၏။

“ဒါက ဘာလဲ ဂျလစွကို၊ ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ဆီညော်က ခွင့်ပြုရင် ခဏလေးပါ”

မစ်ချယ်သည် ဂျလစွကိုအား ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီး တံခါးကို ပြန်၍ သော့ခတ်လိုက်၏။ ဂျလစွကိုသည် ဦးထုပ်ကို လက်မှာကိုင်ထားရင်း မစ်ချယ်တံခါးသော့ခတ်နေသည်ကို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ . . .

“အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ ဒီလို သတိထားတာ ကောင်းပါတယ် ဆီညော်”

မစ်ချယ်သည် ဂျလစွကိုအား ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ထံတွင် လမ်း၌ အပြစ်လုပ်ခဲ့သော ဂျလစွကို၏ဟန်ပန်မှာ တစ်မျိုးပြောင်းလဲနေကြောင်း ခံစားမိ၏။ ဘာကြောင့်ဟုကား မစ်ချယ်မသိ။ သူက . . .

“ဘာလိုချင်လို့လဲ ဂျလစွကို၊ ကျုပ် ဟာမိုဆီလိုက သွားတော့မလို့ လမ်းပြလည်းမလိုတော့ဘူး၊ အကူလည်းမလိုတော့ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆီညော်၊ ဒါပေမယ့် အကူအညီတော့လိုနေပါသေးတယ် ခင်ဗျာ၊ ဆီညော် တံခါးသော့ခတ်ထားရတာကိုကပဲ” သိသာပါတယ် ကျွန်တော် ခဏထိုင်ပါရစေလား . . .”

ဂျလစွကို၏ ရင်းနှီးအေးဆေးသော အမူအရာကြောင့် မစ်ချယ်စိတ်ထဲမှာ သက်သာရာရသွား၏။ သူက ဂျလစွကိုအား ထိုင်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ ဂျလစွကိုသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာထိုင်၍ ဦးထုပ်ကို နံဘေးမှာ အသေအချာ ချထား၏။ ပြီးမှ . . .

“ဆီညော်မစ်ချယ်၊ ဆီညော်မှာ အန္တရာယ်ရှိနေပါတယ်”

မစ်ချယ်က တစ်စုံတစ်ရာပြောသည်ကို ဂျလစွကိုက ခေါင်းယမ်းပြပြီး

“မနက်တုန်းက ဂျူဝမ်ဘာတုအိမ်မှာ ငုံးပေါက်ကွဲတဲ့ကိစ္စကို ဆိုလိုတာမဟုတ်လား ခင်ဗျာ၊ အဲဒီငုံးက ဆီညော်ကို ရည်စူးတာမဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ သတင်းစကားတွေအများကြီး ကြားနေရတဲ့သူပါ

ဆီညော်၊ ကျွန်တော် အခုလာတာလည်းဆီညော် ကျွန်တော် အကူအညီပေးတာတို့ လက်ခံမလားလို့ပါ၊ လူတစ်ယောက်ပြေးနိုင်ကယ်ဆိုတာက လမ်းအဆုံးထိပဲ ခိုပါတယ်”

မစ်ချယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ရန်၊ ပြန်ပြောရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် ဂျလစွကို၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးသော ဟန်ပန်ကြောင့် ဘာမှ ပြော၍ မထွက်ပဲ ဖြစ်နေ၏။ သူ့ပါးစပ်သည် ဟပြုံးမှ ပြန်ပိတ်သွား၏။

ဂျလစွကိုက ဆက်၍ . . .

“အခုဆိုရင် ဆီညော်ရဲ့လမ်းဟာ ဝေးအဆုံးကို ရောက်နေပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောရင် ယုံပါဆီညော်၊ ကျွန်တော်က ဆီညော်ကို ကြောက်စောင်ခြောက်လှန့်နေတာမဟုတ်ပါဘူး”

ဂျလစွကိုသည် မရယ်မပြုံးနှင့် မစ်ချယ်အား ကြည့်နေ၏။

မစ်ချယ်က . . .

“မင်း . . . ကျုပ်ဆီက ဘာလိုချင်လို့လဲ၊ ငွေလား”

မစ်ချယ်၏အသံမှာ ဝေဝါသသံပါနေ၏။

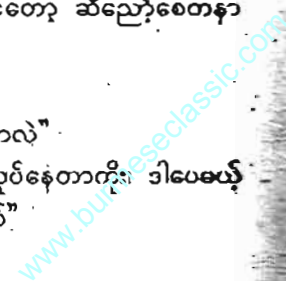
ဂျလစွကိုခေါ် လက်ဖက်ခင်းခင်းမင်မင်သို့လာသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူ့ရှေ့တွင်ရပ်နေသော ဤကြောက်ရွံ့နေသော မစ်ချယ်ကို သူ၏ဘဝအမှန် ဖဲအရာရှိဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်မှုရယူရန်မခက်ခဲတော့။ သည်နောက်တွင်မှ ဆောလ်မက်ဒရစ်နှင့် တွေ့ဆုံပေးပါက အတော်အဆင်ပြေနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကို သူစဉ်းစားကြည့်သည်။ သူ၏လျှို့ဝှက်ဘဝသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အပင်ပန်းခံကာ တည်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဒုစရိုက်အသေးစားများကို လုပ်ကိုင်တတ်သည့် ဂျလစွကိုဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။ သည်အတိုင်းပင် လူတိုင်းသိနေကြ၏။ သူ၏အလုပ်အကိုင်ကြီး မပြီးဆုံးသေးမီ သူ့ဘဝမှန်တို့ မထုတ်ဖော်လိုသေး။ သူက . . .

“ငွေ . . . ဟုတ်လား၊ ငွေကတော့ သည်းခြေကြိုက်ပဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အခုပြောမယ့်စကားဟာ တန်ဖိုးရှိမယ်ဆိုရင်တော့ ဆီညော်စေတနာ အတိုင်းပါပဲ”

မစ်ချယ် သံသယဝင်လာပြန်၏။

“ကျုပ်က မင်းကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲ”

“ဆီညော်က မခက် . . . ခက်အောင်လုပ်နေတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ဆီညော်ကို နာမည်တစ်ခုပြောပါမယ်”



ဂျပလ္လကိုသည် စကားကို ခဏဆိုင်းထားပြီးမှ . . . ဆက်၍။

“ကာလိုစကာပီကို သိပါသလား”

ဟာပေးမစ်ချယ်၏ မျက်နှာပေါ်မှ သွေးမှာ ခန်းခြောက်သွားသလို ဆုတ်သွား၏။ သူသည် ဂျပလ္လကိုအား ငိုငိုလျက်သားကြည့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်း သားနှင့်ဖြစ်သွား၏။ ဝီလာနိုဇာနှင့် ရှိကာဂိုဂိုဏ်းသည် ကာလိုစကာပီအား အကြိမ်များစွာအသုံးပြုခဲ့၏။ မစ်ချယ်၏ရှေ့မှောက်တွင် ထိုနာမည်ကို ကြိမ်ဖန် များစွာ ပြောကြားခဲ့ကြ၏။ စကာပီကို ပေးအပ်သောတာဝန်များနှင့် အခကြေး ငွေများကို ပြောခဲ့ကြဖူးသည်။ စကာပီကား မြွေဟောက်ကဲ့သို့ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသူဖြစ်သည်။ မစ်ချယ်၏ခေါင်းထဲတွင် အတွေးများက ချာချာလည် နေ၏။ ဤ ဘာမဟုတ်သော လမ်းပြလုပ်သော အပေါ်စား ဂျပလ္လကိုသည် ကာလိုစကာပီကို သိနေရသနည်း။ ကြောက်စိတ်များသည် ရင်ထဲမှာ စိန်တစ် လာပြန်၏။ သူသည် ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့ပဲ ဂျပလ္လကိုအား မမှိတ်သော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

ဂျပလ္လကိုက အေးဆေးစွာဖြင့် . . .

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆီညော်၊ ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကိုယ်စားလာတဲ့လူပဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ စကာပီဟာ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ပြောမယ့်စကားကို ဆီညော်အလေးအနက် နားထောင်အောင်လို့သာကျွန်တော် က စကာပီနာမည်ကို ထည့်ပြောရတာပါ”

“ဒါဆိုရင် . . . မင်း . . . မင်း . . . ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

မစ်ချယ်သည် နောက်ထပ်ဘာစကားဆက်ပြောရမည်ကို မသိတော့ ပဲ ရပ်သွားလေ၏။

ဂျပလ္လကိုက စိတ်မကောင်းသောလေသံဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေရတာလဲလို့ မေးမလိုမဟုတ် လား။ ကျွန်တော်ဟာ ပီဆိုတစ်ပြား နှစ်ပြားရဖို့ ဟိုနား ဒီနားက သတင်းတွေ ကို နားထောင်ရ ကြားသိနေရတဲ့ လူပါ ဆီညော်၊ ဒါကြောင့်မို့လည်းဆီညော်ရဲ့ ပြေးလမ်းခရီး ဆုံးနေပြီလို့ လာပြောတာပါ။ အဲ . . . ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်မယ်ဆိုရင်တော့ အခြေအနေတစ်မျိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

မစ်ချယ်သည် ဂျပလ္လကို၏မျက်နှာပေါ်မှ ဖုံးကွယ်မှုအဓိပ္ပာယ်များကို ရှာဖွေကြည့်နေ၏။ ဘာမှ သူမတွေ့ရ။ သူက . . .

“ကျုပ်အတွက် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ပူပန်နေရတာလဲ”

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့အပူ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေရိကန်တိုးရစ် တစ်ယောက် သေတာ မသေတာအတွက် ကျွန်တော် ပူပန်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်က ဆီညော်ကို စကားပြောချင်နေပါတယ်၊ ဆီညော် တာ ကျွန်တော့်ကိုတော့ နည်းနည်းယုံမယ် ထင်လို့ အရင်လွတ်ပြီး ပြောခိုင်းတာ ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လာတာပါ”

“မင်းကို ဘယ်သူကခိုင်းတာလဲ၊ စကာပီကလား၊ သူပေးတာထက် တျစ်က နှစ်ဆပေးပါမယ်”

မစ်ချယ်သည် အိတ်ထဲမှ ကပျာကသီနှိုက်၍ ပီဆိုတစ်ရာတန်များကို ဂျပလ္လကိုအား လှမ်းပေး၏။ သူက . . .

“မင်း ဘာလိုချင်သလဲဟင်၊ ကျုပ် အကုန်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို ဒီနေ့ညပဲ ဒီက ထွက်ပြေးနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါလား၊ မင်းစီစဉ်မယ်ဆိုရင် လွယ်ပါတယ်”

“ဒီကပြေးဖို့လား၊ ဒီဟိုတယ်ကလား၊ ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ ဒီကနေ ဘယ်ကို ထွက်ပြေးမှာလဲ၊ စကာပီလို့ လူစားမျိုးအကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ သူတို့ဟာ လက်လျှော့ပေးတဲ့လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့ လည်းဆိုတော့ လူသတ်တာက သူတို့ရဲ့အလုပ်ကိုး၊ အချိန်ကလည်း သူ့ဘက်မှာ ရှိနေတယ်၊ စကာပီက ကျွန်တော့်ကို တစ်ပြားမှမပေးခဲ့ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန် တော်ပြောတဲ့ လူကလည်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ပြားမှမပေးခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် လူကို တုံ့ပြန်လုပ်ပေးစရာရှိနေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ပါ၊ သူနဲ့ ခဏ စကားပြောနိုင်မလားဟင်”

ဂျပလ္လကိုသည် သူ့ကို အန္တရာယ်မပေးကြောင်း သိသည်နှင့်မစ်ချယ် ရဲတင်းလာပြန်သည်။

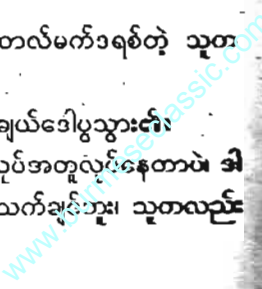
“ကျုပ်က ဘာလို့ သူနဲ့စကားပြောရမှာလဲ၊ သူက ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်တာ မှတ်လို့၊ သူကလည်း ကျုပ်ဆီက တစ်ခုခုလိုချင်အုံးမှာပဲ”

ဂျပလ္လကိုကမူ အေးဆေးစွာဖြင့် . . .

“ဒီလူရဲ့နာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပါ၊ ဆောလ်မက်ဒရစ်တဲ့ သူက ဆီညော်ကို ကူညီမှာပါ”

မက်ဒရစ်၏အမည်ကိုကြားသည်နှင့် မစ်ချယ်ဒေါပွသွား၏။

“မင်းရှေးနေသလား၊ သူက ဘာတုနဲ့ အလုပ်အတူလုပ်နေတာပဲ၊ ဒါ လှည့်ကွက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ် သူနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ သူတလည်း



ငွေ . . . ငွေ၊ ငွေပဲလိုချင်ဦးမှာပဲ”

ဂျလစွကိုတ . . .

“တခြားလူတစ်ယောက်၊ စကားပီကတော့ ဆီညော်ရဲ့ အသက်ကို လိုချင်နေတာလေ၊ ဒီနှစ်ယောက်အနက် ဆီညော် ဘယ်သူ့ကိုရွေးမလဲ”

မစ်ချယ်ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်သွားပြန်သည်။ သို့သော် အဖြေကား တဖြည်းဖြည်း ရှင်းလာ၏။ သည်မက်ဒရစ်ဆိုသည့်ငန်သည် ဝိလာနိုဇာ၏ လူသတ်သမားလက်မှ သူ အသတ်မခံရအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်မည့်သဘော၊ သို့အတွက် အခကြေးငွေလိုချင်သည့် သဘောပါလား။ အားလုံးသည် စုပေါင်း လိမ်ညာနေခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်၏။ ဘာတု၊ ဂျလစွကိုနှင့် မက်ဒရစ်တို့တိုင်ပင်၍ သူ့ပိုက်ဆံများကို အရခိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် သံသယအတွေး တစ်ခုဝင်လာ၏။ ဂျလစွကိုသည် ကာလီစကာပီအကြောင်းကို ဘာကြောင့်များ သိနေရသနည်း။

ထိုစဉ်မမျှော်လင့်သော တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

မစ်ချယ်သည် တစ်ကိုယ်လုံးကျုံ့သွားပြီး . . .

“မထူးနဲ့ . . . ခေါ်ပါစေ၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

ဂျလစွကိုသည် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးဖြစ်နေသော မစ်ချယ်ကို တစ်ချက် ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် တံခါးကို သွားဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးဝတွင် ဆောလ်မက်ဒရစ် ရပ်နေသည်။

ဂျလစွကိုက . . .

“ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှတော့ ပြောဆိုပြီးပါပြီ ဆီညော်၊ ကျန်တာ တော့ ဆီညော်တာဝန်ပါပဲ”

မက်ဒရစ်သည် ဂျလစွကိုနံဘေးမှဖြတ်ကာ အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်၏။ ပြီးမှ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်၏။

မစ်ချယ်သည် ကန့်ကွက်စကားပြောကြားရန် ကြိုးစား၏။ သို့သော် သူ၏ပါးစပ်မှ အသံမထွက်လာတော့။ သူ့မျက်လုံးများသည်လည်း လှုပ်၍မရ။ မက်ဒရစ်သည် တံခါးမှသော့ကို သေချာခတ်လိုက်၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ်က . . .

“ထိုင်ပါ . . . ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အန္တရာယ်ဖြုတ်ဖို့လှာတာမဟုတ်ပါဘူး”

ဆောလ်မက်ဒရစ်၏အသံတွင် တစ်စုံတစ်ရာမကောင်းသောကြံစည်မှု

အရိပ်အရောင်မပါဝင်ကြောင်း မစ်ချယ်သိသည်။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူ အသက်အန္တရာယ်ကာကွယ်ပေးဖို့ ငွေလာတောင်းခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ သည်တို့စွ မျိုးကား ပြဿနာမဟုတ်။ သူသည် မက်ဒရစ်ကို ငေးငိုင်းစူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

မက်ဒရစ်သည် ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်က ကျောင်းသားတစ်ယောက်အား ပြောကြားသည့်အတိုင်း . . .

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကိစ္စတစ်ချို့ပြောပြမယ်၊ ကျုပ်စကားဆုံးရင် ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဘာသာဆုံးဖြတ်ပေးတော့၊ ကျုပ် ခင်ဗျား အကြောင်းကို အားလုံးသိတယ်။ ကကြီးကနေ ‘အ’အထိ သိတယ်၊ ခင်ဗျားက ဒင်နိုဗီလာနိုဇာနဲ့ ရှိကာဂိုမာဖီးယားဂိုဏ်းရဲ့ စာရင်းကိုင်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ ခင်ဗျား သူတို့ဆီက ခေါ်လာနှစ်သိန်းခွဲခိုးပြီး စုပါချီရထားနဲ့ ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ ရထားပေါ်မှာ ခင်ဗျားဆီက ငွေညှစ်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ စတေစီဂျင်ဝပ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့တွေ့တယ်။ ပြီးတော့ ဒုက္ခထွက်က ခင်ဗျားကိုသတ်ဖို့ တာဝန်ပေးလိုက်တဲ့ ရွှင်ဂိန်းဆိုတဲ့ လူသတ်သမားပါလာတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ စတေစီကို လည်မျိုညှစ်၊ ရထားပေါ်ထားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ရွှင်ဂိန်းရဲ့လက်က ကြံဖန်လွတ်လာပြီး မကြွဆီကိုရောက်လာခဲ့တယ်။ မကြွဆီကို ချီဟွာဟွာဖြိုမှာတော့ အာဂျီးလားဆိုတဲ့လူကို ခင်ဗျား သတ်ခဲ့တယ်”

မစ်ချယ်သည် သူ၏ ခြောက်သွေ့သောနှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့် သပ်ရင်း ဆောလ်မက်ဒရစ်အား တဖန်တပြန်ကြည့်နေမိ၏။ နောက်ဆုံးမှ သူသည် စကားပြောနိုင်သောအင်အားရရှိလာပြီး လေသံဖြင့် . . .

“ခင်ဗျား ဒါတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ၊ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ” ဆောလ်သည် မေးခွန်းကို ဂရုမစိုက်ပဲ . . .

“ကဲ . . . ကျုပ် ခင်ဗျားကို ရွေးချယ်စရာလမ်းနှစ်ခုပေးမယ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်နဲ့အတူ လော့စ်အိန်ဂျယ်ကို လိုက်ရင်လိုက်ခဲ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားကို မကြွဆီကို အစိုးရက မလိုလားအပ်တဲ့လူဆိုပြီး တိုင်းပြည်က နှင်ထုတ်တာ ခံရမှာပဲ။ ခင်ဗျားနောက်ကိုတော့ စကားပီလိုက်လာမှာပဲ။ စကားပီက ခင်ဗျားတို့ မမိလည်း တစ်ယောက်ယောက်က ခင်ဗျားကို ဖမ်းမိမှာပဲ”

“ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး . . .”

မစ်ချယ်၏အသံသည် ရှေ့မဆက်ပဲ တိမ်ဝင်သွားလေ၏။ ဆောလ်မက်ဒရစ်က တည်ငြိမ်စွာဖြင့် . . .

“ကျုပ်က ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်နာမည်

က ဆောင်မက်ဒရစ်ပဲ၊ ကျုပ်ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးဌာနက အရာရှိ တစ်ယောက်ပဲ။ အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းတွေတော့ လျှို့ဝှက်အမှု ထမ်းနေလို့ ပါမလာဘူး။ ချီဟွာဟွာမှာ အာဂွီးလား သတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားကို စစ်ဆေးတဲ့ ကာနယ်အော်တေဂါးက ကျုပ် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ အာမခံပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်အမှန်တွေပြောနေတယ်ဆိုတာခင်ဗျား သိပါတယ်လေ”

မစ်ချယ်သည် မက်ဒရစ်၏စကားကို သံသယမရှိပေ။ သည်လူ၏ ပြောပုံဆိုပုံကိုနှင့် သူ့သိနေသော အချက်အလက်များကို ထောက်ရှု၍ အစိုးရ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သည်ကား သံသယမရှိပေ။ ရုတ်တရက် မစ်ချယ်၏စိတ်များ သည် ပြေးလွှားခဲ့ရသည့် ခရီးတစ်ခုလုံးအတွက် မောလျသွားလေ၏။ အရိပ် မြင်တိုင်း လန့်နေရသောအဖြစ်မှ ကင်းလွတ်သွားသလို ခံစားရ၏။ အားလုံး ပြီးဆုံးသွားသည့်အတွက်ပင် ကျေးဇူးတင်မိသလိုဖြစ်နေ၏။ ထူးထူးခြားခြား မစ်ချယ်ခေါင်းထဲတွင် ဝင်လာသော အတွေးမှာ အိပ်ပစ်လိုက်ချင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အိပ်ရာထဲဝင် လှဲအိပ်လိုက်ပြီး ချွတ်ကနဲအသံကြားတိုင်း ထပြီး မကြည့်ချင် တော့။ မစ်ချယ်က . . .

“ခင်ဗျား ဘာလိုချင်သလဲ”

မက်ဒရစ်က . . .

“ပထမဆုံးကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ လုံခြုံရေးပဲ။ ခင်ဗျားတစ်ခုခု တလွဲ တွေ့လုပ်မိပြီး တစ်ယောက်ယောက်က ရှင်းမပစ်နိုင်ခင်မှာ မက္ကဆီကိုပြည်က လွတ်မြောက်နိုင်ဖို့ပဲ။ သည်နောက်တော့ ဗဟိုတရားရုံး ဂျူရီလူကြီးတွေ ရှေ့ မှောက်မှာ ခင်ဗျားရဲ့ထွက်ဆိုချက်ကို လိုချင်တယ်။ ရှိကားမီးဖိုယားဂိုဏ်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို ကျုပ်လိုချင်တယ်။ မှတ်တမ်းတွေကို ဘယ်လိုသိမ်းဆည်း ထားတယ်၊ ဘယ်မှာ သိမ်းဆည်းထားတယ်၊ ဆက်သွယ်ရေးတွေ ဘယ်လိုလုပ် တယ်ဆိုတာတွေ၊ ဘယ်လို ဘယ်သူ့ကို ပေးရဇာယ်ဆိုတာတွေရယ် ဒါတွေ အားလုံးကို ခင်ဗျားထက် ပိုသိတဲ့လူ မရှိတော့ဘူး”

မစ်ချယ်က လေသံဖြင့် . . .

“ဒါဆို သူတို့က ကျုပ်ကို သတ်မှာပေါ့”

“အခုလည်းသူတို့က ခင်ဗျားကို လိုက်သတ်နေတာပဲ မဟုတ်လား . . .

မစ်ချယ်၊ အခု ဒီဟိုတယ်ကပဲ ကျုပ်မပါဘဲ ခင်ဗျား ခြေတစ်လှမ်းထွက်တာနဲ့ မသာဖြစ်ပြီပဲမှတ်ပေတော့၊ အမေရိကန်ပြည်ကို ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ရင် အစိုးရက

ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ကို အစွမ်းကုန်ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ထားအုံးမယ်။ အဲဒါ ကမှ ခင်ဗျားအတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး”

မစ်ချယ်စိတ်ထဲတွင် အစိုးရက၊ အက်မ်ဘီအိုင်စုံထောက်အဖွဲ့က သူ့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးထားမည်ဆိုခြင်းကို သိပ်မယုံကြည်ပေ။ စုံ ထောက်များသည် သူ့ကို ပထမပိုင်း၌ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ စောင့်ရှောက်နေကြ မည်ဖြစ်ပါ၏။ နောက်ပိုင်းတော့ သူ့ဘာသူ နေရမည်ပဲဖြစ်၏။ သူ့ကို သေတပန် သက်တဆုံး စောင့်ရှောက်နေနိုင်မည်မဟုတ်။ အခုနေ ဝှန်စားထွက်ပြေးရလျှင် ကောင်းလေမလား။ ကမ္ဘာမြေတစ်လွှားတွင် ဘယ်သူမှ လိုက်ရှာ၍ မတွေ့သော ချောင်ကြို ချောင်ကြား နေရာကလေးတစ်ခုတစ်လေတော့ ရှိတန်ကောင်းရာ သည်။ သို့နှင့် မစ်ချယ်က စကားတောက်သောအနေနှင့် . . .

“တကယ်လို့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ငြင်းပယ်ခဲ့ရင်ကော”

ဆောင်မက်ဒရစ်က ဖေးဆေးစွာနှင့်ပင် . . .

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ငြင်းခဲ့ရင် ဒီ နေ့လယ်ခင်းမှာပဲ မက္ကဆီကိုပြည် က ပြည်နှင့်တူလက်မှတ်ကို ခင်ဗျားရမယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားကို အမေရိကန် ပြည် ဂျူဝါရက်စ်ကိုသွားတဲ့လေယာဉ်နဲ့ ခင်ဗျားကိုထည့်လွှတ်မယ်။ အယ်လ်ပီ ဆိုမှာ ခင်ဗျားဘာသာ သွားတော့ဆိုပြီး လွှတ်ပေးမှာပဲ။ အဲ . . . ခင်ဗျား နောက် မှာတော့ ကာလိုစကာပီဆိုတဲ့လူ ပါလာနိုင်အောင် ကူညီလိုက်ရမှာပေါ့လေ”

ဟာပေးမစ်ချယ်သည် မျက်ရည်များကျကာ ငိုကြွေးလေ၏။ သူသည် အော်ဟစ်ငိုကြွေးခြင်းမျိုးမဟုတ်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို တစ်ခုံစိမ့်ငိုကြွေး နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရှိကရှိရှိကြံ့ခိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ရှက်လည်း မရွတ် တော့၊ ငိုရင်း သူ့အတိတ်မှ ဖြစ်စဉ်များကို ပြန်၍မြင်ယောင်လာသည်။ သူသည် ကျောင်းမှာနေစဉ်ကပင် သူတကာနိုင်စက်ခြင်းကိုခံရသည့် ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ မိန်းကလေးများက ဂရုမစိုက်ပစ်ပယ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးထဲတွင် လူတကာကို အနိုင်ရ၊ အားလုံးက လေးစားသည့် သူရဲကောင်း ကြီးဖြစ်ချင်လှသော်လည်း တကယ်တကယ်ကား သူတကာ၏နိုင်ဖတ်သာ ဖြစ်ခဲ့ ရ၏။ သူ၏လူကြီးဘဝသည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်ဖြစ်၏။ ထူးထူး မစ်ချယ်ဆိုသူကား သူတကာက အထင်မကြီးသော၊ ကုပ်ကုပ်ကလေး နေရ သော၊ လူတကာ၏ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို ခံရသော စာရင်းကိုင်အဖြစ်သာဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုသို့သော အနှိမ်ခံအဖြစ်မှ သူသည် လွတ်မြောက်ရာလမ်းကိုရနိုင်သည်ဟု

ထင်မြင်ယူဆကာ သူ စွန့်စားခဲ့၏။ ယခုသော်ကား ၎င်းစွန့်စားမှုသည် ဘာမှ ထူးခြားသော ရလဒ်ကို မပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါတော့။

မက်ဒရစ်သည် မစ်ချယ်၏ ငိုရှိုက်မှု၊ ခံစားမှုများကို သိနားလည်စွာ စောင့်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။ တကယ့် တကယ်ကား ဟာပေးမစ်ချယ်၏ မဟာမဟာစွန့်စားခန်းကြီးသည် အစကတည်းက မျှော်လင့်ချက် လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။ စကတည်းက ဟာပေးမစ်ချယ်သည် သူနှင့် တန်းမတူသူများနှင့် ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဟာပေးမစ်ချယ် အနိုင်ရရှိဖို့ကား လုံးဝမျှော်လင့်ချက်မရှိခဲ့ပေ။

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသောက်လိုက်ရင်း မစ်ချယ်တစ်ယောက် ခံစားမှု ကြေကွဲမှုများ အရှိန်ကုန်သွားအောင်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်၏။

မစ်ချယ်သည် မျက်ရည်များဖြင့် စိန္တီနေသော မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ထုတ်၍ သုတ်လိုက်သည်။ နောက် ဗီရိုအံဆွဲထဲမှ စကော့ဝီစကီတစ်လုံး ထုတ်လိုက်၏။ သူသည် ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲသို့ လက်နှစ်လုံးခန့် ဝီစကီငှ်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်တည်း မော့သောက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါတော့မယ်”

သူသည် မက်ဒရစ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ တောက်ပြောင်နေ၏။ သူက . . .

“ကျုပ်မှာ တခြားရွေးစရာလမ်းလည်းမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ကဲ . . . သွားစို့”

ဆောလ်သည် သူ့သွားနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ သူက . . .

“ကျုပ်မှာ လုပ်စရာလေးတွေ ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ် ဒီမှာ အလုပ်တာဝန် တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ဟန်ဆောင်အနေအထားမှာ ပြည့်စုံပါတယ်၊ ဂျွတ်ဘာတုနဲ့ ဒီတစ်နေ့တုလုအားလုံးဟာ ကျုပ်ကို ဘိန်းဖြူကုန်သည် တစ်ယောက်ပဲလို့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့သိနေကြတယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မကြွဆီကိုပြည်ကနေပြီး ကိုယ်တိုင်ခေါ်ထုတ်သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားကို တိဂျူဝါနာအထိ မကြွဆီကို အစိုးရလေယာဉ်နဲ့ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ အမေရိကန်အစိုးရအရာရှိတစ်ယောက်က လာကြိုပြီး လော့စ်အိန်ဂျယ် ဗြို့ကိုခေါ်သွားပေးလိမ့်မယ်၊ တစ်လမ်းလုံး ခင်ဗျားရဲ့ လုံခြုံရေးကို အသေးစိတ် စီမံစောင့်ရှောက်ထားကြလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားနောက်ကို ရိုးရိုးလေကြောင်းလမ်းနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒီဟာမိဆီလို့မြို့က ဘယ်သူမှ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တို့

ဆက်သွယ်မှုကိုရော၊ ခရီးစဉ်ကိုရော သိလို့မဖြစ်ဘူး၊ လော့စ်အိန်ဂျယ်ဗြို့မှာ ခင်ဗျားနဲ့ လာတွေ့မယ့် လူကတော့ ကောလင်းဆိုတဲ့လူပဲ၊ သူက ခင်ဗျားထည်ဆို ဖို့ရော၊ နေရေးထိုင်ရေး စားရေးသောက်ရေးက အစ လုံခြုံရေးပါ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီပတ်လုံး တာဝန်ယူပေးလိမ့်မယ်၊ ကာလိစကော့ဝီအတွက်တော့ အခု တစ်နာရီအတွင်းမှာ မကြွဆီကိုပြည်ထဲကို သေနတ်ယူသွင်းလာတဲ့ အမှုနဲ့မင်းဆီးထားလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားထွက်သွားကြောင်းကို သူ လုံးဝမသိစေရဘူး၊ ရှိကတို အဘယ်သူမှလည်းခင်ဗျားအကြောင်း ဘာမှ မကြားစေရဘူး၊ ခင်ဗျားစိတ်သာ ချ ဒီလောက်အထိတော့ ကျုပ်က ကုတ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

မစ်ချယ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ယခုအခြေအနေ၌ကား သူ အတွက် ဘာမှအရေးမကြီးတော့ပေ။ သူ့ရင်ထဲမှ တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ခဲ့သော ငြီးပွားချမ်းသာအောင်မြင်သော စည်းစိမ်များကား ဆုံးရှုံးမှုနှင့် နိဂုံးသတ်သွား ချေပြီဖြစ်၏။

မက်ဒရစ်က မစ်ချယ်ကိုကြည့်၍ . . .

“အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ်ဒီကိုနောက်တစ်ခေါက်ပြန် လာလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ညနေ သုံးနာရီလောက်မှာ ဂျလစွကိုဟာ ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းမှာ ရှိနေမှာပဲ၊ ခင်ဗျားက အထုပ်အပိုးယူပြီး ခါတိုင်းလိုသာ သူ့ကို ငှားပြီး ကားရှာခိုင်းပေတော့၊ ကားဒရိုင်ဘာဟာ မကြွဆီကိုရဲအရာရှိတစ်ယောက်ပဲ၊ သူက လေဆိပ်ကို လိုက်ပို့ပြီး အဲဒီကနေ တိဂျူဝါနာကိုသွားရမယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူက နယ်စပ်မှာ ခင်ဗျားကို စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ အဲဒီဟာ အမြန်ဆုံး အစိုးရနဲ့ စိတ်အချရဆုံးပဲ”

ဟာပေးမစ်ချယ်သည် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ သူသည် မက်ဒရစ်ပြောသမျှ တို့ ဘာမျှ စိတ်မဝင်စားပဲ နားထောင်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အစီအစဉ်များ သူ ဟာသူ တိတ်ကျစိစဉ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် မက်ဒရစ်ကို မော့ကြည့် လိုက်ပြီး . . .

“ပိုက်ဆံတွေက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ကျုပ်ဆီမှာ ငွေသားတစ်ချို့ ရှိ တယ်၊ ကျွန်တာတွေကတော့ ချက်လက်မှတ်အဖြစ် ဘဏ်မှာရှိနေတယ်”

မက်ဒရစ်က . . .

“ကျုပ်တို့ ဗျူရိုက ခင်ဗျားငွေတွေကို၊ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ကျုပ်တို့ အမေရိကန်အစိုးရကလည်းအဲဒီငွေတွေရှိကြောင်းကို အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ ဒီလာနိုတကလည်းငွေတွေပျောက်တဲ့အကြောင်း ကျုပ်တို့အစိုးရကို တိုင်မထားဘူး

ခင်ဗျားရဲ့ငွေတွေကို ကျုပ်တို့အစိုးရက အလိုရှိနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီထောင့်
ခင်ဗျားပဲ ယူထားပေါ့၊ အဆင်ပြေရင် ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် သုံးခွင့်ရချင်ရနေတာ
ပေါ့”

ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် အော်၍ ရယ်မောမိလေ၏။



ပီလာနီတောင်ကုန်း ဟိုတယ်၏ အုန်းလက်များအောက်ရှိ တန်ဂလိုတစ်ခုတွင်
ဒင်နီဗီလာနီတည် ဒေါသတကြီးနှင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာ၏။ ပီလာနီတောင်
ထောက် ဤကဲ့သို့ ဒေါသဖြင့် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့သည်မှာ လေးရက်မြောက်ပြီ
ဖြစ်၏။ သူသည်နှစ်ယောက်အိပ်ခတင်တခြားတစ်တက်တွင် အိပ်နေသော
မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေးသည် ကွေးကွေးလေးအိပ်နေ
ခြင်းဖြစ်၏။ ရွှေရောင်ဆံပင်များက မျက်နှာတစ်ဝက်ဖုံးနေ၏။ ပီလာနီတောင်
အောင်ခြံထဲမှ ခြေထောက်တစ်ဖက်ထုတ်၍ မိန်းကလေးကို လှမ်းကန်လိုက်၏။
ဖထမ မိန်းကလေးလူးလွန်လာသည်။ နောက် နိုးလာသည်။

ပီလာနီတောင်သည် အိပ်ရာနံဘေးမှ စီးကရက်ကိုရှာရင်း . . .

“ဟိုတယ်ရုံးခန်းကို ဖုန်းဆက်ပြီး နံနက်စာမှာစမ်း”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

မိန်းကလေးသည် အရာရာ အလျော့ပေးပြီးသားဖြစ်သည်။ သူမ
သည် တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာသတိရဟန်ဖြင့်

“ဘာစားမှာလဲဟင်”

ပီလာနီတောင် ဒေါပွသွားပြီး . . .

“မင်း ပီလာနီထံထုံရသလားဟင်၊ ခုလောက် ငါနဲ့အတူနေပြီးမှတော့
မနက်ပိုင်း ငါဘာစားတယ်လောက်တော့ သိနေဖို့ကောင်းပြီ၊ သစ်သီးရည်၊ ကာဖီ
နဲ့ မုန့်ပေါ့”

မိန်းကလေးသည် ဝင်နီ၏စိတ်ချဉ်ပေါက်နေခြင်းကို ကန့်ကွက်ရန်
စိတ်ကူပင် မရှိရှာပါ။ အစစအရာရာ ဒင်နီအလိုကျသာ နေထိုင်ခဲ့၏။ သို့သော်
ယခုရက်များအတွင်းတွင် ဒင်နီဗီလာနီတောင် ပို၍ ဒေါသကြီးနေသည်တော့

အမှန်ဝင်။ ဘာကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ကို မိန်းကလေးသည် စပ်စမေးမြန်းသိလိုခြင်းမရှိ။ သူမတာဝန်မှာ ဒင်နီ၏ အလိုကျဖြစ်ဖို့ပဲရှိသည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် သူမအတွက် အဝတ်အစား၊ ရတနာ၊ လက်ဝက်လက်စားနှင့် သားထည်များ ကုန်ကျစရိတ်များ ရသည်။ ရှိကာပိုမြို့တွင် အခန်းတစ်ခန်း၊ ကာတစ်စီးရသည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် သည့်ထက် ဘာများပိုမိုမျှော်လင့်စရာရှိပါသေးသနည်း။ ဤခံယူချက်ဖြင့် ရရှိပြီး အခွင့်အရေးများ မဆုံးရှုံးစေခြင်းငှာ မိန်းကလေးသည် ဒင်နီ၏အလိုကျ အားလုံးလိုက်လျော့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

မိန်းကလေးသည် နံနက်စာမှာကြားပြီးနောက် ဒင်နီပီလာနီတစ်ယောက် ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ သူတို့ ကာလီဖိုးနီးယားသို့ ဘာကြောင့်လာကြသည်ဆိုခြင်းကိုပင် မိန်းကလေးမသိ။ ဒင်နီသည် ကျန်ခြင်းမလုပ်၊ ညကလပ်များမသွား၊ ပါးမတက်ပဲ ကာလီဖိုးနီးယားသို့ ဘာကြောင့်လာပါလိမ့်၊ တစ်နေ့လုံး ဒင်နီသည် ရေကူးကန်နံဘေးမှာ နေကာမျက်မှန်တပ်ပြီး လိမ္မော်ရည်သောက်၊ သတင်းစာဖတ်ကာ ထိုင်နေလေ့ရှိ၏။ ညပိုင်းကျတော့ စားစရာမှန်သမျှ ဘန်ဂလိုထဲ ပို့လွှတ်စေပြီး စားသည်။ အပြင်သို့မထွက်။ မကြာခဏ ဂျော့ဆိုသူ လာရောက်တွေ့ဆုံတတ်သည်။ ဂျော့သည် သတင်းဖြန့်ချိရေး ကိုယ်စားလှယ်ဆိုလား ဘာလား ဖြစ်သည်။ ဂျော့နှင့် ဒင်နီတို့သည် ဖဲထိုင်ကစားကြ၏။ စကားမပြော။

ဒင်နီနှင့် သူမတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ဘာမှမထူးခြား။ ဒင်နီသည် သူမနှင့်အတူအိပ်လိုသည်အခါ အိပ်သည်။ ၎င်းအချိန်မှစ၍ ဒင်နီသည် သူမတို့ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိရှိသည်လို့ပင် မအောက်မေ့။ ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာ ပြောစရာဆိုစရာရှိလျှင် သူမကို တစ်နေရာရာ မောင်းထုတ်တတ်၏။ မနေ့ညက ဆိုစဉ်စို့... ဂျွန်ဆင်ဆိုလား၊ ဂျွန်ဆင်ဆိုလား၊ လူတစ်ယောက် ဘန်ဂလိုသို့ ရောက်လာသည်။ ဒင်နီက သူမအား အိပ်ခန်းထဲ ဝင်နေစေ၏။ သို့သော် အိပ်ခန်းထဲမှပင် ဒင်နီတို့ စကားပြောနေသံများကို ကြားရသည်။ ဒင်နီ၏အသံမှာ ဒေါသဖြင့် ပို၍ ကျယ်လာ၏။ တစ်ဖက်လူက အမျိုးမျိုးတောင်းပန်နေသည်။

ဒင်နီကား . . .

“မင်း အတော်အသုံးမကျတဲ့ အကောင်၊ ဒီကောင်မကို မျက်ခြည်မပြတ်ပါစေနဲ့လို့ ငါက အသေအချာ မှာထားလျက်နဲ့၊ ငါက ဒီကောင်မ အိန်းဖြူစွဲပြီး သူတောင်းစားထက် နိမ့်ကျတဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားတာ မြင်ချင်တာ။

အခုတော့ ကောင်မပျောက်သွားပြီ၊ အေး . . . အမြန်ဆုံး ကောင်မကို တွေ့အောင်ရှာကြ၊ မတွေ့မှားမတွေ့ ရင်တော့လား။”

ဂျွန်ဆင်ဆိုသောလူက အမျိုးမျိုး တောင်းပန်အကြောင်းပြနေသည်။ ကြားကပင် ဒင်နီသည် ဒေါပူပြီး ဂျွန်ဆင်ကို ရိုက်၏။ နောက်ဆုံး ဘန်ဂလိုထဲမှ အောင်းထုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ မိန်းကလေးစဉ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။ ကြမ်းပေါ်မှာ သွေးစက်များမြင်ရသည်။ ဒင်နီ၏လက်သီးမှာ သွေးစို့နေသည်။ မိန်းကလေး ဝင်လာသည်နှင့် ဒင်နီက လှည့်၍ . . .

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း။”

မိန်းကလေးက . . .

“ရှင် . . . ရှင် . . . ကျွန်မလည်း ဘာမှမပြောရပါကလား။” ဒင်နီသည် မိန်းကလေးကို လက်ပြန်ပါးတစ်ချက်ရိုက်လိုက်၏။ မိန်းကလေးသည် ငိုနေရှာ၏။ အပြုအမူမှာ ဆိုးသွမ်းမိသာ လူတစ်ဦးက မဆီမဆိုင် ဆနားရှိခွေးကို ကန်လိုက်သလိုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ဒင်နီပီလာနီဟာသည် ဘရန်ဖီခွက်ပေါင်းများစွာသောက်၏။ ဣတ္ထဆီကိုနိုင်ငံသို့ ဖုန်းခေါ်သည်။ ထိုဖုန်းရသောအခါ ဗီလာနီဟာ ဖုန်းနှင့်ဘာတွေပြောသည်မသိ။ ဒေါပို၍ ပွလာခြင်းသာ တွေ့ရ၏။

ယခုလည်း အိပ်ရာထဲမှထိုင်ပြီး မက္ကဆီကိုသို့ ဖုန်းဆက်နေပြန်၏။ ဣတ္ထဆီကိုရှိ ဟာမိုဆီလိုဆိုသည့် မြို့တစ်မြို့ကိုဖြစ်သည်။ ၎င်းမြို့ရှိ မိုးနစ်ဟိုတယ်မှ ကာလိုစကာပီဆိုသူထံ ဆက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သည် နံနက်စာတင်ထားသော တွန်းလှည်းနှင့် ဝင်လာ၏။ မိန်းကလေးက စားပွဲထိုးအား နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတင်၍ တိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြလိုက်၏။ စားပွဲထိုးသည် တွန်းလှည်းကိုထားခဲ့ပြီး ခြေဖျားထောက်၍ ပြန်ထွက်သွား၏။

ဒင်နီသည် မက္ကဆီကိုပြည် ဟာမိုဆီလိုမြို့ဟိုတယ်မှ တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာကို ဒေါသတကြီးနှင့် အော်နေ၏။

“ဒီမှာ . . . ကျုပ်ကို အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်တဲ့လူတစ်ယောက် ခေါ်ပေးစမ်း၊ ဒါမှ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာ ကျုပ်နားလည်မယ်။”

မိန်းကလေးသည် ကာဖီငွေပေး၏။ ဒင်နီသည် ပထမသစ်သီးလှည့်ဖန်ခွက်ကို မော့သောက်သည်။ ပြီး ကာဖီ နည်းနည်း သောက်သည်။ မိန်းကလေးသည် ဒင်နီအတွက် စီးကရက်တစ်လိပ်စီးညှိပေး၏။ ဒင်နီက စီးကရက်တို့

ဘာမှ အသိအမှတ်ပြုခြင်းမရှိပဲ ယူလိုက်၏။ ထိုစဉ် ဖုန်းဆက်သွယ်မှုရသည့်
 ဝီလာနီတက မစ္စတာ စကော့ဆိုသူနှင့် စကားပြောရန်တောင်းခံ
 တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲမှ အသံကြောင့် ဝီလာနီတဒေါသထွက်သွားပုံရ၏။ ဝီလာ
 နီတက ဟိုတယ်မိန့်နေရာနှင့် စကားပြောရန် ခေါ်ခိုင်း၏။ ပြီးနောက် စကား
 ကို ခေါ်ပေးရန် ပြောသည်။ ခဏ ဆက်နားထောင်လိုက်ပြီးအော်လိုက်သည်။
 “ဘာပြောတယ်၊ သူထောင်ထဲမှာ . . . ဟုတ်လား၊ ဘာကိုစွဲထောင့်
 ကျရတာလဲ၊ သူက အမေရိကန်ပြည်သားတစ်ယောက်ပဲဟာ၊ ဘာတွေမှာ
 လုပ်လို့တုံး၊ ကျုပ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စုံစမ်းရမှာလဲ၊ ကောင်းပြီ . . . ကောင်း
 ဒါပဲ”

ဝီလာနီတသည် ဖုန်းခွက်ကို ဆောင့်ချလိုက်၏။

“ဘယ်လောက်တုံးတဲ့ ငတ်ပါလိမ့်”

ဝီလာနီတသည် မိန်းကလေးအား ပြောနေခြင်းမဟုတ်ပဲ သူ့ဘာသာ
 သူ့ အသံထွက် စကားပြောနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် အပေါ်စားလူဆိုးတွေလို ရဲအဖမ်းခံရတယ်လို့ ငတ်
 ဘုရားရေ . . . ငါ့အနားမှာ ဘာအလုပ်ခိုင်းလိုက်ခိုင်းလိုက် သပ်သပ်ရပ်ရပ်
 လုပ်ကိုင်တတ်တဲ့လူတွေ မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

မိန်းကလေးက မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် . . .

“တျွန်မတို့ မက္ကဆီကိုသွားကြမလို့လားဟင်”

ဝီလာနီတက ယခုမှ မိန်းကလေးရှိသည်ဆိုခြင်းကို သတိရသွား
 ဟန်ဖြင့် . . .

“တိတ်တိတ်နေစမ်း . . . နံနက်စာစားမှာကိုစား၊ ပြီးရင် ရေသွား
 ဒါမှမဟုတ် လုပ်ချင်ရာလုပ်ကွာ . . . သွားစမ်း”

ဝီလာနီတသည် လက်ထဲမှ ကာဖီခွက်ကို လက်စသတ်လိုက်သည်။

ရှိုကာဂိုမြို့၏ ညစ်ပေသော လမ်းမတစ်ခု၏ဘေးရှိ တိုက်တစ်လုံးအပေါ်
 ထပ်တစ်ခုတွင် အစည်းအဝေးတစ်ခု ကျင်းပနေ၏။ မာဖီးယားဂိုဏ်း၏ အစည်း
 အဝေးဖြစ်သည်။ ကုလားထိုင်အားလုံးမှာ လူစေ့တက်စေ့ ထိုင်နေကြပြီး
 သော်လည်း စားပွဲထိပ်ရှိ ကာပို (ခေါင်းဆောင်ကြီး) ထိုင်ရမည့် ကုလားထိုင်တွင်
 ကား လစ်လပ်နေ၏။ ဤသည်ကား မာဖီးယားဂိုဏ်း၏ အစဉ်အလာပဲ ဖြစ်
 သည်။ ကာပိုကိုယ်တိုင် အစည်းအဝေးမတက်နိုင်သော အခါများတွင်လည်း

ထိုကုလားထိုင်တွင် ကျန်လူများကထိုင်သော အလေ့အထမရှိ။ ယခု အစည်း
 အဝေးမှာ ဒင်နိုဝီလာနီတ၏ ရှေ့နေကို တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းကြသော အစည်းအဝေး
 ဖြစ်သည့်တိုင် ထိုကုလားထိုင်၌ မည်သူမျှ မရှိကြ။

အတော်ကြာကြာအထိ မည်သူမှ စကားမပြောကြ။ ဆေးပြင်းလိပ်
 သောက်သူသောက်၊ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များပေါ်မှာ ဟိုခြစ်သည်ခြစ် ခြစ်သူတ
 ခြစ်နှင့် တောက်တိုမည်ရစကားပြောသူပြော လုပ်နေကြ၏။ မည်သူမှ အရေး
 ကြီးသည့်စကားမပြောကြ။ ယခုအစည်းအဝေးကား အရေးကြီးလှသည်။
 မည်သူမျှ အလျင်အမြန်ပြောဆိုဆုံးဖြတ်ရန် မရည်ရွယ်ကြ။

အယ်လ်ဘတ်တိုပက်ထရူစီသည် အသက်ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပြီဖြစ်
 သော်လည်း သူ၏မျက်လုံးများသည် သိမ်းငှက်တစ်ကောင်လို စူးရှနေဆဲဖြစ်
 ၏။ သူ၏စကားလုံးများသည် ထက်မြက်စူးရှစွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ကောင်းပြီလေ . . . ကျုပ်တို့ အများလုပ်ခဲ့ပြီပဲ၊ ဝါကို ပြီးခဲ့တဲ့ အလုပ်
 အတွက် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လို ငိုနေလို့ မပြီးဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ လုပ်စရာ
 နှီးနေသေးတယ်”

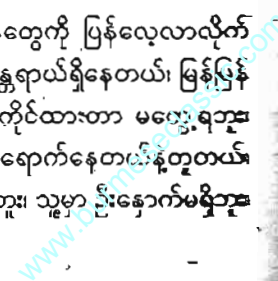
ပက်ထရူစီ၏အသံမှာ အိတ်လီသံနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားရောထွေးပြော
 သလိုဖြစ်နေ၏။ သူက ဆက်၍ . . .

“ဝီလာနီဟာ ဒီတာဝန်ယူဖို့ ငယ်လွန်းတာလဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊
 ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ တာဝန်ပေးတဲ့အချိန်တုန်းကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပဲကလား၊
 သူဟာ ထက်သန်တယ်၊ စွမ်းအားရှိတယ်၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့
 သက်ကြီးရွယ်အိုတွေမှာ မရှိတော့တဲ့ အရည်အသွေးတွေရှိနေတယ်ဆိုပြီး
 တာဝန်ပေးခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာကို ကျုပ်
 တို့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ဖြစ်လာပြန်ပြီ”

အစည်းအဝေးတက်သူများအကြား လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလေ၏။
 သို့သော် မည်သူမှ စကားတစ်ခွန်းဝင်မပြောကြ။

ပက်ထရူစီက ဆက်၍ . . .

“အခုလောလောလတ်လတ်အခြေအနေတွေကို ပြန်လေ့လာလိုက်
 တော့ အခြေအနေတွေဟာ အတော်ဆိုးနေပြီး အန္တရာယ်ရှိနေတယ်၊ မြန်မြန်
 ထက်ထက်လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေက ဘာမှ လုပ်ကိုင်ထားတာ မတွေ့ရဘူး
 ဒင်နိုဝီလာနီတရဲ့စိတ်ဟာ တခြားနေရာတွေမှာ ရောက်နေတယ်နဲ့တူတယ်၊
 ဘာမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက်လုပ်နိုင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ ဦးနှောက်မရှိဘူး”



ဟိုဟာပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကလွဲရင် သူ ဘာမှ စဉ်းစားပုံမရဘူး”

ပက်ထရူစီက နည်းနည်းပြုံးလိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“အင်း... ကျုပ်လည်းငယ်ငယ်တုန်းက သူ့လိုပဲဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးတာပဲလေ၊ အဲဒီတော့ ငယ်ရင် အဲဒီလို အမှားပါတတ်တယ်ဆိုတာ မှတ်သားရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုမှတ်သားရုံနဲ့ ကျုပ်တို့ကိစ္စဟာ ပြီးပြတ်မသွားဘူး၊ မစ်ချယ် ဆိုတဲ့အကောင် ယူသွားတဲ့ငွေဟာ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူး၊ အဲဒီငွေကို ဒင်နီ ကလည်းအစားပြန်ထည့်ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့အခုထိ မစ်ချယ်ကို မရသေးဘူး၊ မစ်ချယ်ကတော့ သူ့နောက်က လိုက်သူရှိလို့ ပြေးတာပဲပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မစ်ချယ်ဟာ တကယ်ကြောက်လာရင် အစိုးရနဲ့ အပေးအယူလုပ်ပြီး အတာ အကွယ်မယူဘူးလို့ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ဘူး၊ အစိုးရအကာအကွယ်ယူမယ်ဆိုရင် မစ်ချယ်ဟာ ဖွင့်ပြောရမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် ကျုပ်တို့ပြဿနာပေါ်ပြီပဲ၊ အဲဒီ အခါကျတော့ ကွန်ဂရက် အစည်းအဝေးတွေမှာလို့ စကားတွေပြောတဲ့ အရေး ယူနည်းမျိုး သုံးမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဗဟိုတရားရုံးကနေပြီး တိုက်ရိုက်အရေးယူ တာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ် . . .”

ဘယ်သူမှ ဝင်၍ စွက်ဖက်ပြောဆိုခြင်း မရှိကြ။

ပက်ထရူစီက ဆက်၍ . . .

“အဲဒီတော့ မစ်ချယ်ဆိုတဲ့တောင်ကို ရှင်းပစ်ရမယ်၊ ဒီကောင်ဟာ ဒီလောက်လည်ပုံတော့ မရပါဘူး၊ ပထမ ရွှင်ဂိန်းလက်ထဲက လွတ်အောင် ပြေးသွားနိုင်ခဲ့တယ်၊ အခုလဲ စကားပီက သူ့အနားကပ်လို့မရဘူးလို့ ပြောနေပြန်ပြီ၊ ကောင်းပြီလေ . . . ဒီတော့ ကျုပ်တို့က တစ်ယောက်တည်း တာဝန်ပေး မနေတော့ပဲ ဆယ့်လေးငါးယောက် တစ်ချိန်းတည်းသာ တာဝန်ပေးလိုက်ကြရ ပေါ့၊ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ကုန်ကုန်၊ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ရှင်းပစ် လိုက်နိုင်ရင် မစ်ချယ်ပါးစပ်ပိတ်သွားတာပေါ့၊ ကဲ . . . ဒင်နီကိစ္စကို ဆွေးနွေး ကြရအောင်”

အစည်းအဝေးလာ ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးသည် ပို၍ငြိမ်သွား၏။

ပက်ထရူစီက . . .

“ကျုပ်တို့ဟာ ဘုတ်ကော်ပိုရေးရှင်းတစ်ခုမှာလို ဥက္ကဋ္ဌကြီးခင်ဗျား . . . နေရာက နှုတ်ထွက်ပေးပါဆိုပြီး မာဖီးယားဂိုဏ်းရဲ့ ကာပိုနေရာက ဖယ်ရှားလို့ ရနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တစ်သက်လုံးမှာ မိသားစုကနေပြီး ခေါင်းဆောင်ကြီး တာပိုတို့ စုပေါင်းရှင်းပစ်တဲ့အစဉ်အလာဆိုလို့ နှစ်ခါသုံးခါပဲ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီကိစ္စ

ဟာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကိစ္စဟာ မာဖီးယားတစ်ဂိုဏ်းလုံးထိပ်ဆုံးထုနေ အောက်ဆုံးအထိ တုန်လှုပ်သွားနိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ ပင်လယ်ပြင်မှာ လှေလှေသွားသလို ဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ အချိန်အဆမတော်ရင် လှေမှောက်ပြီး အားလုံးခုတ်ရောက် သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့လုပ်စရာရှိတာတော့ လုပ်ဖို့ဖြစ်နေပြီ၊ တျှပ် တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

ပက်ထရူစီသည် စကားပြောခြင်းကို ရပ်၍ အစည်းအဝေးတက်လာ သူများကို ကြည့်လိုက်၏။

“အင်း . . . ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ နည်းနည်း ပင်ပန်းကုန်ကြပြီထင် တယ်၊ ဒင်နီနဲ့နေရာကို ဘယ်သူ တာဝန်ယူကြမှာလဲ၊ ဘာဘက်တာ . . . မင်းယူမှာလား၊ ဟာလင်တီ . . . မင်းလား၊ မာရီယို . . . မင်းကော၊ တစ် ယောက်ယောက်ကတော့ အဲဒီတာဝန်ကိုယူမှဖြစ်တော့မယ်၊ ဒင်နီဟာ သူ တာဝန်ကို သူ မေ့နေပြီ”

“ကျုပ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း မဲပေးကြတာပေါ့”

ဝင်ရောက်ပြောဆိုသူမှာ ဘာဆက်တာ ဖြစ်သည်။ သူသည်လည်း ပက်ထရူစီနည်းတူ အသက် ခုနစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တစ်ပိုက်မှာ ရောက်နေသူပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် အစည်းအဝေးတက်လာသူတိုင်း မည်သူမှ ထိုနေရာ တို့ တာဝန်ယူရန် ဆန္ဒမရှိကြ။ မာဖီးယားဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးကာပို ရာထူးတာဝန်မှာ ကြီးမားလှပေသည်။ အစဉ်အလာလည်း ကြီးမားလှပေသည်။ တန်ခိုးအာဏာသည်လည်း ကြီးမားလှပေ၏။

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သူတို့ရွေ့တွင်ရှိနေသော စာရွက်များ ပေါ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရေးခြစ်ကြ၏။ ၎င်းနောက် ထိုစာရွက်ကိုခေါက်၍ စားပွဲအလယ်သို့ ပို့လိုက်ကြ၏။

ပက်ထရူစီက လူတစ်ဦးကို လက်ညှိုးထိုး၍ . . .

“မာရီယို . . . မင်းက မဲတွေဖတ်စမ်း”

မာရီယိုသည် ပထမဆုံး မဲစာရွက်ကိုဖွင့်၍ဖတ်လိုက်၏။

“ပက်ထရူစီ”

နောက်မရွက်များကို ဖွင့်သည်။

“ပက်ထရူစီ . . . ပက်ထရူစီ . . . ပက်ထရူစီ . . .”

အခြားနာမည် ရေးထားခြင်းလုံးဝမရှိ။



ပက်ထရူစီသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေးဇူးတင်ခြင်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်း အရိပ်အရောင် လုံးဝမရှိ။ သူက . . .

“အမှန်တော့ ဒီရာထူး ဒီတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ကျုပ်ဟာ အိုလှပါပြီ။ အင်းလေ . . . ပြောလိုသာ ပြောနေရတယ်။ ဒီမိသားစု အစည်းအဝေးကို လာတက်တဲ့လူတိုင်းဟာ မာရီယိုကလွဲရင် ကျုပ်လို လူအိုတွေချည်းပါပဲ။”

သူသည် ထိုင်ရာမှထ၍ စားပွဲထိပ်ရှိ ခေါင်းဆောင်ကြီးကပို၏ ကုလားထိုင်သို့သွားသည်။ ယခင် ဒင်နီဗီလာနီတထိုင်ခဲ့သော ကာပို၏ ကုလားထိုင်ကို တစ်ချက်မျှတွေ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပက်ထရူစီသည် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်၏။ သူသည် ခဏမျှ တစ်စုံတစ်ရာစဉ်းစားမိဟန်ရှိသည်။ ပြီးမှ . . .

“မိသားစုဟာ အမြဲ အတူတကွ ညီညီညွတ်ညွတ် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့တော့ လိုတာပဲ။ ကဲ . . . ကဲ . . . မာရီယို၊ ကျုပ် မင်းကို လက်ထောက်ကာပိုတာဝန်ပေးလိုက်တယ်။ မင်းရဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်ကတော့ မစ်ချယ်ရဲ့ကိစ္စမှာ ဘာတွေ ထစ်ငေါ့နေသလဲဆိုတာ စုံစမ်း။ စကားပီက ဘာကြောင့် တာဝန်မကျေတာလဲစုံစမ်း။ အဲဒီကိစ္စတွေ အမြန်ဆုံး ပြီးမြောက်စေချင်တယ်။ လိုအပ်ရင် ဆယ်လေးငါးယောက်ကိုသုံး။ မစ်ချယ်ဆိုတဲ့ကောင် ကျုပ်တို့ကို အန္တရာယ်မပေးနိုင်ခင်မှာ ရှင်းလင်းပြီးဖြစ်ရမယ်။”

မာရီယိုသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောပေ။ ပြန်ပြောမည်ဟုလည်း အစဉ်းအဝေး တက်လာသူများက မျှော်လင့်မထားကြ။ ကာပိုက အမိန့်ပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။ လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရန်သာရှိ၏။

ပက်ထရူစီသည် စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့် . . .

“ကဲ . . . အခု ဒင်နီဗီလာရဲ့ကိစ္စကို ရောက်လာပြီ။ ကျုပ်တို့မှာ ဇွေစရာ တခြားမရှိတော့တဲ့အတွက် လမ်းတစ်လမ်းကိုပဲ ရွေးရတော့မှာပဲ။ ဒီကိစ္စကတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ တာဝန်ယူပါမယ်။ ကျုပ် လူတစ်ယောက်ကို လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့ကို လွှတ်လိုက်မယ်။ သူက ဒင်နီကို ရှင်းပစ်လိမ့်မယ်။ ဒါဆိုရင် ပြီးတာပဲ။”

ပက်ထရူစီသည် ကိုယ်ခန္ဓာကိုရှေ့သို့ကိုင်ညွတ်လိုက်၏။

“မိသားစုရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ အခြေအနေကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့အစည်းဟာ အစစအရာရာမှာ အဆင်ပြေလျက်ပါပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ခရီးထွက်ပြီး အနားယူလိုက်အုံးမယ်။ ဒင်နီနဲ့မစ်ချယ်ကို ရှင်းပြီးပြီဆိုရင်တော့ ပြန်ဆုံစကားပြောကြတာပေါ့။”

ပက်ထရူစီသည် စကားလက်စသတ်ပြီးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရာ ကျန်လူများက လိုက်ထကြသည်။ ပက်ထရူစီသည် သူ့လူများကို တစ်ယောက်စီ နှစ်စက္ကန့်ခန့် ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး . . .

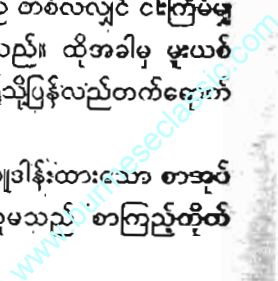
“ကျုပ်တို့ အတူတကွ ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတာ နှစ်တွေကြာပြီနော်။ ခင်ဗျားတို့တုတွေဟာ ကျုပ်ကို ဂုဏ်ပြုလိုက်သလိုပါပဲ။ ကျုပ် အသက်လေးဆယ် အရွယ်လောက် ပြန်ဖြစ်ချင်လိုက်တာ။ အဲဒီအရွယ်မှ ကာပိုတာဝန်ယူဖို့ ကောင်းတာ။ အခုတော့လည်း . . .”

သူသည် ဦးထုပ်ကိုယူ၍ အခန်းထဲမှ တစ်လှမ်းချင်းထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကိုရိုနာသည် ကာလီဖိုးနီးယားတောင်ပိုင်းရှိ တခြားမြို့ငယ်ကလေးများနှင့် ဘာမှပုံပန်းသဏ္ဍာန်မခြားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်၏။ ကိုရိုနာမြို့တွင် ထူးခြားမှုမှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် မူးယစ်ဆေးဝါးကာကွယ်ရေးနှင့် ကုသရေး စီမံကိန်းများရေးဆွဲအတည်ပြုခဲ့ကြရာမှ ကိုရိုနာကို စမ်းသပ်မှုနယ်မြေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပေသည်။ အဆောက်အအုံများကို အလွယ်တကူပင် ကိုရိုနာ ပြန်လည် ထူထောင်ရေးဌာနဟု ခေါ်ဆိုကြပေသည်။

သည်ဌာနတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲနေသူတို့သည် မိမိတို့ဘာသာ ဆေးဖြတ်ရန်၊ ဆေးကုသပေးရန် လာအပ်နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိဘဆွေမျိုးများက အပ်နှံသည့်အခါရှိပြီး၊ တစ်ခါတစ်ရံ သူကြီးမင်းများနှင့် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့၏ အပ်နှံမှုကြောင့် ဆေးစွဲသူတို့ ကုသခြင်း ခံယူနိုင်ကြပေသည်။ မိမိတို့ဘာသာ သဘောဆန္ဒအလျောက် ဆေးဝါးကုသသူတို့သည် ဤဆေးရုံဌာန၌နှစ်နှစ်ခွဲအချိန်တာမျှ ဆေးဝါးကုသပေးပြီး တရားဥပဒေမှ ဆုံးဖြတ်၍ ပို့လွှတ်သော သူတို့ကို ခုနစ်နှစ်တာမျှ ဆေးဝါးကုသပေးသည်။ သို့သော် ဆေးဝါးစွဲနေသမျှ အတိုင်းအတာနှင့် ကုသခံယူသူတို့၏ စိတ်အားထက်သန်မှုအရ ခြောက်လခန့်နှင့်ဆင်းခွင့်ရရှိသော်လည်း ထိုလူသည် တစ်လလျှင် ငါးကြိမ်မျှ အပြင်လူနာအဖြစ်လာရောက်၍ စမ်းသပ်ခံရလေသည်။ ထိုအခါမှ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲ၊ မသုံးစွဲကို သိနိုင်ပြီး သုံးစွဲပါက ဆေးရုံသို့ပြန်လည်တက်ရောက် ကုသရမည်ဖြစ်ပါသည်။

စတေစီဝန်ဝပ်သည် ထိုဆေးရုံအတွက် လှူဒါန်းထားသော စာအုပ်များကို အေးအေးဆေးဆေးစာရင်းလုပ်နေ၏။ သူမသည် စာကြည့်တိုက်



ကလေး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခမ်းခမ်းနားနား ဖြစ်စေရန် ကူညီလုပ်အားပေးနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ နေရောင်သည် သူမ၏ စိုပြေစပြုနေသော ပျားရည်ရောင် ဆံပင် ပေါ်သို့ ကျနေ၏။ သူမ၏ အသားအရေလည်း စိုပြေစပြုနေပြီဖြစ်၏။ သူမ၏ အသွေးအသားထဲမှ ဘိန်းဖြူတစ္ဆေသည် လုံးဝကင်းစင်သွားသေးသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဆေးရုံ၏တင်းကျပ်သော စည်းမျဉ်း၊ ကျနသောချာသော ဆေးဝါးကုသမှုနှင့် သူမကိုယ်တိုင်က လေးလေးစားစား တိတိကျကျလိုက်နာ ကျင့်သုံးမှုကြောင့် ယခုကဲ့သို့ တိုးတက်သော အခြေအနေသို့ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်၏။ သူမသည် ဤဆေးရုံ၏လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် စည်းကမ်းဥပဒေများကို လည်းကောင်း၊ စနစ်တကျကုသပေးသည့် ဆေးဝါးကုထုံးများကိုလည်းကောင်း လုံးဝလိုက်လျော့ကူညီကုသခံခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူမ၏ဘဝသည် ပြန်လည် ရှင်သန်ခွင့်ရရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စတေစီသည် ဆန်တာမိုနီကာ ဘားထဲမှ အယ်ဒီကောလင်းခေါ်လာ ပြီး သူမကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလားနှင့် ဆေးကုသမှုခံရန် အပ်နှံခဲ့ခြင်း ဖြစ် ပေသည်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ဆေးကုသမှု၏ ခက်ခဲပင်ပန်းပုံမှာ မယုံ ကြည်နိုင်လောက်အောင်ပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမကိုယ်သူမ ရူးသွပ်သွား လေမလားဟု သံသယတွေများပင် ဝင်လာသည်အထိဖြစ်ပါ၏။ ဆေးစွဲနေသူ တစ်ဦးသည် မည်သည့် မကောင်းမှုကိုမဆို ယုတ်စွာအဆုံး လူသတ်မှုကိုပင် ဆေးတစ်လုံးထိုးရဖို့အရေး ကျူးလွန်းရန် ဝန်မလေးတော့ကြောင်း သိခဲ့ရ၏။ စနစ်တကျ ဆေးဝါးကုသမှု၊ ကာယကံရှင်၏ လိုက်နာမှုတို့ကြောင့် ရောဂါအရှိန် သည် ကျလာ၏။ ဆေးကို တောင့်တနေသော ပြင်းထန်လှသည့် ခံစားမှု စိတ် သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း နည်းပါးလာ၏။ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ အိပ်ရာမှ နိုးလာခြင်းမရှိတော့။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ကလေးသည်လည်း ပြန်လည် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ပေသည်။

စတေစီသည် ပြီးခဲ့သော အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်သုံးသပ် ပြောဆိုနိုင်သည့်အဆင့်သို့ရောက်ရှိလာ၏။ သူမ ဆေးသမားဘဝ ရောက်လာပုံ မှာ တခြားသူများကဲ့သို့မဟုတ်ပေ။ များသောအားဖြင့် ဆေးစွဲသူတို့၏ လာလမ်း မှာ အတူတူလိုပင်ဖြစ်ပေသည်။ ပထမဆုံး မူးယစ်ဆေးလုံးကလေးများကို အပျော်အသောက်သုံးကြ၏။ နောက် အချစ်ရေး၊ ငွေရေးကြေးရေး အဆင်မပြေ မှုများမှထွက်ပြေးရန် သို့မဟုတ် အပျော်အပါးအဖြစ် စမ်းသပ်ရန်ဆေးခြောက် ရှုကြ၏။ သည့်နောက် ကုတ်ကင်း နည်းနည်းပါးပါး၊ မော်ဖိန်းနည်းနည်းပါးပါး

စမ်းရှု၊ စမ်းထိုးလုပ်ကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ဘိန်းဖြူကို ရှုခြင်း ထိုးခြင်းအဆင့် သို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင်ကား ပြန်လမ်းမရှိတော့။

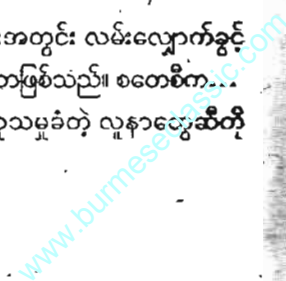
ဤဆေးရုံသို့တက်ရောက်ကုသခံကြသူများအနက် မိမိဘာသာ မိမိ တုသလာခံသူများနှင့် ဆွေမျိုးမိဘကသော်လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာတာဝန် ခံတို့ကလည်းကောင်း ပို့လွှတ်ခံရသူတို့သည် မတူညီကြပေ။ ပို့လွှတ်ခံကြရသူ များမှာ အမြဲမကျေမနပ်ဖြစ်နေရကား အကြံအပန်အမျိုးမျိုးလုပ်၍ မူးယစ် ဆေးဝါးသုံးစွဲခွင့်ပြန်ရရန် ကြိုးစားတတ်ကြ၏။ ဆေးဝါးကုသ၍ အတော်အတန် ပျောက်ကင်းကာ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်အပြင်လောက ရောက်ရောက်ချင်း ဆေးဝါးကို ပြန်သုံးစွဲတတ်ကြပေသည်။ ထိုအခါ ဆေးစွဲ၍ ဆေးရုံပြန်ရောက်ကာ ဘိန်းဖြူသံသရာမှ မလွတ်နိုင်ပဲရှိလေ၏။

မည်သူမှ မူးယစ်ဆေးဝါး ကာကွယ်ကုသရေးဌာန၏ အောင်မြင်မှုကို ခန့်မှန်းနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ သို့သော် မိမိတို့ကိုယ်နှိုက်က စိတ်ပါလက်ပါ ကုသခံသူ များသည် မျှော်လင့်ချက်အကြီးဆုံးရှိသူများဖြစ်၏။ အကြောင်းမှာ ကာယကံရှင် များကိုယ်တိုင်က မူးယစ်ဆေးဝါးအန္တရာယ်ကို သိမြင်ကြောက်ရွံ့၍ ထိုဘေးမှ ကင်းဝေးလိုကြသူများဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ စတေစီ၏ရင်ထဲတွင်ကား ဤ ဆေးရုံမှ ဆင်းခွင့်ရ၍ အပြင်လောကရောက်သည်နှင့် ဆေးဝါးပြန်၍သုံးစွဲရန် လုံးဝစိတ်ကူးမရှိပေ။ ထို့ပြင် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသော မူးယစ်ဘေး မှ ကင်းဝေးခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကိုပင် ဝမ်းသာမဆုံး ရှိနေမိမည်ဖြစ်၏။

အယ်ဒီကောလင်းသည် စတေစီထံသို့ အမြဲတစေလာရောက်အား ပေးကူညီလေ့ရှိပေသည်။ ဆေးရုံရောက်စ စတေစီ၏ဘဝမှာ ရေခဲနေသူ ဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ်နှင့်ခွန်အားတူညီပေးမှုကို အထူးလိုအပ်၏။ ထိုအချိန်များ တွင် အယ်ဒီကောလင်းသည် ကျောက်တောင်ကျောက်တုံးသဖွယ် စတေစီ၏ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားအတွက် အကူအညီပေးခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း စတေစီ၏ ရင်ထဲတွင် အယ်ဒီကောလင်းအား ကျေးဇူးတင်ရှိခြင်း၊ လေးစားချစ်ခင်ခြင်း များစွာရှိနေ၏။

တစ်ခါသော် သူတို့နှစ်ဦးသား ဆေးရုံဝင်းအတွင်း လမ်းလျှောက်ခွင့် ရ၍ လမ်းလျှောက်နေကြ၏။ အချိန်က ညနေဆည်းဆာဖြစ်သည်။ စတေစီက...

“ဒါထက် . . . ရှင်ဟာ ဒီလိုပဲ ဆေးဝါးကုသမှုခံတဲ့ လူနာတွေဆီတို့ အမြဲလာ လာတွေ့တတ်သလားဟင်”
ကောလင်းက ပြုံးလိုက်၏။



“ဟင့်အင်း . . . မလာရပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ ယစ်မျိုးအဖွဲ့ရဲ့တာဝန်အရ ဆေးစွဲသူကိုဖမ်းဆီးပြီး တရားရုံးပို့လိုက်တာပဲ။ တရားရုံးကထောင်ပဲချချ၊ ဆေးစွဲပဲပို့ပို့၊ ကျုပ်တို့နဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးလေ။ ခင်ဗျားကတော့ သီးခြားပဲ၊ ခင်ဗျားက ဆေးစွဲခွဲခွဲလို့ စွဲလာခဲ့တဲ့သူမှ မဟုတ်ပဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တင်ထားတဲ့ လူနာလေ . . .”

ပထမ စ၊စချင်း ကောလင်းသည် စတေစီပြောသမျှတို့ကိုမယုံကြည်ပေ။ စတေစီ၏ဖြစ်ရပ်များမှာ ထူးဆန်းလွန်းလှ၍ ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာလည်း မရှိပေ။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ချုပ်နှောင်၍ မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲအောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ဟု မကြားဖူးခဲ့။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ စတေစီ၏စကားများသည် အစစ်အမှန်များဖြစ်ကြောင်း သိလာရသောအခါ အယ်ဒီကောလင်းသည် ဒေါပွလာ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တင်းမာလာ၍ စတေစီ၏ဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံး ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောခိုင်း၏။ အသေးစိတ်များကို ထပ်ခါထပ်ခါမေး၏။ ထားသည့်အိမ်က ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ ဘယ်နားမှာရှိမည်ထင်သလဲ၊ ထူးထူးခြားခြား မှတ်မိတာများရှိသလား၊ ဥပမာ ရထားသံ၊ လေယာဉ်သံ၊ မော်တော်ကားကြီးများဖြတ်သွားသံကို ကြားမိသလား။ သူမကို ချုပ်နှောင်ထားသူများ၏ နာမည် အပြည့်အစုံကို ဖော်ပြပါသလား။ စသည်အားဖြင့် ထပ်ခါထပ်ခါ မေးမြန်းသော်လည်း စတေစီသည် ဘာမျှ တိတိကျကျပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိ။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှ ရေရေရာရာ မှတ်မိခြင်းမရှိ။

အယ်ဒီကောလင်းက . . .

“ခင်ဗျားကလည်းအကူအညီမရပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် အဲဒီခွေးမသားတွေကို ကျကျနနဖမ်းပြီး အရေးယူပစ်ချင်တယ်၊ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့မာနကို ကျီးသွားအောင် အဲဒီလို စိမ့်ကြံစည်သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

စတေစီက အေးဆေးစွာဖြင့် . . .

“ဒင်နီပေါ့ . . . ဒင်နီဗီလာနီတပေါ့၊ ရှင် သူ့အကြောင်းသိရင် ဒီအဖြစ်ကို နားလည်နိုင်မှာပါ။ ကျွန်မတောင် သူ့အပေါ်မှာ လျှော့တွက်ခဲ့မိသေးတယ်”

စတေစီ သေသေချာချာမှတ်မိသည်ကား ထိုအိမ်ကြီးမှ ထွက်လာပြီးနောက် ဆေးရောင်းသူ ပေါလ်ကိုပင်ဖြစ်သည်။ ပေါလ်၏ ရုပ်ရည်၊ ပေါလ်၏ နေထိုင်ရာအခန်းတို့ကို အသေးစိတ်နီးပါး စတေစီ ပြောပြနိုင်၏။

“ဒါလဲ အစပဲပေါ့ဗျာ၊ သူ့ကိုဖမ်းပြီး အေးအေးဆေးဆေး စစ်မေးရရင်

သူ့နောက်က လူတွေကိုလည်း သိချင်သိရမှာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် အယ်ဒီကောလင်း ဧည့်ချိန်လာတိုင်း စတေစီနှင့် တွေ့ဆုံမေးမြန်းခြင်း ပြုလုပ်ကြ၏။ တစ်ခါသော် စတေစီက ဆောလ်မက်ဒရစ် အကြောင်းကို မေး၏။ အယ်ဒီကောလင်းက ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် မက္ကဆီကို ပြည်တွင် အထူးတာဝန်ဖြင့် ထမ်းဆောင်နေရကြောင်း ပြောလိုက်၏။

ယခုသော်ကား စတေစီသည် သူ့မခေါင်းထဲ ဝင်လာသော အယ်ဒီကောလင်းနှင့် ဆောလ်မက်ဒရစ်တို့အကြောင်းကို မေ့ပျောက်ပစ်ကာ စာအုပ်စာရင်းပြုစုပြီး လက်နိပ်စက်နှင့် ရိုက်နေလေ၏။

လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့ မြင့်မားသော ဟိုတယ်အိပ်ခန်းတစ်ခုပေါ်မှာ ဟာဗေးမစ် ချယ်သည် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်နေ၏။ မော်တော်ကားကလေးများမှာ ပိုးကောင်ငယ်ကလေးများသဖွယ် ရွေ့လျားသွားလာနေကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် မစ်ချယ်သည် ရှုခင်းတစ်စုံတရာကို မမြင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အတွေးစများသာ အိပ်မက်မက်သလို ရှုပ်ထွေးနေ၏။ သူ့နောက်ကျောတွင် နံနက်စာများ တည်ခင်းထား၏။ ၎င်းနံနက်စာများထဲမှ ကာဖီတစ်ခွက်မှလွဲ၍ ဘယ်အစာကိုမှ မစ်ချယ်မထိခဲ့။

စားပွဲခုံတွင် အသက်သုံးဆယ်အရွယ် အမေရိကန်ရဲအရာရှိတစ်ဦး ရှိသည်။ သူကား နံနက်စာကို အားပါးတရ စားသုံးနေသည်။ သူက . . .

“တစ်ခုခုတော့ စားဖို့ကောင်းပါတယ် မစ္စတာ မစ်ချယ်”

မစ်ချယ်က လှည့်မကြည့်ပဲ . . .

“ကျုပ် မဆာလို့ပါ . . .”

သူတို့နှစ်ဦးသည် အခန်းနှစ်ခန်းတွဲ ဆက်လျက်ရှိသည်ကို ယူထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

မက်ဒရစ်ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ဟာမိုဆီလိုမှ မစ်ချယ်သည် ချောချောမောမော ထွက်လာနိုင်ခဲ့ပေသည်။ မက္ကဆီကိုအစိုးရလေယာဉ်တစ်စင်းဖြင့် တီဂျူဝါနာလေဆိပ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ရဲမော်တော်ဆိုင်ကယ် အစောင့်အရှောက်များဖြင့် မစ်ချယ်၏ မော်တော်ကားသည် နယ်စပ်ကို ကူးဖြတ်ခဲ့၏။ အမေရိကန်ထောက်လှမ်းရေး အေးဂျင့်နှစ်ဦးက အမှတ်အသားမပါသော တာဝန်စင်းဖြင့် လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့သို့ ရောက်သည်နှင့် ဤဟိုတယ်သို့ တန်းလာခဲ့ကြ၏။ ဟိုတယ်တွင်

ဆောင်မက်ဒရစ်နှင့် ယခု ရဲအရာရှိတို့ နှစ်ဦးက စောင့် ကြိုနေခဲ့ပေသည်။

ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီဖြစ်၏။ သူသည် စက်ရုပ် တစ်ရုပ်လို သွားလာလှုပ်ရှားနေ၏။ သူ့အတွက် ဘာတစ်ခုမှ တန်ဖိုးမရှိတော့။ အိပ်မက်တစ်ခုသည် ယခုတော့ အိပ်မက်သာဖြစ်ခဲ့ချေပြီတကား။ ဆောင်မက်ဒရစ်က သူ၏ လုံခြုံရေးအတွက် စီမံခန့်ခွဲမှုအစီအစဉ်များကို ရှင်းလင်းပြောပြနေသော်လည်း မစ်ချယ်၏နားထဲတွင် ကြားတစ်ဝက် မကြားတစ်ဝက်ဖြစ်နေခဲ့၏။ ယခုရှိနေသော တာဝန်ခံရဲအရာရှိသည် မစ်ချယ်နှင့် အမြဲအတူရှိနေမည်ဆို၏။ သည်ဟိုတယ်တစ်ထပ်လုံးသည်လည်းကောင်း။ အတတ်အဆင်းလမ်းခရီးမှ အခန်းများမှလူများကိုလည်းကောင်း စနစ်တကျစစ်ဆေးပြီးဖြစ်သည်။ လော့စ်အိန်ဂျယ်သို့ မစ်ချယ်ရောက်ရှိနေကြောင်းကို လုံးဝပေါက်ကြားခြင်းမရှိစေရ။ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဗျူရှီမေးသမျှ မေးခွန်းများကို မစ်ချယ်ပြောဆိုသမျှ အဖြေများသည် လက်ရေးတိုလက်နှိပ်စက်သမားတစ်ဦးက တိကျစွာ မှတ်သားထားမည်ဖြစ်၏။ အဓိက အချက်အလက်များမှာ ရှိကားဟိ မာဖီးယားဂိုဏ်း၏ လှုပ်ရှားမှုအသေးစိတ်များဖြစ်ပါသည်။ ထိုနောက်မှ ၎င်း ထွက်ဆိုချက်များကို ဗဟိုတရားသူကြီးအဖွဲ့ရှေ့တွင် မှန်ကန်ကြောင်း ကျမ်းကျိန်လက်မှတ်ရေးထိုးရမည်ဖြစ်ပါသည်။

မက်ဒရစ်သည် ဤကိစ္စအဝဝကို တိတိကျကျပြောဆိုသွား၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် သူခံစားနေရသော ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူသော အရိပ်အရောင်များလုံးဝပေါ်လွင်ခြင်းမရှိပေ။ ဤကဲ့သို့ ရှားရှားပါးပါးတိုက်ဆိုင်ကံကောင်းမှုသည် ဖြစ်ခဲ့လှပေသည်။ ဒင်နီဗီလာနီဇာ၏ စာရင်းကိုင်တစ်ယောက်သည် သစ္စာဖောက်၍ အစိုးရထံသို့ ဖော်ကောင်လုပ်ခြင်းကား ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခံ လုပ်ရပ်ပင်။ သို့သော် ကိစ္စအဝဝသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့မရောက်သေး။ မစ်ချယ်၏ထွက်ဆိုချက်ကို ဗဟိုတရားသူကြီးများရှေ့မှောက်တွင် ကျမ်းကျိန်ရပေဦးမည်။ ထိုနောက်မှ အရေးယူမှုများပြုရမည်ဖြစ်၏။ တတယ်တမ်း အရေးယူရသောအခါတွင်လည်း ဥပဒေကြောင်းအရ အရေးယူပိုင်ခွင့်မရှိသည်များဆိုကြနိုင်သေး၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကိုစတာ နီစထရာခေါ် မာဖီးယားဂိုဏ်းကြီးကား အမြစ်ပြတ်သွားမည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အထိနာသွားအောင်ကား လုပ်နိုင်မည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ဆောင်မက်ဒရစ် သိသည့်နည်းတူ ဟာဗေးမစ်ချယ်သည်လည်း သိရှိသည်ပင်။

ယခုတော့ ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် မြင့်မားသော ဟိုတယ်အခန်းတစ်ခု

ထဲတွင် ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့်အတူ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။

ရဲအရာရှိသည် သူ၏ နံနက်စာကို လက်စသတ်ပြီးသွားလေပြီ။ သူက...

“ခင်ဗျားရဲ့နံနက်စာကို မစားသေးဘူးလား မစ္စတာမစ်ချယ်၊ တော်ကြာ အေးကုန်လိမ့်မယ်”

မစ်ချယ်သည် ခေါင်းခါပြ၏။

“တော်ပြီဗျာ . . . ကျုပ်မစားချင်ဘူး”

ရဲအရာရှိက . . .

“တခြားဘာများလိုချင်တာရှိသေးလဲ၊ မစ္စတာမက်ဒရစ်က ခင်ဗျားလိုချင်တာကို ရအောင်လုပ်ပေးဖို့ မှာသွားပါတယ်”

မစ်ချယ်သည် ခေါင်းခါပြလိုက်ပြန်၏။

မစ်ချယ်သည် မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာသည်။ သူ၏လုပ်ရပ်များ ဧကောင်မြင်ပုံ အနူးနှင့်ရင်ဆိုင်ရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရသည့်အထဲတွင် ပေါ့ချာချာရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းနေရသဖြင့် ပို၍ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်လာသည်။ အခြေအနေကား နောက်ဆုံးအခြေအနေဖြစ်နေပေပြီ။ မစ်ချယ်အတွက် လွတ်လမ်းမရှိတော့ပြီ ဖြစ်၏။ မက်ဒရစ်ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ဗဟိုတရားသူကြီးများရှေ့မှောက်တွင် သူ ထွက်ဆိုချက်ပေးရတော့မည်ဖြစ်၏။ သူ၏ထွက်ဆိုချက်ကြောင့် ဝီလာနီဇာနှင့် အပေါင်းအသင်းအချို့သည် ထောင်ဒဏ်များကျနိုင်သည်။ ဤအချက်သည်ပင် သံသယဖြစ်စရာကောင်း၏။ သူတို့သည် ဥပဒေကို မည်ကဲ့သို့ လက်တစ်လုံးခြားလှည့်ပတ် ရှောင်ထွက်သွားကြဦးမည်လောဟု မပြောတတ်။ အမှုကို နှစ်ရှည်လများကြာအောင် ဆွဲ၍ အစစ်ခံနေနိုင်သည်။ ကြားထဲမှာ အာမခံနှင့် အပြင်မှာ နေနိုင်သည်။ အကောင်းဆုံးရှေ့နေများငှားပြီး ဥပဒေ၏ ပျော့ကွက်များကို ဆီလိုအပေါက်ရွာနိုင်၏။

ထိုအချိန်အတောအတွင်း ဟာဗေးမစ်ချယ်သည် ဘာလုပ်နေရမည်နည်း။ အစိုးရ၏ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးထားမည်ပေါ့။ ဟာဗေးမစ်ချယ်အော်၍ . . . အော်၍ ရယ်မောပစ်ချင်၏။ အစိုးရသည် သူ့အားအမြဲတမ်း ရာသက်ပန်ဘယ်မှာကာကွယ်စောင့်ရှောက်နေနိုင်ပါမည်နည်း။ သူကား မာဖီးယားဂိုဏ်း၏ သေမိန့်ချမှတ်ခံထားရပြီးသူဖြစ်သည်။ သူကား သေလျှင်ပင်နေသင့်ပြီ။ မည်သူမှ သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမည်မဟုတ်။ မည်သူမှ သူ့အတွက် ဝရုစိုက်စရာမရှိ။ ဟာဗေးမစ်ချယ်တုံ့လား၊ သူက ဘယ်သူပါလိမ့်။ အိုး . . .

သိပြီ . . . သိပြီ၊ မာဖီးယားဂိုဏ်းအမှုစစ်တုန်းက ထွက်ဆိုချက်ပေးတဲ့လူပါ။ အေး . . . အဲဒီလူ ဘာများဖြစ်သွားပါလိမ့်။ သည်လို . . . သည်လိုလောက်စဲ ပြောဆို မှတ်မိနေကြမည် ထင်သည်။

ရုတ်တရက် ဟာပေးမစ်ချယ်၏ ရင်ထဲမှာ ယိုပျို့တက်လာ၏။ နောက် ဆုံးမနေနိုင်တော့ပဲ ကော်ဇောပေါ်မှာပင် အန်ချလိုက်လေ၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ်နှင့် အယ်ဒီကောလင်းတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် နံနက် စာစားအပြီး စီးကရက်ကိုယ်စီနှင့် နှပ်နေကြ၏။ အယ်ဒီကောလင်းက . . .

“အဘိုးကြီးကတော့ ဘာမှမပြောဘူးကွ၊ ဒါပေမယ့် မစ်ချယ်ကိစ္စကို သူ သိပ်ကျေနပ်ပုံရတယ်၊ မောင်ရင့်ကို ရာထူးတိုးပေးချင် ပေးနေမှာ”

ဆောလ် ခေါင်းခါပြ၏။

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ မောင်ရင့်တို့တတွေ မစ်ချယ်ကို အသက်မသေအောင် ထိန်းသိမ်းထားကြရင် တော်ပါပြီ”

“အဘိုးကြီးမနေညက မကြွဆီကိုက ကာနယ်အော်တေဂါးနဲ့ ဖုန်း ဆက်တယ်ဗျာ၊ မောင်ရင့်ကို ဟိုကလပ်ကိစ္စလက်စသတ်ဖို့ ဟာမိုဆီလိုကို လွှတ် ဦးမယ်နဲ့တူတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဟိုမှာကတော့ ကျုပ်ဟာ အတော်လျှင်တဲ့ ဘိန်းဖြူ ကုန်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာကိုး၊ ဗားဂတ်စ်နဲ့ ဘာတုတို့က ကျုပ် ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဘိန်းဖြူတွေကို နယ်ခြားကို ဖြတ်သယ်နေတာလဲလို့ အံ့ဩနေကြတာ၊ ကျုပ်ထက် သာတဲ့လူကတော့ မကြွဆီကိုအရာရှိ လက်ဖတင်နင်မင်ဒိုအဆိုတဲ့ လူပဲ၊ သူဟာ တကယ့်ကို သူ့ဘဝအစစ်အမှန်ပျောက်ပြီး ဒုစရိုက်သမားအဖြစ်နဲ့ ကို တသားတည်းကျနေအောင် နေနိုင်တဲ့လူပဲ၊ တကယ့်လူ . . . တကယ့် လူ . . .”

“မောင်ရင့်ကလဲ အဲဒီလိုလူပါပဲဗျာ”

ကောလင်းသည် ခဏမျှ စဉ်စားပြီးမှ . . .

“မောင်ရင် မကြွဆီကို မသွားခင်တုန်းက ကျုပ်ကိုမိန်းကလေးတစ် ယောက်နာမည်ပြောခဲ့တယ်၊ မှတ်မိသေးလား”

ဆောလ်၏မျက်လုံးထဲမှာ စိတ်ဝင်စားသော အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လာ၏။

“မှတ်မိသားပဲ၊ စတေစီဇင်ဝပ်လေ၊ ဝီလာနိုဗာရဲ့မိန်းကလေးပေါ့၊ အဲဒီ

မိန်းကလေးဟာ တစ်မျိုးပဲ၊ အဲ . . . ဆိုပါဦး ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

“အဲဒီမိန်းကလေးက တစ်ညတော့ ကျုပ်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်လေ၊ မောင်ရင်က ဘယ်လို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖုန်းဆက်လိမ့်မယ်လို့ ကြိုသိနေသလဲ မပြောထတ်ဘူး၊ အဲ . . . သူ ဒုက္ခရောက်နေလို့ အကူအညီပေးပါလို့ တောင်း တာပဲ”

“အဲဒီတော့”

ကောလင်းသည် သေသေချာချာစဉ်းစား၍ အဖြစ်အပျက်အားလုံး တစ်ခုမှ မခြင်းမချန်ပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပြလိုက်၏။ စတေစီဇင်ဝပ် ကြုံတွေ့ရ သမျှ ငရဲခန်းကိုလည်း အားလုံး ပြန်ပြောပြ၏။ ကောလင်း၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း ဆောလ်မက်ဒရစ်၏ မျက်နှာသည် နီမြန်းဒေါ့ပွလာ၏။ သူက

“ခွေးမသားတွေ အတော်ညစ်ပတ်တဲ့ကောင်တွေပဲ”

ဆောလ်မက်ဒရစ်၏ အသံသည် တိုးတိတ်သော်လည်း အေးစက် မာကျောနေသည်။

ကောလင်းက ဆက်၍ . . .

“အခုတော့ စတေစီဟာ ကိုရိုနာမှာ ရောက်နေပါပြီ . . . ကျုပ်လည်း မကြာခဏသွားတွေ့ပါတယ်၊ အခြေအနေက အတော်ကောင်းနေပါပြီ”

ဆောလ်က . . .

“ခင်ဗျား သူ့ကိုထားတဲ့အိမ်ကို မရှာဘူးလား”

ကောလင်းက ပခုံးတွန့်ပြပြီး . . .

“ဘယ့်နယ်လုပ်ရှာရမှာလဲ၊ ကျုပ်လည်းကြိုးစားတာပဲ၊ စတေစီကိုလည်း ထပ်ခါထပ်ခါ စဉ်းစားပြောခိုင်းတာပဲ၊ စတေစီပြောပြနိုင်သမျှက တောင်ကြား တစ်နေရာလောက်ပဲလို့ ပြောနိုင်တယ်၊ ခွေးဟောင်သံ ညမှာ ကြားရတယ် ပြောတယ်၊ ကြက်သံတွေကြားရတယ်ပြောတယ်၊ ဘာမှ မထူးခြားဘူးဗျာ၊ အဲဒီလို ယာတဲအိမ်တွေက ထောင်နဲ့ချီပြီးရှိနေတဲ့ဟာ၊ ကျုပ်လည်း သူ့ဆီရောက်တိုင်း အသေအချာ ထပ်မေးတာပဲ၊ ဘာမှ အကြောင်းမထူးဘူး”

ဆောလ်သည် ကောလင်း၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ . . .

“ကျုပ်လည်း သူ့ဆီကိုရောက်တိုင်း . . . ဆိုတော့”

ဆောလ်၏စကားမှာ ကောလင်း၏ စကားကို သံယောင်သပ်လိုက် ခြင်းသာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကောလင်းသည် မျက်နှာပူသလိုဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်က တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်စတေစီကို သွားတွေ့၏

တယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ အချိန်ရရင် နှစ်ခေါက်လောက်ရောက်တယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျာ . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဆောလ်သည် ကျသင့်ငွေများကို ပေးရှင်းပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

“ကဲ . . . ကျုပ်တို့ ရုံးခန်းပြန်ကြရအောင်”

ကောလင်းသည် ဆောလ်ကိုကြည့်၍ . . .

“ခင်ဗျားအပြုအမူက တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ စိတ်ဆိုးနေလို့လား”

“ဗျာ . . . ကျုပ်က ဘာလို့စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

“ဘယ်နှယ်လုပ် ကျုပ်သိမှာလဲဗျ”

ယခုအခါ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဆိုင်ပြင်ဘက်ရောက်နေပြီဖြစ်၍ အပြင်မှ အသံဗလံများကြောင့် ကောလင်းက အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပြောလိုက်၏။

ဆောလ်က . . .

“ခင်ဗျား ဘာလို့အော်ရတာလဲ”

ကောလင်းသည် မက်ဒရစ်ကိုကြည့်၍ . . .

“ကျုပ်က အော်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောနေတာ၊ နေပါဦး။ ခင်ဗျားနဲ့ စတေစီတို့အကြားမှာ ဘာများပတ်သက်တာရှိလို့လဲ၊ ရှိရင် စောစောစီးစီးက ပြောထားနော်”

ဆောလ်က ခေါင်းခါပြု၍ . . .

“မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က သူ့ကို တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးဆုံဖူးပါတယ်”

သူတို့နှစ်ဦးသည် လူသွားစကြိုဘက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ကောလင်းက . . .

“ကောင်းပြီလေ . . . ထားပါတော့၊ တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် ကျုပ် စတေစီ ဆီ သွားတွေ့မလို့ စတေစီကလည်းမောင်ရင်ကို မေးမေးနေတယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် ကျုပ်က မက္ကဆီကို သွားချင်သွားနေရမှာ”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ မောင်ရင်ကို ဘယ်သူကမှ အတင်းရိုက်မလွှတ်ပါ ဘူး၊ အဘိုးကြီးကလဲ သိပ်ကျေနပ်နေတာ၊ ဒီမှာ တစ်ပတ်လောက်နေဦးပေါ့”

“အေးလေ . . . ကြည့်သေးတာပေါ့”

ဆောလ်သည် ရုံးခန်းအဝင်ပေါက်သို့ ရောက်ကာမှ ကောလင်းကို ကြည့်၍ . . .

“ဒီမှာ သူငယ်ချင်း၊ မောင်ရင် ဟန်ဆောင်ရမယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းပေါ် မှာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ မြေအောက်လောက်ကကိုမဆင်းလေနဲ့သိလား၊ မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ပေါ်သွားမယ်၊ မောင်ရင် စတေစီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ်မှာ ကျနေ ပြီမဟုတ်လား”

ကောလင်းသည် မနေနိုင်တော့ပဲ ပြုံးလိုက်၏။ ဘာမှပြန်မပြော။

သူတို့သည် ဗျူရိုခန်းမကြီးကိုဖြတ်၍ ကောလင်း၏ ရုံးခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ အခန်းထဲရောက်သောအခါ မက်ဒရစ်သည် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်မှာ ထိုင်ချပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုမီးညှိလိုက်၏။ ကောလင်းက သူ့စားပွဲမှာထိုင်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို လှန်လှောကြည့်ရှုပြီး စာရွက် တစ်ရွက်ကိုယူ၍ မက်ဒရစ်အား လှမ်းပေး၏။

“ကဲ . . . ကျုပ်ပြောမလို့ဟာ မေ့သွားလို့၊ ဝီဇာလီတောင်ကုန်း ရဲ အဖွဲ့က သတင်းပို့ထားတယ်၊ ဝီဇာနီဇာ သူတို့ဆီက ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ရောက် နေသတဲ့”

မက်ဒရစ်သည် ဆတ်ကနဲထထိုင်ပြီးသားဖြစ်သွားပြီး စာရွက်ကို လှမ်း ယူ၍ အသေအချာဖတ်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ . . .

“ကျုပ်လည်းအချိန်နည်းနည်းယူပြီး အသေအချာစမ်းကြည့်အုံးမှနဲ့ တူတယ်၊ ဝီဇာလီတောင်ကုန်း ဟိုတယ်ဆိုတော့ အနိပ်သားပဲ . . .”

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်လာ၍ ကောလင်း ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ကောလင်းက . . .

“ကောလင်း . . . ပြောနေပါတယ်”

ကောလင်းသံညစ် ဘာမှပြန်မပြောပဲ နားထောင်နေ၏။ ပြီးမှ ဖုန်းခွက် ကို ဖြည်းဖြည်းချသည်။ သူသည် မက်ဒရစ်မျက်နှာကိုကြည့်၍ . . .

“မောင်ရင်လူ ဟာဗေးမစ်ချယ်ဟာ ဆယ့်နှစ်ထပ်မြင့်တဲ့ ဟိုတယ် အခန်းပေါ်က ခုန်ချသွားပြီတဲ့”

မက်ဒရစ်သည် လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို ကြမ်းပေါ်ချ၍ နင်းခြေလိုက် ၏။ သူ့မျက်နှာမှာ အေးစက်မာကျောနေ၏။ သူသည် အခန်းထဲမှ ထွက်မည်ပြု ပြီးမှ သတိရသလိုပြန်လှည့်ကာ . . .

“ဪ . . . အနားယူဖို့ အဘိုးကြီးပြောထားတာ ကျုပ် သဘောထူ တယ်၊ တစ်ပတ်အနားယူမယ်လို့ပြောလိုက်ဗျာ၊ အခုလောလောလတ်လတ် တော့ ကျုပ် အစနေရာသွားပြီ အများသောက်ပစ်လိုက်တော့မယ်”

တံခါးပေါက်သည် ဆောလ်မက်ဒရစ်နောက်ကွယ်မှာ ပိတ်၍ ကျန်ရစ်
လေ၏။



ပြတင်းပေါက်များတွင် တောက်ပြောင်သော ခန်းဆီးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား
သည်။ ပယင်းရောင်တောက်နေသော ဝါး ဗရိဘောဂများရှိသည်။ မူးယစ်ဆေး
ဝါးကုသရာ ဆေးရုံဧည့်ခန်းဆောင်ဖြစ်ပါ၏။ သည်ဧည့်ခန်းတွင် အချိန်ဆွဲ
တတ်သော ဧည့်သည်များ လာတွေ့လေ့မရှိပါ။ အရယ်အမောသံများလည်း
မကြားရပါ။

ဧည့်ခန်းဆောင်၏ အလယ်စားပွဲကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း ခြေလှမ်း
ကျကျဖြင့်ဝင်လာသော စတေစီကို ဆောလ်လှမ်းမြင်လိုက်၏။ လှပခန့်ညား
သော လမ်းလျှောက်လာပုံမှာ ကျက်သရေရှိပါ၏။ သူမကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး
လုပ်ခဲ့ခြင်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို လုံးဝမတွေ့ရ။ သူမမျက်နှာပေါ်တွင်
ကလေးတစ်ယောက်လို သန့်စင်သော အပြုံးပန်းကလေး ပွင့်လန်းသွားပြီး
လက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။

“ဟဲ့လို့ . . . ဆောလ်မက်ဒရစ်ပါလား။ တစ်နေ့နေတော့ ရှင်ပေါ်လာ
လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ။”

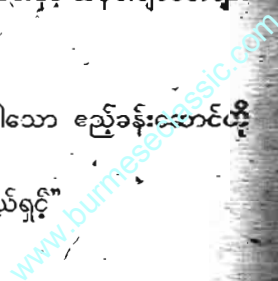
ဆောလ်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး သူမ၏လက်ကို လှမ်းယူဆုပ်ကိုင်လိုက်
သည်။

စတေစီသည် ဆောလ်၏ပါးပြင်ကို နှုတ်ခမ်းနှင့် ထိန်းချင်စိတ်များ
ပေါ်လာ၏။ သို့သော် ထိန်းချုပ်လိုက်၏။

“ကျွန်မတို့ ထိုင်ကြရအောင်လား။”

ဆောလ်သည် ခြောက်သွေ့အသက်မပါသော ဧည့်ခန်းဆောင်ထို့
မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေဝဲကြည့်၏။ စတေစီက . . .

“ကျွန်မတို့ဆီမှာတော့ ဒီဧည့်ခန်းပဲရှိတယ်ရှင်”



စတေစီသည် ပြောပြောဆိုဆိုထိုင်လိုက်ရာ ဆောင်လည်းထိုင်လိုက်၏။

နှစ်ဦးစလုံး လက်ချင်းမဖြတ်ရသေးကြောင်း သတိမမူဘဲ ရှိနေကြ၏။ ဆောင်က အားနေသောလက်တစ်ဖက်ဖြင့် စီးကရက်ဗူးကိုထုတ်၍ စတေစီကို လှမ်းပေး၏။ စတေစီက ခေါင်းခါပြသည်။ ပြီးမှ ဆောင်စီးကရက်မီးညှိနိုင်ရန် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို ရှုပ်လိုက်၏။

ဆောင်က . . .

“ခင်ဗျား . . . တော်တော်ပင်ပန်းခဲ့မှာပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး ပင်ပန်းခဲ့တာချည်းပါပဲ။ အမှန်တော့ ကျွန်မဘဝဟာ ဒီထက်အများကြီးဆိုးသွားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မလေ ခဏခဏပဲ စဉ်းစားမိတယ်။ ရှင်က ဘယ်လိုများ သတိတရ အယ်ဒီရိုဖုန်းနံပါတ်နဲ့ လိပ်စာပေးခဲ့တာကိုလေ”

ဆောင်သည် ပထမဆုံးအကြိမ် ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျား . . . သူ့ကို အယ်ဒီလိုပဲ ခေါ်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

စတေစီ၏မျက်လုံးအရောင်များသည် တောက်ပ၍ သွား၏။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အယ်ဒီလိုခေါ်ဖို့သင့်နေပါပြီ။ ဒါထက် သူ့လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပေးခဲ့တာလဲဟင်”

“အဲ . . . ရှင်းပြရတော့ အခက်သားပဲ။ အဲဒီလိုပေးခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်လို့ မသိစိတ်က ပြောနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်မက ဒီလိုပဲ။ အဲလိုအလျောက်သိနေသလို ဖြစ်နေတဲ့အခါတွေ ရှိတတ်တယ်”

“ဟုတ်မှာပါ . . . ဒါကြောင့် အယ်ဒီက စစနေတာ။ ရှင့်အမေဟာ ရွှေဖြစ်နောက်ဖြစ်ပြောပြနိုင်တဲ့ ဂျစ်ပစ်မကြီးတဲ့ ရှင်ကလည်း လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ထဲက လက်ဖက်ခြောက်ရွက်တွေကို ကြည့်ပြီး ဗေဒင်ဟောတတ်တယ်တဲ့ တူတယ်”

ဆောင်က မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် . . .

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ကျုပ်က သုသာန်မှာ ငှက်မွေးတွေမီးရှို့ဖြိုရှေ့ဖြစ်ကို ကြည့်ပါတယ်”

စတေစီသည် ဆောင်မက်ဒရစ်၏ အပြင်ပန်းပျော်ရွှင် စနေောက်နေသော ဟန်ပန်ကို မြင်နေရသော်လည်း အတွင်းထဲတွင် မအိမ္မာသဖြစ်နေပုံမှသည်ကို ခံစားမိ၍ . . .

“ရှင်ကြည့်ရတာ နွမ်းလျှပ်ပန်းနေသလိုပဲ”

“အရက်နာကျနေတာလေ။ တွေးကြည့်ရင်တော့ ခပ်တုံးတုံးပါပဲ။ ကျုပ်မကူဆီကိုပြည်ကနေပြီး ဟာပေးမစ်ချယ်ကို အရခေါ်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ထွက်ဆိုဇွန်နဲ့ ရှိကာဂိုမာမီးယားဂိုးနားရော၊ ဒင်နိုဗီလာနိုဗာကိုပါ အပိုင်ချမလို့ပေါ့။ ခွေးမသားမစ်ချယ်က ဗဟိုတရားရုံး ဂျူရီလူကြီးတွေရှေ့မှာ ထွက်ဆိုချက်မပေးခင်မှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေသွားတယ်လေ။ ဒါထက် စကားမစပ် ဒင်နိုဗီလာနိုဗာဟာ အခု ဗီဇာလီတောင်ကုန်းဟိုတယ်မှာ ရောက်နေတယ်”

ဆောင်သည် စတေစီ၏ တုံ့ပြန်မှုကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

စတေစီကမူ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် . . .

“အင်း . . . ကျွန်မအခြေအနေက ဒင်နိုအတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်စရာပေါ့ရှင်။ သူ့စိမ့်တဲ့အတိုင်းမှမဖြစ်ပဲကိုး။ သူက ကျွန်မကို ဆေးစွဲပြီးလမ်းဘေးမှာ စုတ်ပြတ်နေတာကို မြင်ချင်တာကိုး။ အခုတော့ သူအကုန်အကုန်ပဲ။ အပင်ပန်းခံပြီး စိစဉ်ခဲ့တာတွေ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ကုန်တာပေါ့။ ဒင်နိုကို သနားပါတယ်။ သူက ဆုံးရှုံးမှုဒဏ်ကိုခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကိစ္စကို သူ့ သေသေချာချာ စိစဉ်ထားတာ”

ဆောင်က စတေစီကို စိုက်ကြည့်၍ . . .

“ဒီမှာ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်နော်”

“ပြေပါတယ် . . . ဘာမှလိုလေသေးမရှိပါဘူး။”

စတေစီသည် စိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာခံစားနေရဟန်ဖြင့် . . .

“ကျွန်မလေ . . . ဒီအတော်အတွင်း ရှင့်ကို မကြာခဏသတိရတယ်။ ရှင် ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့်။ ဘာတွေလုပ်နေရပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားကြည့်ကြည့်နေမိတယ်။ ဘယ်တော့မှ ရှင့်ရဲ့ ပုံပန်းဟာ ပီပီသသမရှိဘူး။ ထူးတော့ ထူးဆန်းသားပဲ။ ရှင့်ကိုလေ ဟို . . . ကျယ်ပြောတဲ့ လွှင့်တီးခေါင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မှုန်ဝါးဝါး ရပ်နေတာချည်းပဲ မြင်မြင်နေမိတယ်”

ဆောင်သည် စတေစီ၏ခံစားမှုကို စဉ်းစားမိသည်။ သူသည် သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ငြိမ်းသတ်လိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်အလုပ်ကလည်း အဲဒီလိုတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားရတဲ့ အလင်မျိုးပါပဲ။ တကယ်ထူးချွန်တဲ့ အေးဂျင့်ကောင်းတွေမှာ မိတ်တွေဟစ်ချီပဲ ရှိပြီ။ မိသားစုတွေ အိမ်ထောင်တွေမရှိတာကြောင့်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားအာမိတ်မှာ ဘယ်လိုတွေ့မြင်သွားသလဲ မသိပါဘူး။ ကဲ . . . ဒါတွေထားပါ။ ခင်ဗျား”

ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှကို ပြန်ပြောစမ်းပါအုံး”

“အုံး . . .”

စတေစီသည် စိတ်ပျက်သွားပုံရ၏။ သူမက . . .

“ကျွန်မ အယ်ဒီကို ဆယ်ကြိမ်မက ပြောပြနေခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါထပ်ပြောပါဦး”

စတေစီသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မ စီးကရက်သောက်တော့မယ်”

ဆောလ်သည် စီးကရက်တစ်လုံးထိုးပြီး စတေစီကိုပေးသည်။

စတေစီသည် စီးကရက်ကိုဖွာရှိုက်ရင်း ဖြစ်ကြောင်းကန်စင်တို့ စဉ်းစားပြီး အစမှ အဆုံး ပြန်လည်ပြောပြလေ၏။ ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် နံဘေးမှထိုင်၍ စတေစီ စကားမဆုံးမချင်း နားထောင်နေ၏။ ပြီးမှ . . .

“အဲဒီအိမ်မှာရှိတုန်း ခင်ဗျား ဘာတွေဝတ်စားရသလဲ၊ သူတို့ ခင်ဗျား နေခဲ့တဲ့ နေရာဟောင်းကို သွားပြီး ခင်ဗျားအဝတ်အစားတွေ ပစ္စည်းတွေ သွားယူပေးသလား၊ အဲဒါတော့ သူတို့လုပ်မှာပဲ၊ ဒါမှ ခင်ဗျားဟာ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတယ်လို့ မသိအောင်လေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်လခတို့ ပေးစရာရှိတာ တို့ သွားပေးရမှာပေါ့၊ ဒါမှ ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ရှင်တို့ အခန်းရှင်တို့က လူပျောက် မှုနဲ့ ရဲကိုမတိုင်မှာကိုး”

“အဲဒါတွေတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး၊ ပထမသုံးလေးဝါးရက် လောက်တော့ ကျွန်မဝတ်သွားတဲ့ အဝတ်အစားတွေပဲ ဝတ်ရတာပဲ၊ အဝတ် တွေက အသစ်တွေပဲ၊ နောက် သူတို့ပေးတဲ့ ဝတ်စုံဝတ်ရတယ်၊ ဒီနောက်တော့ ကျွန်မ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ အဝတ်အစားမှ ဝတ်ရဲ့လား မပြောတတ်တော့ ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလေ၊ အဲဒါတွေကို ရှင် နားလည်မှာပါ . . .”

ဆောလ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို စူးစိုက်စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ကြမ်းပြင် ကို ကြည့်နေရာမှ . . .

“ခင်ဗျား ဆေးတကယ်စွဲနေပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားကို သူတို့ ဆန်တာဇိုနီ ကာနားက လမ်းမတစ်ခုမှာ လွှတ်လိုက်တော့ ခင်ဗျား ဘာအဝတ်အစား ဝတ်ထားသလဲ”

စတေစီသည် စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့် . . .

“ကျွန်မရဲ့ အဝတ်အစားတွေပဲပေါ့ရှင်၊ ဘာတွေဝတ်ရမှာလဲ၊ အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူတို့က ကျွန်မကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိစေချင်တာကိုး၊ ဆံပင်

တွေဘာတွေလည်း ပုံနှိပ်ပေးတယ်၊ လက်သည်းတွေဘာတွေ အကျအနည်အင်း တယ်၊ ကျွန်မခြေအိတ်တွေက စုတ်ကုန်ပြီမို့ အသစ်ဝယ်ပေး ဝတ်ခိုင်းတယ်၊ ကျွန်မအဝတ်အစားတွေက သပ်သပ်ရပ်ရပ် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ ခေါက်နိုး တောင်မကျိုးဘူး”

ဆောလ်သည် ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်၏။

“ဘာပြောတယ် . . .”

စတေစီသည် အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး . . .

“ကျွန်မပြောတာက ကျွန်မအဝတ်အစားတွေက သေသေချာချာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖွပ်လျှော်ပုံသွင်းထားတာလို့ပြောတာပါ”

“ဒါဆို အဲဒီလို ကျကျနန အိမ်မှာလုပ်လို့ရသလား”

“ဒါတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ပင်းမင်းဆိုင်တို့ ဘာတို့မှာ လုပ်မှာပေါ့”

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆောလ်သည် သေသေချာချာပြုလိုက်၏။ တိမ်တိုက်ဖုံးနေရာမှ ထွက်ပြုလာသော နေမင်းပမာ သူ့မျက်နှာသည် လန်းသွား ၏။ ပဟေဠိပစ္ဆာတစ်ပုံပုံလို အဖြေထုတ်၍ ရသွားသူလို ဖြစ်သွား၏။

စတေစီသည် ဆောလ်ကိုကြည့်၍ တအံ့တဩဖြင့် . . .

“ကျွန်မက တစ်ခုခုများ ပြောလိုက်မိလို့လားဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ခင်ဗျားပြောလိုက်တာပဲ၊ အဲဒီအဝတ်အစား တွေကော အခုဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဒီမှာပေါ့၊ တခြားပစ္စည်းတွေလည်း အဲဒီက ကျွန်မအခန်းဟောင်းက ယူခဲ့တော့ အားလုံး အတူတူရှိနေတာပဲ”

ဆောလ်က အရေးတကြီး . . .

“သွား . . . သွား၊ အဲဒီဝတ်စုံသွားယူစမ်းဗျာ”

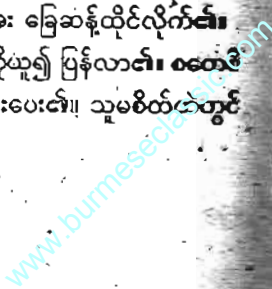
စတေစီသည် ဘာမျှနားမလည်ဟန်ဖြင့် ဆောလ်ကို ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ပဲခူးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး အထဲသို့ ဝင်သွား၏။

ဆောလ်သည် ယခုမှ စိတ်အေးလက်အေး ခြေဆန့်ထိုင်လိုက်၏။

ခဏအကြာ စတေစီသည် အဝတ်တစ်စုံကိုယူ၍ ပြန်လာ၏။ စတေစီ သည် ဘာမျှမပြောပဲ ဝတ်စုံကို ဆောလ်အား လှမ်းပေး၏။ သူမစိတ်ထဲတွင် ၉၀၀၀၀၀ဖြစ်နေပုံရ၏။ သူမက . . .

“ရှင်ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုသိထားသလို့ပဲ”

ဆောလ်က ပြုံးလိုက်၏။



“သူတို့ဟာ ခင်ဗျားအစဉ်အစားတွေကို ပင်းမင်းပေးရင် ပင်းမင်းဆိုင် အမှတ်အသားရှိနေရမှာပဲ။ တစ်နေရာရာမှာ မင်တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ အမှတ်ရေးရမှာပဲ။ အက်ဖ်ဘီအိုင်ဓာတ်ခွဲခန်းက လူတွေရှာရင်တွေ့မယ်လေ။ အမှတ်အသားတွေ့ရင် ဆိုင်ကို ရှာလို့တွေ့မယ်။ ဆိုင်ကိုတွေ့ရင် ဒီဂတ်စွဲကို ဘယ်သူလာပြီး ပင်းမင်းပေးတယ်ဆိုတာ သိနိုင်မယ်မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင် ဒီလူတွေကိုရော သူတို့အိမ်ကိုရော တွေ့ဖို့ မဝေးတော့ဘူးပေါ့။”

“သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ အယ်ဒီရယ် . . .”

စတေးစီ၏ အာမေဩတ်စကားသည် ဆောလ်လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော စကားလုံးများဖြစ်၏။ သူက မျက်ခုံးချိ၍ ဘာလဲဟု မေးသယောင် . . . စတေးစီက . . .

“တကယ်ပဲ၊ အယ်ဒီက သိပ် သနားစရာကောင်းတာပဲ။ သူဟာ ဒီလူဆိုးတွေနဲ့ အိမ်ကို တွေ့အောင်ရှာမယ်ဆိုပြီး အမျိုးမျိုးကြိုးစားရှာတယ်။ သူဒီကိုလာတိုင်း ဇာတ်လမ်းအစကအဆုံး ပြောခိုင်းတာချည်းပဲ။ အရင်က မမှတ်မိတဲ့၊ မပြောမိတဲ့အကြောင်းရှိနိုင်ပါသေးတယ်။ စဉ်းစားပါအုံး။ ပြောပါအုံးနဲ့ ကြိုးစားရှာနေတယ်လေ။ သူကတော့ ဘာမှ မရရှာဘူး။”

ဆောလ်က အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် . . .

“အယ်ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ . . . သူနားလည်ပါတယ်။ သူဟာ သူ့နေရာမှာ အတော်ဆုံးလူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒီဟာက တစ်မျိုးမဟုတ်လား။ တစ်ခါတလေကျတော့လဲ ဒီလိုဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကြိုးတစ်ချောင်းမှာ ဖာထုံးကလေးဘယ်နေရာမှာပါသလဲဆိုတာ လျှောက်စမ်းနေသလိုပေါ့။ ရှာတယ်။ စမ်းတယ်။ မတွေ့ဘူး။ မရဘူးဖြစ်နေတုန်း အခြားလူတစ်ယောက်က လက်အသစ်၊ ခံစားမှုအသစ်နဲ့ စမ်းကြည့်တော့ တွေ့တတ်တာမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ကံကောင်းတာပေါ့။”

စတေးစီ၏မျက်လုံးများသည် တောက်ပြောင်လျက် . . .

“တော်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ”

ဆောလ်က မျက်စိတစ်ဖက်မိတ်ပြုရင်း . . .

“ခင်ဗျားကပြောတော့ ပိုပြီး နားဝင်ချိုသလိုပဲ”

သူတို့နှစ်ဦးသားစဉ်ကြိုးခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ နောက်အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ကြ၏။ စတေးစီက . . .

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မရှင်ကို နောက်ထပ်တွေ့ရအုံးမလားဟင် . . .”

“အတော်နဲ့ တွေ့ရမယ်မထင်ဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်”

စတေးစီ၏မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်ပိုင်းလာ၏။

ဆောလ်က လက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်၍ ပေးသည်။

စတေးစီက မျက်ရည်စကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်သည်။ ဆောလ်က

စတေးစီ၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို ပခုံးမှသိုင်းဖက်၍ ညစ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားလည်းအခြေအနေကောင်းလာမှာပါ။ အယ်ဒီက လိုအပ်သမျှ

ဆက်ဆောင်ရွက် သွားပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . .”

“ကျုပ်က မက္ကဆီကို ပြန်ရအုံးမယ်။ ခင်ဗျား နားလည်ပါတယ်လေ”

စတေးစီက လေသံဖြင့် . . .

“ဟင့်အင်း . . . ရှင့်အဖို့တော့ အဲဒီလို မက္ကဆီကိုပြည်တွေအများကြီး

ရှိနေအုံးမှာပါပဲ။ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာ သွားနေအုံးမှာပါပဲ”

“ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဂရုစိုက်နော်”

“စောင်းပါပြီ”

စတေးစီသည် ဆတ်ကနဲလှည့်ပြီး ပြန်ဝင်သွား၏။ ဆောလ်သည် ခဏ

ရပ်ကုန်ရစ်ပြီး နောက်မှ သူကားရှိရာသို့ ပြန်လာကာ ကားမောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

ညိုဖျော့ဖျော့ ဘောင်းဘီတို့ ညှပ်ဖိနပ်၊ အပေါ်ပိုင်းဗလာ၊ နေကာမျက်မှန်တပ်ထားသော ဝီလာနီဗာသည် သူ့လက်ထဲမှဖဲချပ်များကို ကြည့်နေ၏။ မိန်းကလေးသည် ဒင်နီ၏ ကုလားထိုင်နောက်မှပေါ်မှကျော်၍ ဂျော့ဆိုသူကိုကြည့်သည်။ ဂျော့သည် မလုံမလဲဝတ်ထားသော မိန်းကလေး၏ ရင်သားများကို ငမ်းနေ၏။ မိန်းကလေးသည် ဂျော့၏အကြည့်ကို မသိဟန်ဆောင်နေသည်။ မိန်းကလေးသည် ဂျော့၏အပေါ်တွင်လည်း ငြီးငွေ့လှပြီဖြစ်၏။ ဂျော့သည် မူးမလျာများ ဖြစ်လေမလားဟု တွေးတောနေမိ၏။ မိန်းမလျာမဖြစ်လျှင် အလကားတောင်ပဲ ဖြစ်ရမည်ဟု မိန်းကလေးတွေးသည်။ ဟုတ်သည်။ ဂျော့ဆိုသော ငနဲသည် အလကားနေရင်း ဟိုတယ်ကိုလာ၍ ဒင်နီနှင့် ဖဲကစားနေသည်။ အကယ်၍ သူသာ ဖဲလှာကစားပါက ဒင်နီသည် သူမကိုခေါ်၍ အပြင်လေးဘာလေး ထွက်ချင် ထွက်ပေမည်။ ယခုတော့ အခန်းပဲအောင်းနေရင်း မိန်းကလေးသည် မကျေမနပ်နှင့် ဒင်နီပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ညှပ်

www.burmeseclassic.com

တစ်ဆယ်ကို ပစ်ရန် လက်ညှိုးနှင့် ထောက်ပြ၏။

ဒင်နီသည် မိန်းကလေး၏ လက်တစ်ဖက်ကိုဖယ်ပစ်၍ . . .

“နေစမ်းပါကွာ၊ သူက ဒီဖဲကို လိုချင်နေသလားမှမသိတာ၊ မင်းက ပင်ပြောရအောင်က ဒီဖဲကစားနည်းကို သိလို့လား။”

“ကျွန်မ တစ်နှစ်သုံးလေးပေါင်းတတ်တာပဲဟာ၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ငါ့အထိ ပေါင်းတတ်တာရှိမှာပေါ့၊ သွားစမ်းပါကွာ၊ ငါ့ခိုက်မိလိမ့်မယ်”

မိန်းကလေးသည် အသာဆုတ်ခဲ့ပြီး ရောင်စုံထီးကြီး၏ အရိပ်အောက်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ထိုင်ချလိုက်၏။ နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရေကူးကန်နံဘေးမှ မြင်ကွင်းကို ကြည့်လိုက်၏။ မိန်းကလေးတို့သည် ရေကူးဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားကြသည်ကများသည်။ အမျိုးသားတိုင်းသည် ဘောင်ဘီတိုများဖြင့်တွေ့ရသည်။ အမျိုးသားတိုင်း၏ ဝမ်းဗိုက်များမှာ အဆီအစ်နေသလို စွံစွံပူပူများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူဌေးလူချမ်းသာများ တည်းခိုနိုင်သော နေရာမဟုတ်ပါလား။

“ဒေါင်းပြီ”

ဂျော့၏အသံသည် ပေါ်လာ၏။

မိန်းကလေးက တိမ်သားကင်းစင်သော မိုးပေါ်ကြည့်၍ . . .

“ကျွန်မက တစ်ဆယ်ဖဲပစ်ပါလို့ ပြောသားပဲ”

ဗီလာနီဇာက ဒေါသသံဖြင့် . . .

“မင်း ဘာမှန်းမလည်ပဲ ဝင်မရှုပ်စမ်းနဲ့ကွာ၊ ကဲ . . . ဂျော့ စာရင်းပေါင်းတော့၊ တော်ပြီ”

ဂျော့သည် နုံမှထရင်း . . .

“ထားပါတော့၊ နက်ဖြန်ကျ ဆက်ပေါင်းတာပေါ့”

မိန်းကလေးက ဂျော့ကို စသလိုနှင့် . . .

“ဂျော့၊ ရှင်ညကျရင် ဘာလုပ်သလဲဟင်၊ မိန်းကလေးတွေ ဘာတွေရှိသလား”

“တစ်ခါတစ်ရံပေါ့”

“ဒါဆိုကျွန်မအတွက်လည်းကောင်မတစ်ယောက်လောက်ရှာပေးစမ်းပါ၊ ပျင်းလွန်းလို့”

ဒင်နီက . . .

“တော်စမ်းကွာ၊ ပြက်လုံးတွေထုတ်မနေစမ်းပါနဲ့”

ဂျော့သည် တွေးတွေးဆဆဖြင့် . . .

“ဒီမယ် . . . ကျုပ်တို့ တနင်္ဂနွေနေ့ ကလိုင်တေးမြင်းပွဲသွားကြရအောင်လား၊ ကျုပ်မှာ အဆက်အသွယ်တွေရှိပါတယ်၊ အပေါ်ထပ်အထူးတန်းအခန်းရအောင် စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးလောင်းကြတာပေါ့၊ ပြီးတော့ သောက်စားရင်း အချိန်ဖြုန်းကြတာပေါ့”

မိန်းကလေးသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထလိုက်၏။

“ဟုတ်သားပဲ ဒင်နီရယ်နော် . . . ကျွန်မတို့ ဒီဟိုတယ်မှာပဲ ဘာမှမလုပ်ပဲ နေရတာ ပျင်းစရာကြီးပဲ၊ ရှင်ငွားထားတဲ့ကားကြီးလည်းတစ်ခါမှ မသုံးရသေးဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲထားနေရတာ၊ နော် . . . နော် . . . ကျွန်မ ရှင်ခိုင်းတာ အကုန်လုပ်ပေးပါ့မယ်နော်”

“သွားစမ်းပါ၊ အခုလည်း လုပ်ပေးနေရတာပဲ မဟုတ်လား”

မိန်းကလေးသည် လျှာတစ်လစ်ထုတ်ရင်း . . .

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သွားရအောင်ပါနော်”

ဒင်နီစိတ်နည်းနည်းပျော့သွား၏။

“ကောင်မတွေဟာ ဒီလိုချည်းပဲ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ဂျော့၊ အထူးတန်းအခန်းတစ်ခုရအောင် စီစဉ်ထားလိုက်”

ဂျော့သည် ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ သူက . . .

“ဒါဆို . . . ကျုပ်တို့ တီဂျူဝါနာမှာ စားချင်တာ စားကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဆိုင်ကောင်ငှဲကောင်ငှဲတစ်ဆိုင် တွေ့ထားတယ်၊ တခြားအပျော်အပင်တွေလည်း စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ ကဲ . . . သွားမယ်”

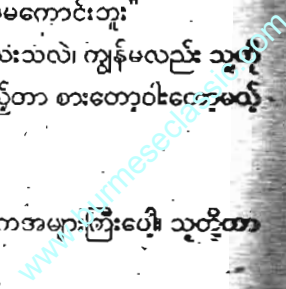
ဗီလာနီဇာသည် ဂျော့ ထွက်သွားသည်ကို စောင့်ကြည့်ကျန်ရစ်၏။ ပြီးမှ မိန်းကလေးဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ဒီခွေးမသားက ကျုပ်ကို ဖဲလိမ်ရိုက်နေတာတော့ အသေအချာပဲ၊ ဘယ်လို လိမ်ရိုက်သလဲဆိုတာသာ ကျုပ်မသိတာ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း ဖဲကစားတိုင်း နိုင်လောက်အောင်တော့ ကဲမကောင်းဘူး”

“ဒါဆို ရှင်က သူ့ကိုဘာလို့ ခေါ်ထားသေးသလဲ၊ ကျွန်မလည်း သူ့ဟိုကြည့်မရဘူး၊ သူ့မျက်လုံးကြီးတွေက ကျွန်မကိုကြည့်တာ စားတော့ဝါးတော့မလို့ အတိုင်းပဲ”

ဒင်နီတစ်ချက်သမ်းလိုက်၏။

“လောကကြီးမှာ ဂျော့လို ကပ်ဖားတွေကအများကြီးပေါ့၊ သူတို့ထား



ဒီလို ကပ်ဖားညှာလှိုင်းပြီး စားနေရတာပဲ။ သူ့ကြည့်တာဘာဖြစ်လဲ။ သူ့ဘာသာ ကြည့်လို့ လျှာပဲထွက်ထွက်၊ မင်းမှာဘာဖြစ်သွားတာမှတ်လို့ က . . . စားပွဲထိုး တစ်ယောက်ရှာပြီး ကျုပ်ဖို့ ဂျင်နဲ့ တော်နစ်တစ်ခွက် မှာစမ်း"

ဝိတလီတောင်ကုန်းဟိုတယ် အနောက်ဘက်ခြမ်းအပေါ်ထပ် အခန်းတစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် လှုပ်ကုလားထိုင်မှာထိုင်၍ အောက်ဘက်သို့ကြည့်နေ၏။ သူမသည် အရွယ်လတ်ပိုင်းကျော်လောက်ရှိပြီး ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရှိ၏။ ရွှေကိုင်းမျက်မှန်နောက်မှ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် အရာရာကို စပ်စုလိုသည့် အရိပ်အရောင်များရှိ၏။ သူမလက်ထဲတွင် ဇာထိုး အပ်နှင့် သိုးမွေးချည်များရှိနေပြီး အဆက်မပြတ်ဇာထိုးနေသော်လည်း မျက်လုံး အစုံကမူ အောက်က ရှုခင်းမှ မခွာပေ။ အောက်မှရှုခင်းကား ရေကူးကန်နှင့် ရောင်စုံထီးများ၊ ထီးအောက်တွင် ထိုင်နေကြသူ အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ၊ သူတို့လိုအပ်သည်ကို ပို့ဆောင်ပေးနေသည့် စားပွဲထိုးများရှိသည်။ တစ်ချို့ကား ရေကူးလျက်၊ တစ်ချို့ကား သောက်စားလျက်၊ တစ်ချို့ကား စကားပြောလျက်၊ တစ်ချို့ကား ဘာမှ မလုပ်ပဲ သည်အတိုင်း နေဆာလှနေကြ၏။

"တကယ်ပါပဲတော် . . . သူတို့တတွေမှာတော့ အချိန်တွေက မကုန် နိုင်မဆုံးနိုင် ရှိနေထင်ပါရဲ့ မစ္စတာ ဆမ်မစ်ရယ်"

အမျိုးသမီးသည် ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် လှဲနေသော အမျိုးသားကြီး ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ပဲ ပြောလိုက်၏။ အပြင် ရာသီဥတုမှာ ခပ်နွေးနွေးဖြစ် သော်လည်း ထိုအမျိုးသားကြီးသည် အညှော်ရောင် သားမွေးဝတ်စုံကို ဝတ်ထား ၏။ အောက်မှ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူသည်လည်း ကြယ်သီးအစေ့တပ်ထားပြီး နက္ခတ်တိုင်တစ်ခုလည်း သပ်ရပ်စွာ ချည်နှောင်ထား၏။ သူ့နံဘေးကြမ်းပြင်ပေါ် တွင် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ဆယ်လေးငါးအုပ် ပြန့်ကျဲနေ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကိုင်ကာကြည့်နေ၏။ မဂ္ဂဇင်းများမှာ ဆင်း ပလေးဂဲလ်၊ အားတစ်မိုဒဲလ်၊ စတူဒီယိုအတွင်းရေးစသည်များ ဖြစ်ပေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးသည် ခုံကို လှုပ်ယမ်းထိုင်ရင်း . . .

"ဒီမိန်းကလေးတွေ ဘယ်သူကများ ဘယ်လောက်ပေးလို့ ဒီလိုပုံမျိုး တွေ အရိုက်ခံကြသလဲမသိပါဘူးနော်၊ သူတို့မိဘတွေများ မြင်ရရင်တော့ သွားပါ ပြီး ရှင်ကတော့ တော်တော်သဘောကျတယ် ဟုတ်လား"

ဟယ်ရီဆမ်မစ်သည် လက်ထိပ်ကလေးကို တံတွေးဆွတ်၍ မဂ္ဂဇင်း

စာရွက်ကို လှန်ချလိုက်သည်။ သူသည် ဇနီးသည်၏ထင်မြင်ချက်ကို လုံးဝထူ မဆိုက်ပေ။ ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရသည်နှင့် အပေါက်ဝဘက်သို့လှည့် ၍ . . .

"ဝင်ခဲ့လေ . . ."

အမျိုးသမီးကြီး၏လေသံမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အသံပါနေ၏။

သူမက . . .

"ဟာ . . . ဂျော့ဂျီပါလား၊ စောစောကပဲ ရေကူးကန်နံဆေးမှာ ဖဲ ကစားနေတာ မြင်လိုက်ပါသေးတယ်"

အမျိုးသမီးကြီးသည် ဇာထိုးတံများကို ချလိုက်၏။

ဂျော့သည် ဝင်လာသောတံခါးကို အသေအချာ ပြန်ပိတ်သည်။ ပြီး

နောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။

မစ္စတာဆမ်မစ်သည် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကိုချ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

"ကဲ . . . ဂျော့ဂျီ အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ"

ဂျော့သည် မစ္စတာဆမ်မစ်၏အမေးကို ဂရုမစိုက်ပဲ အမျိုးသမီးကြီးကို

ကြည့်၍ . . .

"သူ့ အောက်မှာ ရှိနေတုန်းပဲလား"

အမျိုးသမီးကြီးက . . .

"ရှိတုန်းပဲ၊ ဟိုကောင်မလေးနံဘေးမှာ လှဲနေတယ်၊ သူတို့ကလည်း ဘယ်မှ မသွားမလာကြပါလား"

ဂျော့သည် မျက်နှာတည်တည်နှင့် . . .

"ကဲ . . . နှစ်ယောက်စလုံး နားထောင်ကြ၊ အခြေအနေကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် သူတို့ တီဂျူဝါနာက ကလိုင်တေးမြင်းပွဲသွားဖို့ စီစဉ်ခိုင်းထား ခဲ့နိုင်တယ်၊ ကျုပ်တော့ အဲဒါပဲ တတ်နိုင်တယ်"

အမျိုးသမီးကြီးက . . .

"ဘုရားရေ . . . ဂျော့ဂျီရယ် အဲဒါလောက်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

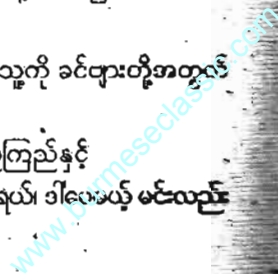
ဂျော့သည် မကျေမနပ်နှင့် . . .

"ကျုပ်က ဘာတွေလုပ်ပေးရဦးမှာလဲဟင်၊ သူ့ကို ခင်ဗျားတို့အတွက်

နံရံနံဘေးမှာ ရပ်ပေးခိုင်းရဦးမှာလား"

အမျိုးသမီးကြီးသည် တကယ် ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့်

"အဲဒါဆိုရင်တော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ ဂျော့ဂျီရယ်၊ ဒါပေးယုံ မင်းလည်း



ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီတော့ မစ္စတာဆမ်မစ်အလုပ်လုပ်ရဖို့ ခက်နေတာပေါ့။ ခုကြည့်ပါလား။ သူက ကျုပ်တို့ အောက်တည့်တည့် ဘန်ဝလီမှာနေတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ မစ္စတာဆမ်မစ် အလုပ်လုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးကို မပေးဘူးလေ။ ဥပမာ ပြောရရင် ည လေကောင်းလေသန့် ရှိဖို့ဆိုပြီး အပြင်လေးဘာလေးထွက်၊ လမ်းလေးဘာလေး လျှောက်ပါလား။ အဲဒါဆိုရင် မစ္စတာဆမ်မစ်က သူ့အခုတပ်ထားတဲ့ အသံတိုက်ကိရိယာ သေနတ်နဲ့ ပစ်ရမယ်ဆိုမှတော့ ဘာအသံမှ ကြားလိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အပြင်ပါလာဘက်ထွက်ထိုင်ရင်လည်း မြင်သာထင်သာထိုင်ပါလား။ ခုတော့ မစ္စတာဆမ်မစ်အလုပ်လုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးကိုမပေးဘူး။ တစ်ချိန်လုံး အဲဒီကောင်မနဲ့ပဲ အိပ်ရာထဲ လူးလို့မို့နေကြသလား မပြောတတ်ပါဘူး။

ဂျော့ သရော်တော်တော် လေသံဖြင့် . . .

“ဟုတ်ကဲ့၊ မစ္စတာဗီလာနီဇာတို့ ခင်ဗျားလုပ်နေပုံတွေက လုပ်ကြံရတာ ခက်တယ်ဗျာလို့ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် ပြောလိုက်ပါမယ်”

မစ္စကဆမ်မစ်သည် ဇာထိုးအပ်များကို ပြန်ကိုင်၏။

“မစ္စတာဆမ်မစ်မှာ ဗီလာနီဇာတစ်ယောက်တည်းရှိတာမဟုတ်ဘူး။ တခြားအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်ကွယ် . . . အခုတော့ ဗီလာနီဇာတစ်ယောက်တည်းနဲ့ အချိန်တွေကုန်လိုက်တာ”

မစ္စတာဆမ်မစ်သည် ဂျော့ဝင်လာကတည်းက ပထမဆုံးအကြိမ် အမြစ် . . .

“ကဲလိုင်တေး မြင်းပွဲအကြောင်း ပြောစမ်းပါဂျော့”

ဂျော့သည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး . . .

“ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ မြင်းပွဲသွားကြမှာတော့အမှန်ပဲ။ မြင်းပွဲထဲမှာ လုပ်ကြံတယ်လို့တော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးဘူး။ အဲဒါပြဿနာပဲ။ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တို့မြင်းပွဲသွားကြမယ်၊ ပြီးရင် စားကြသောကြာရယ်ကြမယ်၊ ဟောလီးဝုဒ်က ကောင်မတစ်ကောင်နဲ့လည်း မတော်တဆတွေ့သလိုတွေ့ကြဖို့ ချိန်းထားတယ်။ ဒါမှ မြင်းပွဲအပြီး ပါတီလေးဘာလေးသွားဖြစ်မှာ။ ညနေပိုင်းကျတော့ ကျုပ်တို့ အဲဒီကောင်မကို အကြောင်းပြုပြီး လစ်မယ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုမှာနေခဲ့တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့၊ ကဲ . . . ဒါဆိုရင် ဗီလာနီဇာနဲ့ သူ့ကောင်မ နှစ်ယောက်တည်း လော့စ်အိန်ဂျယ်ကို ပြန်ရမှာပဲ။ အချိန်လည်းမီးအတော်ချုပ်ပြီပဲ။ ကားလည်းရှင်းလောက်ရောပေါ့ . . . ခင်ဗျားဘာသာ ကားပေါ်က ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကြမန်ပြီ။ လုပ်ကြံပေါ့။ ဗီလာနီဇာရဲ့ ကားကတော့ လင်ကွန်းကွန်တီနင်တယ်”

အဝါရောင်ပဲ။ ခင်ဗျားက ဟိုတယ်ကပဲ စောင့်နေပြီး သူ ပြန်အလာမှာ စောင့်လုပ်ကြံပေါ့။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒါ ခင်ဗျားတာဝန်ပဲ။ ဟောဒီမှာ လိုရမည်ရ မြင်းပွဲထဲဝင်ဖို့ လက်မှတ်နှစ်စောင်၊ ကျုပ်တာဝန်က သူ့ကို ဟိုတယ်ထဲက အပြင်ရောက်အောင် ထုတ်ဖို့ပဲ။ အဲဒါကို လုပ်ပြီးပြီ။ ရှိကာဂိုဂိုဏ်းကတော့ အလုပ်ကို အမြန်ဆုံးပြီးစေချင်လှပြီပဲ။ ကဲ . . . ကျုပ်သွားမယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက . . .

“မင်းဟာ လူတော်ကလေးပဲဂျော့၊ မင်းအများကြီး ကူညီခဲ့ပါတယ်။ မစ္စတာ ဆမ်မစ်က မင်းအတွက် တစ်ခုခုစဉ်းစားပေးပါလိမ့်မယ်”

ဂျော့သည် ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

မစ္စကဆမ်မစ် ဇာထိုးခြင်းအလုပ်ကို ပြန်ဆက်လုပ်၏။ ခဏနေမှ . . .

“မစ္စတာဆမ်မစ် . . . ရှင် မြင်းပွဲကို သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရမယ်။ ရှင် မြင်းပွဲမှာ အလောင်းအစားမလုပ်ရဘူး။ ဒါပဲ။ အဲဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ရှင်”

အယ်ဒီကောလင်း၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် သားရေကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ၏။ သူသည် အက်စ်ဘီအိုင်ဓာတ်ခွဲခန်းမှ အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ရှုနေ၏။ သူက . . .

“ဒါဆိုတော့ နယ်ကကျဉ်းသွားပြီပဲ။ ဆန်းလင်းဆိုတဲ့နေရာပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ အဲဒီမှာ အီလိုက်ပင်မင်းရှိတယ်လေ”

ကောလင်းက ရွှင်ပြုံးစွာဖြင့် . . .

“ဟုတ်တယ်”

ဆောလ်ကမူ အပြည့်အဝ ယုံကြည်မှုရှိပုံမရသေး။ သူက . . .

“ဒါပေမယ့် သူတို့တတွေက စတုရန်းကီလိုတစ်ခုတည်းအတွက်အိမ်ငှားသုံးစာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်နော်။ အခုလောက်ဆိုရင် ခြေရာဖျောက်ချင် ဖျောက်နေတော့မှာ”

“ဟင့်အင်း”

ကောလင်းသည် ခေါင်းခါပြုရင်း အဝါရောင်စာရွက်တစ်ရွက်ကို လှမ်းပေး၏။ သူက . . .

“ဒီဟာက အဲဒီအပိုင် စခန်းကလာတဲ့ တယ်လီဖုန်းကြေးနန်းပဲ။ အဲဒီ”

ခြံကို ပိုင်တဲ့လူက အော်စကားဂျန်ဆင်တဲ့ သူဟာ လိမ္မော်ခြံစိုက်တယ်။ လိမ္မော် သီးတွေကို ဖျော်ရည်ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ပေးသွင်းတယ်။ အဲဒီမှာ ဂျန်ဆင်ရဲ့ တူ ငါ့ဘယ်ယောက်လဲရှိနေတယ်။ သူ့နာမည်က ဘတ်ဒီဝဲလ်တဲ့။ ဘတ်ဒီမှာ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေတစ်ဦးရှိတယ်။ ဖေကာတာတဲ့။ ကောင်မလေးကလည်း အဲဒီခြံမှာပဲ နေ တယ်။ . . . နောက်ပြီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးလည်းရှိတယ်။ သူ့နာမည်က အက် ဒနာကလင်းနာတဲ့။ အက်ဒနာဟာ ရေစေ့ရီ လုပ်မထားတဲ့သူနာပြုတစ်ယောက် ပဲ။ တီဂျန်ဂါမြို့က ဆေးခန်းတစ်ခုမှာ အချိန်ပိုင်းလုပ်တယ်။ သူတို့လေးယောက် စလုံး ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးနေကြတာပဲ။ တစ်ခါမှ ပြဿနာမပေါ်ခဲ့ဖူးဘူး . . . ၊ ကျုပ်တို့ တွက်ချက်လို့ရသမျှတော့ သူတို့နေရာဟာ ဟန်ပြတစ်ခုခုဖြစ်နိုင်တယ်။ တီဂျန်ဂါနာမက္ကဆီကိုဘက်ကလာတဲ့ ဘိန်းဖြူတွေကို အဆင့်ဆင့်ပွားပြီး ဖြန့်ချိတဲ့ အလုပ်စခန်းတစ်ခု ဖြစ်နိုင်တယ်။

“ဖြစ်နိုင်တာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုရင့်တာဝန်ဖြစ်နေပြီလေ။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အဲဒါလိုချင်နေတာပါပဲ။ ကျုပ်က ဥပဒေ စာအုပ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပြစ်မှုအားလုံးနဲ့ သူတို့ကို အရေးယူမယ်။ ပြန်ပေးဆွဲမှု၊ နာ ကျင့်စေမှု၊ အတင်းအဓမ္မချုပ်ချယ်ထားမှု၊ ဘိန်းဖြူမှု အားလုံးစွဲမယ်ဗျာ။ အက်ဖ် ဘီအိုင်ရော၊ ဒေသခံရဲတွေရော၊ ကျုပ်တို့ယစ်ဖျိုး ဗျူရိုရော အားလုံးပိုင်းပြီး မမ်းမယ်။”

အယ်ဒီ၏စကားများကို ဆော်လသည် ကြားပုံမပေါ်ပေ။ သူက . . .

“ကျုပ်က ဝီလာနီဇာကို လိုချင်တယ် အယ်ဒီ။ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ် လည်ပင်းမှာ စူးနေတဲ့အရိုးလိုဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ် သူ့ကို ရမှဖြစ်မယ်။ အယ်ဒီ နားလည်ပါတယ်နော်။”

ကောလင်းက နှစ်သိမ့်သည့်အနေနှင့် . . .

“သူ့ကိုလဲ မိမှာပေါ့ ဆော်လရယ်။ အဲဒီလေးယောက်ကို အရဆွဲပြီး နောက် သူတို့လေးယောက်က ဖော်ကြမှာပါ။ ဝီလာနီဇာကိုလဲ ဖော်ကြမှာပါ။”

“အင်း . . . သေချာရင်တော့ ကောလင်းတာပေါ့အယ်ဒီရယ်။ ဒါပေမယ့် ဝီလာနီဇာဆိုတဲ့ ငနဲက လူပါပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ်ပါချင်မှ ပါမှာပေါ့။”

ကောလင်းသည် နောက်ထပ် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကောက်ကိုင်၍ . . .

“ဒီမှာ နောက်ထပ် သူတင်းတစ်ခုခန့်သေးတယ်။ အခု ဒီ လော့စ်အိန် ဂျယ်မြို့ထဲမှာ ဘယ်သူတွေရောက်နေတယ်ထင်သလဲ။ စတိတ်တလာ ဟိလ်ဇာန် ဟိုတယ်မှာ မစ္စတာဂျီဗီတို့၊ ဝီလာနီဇိလ်ရှားဟိုတယ်မှာ မစ္စတာ အင်ဂီးစတိုက်ဖ်

ဝီလာနီဟိလ်ဇာန်ဟိုတယ်မှာ မစ္စတာအယ်လ်ဒင်ဂါနီတို့ ရောက်နေကြတယ် လေ။ ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ။ သေနတ်သမား လူသတ်သမားတွေ အကုန်လုံး စုရောက်နေတာနဲ့ မတူဘူးလား။”

မက်ဒရစ်က တအံ့တဩဖြင့် . . .

“ဝီလာနီတောင်ကုန်းဟိုတယ်မှာတော့ ဘယ်သူမှ မရှိပါလား။”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျုပ်တို့သိတဲ့အထဲက တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ကျုပ် တို့ ဧည့်သည်စာရင်းတစ်ခုလုံးကို စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ။”

“အဲဒါလှည့်ကွက်ပဲဗျ။ အဲဒီလူသတ်သမားတွေအများကြီးလိုလောက် တဲ့ပစ်မှတ်ဟာ အကောင်ကြီးပဲဖြစ်ရမယ်။ ဝီလာနီဇာကိုများလား။”

“ဗျာ . . . ကာပို(ခေါင်းဆောင်ကြီး)ကို ပြန်သတ်မယ်။”

“အင်းလေ . . . ဒါတလုံပြီး ဘယ်သူများဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။”

ကောလင်းသည် ထိုင်ခုံမှာ နောက်မှီထိုင်ချလိုက်ပြီး လေချွန်လိုက်၏။

“အင်း . . . ဖြစ်နိုင်တာပဲ။”

“အခုအတိုင်းဆိုရင် ဝီလာနီတောင်ကုန်းဟိုတယ်မှာ တစ်ယောက် ယောက်ရှိကိုရှိရမယ်။ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင် မကြားဖူးလောက်တဲ့ နှစ်ရှည်လများ လုံလုံခြုံခြုံနေခဲ့တဲ့ လူသတ်သမားတစ်ယောက်ယောက် ရှိကိုရှိရမယ်။ ဝီလာနီဇာ က အဲဒီမှာ တည်းခိုနေတာ မဟုတ်လား။”

“ကဲ . . . မောင်ရင်ရဲ့ ဗေဒင်ကို ဟောဦးလေ။”

ဆော်လသည် နည်းနည်းပြုံးလိုက်၏။

“ဒါ . . . ရှုထောင့်အသစ်ပဲဗျ။ ကျုပ်ကလည်း ဝီလာနီဇာကို စောင့်ကြည့် နေတာပဲ။ သူလဲ ဘယ်မှမထွက်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေပုံရတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ စတေစီဇာဝဲဝဲရဲ့ သတင်းကို စောင့်နေပုံရတယ်။ ကြည့်ရတာ တော့ စတေစီဇာဝဲဝဲရဲ့ သတင်းကို စောင့်နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျုပ် ဟိုတယ် စောင့်တွေအားလုံးကို ပေးကမ်းထားတယ်။ သူ့ကားရုံခေါင်စောင့်ကိုတောင် တား ယူလာယူရင် ပြောဖို့မှာထားတယ်။ သူ ဘယ်သွားသွား ကျုပ်နောက်က လိုက်မှာ ပဲ။ စတေစီဇာဝဲဝဲအတွက် ပုလွဲမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို သိချင်လို့ပဲ။”

“အေးဗျာ . . . ဒီငနဲ ခင်ဗျားစိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ်တော့ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ ဥပဒေ ကြောင်းထဲဝင်လာမှာပါ။”

ဆော်လက အယ်ဒီသတိပေးချက်ကို မသိဟန်ဆောင်၍ . . .

“ခင်ဗျားတို့ အဒီခြံထဲတအိမ်ကို ဘယ်တော့ ပိုင်းကြမှာလဲ”

“တနင်္ဂနွေနေ့ စီစဉ်ထားတယ်၊ ဒါမှ သူတို့အားလုံးအိမ်မှာ ရှိနိုင်ကြမယ်လေ၊ စတေစီကိုလည်း ဆေးရုံက အထူးခွင့်နဲ့ အဒီနေ့တော့ ခေါ်ခဲ့ရမှာပဲ”

“ဒီမိန်းကလေးအတွက်တော့ အဲဒီကို ပြန်သွားရဖို့အရေးဟာ ထူတော်ပင်ပန်းမှာပဲ”

ကောလင်းသည် ဒေါပွသွား၏။

“အဲဒါကို ကျွန်ုပ် မစဉ်းစားမိပဲနေမှာလားဗျာ၊ အခုဟာက ကာယတံရှင်ကိုယ်တိုင်က လက်ဆုပ်လက်ကိုင်စွပ်စွဲမှ တရားဝင်မှာ”

“အေးလေ . . . ဟုတ်ပါတယ်”

ဆောလ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ နောက် အတွင်းအိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကိုထုတ်၍ ကောလင်းစားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်၏။ သူက . . .

“ဒီစာကို မနေ့က နေ့စွဲနဲ့ရေးထားတာ၊ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ရာ

ဖြစ်ပွားခဲ့ရင် ဗျူရိုနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ ငြင်းနိုင်တာပေါ့”

ကောလင်းသည် ဆောလ်ကို မေးစရာမလိုတော့ပါ။ စာအိတ်ထဲတွင် ဘာပါမည်ကို သူ မှန်းဆ၍ရသည်။ ဆောလ်လုပ်မည့် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဗျူရိုနှင့် မပတ်သက်စေရန် ဗျူရိုမှ နှုတ်ထွက်စာကို ဆောလ်ကြိုတင်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ကောလင်းသည် စာအိတ်ကို စားပွဲမှ အထူးအံ့ဆွဲတစ်ခုထဲသို့ထည့်လိုက်၏။ လိုအပ်သောစာခါမှ သူထုတ်၍ ဖတ်တော့မည်။

ဆောလ်သည် လက်လှမ်းပေးရင်း . . .

“ဒီနေ့ သောကြာနေ့ဆိုတော့ ကျုပ်ခင်ဗျားကို အတော်နဲ့ တွေ့ရအုံးမယ် မဟုတ်ဘူး။ တနင်္ဂနွေနေ့လောက်ဆိုရင် မက္ကဆီကို ကိုပြန်သွားမယ်၊ ဟိုမှာလည်း ခင်ဗျားလို တော်တဲ့လူတစ်ယောက်က စောင့်နေလေရဲ့။ သူနဲ့ကိစ္စတစ်ခုလည်း လက်စသတ်ရအုံးမယ်”

“ကျုပ်တော့ ဒီနေ့ပဲ ခင်ဗျားသွားရင် ပိုစိတ်ချမ်းသာဦးမယ်”

“အိုး . . . မသွားနိုင်သေးပေါင်ဗျာ၊ အစိုးရစားရိတ်နဲ့ ဝိဇာလီတောင်ကုန်းဟိုတယ်အခန်းမှာနေပြီး အခြေအနေကြည့်အုံးမှာပေါ့။ ကဲ . . . ဒါပဲ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဂရုစိုက်နော်”

ကောလင်းသည် ကုလားထိုင်နောက်ကျောကိုမှီရင်း အခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားသော ဆောလ်မက်ဒရစ်ကိုကြည့်ကျန်ရစ်လေ၏။



တယ်လီဖုန်းသံမြည်လာသည်။ ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် ဖတ်လက်စ သတင်းစာကို ဘေးချ၍ ဖုန်းခွက်ကို ကိုင်လိုက်၏။ သူသည် ခဏအကြာမျှ နားထောင်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုလောက်ကူညီပါဦး၊ ကျွန်တော့်ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲ ထုတ်ပေးထားပါဦး၊ လမ်းပေါ်ထိ ထုတ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဂိုဒေါင်အပြင်ဘက်လောက်ဆိုရင် ရပါပြီ”

သူသည် အနည်းငယ်ပြုံး၍ ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် ကုတ်အင်္ကျီကို ယူလိုက်သည်။ စောစောကတည်းက ထုပ်ပိုးပြီးဖြစ်နေသော အိတ်တစ်လုံးကို ယူသည်။ အခန်းထဲတွင် ဘာများကျန်နေနိုင်သေးသနည်းဟု တစ်ချက်စူးစမ်းသလိုကြည့်ပြီး နောက်အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ဓာတ်လှေကားနှင့် ဆင်းသက်လာခဲ့စဉ်အတွင်း ဝီလာနီတ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်၍ ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမှအပြေမရာ ပြဿနာများသည် သူ့လက်ထဲတွင် မရှိတော့။ ယနေ့ဖြုလုပ်မည့် အယ်ဒီတောလင်း၏ ဆောင်ရွက်နိုင်မှုအပေါ်တွင် မှတည်ပေသည်။ အယ်ဒီကောလင်းသွားရောက်ဖမ်းဆီးသူများက ဝီလာနီတကို ပါဝင်သည်ဟု ဇက်ညှိုးထိုးခဲ့သော် ကြံရာပါအဖြစ် တရားစွဲဆို၍ ရနိုင်သည်။ သို့သော် မြို့ထဲတွင် လူသတ်သမားတွေ အများကြီး စုပြုံရောက်နေခြင်းကလည်း တွေးစရာဖြစ်သည်။ သူတို့သည် တစ်ကြောင်းသာရှိနိုင်၏။ ဝီလာနီတကို ရှင်းပစ်ရန်ပဲဖြစ်မည်။ ယခုစုံအရ ရှိကာဂိုမိသားစုသည် ဝီလာနီတကို ရှင်းပစ်ရန် သဘောတူဆုံးဖြတ်ပြီး ပြန်စုံရသည်။ သည်အတိုင်းဆိုပါက ဝီလာနီတသည် တစ်ပတ်ပင်ခံပါဦးနည်ထား

မသိ။ တစ်ပတ်ထား၊ ယနေ့ နေ့ကုန်အောင်ပင် ခံပါမည်လား မသိ။

အကယ်၍ ထိုသို့ဖြစ်နေပါက ယနေ့ယခု သူတစ်ယောက် ဝိလာနီဇာ နောက်သို့ လိုက်ပါနေခြင်းသည် ဘာမှအဓိပ္ပာယ်မရှိနိုင်တော့။ သို့သော် ယခုမှ တော့ သူ့အသွေးအသားထဲတွင် စွဲငြိမြဲဖြစ်သော ဝိလာနီဇာ၏ အရိပ်သဏ္ဍာန် ကို ဖျောက်၍မရတော့။ ဝိလာနီဇာသည် ဆောင်၏ စိတ်ထဲတွင်ရှိနေပေဦးမည်။ သူတို့နှစ်ဦးကား သံကြိုးနှင့်တွဲချည်ထားသလိုရှိနေ၏။ ဝိလာနီဇာ ယနေ့ ဘာကြောင့် အပြင်ထွက်ရသည်၊ ဒါကို သူ့သိမှဖြစ်မည်။ ဘာမှမဖြစ်ပဲလည်း ရှိနေချင်ရှိနေမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင်တော့ ဆောင် မက္ကဆီကို သွားမည်။ ကျန်အပိုင်းများကား တောလင်း၏ တာဝန်သက်သက်ပင် ရှိပါစေတော့။

ဟိုတယ်ညေခန်းရုံးဖုန်းမှ ဆောင်သည် အယ်လ်ပါဆိုသို့ နေ့ခင်းခေါက် သူ ယူထားသည် လေယာဉ်လက်မှတ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်၏။ သူသည် နေ့ခင်းခေါက် မက္ကဆီကိုသို့ သွားနိုင်ဦးမည်မဟုတ်သေး။ ဝိလာနီဇာနောက်သို့ လိုက်ရဦးမည်ဖြစ်၏။ သူသည် သက်ဆိုင်ရာများကို ငွေပေးရှင်းပြီးနောက် ဟိုတယ် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ဝိလာနီဇာတို့ သုံးဦးသားသည် အပြင်သို့ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်၏။ ဝိလာနီဇာတို့ စုံတွဲနှင့် ဂျော့စမိုင်သီတို့ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဆောင်သည် ဂျော့စမိုင်သီ၏ အကြောင်းကို ဗျူရီမှတစ်ဆင့် စုံစမ်းစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ဂျော့သည် တယ်လီဗီးရှင်းအေးဂျင့်တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်မှု ပြစ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာမရှိ။ ဆောင်သည် သူ၏ကားရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ သူ၏ ကားမှာ ဖွိပ်အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ဘာမှထင်ရှားပေါ်လွင်ခြင်းမရှိ။ ဆောင်သည် သိသာမြင်သာသော မော်တော်ကားမျိုးကို စီးရီးထုံးစံမရှိ။ သူသည် ကားပေါ်တက်ပြီး ကားစောင့်သူအား မုန့်ဖိုးပေးလိုက်သည်။

ဆောင်သည် ကားစက်နွိုးပြီး စောင့်နေလိုက်၏။ ထိုစဉ် အဝါရောင် ကွန်တီနင်တယ်ကားကြီးသည် ညက်ညောစွာ မောင်းထွက်လာလေ၏။ ဟိုတယ်အပြင်ဘက်ရောက်သည်နှင့်အရှေ့ဘက်သို့ သွားသည်။ ဆောင်သည် ကွန်တီနင်တယ်ကားကြီးနောက်တွင် တခြားကားနှစ်စီး အဝင်ခံပြီးမှ သူကားလိုက်မောင်းခဲ့သည်။ ရှေ့သို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်ခြင်း သည် အာယ်မှာ ခရီးဆုံးပါမည်နည်းဟု တွေးရင်းလိုက်ခဲ့၏။

ကားမောင်းလာသော ဒင်နီသည် ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး သုံးဆယ့်ငါး

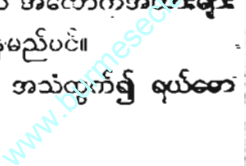
မိုင်နှုန်းမောင်းလာသည်။ သူတို့ကားသည် ရပ်ကွက်များကို ကျော်ဖြတ်၍ တိုင်းဝေးလမ်းမကြီးဆီအထိ မောင်းလာခဲ့၏။ လမ်းမကြီးရောက်ခါမှ ဖြေမိုင်နှုန်းခန့် မောင်းနှင်သည်။ မက်ဒရစ်သည်လည်း နောက်မှ အရိပ်ပမာကပ်ပါလာ၏။

ကွန်တီနင်တယ်ကားကြီးသည် ဆန်တာဘင်နာလမ်းမပေါ်တွင် မောင်းနှင်နေ၏။ သည်တွင် ဆောင်က ရှေ့မှကားသည် တိကျဝါနာကလိုင်တေ မြင်းပွဲသို့ သွားမည့်ပုံပေါက်သည်ဟု ခန့်မှန်းမိလာ၏။

လက်စသတ်တော့ မြင်းပွဲသွားသည်ကိုး။ မက်ဒရစ်သည် လေတက်ချက်ချွန်လိုက်၏။ ခေါင်းထဲ၌ အတွေးတစ်ခု

ဖြတ်ကနဲ ဝင်လာသည်။ နောက် ပျောက်သွား၏။ နောက်တစ်ခါပြန်ဝင်လာ၏။ ဆောင်သည် ထိုအတွေးကို သေသေချာချာ တွက်စစ်ကြည့်နေ၏။ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်လောက်စရာရှိသည်။ ဝိလာနီဇာဆိုသည့် ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်အတွက် သည်အကြံအစည်သည် ထိုက်တန်သည်ဟု ဆောင်မက်ဒရစ် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆောင်သည် သူ၏ခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသော အကြံအစည်ကို အသေးစိတ်တစ်ဆင့်စီတက်၍ စီစဉ်စဉ်းစားအကွက်ချ၏။ အကြံအစည်မှာ လွယ်ကူလွန်းလှသဖြင့် အောင်မြင်ဖို့များပေသည်။ နယ်ဝပ်တို့ဖြတ်ကျော်၍ မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်ဆောင်လာသူများကို ဖမ်းဆီးရမိက ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ်မှ အနှစ် နှစ်ဆယ်အထိ ချမှတ်လေ့ရှိသည်။ လူတော်တော်များများမှာ ထောင်ဒဏ် အနှစ်နှစ်ဆယ်အထိ အကျမခံရပါ။ ဝိလာနီဇာသည် ထိုမျှ ထောင်ဒဏ် အပြည့်ကျခံရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သူ၏ အစွမ်းထက်လှသော ရှေ့နေများသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကို ဆီလိုအပေါက်ရှာ၍ အယူခံဝင်နေကြမည်ဖြစ်ပါသည်။ အမှုစစ်ချိန်သည် ဝိတ် ကြာမြင့်လာမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ပြင်ဒဏ်ကား မလွဲမသွေ ကျခံရမည်သာဖြစ်ပါ၏။ လုံးဝ လွတ်မြောက်နိုင်ခြင်းကား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မရှိ။ မာဖီးယားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီး ကာပိုထောင်ကျသွားခြင်း။ သည်အဖြစ်မျိုးသည် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခံပင်။ မာဖီးယားလူဆိုးဂိုဏ်း ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်တို့သည် ထောင်ကျရိုးထုံးစံမရှိ။ သို့သော် သည်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒင်နီဝိလာနီဇာကား ကျကိုကျရမည်ဖြစ်သည်။ သူသည် သံကုန်အော်ဟစ်ဆဲဆို၍ သူ့ကို ထောင်ချောက်ဆင်ကြသည်။ လုပ်ကြံကြသည်ဟု စွပ်စွဲပေးလိမ့်မည်။ သို့သော် သက်သေ သက္ကာယ အလောက်အပေးများစား ငြင်းဆို၍ ရမည်မဟုတ်။ ပုဂံတီဒိုင်မာစွာရှိနေမည်ပင်။

ရုတ်တစ်ရက်ပင် ဆောင်မက်ဒရစ်သည် အသံလွှက်၍ ရယ်တော



လိုက်၏။ ဤကဲ့သို့ ရင်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်မောဖြစ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ သည်အကွက်ကား တကယ့်ပြောင်မြောက်သော အဆုံးစွန်သော ပြက်လုံးပင် ဖြစ်၏။ ဆောင်မက်ဒရစ်သည် ဆယ်နှစ်လုံးလုံး ဝီလာနီဗာနောက်သို့လိုက်ခဲ့၏။ ဝီလာနီဗာကို ဒုက္ခပေးဖို့ အန္တရာယ်ပြုဖို့ အခွင့်အလမ်းမဆုံးမကြံခဲ့ရ။ ယနေ့ ဆောင် အခွင့်အရေးရပေပြီဖြစ်၏။

ဆောင်သည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးပင် မောင်းလာခဲ့၏။ ယခုမှာတော့ ဘာပြဿနာမှမရှိတော့။ အကြံအစည်ကိုမှေး၍ လိုက်ရုံပဲရှိတော့၏။ ပြီး ရှေ့မှ အဝါရောင်ကားကြီးကို မျက်ခြည်မပြတ်ဖို့ပဲ ရှိတော့၏။

မူးယစ်ဆေးဝါးနှိမ်နင်းရေးဗျူရီ၏ ကားနောက်ခန်းတွင် စတေစီဝတ်ဝပ်သည် အယ်ဒီကောလင်း၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ရင်း လိုက်ပါခဲ့၏။ စတေစီသည် ရင်ထဲမှ ခံစားမှုကြောင့် ဘယ်လောက်တင်းကျပ်ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်မသိ။ သူမ၏လက်ချောင်းများသည် နာကျင်၍ နေ၏။

အယ်ဒီကောလင်းသည် စတေစီ၏ခံစားမှုကို သိနားလည်စွာ ဖြင့် . . .

“စတေစီ ဘာမှ ကြောက်စရာစိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးကွယ်”

“ကျွန်မမကြောက်ပါဘူး”

ကြောက်သည်ဆိုသည့်စကားလုံးနှင့် မဆိုင်ပေ။ ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးမှ နိုးလာသူတစ်ဦးသည် ထိုအိပ်မက်ထဲသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ရသလို စတေစီခံစားနေမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ သူမက . . .

“ကျွန်မကို စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးပါဦး”

ကောလင်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုမီးညှိ၍ စတေစီအား လှမ်းပေးသည်။ စတေစီသည် ကျေးဇူးတင်စွာ ယူလိုက်ပြီး အယ်ဒီကို မှီထားလိုက်၏။ အယ်ဒီကလည်း အလိုက်တသိဖြင့် စတေစီ၏ပခုံးကို အားပေးနှစ်သိမ့်စွာ တင်းတင်းမတ်ထားလိုက်သည်။

သူတို့ကား၏ရှေ့တွင် မည်သည့်အမှတ်အသားမှ မပါသော အက်စ်ဘီအိုင်စုံထောက်အဖွဲ့မှ ကားရှိသည်။ ထိုကားပေါ်တွင် စုံထောက်နှစ်ဦးပါရှိပြီး သူတို့နှစ်ဦးသည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းနှင်သွား၏။ သူတို့တစ်ဦးသည် ဒေသခံရဲခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဒေသခံရဲအဖွဲ့မှ ကားနှစ်စီး တိုးလာဦးမည်ဖြစ်သည်။ ဖောစောကပင် ကြိုတင်၍ စနစ်တကျအသေးစိတ်စီစဉ်

ရေးဆွဲပြီးဖြစ်ပါသည်။ ဖမ်းဝရမ်း၊ ရှာဝရမ်းများလည်း အသင့်ဆောင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အမိန့်များကို အတိအကျပေးထားပြီးဖြစ်၍ လုပ်ရမည့်အစီအစဉ်များကိုလည်း အသေးစိတ်ညွှန်ကြားထားပြီးဖြစ်ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာပေါ်ပေါက်စရာမရှိဟု ကောလင်း တွေးထား၏။ သူတို့သွားရောက်ပြီး ဖမ်းဆီးမည့်နေရာမှာ လူသတ်သမားများနှင့် တွေ့စရာမဟုတ်ပေ။

တနင်္ဂနွေ၏နံနက်ပိုင်းဖြစ်သည်။ ရာသီဥတုကား သာယာလှပေသည်။ နံနက်ခင်းလေသည် မြေသင်းနံ့နှင့် လတ်ဆတ်နေ၏။ ကောလင်းစိတ်ထဲ ရင်ထဲမှာမူ သူ့နံ့ဘေးမှ ဤလှပသောမိန်းကလေးနှင့် နံနက်စာစားသွားနေသလို အောက်မေ့နေမိ၏။ ကားရှေ့ခန်းမှမောင်းလာသော ဗျူရီမှပုဂ္ဂိုလ်သည် အဖော်ကောင်းမဟုတ်ပါလားဟု တွေးရင်း ကောလင်းပြုံးမိ၏။

စတေစီကား စိတ်မသက်မသာဖြင့် ကားထဲမှာထိုင်၍ လိုက်ပါခဲ့ရပေသည်။ သူမစိတ်အာရုံထဲတွင် ဆိုးရွားလှသော အဖြစ်ဟောင်းများက ထင်းထင်းကြီး ပြန်၍ပေါ်နေ၏။ ခရီးပန်းတိုင်သို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်နှင့် ထိုစိတ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်သောသတ္တိ မိမိတွင် ရှိမှရှိပါမည်လားဟု စတေစီ သံသယဝင်လာ၏။ ဖြစ်ရပ်ဟောင်းတို့သည် ပြတ်ပြတ်သားသား ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။ ဆိုးရွားရက်စက်လှသော အမျိုးသမီးကြီး၏ ပုံသွင်ကား အကြည်လင်ဆုံးရှေးဆန်လှသော လှုပ်ကလားထိုင်ပေါ်တွင် လှုပ်ယမ်းထိုင်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ဘိန်းဖြူဆိပ်တက်နေသော သူမ၏ဖြစ်ပုံကို အရသာခံ၍ ကြည့်နေပုံမှာ ကြက်သီးထ၊စရာ ကောင်းလှပေသည်။ ထိုအခါများက သူမသည် အမျိုးမျိုးတောင်းပန်တိုးလျှိုး၍ လွှတ်ပေးပါရန် အသနားခံခဲ့ဖူးသည်။ လူကြီးတစ်ယောက်၊ လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲ၊ သူတို့သုံးယောက်သည်လည်း ခံစားမှုမရှိသော သားရေမျက်နှာထားများနှင့် သူမ၏ဆိုးရွားသော ခံစားမှုတို့ကို အရသာခံကာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြပေသည်။ သူတို့အကြောင်းကို ပြန်လည်တွေးမိတိုင်း မုန်းတီးဖို့ကောင်းလှပေသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်မှာ စတေစီ၏ရင်ထဲ၌ သူတို့အားလုံးအပေါ်တွင် မုန်းတီးစိတ်မွှေး၍မရ၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်စိတ်ပေါ်သည်။

ကောလင်းသည် စတေစီခံစားနေရသည်ကို သိသည့်အလား . . .

“အဲဒါတွေ ပြန်တွေးမနေပါနဲ့ စတေစီ”

“ကျွန်မလည်း မတွေးမိအောင် ကြိုးစားနေတာပဲ”

စတေစီသည် ကောလင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေရန် . . .

“ဆောင်မက်ဒရစ် မက္ကဆီကို သွားပြီလား”

“ဒီနေ့မနက်သွားမယ် ပြောတာပဲ”

စတေစီသည် တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဘယ့်နယ် ပြောတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . သူ့သွား မသွား ကျုပ်လဲမသေချာလို့ပေါ့ . . .”

ကောလင်းသည် လက်ထဲမှ စီးကရက်တို့ကို ကားထဲတွင်ရှိသော ဆေးလိပ်ခွက်ထဲသို့ ထိုးခြေလိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“ကျုပ်လည်း သူ့အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ၊ ခင်ဗျားလဲ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ် မဟုတ်လား”

စတေစီက မငြင်းပေ . . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ကျွန်မ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ရှင်လည်း ကျွန်မနည်းတူပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူများ သူ့စိတ်ကို သေသေချာချာ သိနိုင်မလဲ မပြောတတ်ဘူး”

ကောလင်းက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပင် . . .

“ခင်ဗျားပေါ့”

“အိုး . . .”

စတေစီသည် အာမေဇိုတ်တစ်လုံး ဟုလိုက်၏။ ပြီးမှ . . .

“ကျွန်မ မထင်ပါဘူး အယ်ဒီ၊ ဆောင်ကို သိနိုင်တဲ့လူ မရှိနိုင်သလောက်ပါပဲ၊ ဒါထက် သူ မက္ကဆီကိုမသွားရင် ဘယ်မှာများရှိမလဲ မသိဘူး”
ကောလင်းက ခေါင်းခါပြန်၏။

“ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ဘူး၊ ဆောင်က ကျုပ်ကို စာအိတ်တစ်အိတ်ပဲ ဝေးခဲ့တယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့ ဗျူရိုကနေထွက်ခွင့်တောင်းတဲ့ ထွက်စာလို့ ယူဆတာပဲ၊ သူက တစ်စုံတစ်ရာလုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဗျူရိုနဲ့ မပတ်သက်စေချင်တဲ့ သဘောပေါ့၊ အခွင့်အရေးရရင် သူဟာ ဝီလာနီဟာကို သတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”
စတေစီသည် ကောလင်းစကားကြောင့် တုန်လှုပ်သွားပုံရသည်။

“ဒင်နီဟာ အဲဒီလိုသတ်ဖို့ မတန်ပါဘူးရှင်၊ တကယ်ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ”

ဒေသခံရဲစခန်းတွင် ကားနှစ်စီးနှင့် တာဝန်ရှိရဲအရာရှိများက သူတို့အား အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ ဒေသခံရဲအရာရှိက အက်ဖ်ဘီအိုင်မှ စုံထောက်များနှင့်

ကောလင်းထံသို့ လာရောက်နှုတ်ဆက်ရင်း . . .

“မစ္စတာကောလင်း . . . ကျွန်တော်က ရဲအရာရှိဘက်ကပါ၊ လူကြီးမင်းတို့ပြောတဲ့ အိမ်က လမ်းမကြီးကနေ နှစ်မိုင်လောက် သွားရတယ်၊ ပြီးတော့ မြေလမ်းထဲ တစ်မိုင်လောက်ဝင်ရတယ်၊ မစ္စတာကောလင်းတို့ လိုချင်တဲ့လူတွေ အားလုံးရှိကြပါတယ်၊ အိမ်နဲ့ဝန်းကျင်တွေကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းပြီးသားပါ၊ နောက်ဘက်က ကားတစ်စီးလွတ်ပြီး ပိတ်ထားသင့်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကားသုံးစီးကတော့ ရှေ့ကဝင်ကြတာပေါ့၊ တောအိမ်တစ်အိမ်က လူလေးယောက်ကို ဖမ်းဖို့များတာ . . . ဒီလောက်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လူစုလူဝေးတွေသုံးရတယ်လို့”
ကောလင်းက မျက်နှာတည်တည်နှင့် . . .

“ဒီလူလေးယောက်ဟာ အထူး ပုဂ္ဂိုလ်တွေမို့ပေါ့ဗျာ . . . ကျုပ်က တစ်ယောက်မှ အလွတ်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မလွတ်စေရပါဘူးခင်ဗျ”

ရဲအရာရှိသည် ကားပေါ်မှပါလာသော စတေစီအား အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ရာ . . . ကောလင်းက . . .

“သူကတော့ မစ္စစတေစီဝုဒ်ဝပ်ပါပဲ . . . အိမ်နဲ့ လူတွေကို ပြမယ် သူပဲ”

ရဲအရာရှိသည် အလေးပြုလိုက်ပြီး . . .

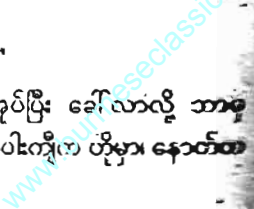
“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြပါစို့”

ကားများသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ လမ်းမခရီးကုန်ဆုံးသောအခါ မြေလမ်းတိုင်း ဆင်းခဲ့၏။ ကားများသည် မည်ညာသော လမ်းပေါ်တွင် ဆောင့်၍ ဆောင့်၍ သွားတိုင်း စတေစီ၏စိတ်ထဲတွင် ပထမဆုံး ညက မျက်စိကိုပိတ်၍ ကားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လိုက်ပါခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်၍ မြင်ယောင်လာပြန်၏။ အချိန်ကား အိမ်နားသို့ ရောက်ရန် မိနစ်ပိုင်းသာ လိုတော့၏။ စတေစီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်ယင်လာ၏။ စိတ်က ဘယ်လိုပင် ထိန်းသော်လည်း တုန်ယင်မှုက မပျောက်။

စတေစီ၏ ပန်းတစ်ဘက်ကို ဖက်ထားသော ကောလင်း၏လက်သည် ပို၍ တင်းကျပ်လာ၏။ ကောလင်းက . . .

“စတေစီ တစ်ခုခုကို မှတ်မိလို့လားဟင်”

“ကျွန်မကို ခေါ်လာတုန်းက စောင့်နဲ့အုပ်ပြီး ခေါ်လာလို့ ဘာမှ မမြင်ခဲ့ရဘူး၊ အိမ်ရောက်မှဖွင့်ပေးတာ၊ ဒါပေမယ့် စပါးကုတ်က ဟိုမှာ နောက်ထဲ



လိမ္မော်ခြံ၊ ဟုတ်ပါပြီ”

စတေစီ၏အသံတို့သည် ထိုးတိတ်ညင်သာလှ၏။

ကောလင်းက စတေစီပန်းကို ဖက်ရင်း . . .

“ကျုပ်ကို အသာလေးမိုထားပါ၊ ဒီလောက်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ”

ကားများသည် ရဲဥြေများ အော်မြည်၍လည်း မဝင်ကြပါ။ ထူးထူးဆန်းဆန်း လှုပ်ရှားတက်ကြွမှုလည်း မရှိကြပါ။ ကားသုံးစင်းသည် အိမ်ရှေ့သို့ ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။ ဒေသခံရဲအရာရှိ ကားပေါ်မှ အမှတ်အသားမှလွဲ၍ ကျန်ကားများမှာ ဘာအမှတ်အသားမှ မပါရှိ၍ မြို့ပြင်အိမ်တစ်အိမ်သို့ အလည်လာရောက်သည်နှင့်ပင် တူနေသေး၏။

စတေစီသည် ကားပေါ်မှဆင်းရန် အားမှ ရှိပါလေစဟု သံသယဝင်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန်ကား တွေးပင် မတွေးရဲစရာဖြစ်နေ၏။

ကောလင်းသည် စတေစီကို ဖေးမတွဲခေါ်၍ . . .

“စတေစီ ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်”

စတေစီသည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ကြိုးစားလျှောက်လိုက်၏။

လိမ္မော်ခြံစိုက်ပျိုးသော ဂျန်ဆင်က သူတို့တံခါးခေါက်သည်ကို လာရောက်ဖွင့်ပေးသည်။ သူသည် ရဲအရာရှိကိုလည်းကောင်း၊ အက်ဖ်ဘီတိုင်စုံထောက်နှစ်ဦးကိုလည်းကောင်း အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်၏။ ရုတ်တရက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း စတေစီကို မြင်သည်နှင့် မျက်လုံးထဲတွင် စိမ်းလန်းသော အရိပ်ကလေးဖြစ်၍ ပြေးသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ပကတိ ကြွေအပြည့်နှင့် . . .

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ အမိန့်ရှိပါ”

ရဲအရာရှိဘက်ကာက ဝရမ်းထုတ်ပြပြီး . . .

“ကျုပ်တို့မှာ ဝရမ်းပါလာတယ်”

“ခင်ဗျာ”

ဂျန်ဆင်၏အသံသည် ပကတိ သရုပ်ပါလှပေသည်။ သူက . . .

“ဘာကိစ္စများ ဝရမ်းတွေ ဘာတွေ လိုအပ်သလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ တရားဥပဒေကို ရိုသေလိုက်နာတဲ့လူတွေပါ၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမေးမေး၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အေးအေးဆေးဆေး နေကြတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်၊ ဝင်ပါ . . . ဝင်ပါ၊ ဝရမ်းတွေ ဘာတွေ

မလိုပါဘူး . . .”

ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်ကြသည်နှင့် ရိုးရိုးပကတိအေးဆေးသော အိမ်တစ်အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရသလိုဖြစ်နေ၏။ သူတို့တတွေကြည့်ရသည်မှာ ရိုးရိုးသားသား လုပ်ကိုင်စားသောက်သည့် မိသားစုတစ်စု တနင်္ဂနွေနေ့ ရက်အားမှာ အနားယူနေကြပုံပေါက်၏။ အခန်းထောင့်ရှိ တယ်လီဗီးရှင်းသည်လည်း နေ့ဟောင်းဇာတ်ကားတစ်ခုပြနေ၏။ လူခပ်ရွယ်ရွယ်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဘီယာဥူးတစ်ဥူးကို ကိုင်၍ ထိုင်နေ၏။ သူ့နံဘေးတွင် ပန်းပွင့်ရောင်စုံ ဂါဝန်နှင့် မိန်းကလေးက ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ထိုင်နေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဝင်ရောက်လာသူများကို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သလိုကြည့်ကြ၏။ အမျိုးသားသည် ဘီယာဥူးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ချ၍ ထိုင်ရာမှထ၏။ သူ၏ ငယ်ရွယ်သော မျက်နှာပေါ်မှ ပူပန်မှုအရိပ်ကို ကောင်းစွာ ဖုံးကွယ်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။ အမျိုးသမီးသည် ထိုလူကို သတိပေးသလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသော အမျိုးသမီးကြီးသည် လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေ၏။ သူမသည် ဖတ်လက်စ လိုက်ဖဲမဂ္ဂဇင်းကို နံဘေးမှာချ၍ အရာရှိများကို ခေါ်လာခဲ့သည့် ဂျန်ဆင်အား ဘာသဘောလဲဟု မျက်ရိပ်ဖြင့်မေး၏။

ဂျန်ဆင်က . . .

“ဟောဒီက၊ ရဲအရာရှိနဲ့အဖွဲ့က အိမ်ထဲကိုဝင်ပါရစေဆိုလို့ ကျုပ်က ဝင်ပါဗျာလို့ ခေါ်ခဲ့တာပဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက . . .

“ဟုတ်သားပဲ . . . ခေါ်ခဲ့ပေါ့၊ ဘာဖြစ်တာမှတ်လို့ အဲ . . . တနင်္ဂနွေနေ့ကြီးမှ ရဲတွေဘာတွေ လာတယ်ဆိုတော့ ရယ်စရာတော့ကောင်းတာပေါ့လေ” လူငယ်အမျိုးသားသည် တစ်ချက်သမ်းယောင်ပြုပြီး . . .

“ကျုပ် ဘီယာတစ်လုံးလောက် သွားယူဦးမှပဲ၊ ဘယ်သူများ သောတကြဦးမလဲဗျို့”

အက်ဖ်ဘီအိုင်စုံထောက် ဟော့ကင်သည် ထိုလူ၏ရှေ့မှာရပ်လိုက်ပြီး . . .

“ဘီယာမသောက်သေးရင်လည်း ရပါတယ်”

စုံထောက်သည် စတေစီဘက်သို့လှည့်၍ . . .

“ဒီလူတွေ ဟုတ်သလား မစ္စဂျစ်ဝပ်”

စတေစီက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး . . .



“ဟုတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျား သေချာတယ်နော်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

စတေစီအသံသည် ဒေါသပါလာ၏။ သည်လူလေးယောက်၏ ဘာမှ အပြစ်မရှိသည့် ပုံဖမ်းနေသည်ကို မြင်ရ၍ ပိုဒေါပွလာခြင်းဖြစ်သည်။ စတေစီက လူငယ်စုံတွဲကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး . . .

“ဒီနှစ်ယောက်က ကျွန်မကို ဝက်စီဥဒ်ကနေပြီး ကားပေါ်အတင်း အဓမ္မဖမ်းတင်လာခဲ့ကြတယ်၊ ဟော . . . ဟောဒီမိန်းမကြီးက တခြားလူတွေ ကျွန်မကို ဖမ်းချုပ်ပေးနေတုန်းဆေးထိုးပေးတာပေါ့”

“ဘုရားရေ . . . မိန်းကလေးရယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက တအံ့တဩအာမေဒိုတ်သံ ပြုလိုက်၏။ သူမက ဆက်၍ . . .

“မိန်းကလေး ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ မင်းကိုတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါလား၊ ဆေး . . . မူးယစ်ဆေး ဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးကြီးသည် ပခုံးတစ်ချက်တွန်ပြလိုက်ပြီး . . .

“မင်းတစ်ခုခုမှားနေပြီထင်တယ်”

အမျိုးသမီးကြီးသည် အခန်းထဲရှိ လူများအားတိုင်တည်သလို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

စတေစီ ရင်ထဲမှ အမုန်းတရားသည် ဒေါသမီးကို လောင်ကျွမ်းစေပြီ ဖြစ်၏။ သူမက . . .

“ကျွန်မ ဘာလို့မှားရမှာလဲ၊ ရှင်တို့ လေးယောက်စလုံးကိုများ ကျွန်မ တစ်သက်မေ့နိုင်မယ်ထင်လို့လား၊ ရှင်တို့အခုပြောနေတာတွေ အကုန်လုံးဟာ ညာနေတာတွေချည်းပဲ”

အမျိုးသမီးကြီးသည် စိတ်ထိခိုက်သော ဟန်ပန်ဖြင့် ရဲအရာရှိတို့ ကြည့်ကာ . . .

“ဒီမယ်ရှင် . . . ကျွန်မတို့ ဒီလိုတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးက လူလိမ်လူညာလို့ စွပ်စွဲတာကို ဒီအတိုင်းပဲ ငြိမ်ခံနေရမှာလား ဟင် . . .”

ကောလင်းသည် ရဲအရာရှိ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မဖြေမိဖြတ်၍ စတေစီအား . . .

“စတေစီ . . . သူတို့ကို ကျောခိုင်းပြီး ဟိုဘက်ကို လှည့်စမ်း၊ ကဲ . . .

ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်းကို မင်း သိသလောက်ပြောစမ်း မီးဖိုချောင်က ဘယ်မှာလဲ”
စတေစီသည် ကြိုးစား၍ စဉ်းစား၍ နေရ၏။ အကြောင်းမှာ သည် အိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည်များမှာ အိပ်မက်ထဲကလိုဖြစ်နေခဲ့ရသည် တောက်ပါလား”

ခဏကြာမှ တစ်နေရာသို့ လှည့်မကြည့်ပဲ လက်ညှိုးထိုး၍ . . .

“ထမင်းစားခန်းက ဟိုမှာ၊ ထမင်းစားခန်းအကျော်မှာ အခန်းလေး တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီ ပန်းကန်ခွက်ယောက်ထားတဲ့ဆင့်ရှိတယ်၊ ဆက်သွားရင် မီးဖိုချောင်ပဲ၊ မီးဖိုချောင်မှာ နောက်ဖေးဘက်ထွက်တဲ့အပေါက်ရှိတယ်၊ ကျွန်မကို အဲဒီအပေါက်က သွင်းခဲ့တာပဲ”

“ရေချိုးခန်းကကော ဘယ်မှာလဲ”

“အပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်မှာ”

စတေစီသည် မျက်စိမိတ်၍ ထပ်စဉ်းစားပြန်၏။

“အဲ . . . အဲ လှေကားအောက်မှာ ရေအိမ်ရှိတယ်၊ ဟို . . . ကျွန်မ မှတ်မိတာရှိသေးတယ်၊ မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ရေနွေးငွေ့အပူအိုးကြီးတစ်လုံးရှိသေး တယ်၊ အဖြူရောင်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းဟောင်းလို့ သံချေးတွေတော့ တက်နေပြီ”

စတေစီသည် လက်ကို ဆန့်တန်း၍ ကောလင်းကိုလှမ်းကိုင်ကာ . . .

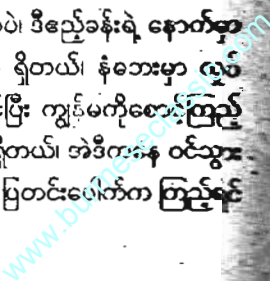
“ပြန်စဉ်းစားရတာ သိပ်ခက်တာပဲရှင်၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မလည်းပုံမှန် မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

စတေစီသည် ပြန်ဖြေသော အဖြေတစ်ခုတိုင်း မှန်မမှန်ကို အက်ပ်ဘီ အိုင် စုံထောက်တစ်ယောက်က သွားရောက် စစ်ဆေးကြည့်၏။ ရဲအရာရှိတို့မှ အခန်းထဲမှာပင် စောင့်နေ၏။ သူ့လက်တစ်ဘက်သည် သေနတ်ပေါ်မှာ အဆင် သင့် တင်ထားသည်။

ကောလင်းက . . .

“စတေစီကို ဘယ်မှာ ထားသလဲ”

“ကျွန်မကိုထားတဲ့အခန်းလား၊ ဒီအထပ်မှာပဲ၊ ဒီညှော်ခန်းရဲ့ နောက်မှာ ပဲလေ၊ အခန်းထဲမှာ ရှေးကျတဲ့ သံခွက်တစ်လုံးပဲ ရှိတယ်၊ နံဘေးမှာ လှုပ် ကုလားထိုင်တစ်လုံးရှိတယ်၊ ဟိုမိန်းမကြီး အမြဲထိုင်ပြီး ကျွန်မကိုစောင့်ကြည့် နေခဲ့တာလေ၊ အခန်းထဲမှာ ပြတင်းပေါက်သုံးပေါက်ရှိတယ်၊ အဲဒီကနေ ဝင်သွား ရင် ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်က ညာဘက်မှာ ရှိတယ်၊ ပြတင်းပေါက်က ကြည့်ရင်



ဘာမှတော့ မမြင်ရပါဘူး။ စပါးကျိန့် လိမ္မော်ခြံတစ်ခွန်းတစ်စပဲ မြင်ရတယ်။ နောက်ဖေးဘက်မှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒီက ကြည့်ရင် ဆင်ခြေလျော့အမိုးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ စက်တစ်ခုရှိပုံရတယ်။ လယ် ထွန်စက် ခေါ်မလားမသိဘူး။”

အမျိုးသမီးကြီးသည် မရေမရာ လေသံဖြင့် . . .

“မိန်းကလေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မင်း စိတ်ကယောက် ကယက်ဖြစ်နေတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီအိမ်အကြောင်းကိုတော့ မင်း ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိနေသလဲ မသိပါဘူး။ မပြောတတ်ဘူးလေ၊ မင်းငယ်ငယ်တုန်းက ဒီအိမ်မှာ နေဖူးသလားမှ မသိတာ၊ အိမ်ကြီးက တကယ့်ရှေးအိမ်မဟုတ်လား။”

ကောလင်းသည် အခြေအနေ အားလုံးအပေါ်မှာ ကျေနပ်နေ၏။ အမျိုးသမီးကြီး၏စကားကို ဂရုမစိုက်ဘဲ စတေစီဘက်သို့ လှည့်၍ . . .

“နောက်ထပ် ဘာမှတ်မိသေးသလဲ စတေစီ”

“ကျွန်မကို စီးကရက် တစ်လိပ်လောက်ပေးပါလား။”

ကောလင်းသည် စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိပြီး စတေစီအား ပေးလိုက် ၏။ စတေစီသည် စီးကရက်ကိုဖွာရှိုက်ရင်း ပြန်လည်စဉ်းစားနေလိုက်၏။ ပြီး မှ . . .

“အဲ . . . နောက်ဖေးမှာ ကြက်ခြံတစ်ခုရှိတယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မ ကြက်တွန်သံ၊ ကြက်အော်သံတွေကို ကြားကြားနေရတယ်။”

အမျိုးသမီးကြီးက . . .

“မိန်းကလေးကလည်းနော် . . . တောအိမ်တိုင်းမှာ ကြက်ခြံရှိတာပဲ ပေါ့ကွယ်။”

စတေစီသည် အမျိုးသမီးကြီး၏စကားကို ဂရုမစိုက်ပဲ . . .

“အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ခန်းမကျယ်ကြီးထဲမှာ ဝီရိတစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီ အထဲမှာ ဟိုလူကြီးရဲ့ နှစ်လုံးပြုသေနတ်တစ်လက်ထားတယ်။ တစ်ညကျတော့ နောက်ဖေးကြက်ခြံမှာ လူလား၊ တိရိစ္ဆာန်လားမသိဘူး၊ ဝင်တော့ ကြက်တွေက တအားအော်တယ်။ အဲဒီလူကြီးက သေနတ်ဆွဲပြီး သွားကြည့်တယ်။ ကြက်သံ တွေငြိမ်မှ ပြန်လာတယ်။ အထဲပြန်ရောက်တော့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ သေနတ် ကြီးပိုက်ပြီး အကြာကြီးနေသေးတယ်။ ပြီးမှ ဝီရိထံ ပြန်ထည့်တာ။”

စုံထောက်တစ်ယောက်သည် ခန်းမကျယ်ဘက်သို့ထွက်သွား၏။ ပြန်ဝင်လာသောအခါ သူလက်ထဲတွင် နှစ်လုံးပြုသေနတ်တစ်လက်ပါလာ၏။

ပြောင်းကိုချိုး၍ အထဲမှ ကျည်နှစ်တောင့်ကို ထုတ်သည်။

ကောလင်းသည် ရဲအရာရှိအား ကြည့်၍ . . .

“ကဲ . . . ခင်ဗျား ကျေနပ်ပြီလား။”

မည်သူမျှ စကားတစ်ခွန်းမပြောမီ ဂျန်ဆင်ဆိုသူက . . .

“ကျုပ် . . . ကျုပ် . . . ဒီကိစ္စထဲမှာ ဘာမှမပါဘူးနော်၊ ဟောဒီ လူတွေက ကျုပ်အိမ်ကို လာငှားကြတာ၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို သူတို့ ဘာလုပ်ကြ သလဲဆိုတာလည်း ကျုပ်မသိဘူး၊ ကျုပ်က သူတို့ မိတ်ဆွေနည်းသည်ပဲ ခေါ်လာ တယ်လို့အောက်မေ့နေတာ။”

“ခင်ဗျား ဘာတွေလိမ်ပြောနေတာလဲ”

လူငယ်သည် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောရင်းဂျန်ဆင်ထံသို့ခုန်ဝင်သည်။ ကောလင်းသည် ထိုလူငယ်ရှေ့သို့ ခြေထိုးပေးလိုက်၏။ လူငယ်သည် ကောလင်းခြေထောက်ကို တိုက်မိပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ဝုန်းကန် လဲကျသွားလေ၏။ ထို့နောက်ကား ထိုလူလေးယောက်သည် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် အပြစ်ပြောကြပြီး ဤကိစ္စထဲတွင် သူတို့မပါကြောင်း ကျန်လူများ စီစဉ်သည်သာဖြစ်ကြောင်းနှင့် တစ်ယောက်တစ်ယောက်သူထက်ငါ လူယက်၍ ပြောကြလေ၏။ အမျိုးသမီးကြီး၏အသံမှာ အကျယ်ဆုံးဖြစ်ပေသည်။ ကျန်လူ များမှာ အပြစ်ရှိကြပြီး သူမသာ အပြစ်ကင်းသူဖြစ်ကြောင်း၊ သူမသည် ခွဲခွဲ သားသား သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ မိန်းကလေးနေမကောင်းဟု ဆိုသဖြင့် လာရောက်ပြုစုရသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမသည် မိမိတာဝန်ကို မိမိ ထမ်းဆောင်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်းဖြင့် စိကပတ်ကုံးရင်းပြုသည်။ ဂျန်ဆင်သည် ဒေါသတကြီးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးဆီသို့ ခုန်အုပ်ရာ စုံထောက်တစ်ယောက်ထံ အတင်းဖမ်း၍ ချုပ်ထားရ၏။

အမျိုးသမီးလေးတစ်ဦးသာ ဘာမျှမပြော၊ ထိုနေရာမှလည်း မထုတ် ငေးကြောင်ကြောင်နှင့် သူမဘာသာ မျက်ရည်ကျနေသည်။

ခဏအကြာ အားလုံးငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ဆူညံပြောဆိုပြင်းပြင်း များလည်း ရပ်သွား၏။

ရဲအရာရှိသည် သူ၏လက်ထောက်ကို ခေါ်လိုက်၏။ လေးယောက် စလုံးကို လက်ထိတ်ခတ်၍ တန်းစီခေါ်သွားသည်။ ဂျန်ဆင်က ရွှေပေးအပ် ဟု ပြောသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက အပြစ်မရှိပါဟု ပြောပြန်သည်။ လူငယ်ထံ ရင့်သီးစွာ ဆဲရေးတိုင်းထွာသည်။ အမျိုးသမီးငယ်မသည် ဘာမှမပြော။

စတေစီနှင့် ကောလင်းတို့သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသော အခန်းထဲတွင် ရပ်လျက်ကျန်ရစ်သည်။ ရဲကားနှင့် အက်ဖ်ဘီတိုင်စုံထောက်ကား များသည် အသီးသီး ထွက်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်၏။

ကောလင်းက . . .

“ကဲ . . . ကျုပ်တို့လည်း ပြန်ကြမယ်”

သူတို့သည် ကိုရိုနာဆေးရုံသို့ပြန်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သည်။ ထိုဆေးရုံတွင် စတေစီ ဆေးကုရက်ကုန်ဆုံး၍ ဆင်းခွင့်ရသည်အထိ နေထိုင် ကုသရဦးမည်ကို သိသည်။ ယခု လောလောလတ်လတ်တွင်တော့ သူတို့ ဆေးရုံ ကိုမေ့နေကြ၏။

ကောလင်းက တစ်စုံတစ်ရာ သတိရဟန်ဖြင့် . . .

“အဲ . . . ကျုပ် ဖတ်ဖူးတဲ့ ဥပဒေစာအုပ်ထဲမှာ မပါဘူး။ စည်းကမ်းနဲ့ ညီညွတ် မညီညွတ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ စတေစီလိုလားတယ်ဆိုရင် တစ်နေရာမှာမှာရပ်ပြီး တစ်ခုခု သောက်ကြရအောင်၊ အင်းလေ . . . တကယ်တော့ စတေစီဟာ ကျုပ်ရဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ရှိနေတာပဲ”

စတေစီက ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင် . . . ကျွန်မကလည်း သဘောကျနေပါသတဲ့”

တနင်္ဂနွေယာဉ်စီးကြောင်းသည် နယ်စပ်ကိုကော်ဖြတ်၍ မက္ကဆီကို နိုင်ငံဘက် သို့ စီးဆင်းနေ၏။ ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် အဝါရောင် ကွန်တိနယ်ကားကြီး ကို ရှေ့သုံးစင်းအကွာတွင် ဆက်လက်ထားရှိပြီး လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ ကားဝါကြီး သည် မက္ကဆီကို အကောက်ခွန်နှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးတို့ထဲတွင် စစ်ဆေးရန် ခဏရပ်၏။ စစ်ဆေးသူတို့သည် သာမန်ကာလှုံကာသဘောစစ်ဆေး၏။ ယခု ရှေ့က ဝီလာနီတသွားမည့်ခရီးသည် ဘယ်ကိုဆိုသည်မှာ ထင်ရှားလှသဖြင့် နောက်ယောင်ခံလိုက်ခြင်းသည် အပိုသက်သက်လို ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ဆောလ်သည် လိုက်မြဲလိုက်ပါခဲ့သည်။

ကလိုင်တေမြင်းပွဲသို့သွားရန် လမ်းနှစ်သွယ်ရှိ၏။ တစ်လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်း၍ ယာဉ်ကြောထူထပ်သည်။ နောက်တစ်လမ်းကား တီဂျူဝါနာမြို့ ဘက်ကို ဖြတ်၍ ကွေ့ပတ်သွားသော လမ်းဖြစ်သည်။ မြင်းသမားများသည် ပထမလမ်းကို ရွေးကြ၏။ အပျော် တိုးရစ်ခရီးသည်များကမူ မြို့တွင်းကို ဖြတ် လည်ပတ်ပြီးမှ မြင်းပွဲသွားကြ၏။ ဝီလာနီတ၏ကားသည်မြို့တွင်းဘက်မှသွားရာ

ဆောလ်သည်လည်း နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

နယ်စပ်မြို့များသည် ထုံးစံအတိုင်း ဆူဆူညူညူရှိကြသည်ပင်။ ထိုထူဝါနာမြို့ကား အဆူဆူး၊ အစည်ဆူးမြို့ပင်တည်း။ ချွတ်ဖော်ကပွဲရုံများမှာ ဆိုင်းဘုတ်ချင်းဆက်အောင် များပြားလှ၏။ တိုးရစ်ခရီးသွားများကလည်း ပြည်ကျပ်နေ၏။ ဈေးများ၊ ဆိုင်များကလည်း များပြားလှသည်။ အကောက်ခွန်ပစ္စည်းများမှာလည်း မောခြင်းသောခြင်းရောင်းဝယ်နိုင်၏။ မြို့လယ်ကောင်မှ တဆင့် ကျွဲသတ်ပွဲကွင်းရှိရာသို့ တစ်လမ်းရှိသည်။ နောက်တစ်လမ်းကား ကလိုင်တေ မြင်းပွဲရှိရာသို့ပင်။

ကားဝါကြီးသည် မြင်းပွဲရှိရာသို့ မောင်းနှင်ခဲ့၏။ မြင်းကွင်းရှေ့ကားရပ်ရန်နေရာမှာ ဧကများစွာ ကျယ်ဝန်းလှပေသည်။ သို့တိုင် ကားဝါကြီးသည် ကားရပ်ရန်နေရာကို အတော်ရှာယူရ၏။ နောက်ဆုံးမှ နေရာတစ်နေရာ ရပြီး ကားကို နေသားတကျရပ်၏။ ဝီလာနီတ၊ ကောင်မလေးနှင့် ကျောစိုင်းသီတို့သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ မြင်းကွင်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် သူ့ကားရပ်ရန် နေရာရှာသလိုလိုနှင့် ဆက်မောင်းခဲ့ပြီး တစ်ဖက်စွန်းရောက်မှ ကားကို ပြန်ကွေ့ကာ မြို့ထဲသို့ ပြန်မောင်းခဲ့လေ၏။

ဆောလ်မက်ဒရစ်သည် ‘ပရေစိုကလပ်’ မိန်းမတစ်ဦး၏ပုံကို နီယွန်မီးချောင်းများဖြင့် သရုပ်ဖော်ထားသော ကလပ်တစ်ခုရှေ့သို့ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဆောလ်သည် ကလပ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ကလပ်တွင်း၌ ပန်းနုရောင် အလင်းရောင်တစ်မျိုးတည်းသာ ထွန်းညှိထား၏။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထုပ်ထားသလိုဝတ်ဆင်ထားကြသော မိန်းကလေး လေးငါးခြောက်ယောက်သည် ဆောလ်ရှိရာသို့ စုပြုံရောက်လာကြ၏။

“ရှင် . . . ကျွန်မနဲ့နေမလား မစ္စတာ”

သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်၊ စပိန်စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ပြောဆိုကြ၏။ သို့သော် သူတို့၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာတို့မှာ သိသာထင်ရှားလွန်းလှ၍ သူတို့ပြောဆိုသော စကားလုံးများသည် သဲကွဲရန် မလိုအပ်တော့ပေ။ ဆောလ်သည် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာပင် ခေါင်းခါပြ၏။ မိန်းကလေးများသည် ဘာမှမဖြစ်ပဲ သူတို့နေရာသို့ သူတို့ ပြန်သွားကြ၏။ ဤကိစ္စများသည် မဆန်းပါ။ လိုလားသူရှိက အလုပ်ဖြစ်မည်၊ တစ်ယောက်မတုတ်၊ တစ်ထောက်မဖြစ်သည်။

ဘားကောင်တာရောက်သောအခါ ဆောင်သည် ဝီစကီနှင့် ရေ
ပုလင်း တစ်လုံးမှာ၏။ ဆောင်သည် ဝီစကီကို တင်ချင်းစုပ်ယူ၍ အချိန်ခွဲ
သောက်ခါ ဖြေဖျော်နေသော ဘက်ကို စိတ်ဝင်စားသလို ကြည့်နေလိုက်၏။

တစ်ခန်းလုံးမှာ ဆေးလိပ်မီးခိုးများဖြင့် ဖုံးနေ၏။ နေရာတကာမှာ
ဧည့်သည်များနှင့် ပြည့်ကျပ်နေ၏။

အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် မက်ဒရစ်ရှေ့မှာ
လာထိုင်သည်။ သူမက . . .

“ကျွန်မကို အရက်ဝယ်တိုက်မလား”

“မှာလေ . . .”

ဆောင်သည် စိတ်ဝင်စားပုံ မရပေ။

မိန်းကလေးသည် စမုန်နက်အရက်တစ်ခွက် မှာလိုက်၏။ ထို အရက်
သည် အမှန်အားဖြင့် သကြားရည်ကို စမုန်နံ့ထည့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အရက်
လုံးဝမပါပေ။ ကောင်တာမှလူသည် အရက်တစ်ခွက်ကို မိန်းကလေးရှေ့သို့
ချပေးရင်း ပလတ်စတစ်ပိုင်းကလေးတစ်ခု ပေးသည်။ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံး
သောအခါ မိန်းကလေးသည် ထိုပလတ်စတစ်အပိုင်းများကို ဆိုင်ရှင်သို့ ပြန်ပေး
၍ ဆိုင်ရှင်က သူတို့အား တစ်ပြားလျှင် နှစ်ဆယ့်ငါးဆင့်ပေးရှင်းသည်။ ဤကား
ထုံးစံပင်။ မိန်းကလေးများသည် ဧည့်သည်များလာတိုင်း စမုန်အရက်တွေ
ထပ်ခါထပ်ခါမှာ၍ တိုက်ခိုင်း၏။ ဆိုင်ရှင်ကလည်း သူတို့အတွက် နေ့တွက်
ကိုက်လှသော အလုပ်တစ်ခုပင်။

“ရှင် . . . ပျော်ပျော်နေချင်လို့ မဟုတ်လား၊ ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်စကား
ပြောတတ်ပါတယ်”

“ကျုပ်ကလဲ စပိန်စကား ပြောတတ်တာပဲ”

“ဪ . . . ဪ . . . ကျွန်မကို နောက်တစ်ခွက် ဝယ်တိုက်ဖို့
မှာလား”

“ကျုပ်တို့ အခန်းတစ်ခန်းထဲ သွားရအောင်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည်က ကိုလာတုံး၊ ကိုကာကိုလာလိုပေါ့”

မိန်းကလေးသည် ဆောင်အား ထောင့်စွန်းတစ်နေရာမှ မှောင်ရိပ်
ရှိသော အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွား၏။ အနားသို့ ရောက်လာသော စားပွဲ
ထိုးအား သူမအတွက် စမုန်အရက်တစ်ခွက်မှာပြန်၏။ ဆောင်က ဝီစကီတစ်
ခွက် မှာလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက

“ရှင်နာမည်ကော မသိရပါကလား”

“နာမည်က အရေးမကြီးပါဘူးလေ”

စားပွဲထိုး အရက်များယူလာသောအခါ ဆောင်က ငွေရှင်းပေးလိုက်
၏။ စားပွဲထိုးပြန်ထွက်သွား၍ သူတို့နှစ်ဦးတည်းရှိမှ ဆောင်က . . .

“ကျုပ် ဆေးဝယ်ချင်လို့”

မိန်းကလေးသည် စမုန်အရက်တစ်ခွက်ကို အသာသောက်သည်။
သူမသည် သတင်းပေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဆောင် လော့ဘ်အိန်ဂျယ်မှာ
ရှိစဉ်က အသုံးပြုနေသည်။ မိန်းကလေးသည် ဆောင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုခြင်း
တို့မသိ။ သို့သော် တိကျသော သတင်းပေးလျှင် ငွေ တိတိကျကျရနေသည်တို့
သိ၏။ သူမက

“ဘယ်လောက်များများ ဝယ်မှာလဲ”

“သုံးဖောင်စ . . .”

မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်၏။ ခက်ခဲသောအလုပ်တစ်ခု
တို့ လုပ်ရမည့်သဘောပင်။

“ပစ္စည်းက ခက်တယ်”

“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

သည်တော့မှ မိန်းကလေး အသံထွက်ရယ်သည်။

“တစ်ဖောင်စကို သုံးရာငါးဆယ်ကျမယ်၊ ကျွန်မဖို့ သတ်သတ်
ဘောက်ဆူးဒေါ်လာတစ်ရာငါးဆယ် ပေးရမယ်”

“ဘယ်တော့ရမှာလဲ . . .”

“အခုပေါ့ . . .”

သူတို့နှစ်ဦး ကလပ်ထဲမှထွက်ခဲ့ကြ၏။ ကလပ်တွင်းမှ လူများသည်
ဘယ်သူမှ သူတို့ကို ဂရုမစိုက်ကြ၊ တိုးရစ်တစ်ဦး မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် သည်လို့
ပဲ ထွက်နေကြမည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့နှစ်ဦးလုံး ကားပေါ်ရောက်ခါမှ . . .

“ကာဟိုင်ဒါလိုက် သွားတဲ့နေရာ သိတယ်မဟုတ်လား”

ဆောင်သည် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုရပ်ကွက်ကား တိုးရစ်သွား
သွားလေ့သွားထမရှိ။ ပကတိ မဏ္ဍဆီကန်ရပ်ကွက်ဖြစ်သည်။ စတိုးဆိုင်များ
ရှိ၏။ မိန်းကလေးက . . .

“ကျွန်မကို အခုကတည်းက ခိုက်ဆံပေးထားပါ”



www.burmeseclassic.com

ဆောင်သည် ဗျူရီမှ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်ငါးရာ အသုံးစရိတ်ထုတ်ထား၏။ ထိုအထဲမှ ဆေးဖိုး ထောင်ငါးဆယ်၊ အပိုငါးဆယ်ရေတွက်၍ မိန်းကလေးအား ပေးလိုက်၏။ မိန်းကလေးသည် ငွေအများကြီးမြင်ရ၍ စိတ်ထဲမှ လှုပ်ရှားသွား၏။ သို့သော် ဆောင်နှင့် ယခင်က ဆက်ဆံဖူးပြီးဖြစ်ရာ နှပ်ချလို့ ရမည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း သိ၍ စိတ်လျော့ကာ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဆောင်က . . .

“ပစ္စည်းစာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါစေနော်၊ အရေးကြီးတယ်”

“ကျွန်မက အရူးမှမဟုတ်ပါ၊ ရှင်ကိုလိမ်ပါမလား၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရပါစေမယ်”

ဆောင်သည် မိန်းကလေးပြသော ဆေးဝါးဆိုင်တစ်ခုရှေ့သို့ရပ်သည်။ ဆင်းတော့မည့် မိန်းကလေးအား . . .

“ပြီးတော့ ကပ်စရာတိပ်ခွေတစ်ခွေလည်း ဝယ်ခဲ့နော်သိလား”

မိန်းကလေးသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး ဆိုင်ဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

မက်ဒရစ်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်မီးညှိပြီး စောင့်နေလိုက်၏။ သူ၏

အစီအစဉ်အားလုံးမှာ ယခုထိအားလုံး ချောမွေ့နေ၏။ ရှေးခြေလှမ်းများမှာ ဝီ၍ အရေးကြီးလှပေသည်။ မိန်းကလေးသည် အချိန်မကြာပါ။ ခဏအတွင်း ပြန်၍ လမ်းလျှောက် လာ၏။ နံဘေးမှ ကာလသားတစ်သိုက်က မိန်းကလေးအား လေချွန်၍စသည်။ မိန်းကလေးသည် ဘာမှဂရုမစိုက်ဘဲ ကားရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်သည်။ လက်ထဲမှအထုပ်ကို ဆောင်နံဘေးသို့ချ၏။

မိန်းကလေးသည် လေသံဖြင့် ဆောင်အား ကကောင်းပါစေဟု ဆုတောင်းပေး၏။

သည့်နောက်တော့ ဆောင် မိန်းကလေးကို ကလပ်ရှေ့မှာ ထားခဲ့ပြီး ကားကို ဆီရာဟိုတယ်သို့ မောင်းခဲ့၏။ ဟိုတယ်တွင်းရှိ မဏ္ဍဆီကိုလေကြောင်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် စုံစမ်းကြည့်ရာ တီဂျူဝါနာမှ ဂျူဝါရက်ဒ်သို့ ညနေခြောက်နာရီထွက်မည့် ခန်းစဉ်ရှိကြောင်း သိရ၏။ ဆောင်သည် လေယာဉ်လက်မှတ်တစ်စောင် သီးသန့်ကြိုတင်ဝယ်လိုက်၏။ ထိုနောက်မှ ဟိုတယ်တွင်းရှိ တယ်လီဖုန်း ဘိမ်ကလေးထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

ဆောင်က မထမ လော့စ်အိန်ဂျယ်ရှိ ကားငှားငှာနဲ့ ဆက်သွယ်၍ သူငှားခဲ့သော ကားကို တီဂျူဝါနာမြို့ ဆီရာဟိုတယ်ရှေ့တွင် ထားခဲ့ကြောင်း

ကားသော့ကို ဟိုတယ်စာရေးထံအစီခံကြောင်း ပြောလိုက်၏။

ဒုတိယအကြိမ် ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်၍ တစ်နေရာသို့ လှည့်သည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် အမေရိကန်နယ်စပ်ဘက် ရုံးသို့ဆက်သည်။

ဖုန်းခွက်ထဲမှ အသံထွက်လာ၏။

“အမေရိကန်အကောက်ခွန်ဌာနက စကားပြောနေပါတယ်၊ အမိန့်ရှိပါ”

ဆောင်က အေးဆေးစွာပင် . . .

“ဒီမှာ . . . သေသေချာချာနားထောင်၊ ကျုပ်ပြောတာတွေကို ရေးမှတ်ထား”

“ဗျာ . . . အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျုပ် ဘယ်သူဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ အဝါရောင်လင်ကွန်း ကွန်တီနင်တယ်ကား၊ ကာလီဖိုးနီးယားလိုင်စင်နံပါတ်နဲ့၊ နံပါတ်က ကေအက်စ်အီး ၉၃၇၊ ညနေ အမေရိကန်ပြည်တက် ပြန်လာလိမ့်မယ် သေသေချာချာရှာပါ”

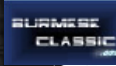
ဆောင်သည် ဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်၏။

ဆောင်သည် သူ၏ ကားသော့နှင့် ကျသင့်ငွေများကို ဟိုတယ်စာရေးထံသို့ ပေးခဲ့ပြီး ကားကို အငှားကားကုမ္ပဏီက လာယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြတာ ဟိုတယ်မှထွက်ခဲ့ပြီး တက္ကစီတစ်စင်းတားလိုက်၏။

“ကဲလိုင်တေကို မောင်း”

မြင်းကွင်းရောက်သောအခါ ကားရပ်ရန်နေရာမှ ဆောင်ဆင်းသည်။ တက္ကစီကား ပြန်မောင်းထွက်သွားသောအခါမှ ဆောင်သည် မှန်မှန်လင် လျှောက်ရင်း ဝီလာနိုဇာ၏ အဝါရောင်ကားကြီးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့၏။ အနီးအနားတွင် မည်သူမျှ မရှိပေ။ ကားစောင့်များသည် သူတို့ရုံးခန်းနားတွင်စု၍ စကားပြောနေကြ၏။

ကွန်တီနင်တယ်ကားဝါကြီး၏နောက် ဘန်ပါအောက်ဘတ်တွင် ဟောစောက ဝယ်လာသော ဘိန်းဖြူထုပ်ကို ပြုတ်မကျနိုင်ရန် အသင့်ထူသော လာသော ဘိပ်ဖြင့် သေသေချာချာ ကပ်လိုက်၏။ တိပ်ခွေတစ်ခုလုံးကို ဘိန်းဖြူထုပ် ပြုမကျစေရန် သုံးလိုက်၏။ နောက် . . . နောက်သို့ဆုတ်၍ အညှိမပြုကြည့်သည်။ ဘိန်းဖြူထုပ်ကို မမြင်ရ။ ဆောင်သည် သူ့ဘာသာသူ့ဘာသာမျှ ရယ်လိုက်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်တတ်သော အပျော်တမ်း ပေးသောမာသားသည် ဤကဲ့သို့ ကားနောက် ဘန်ပါအောက်တွင် လုံခြုံစွာ ထင်မှတ်တာ



ဝှက်လေ့ရှိတတ်၏။ သူတို့မသိသည်မှာ အကောက်ခွန်ဌာနမှ ရှာဖွေသူတို့သည် ထိုနေရာကို ပထမဆုံး ရှာဖွေသည်ဆိုခြင်းပင်။

ဆောင်သည် နာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ ယခုမှ နေ့ခင်းပိုင်းရှိသေး၏။ အချိန်ကား စောလွန်းနေသေးသည်။ သူသည် ပွဲစဉ်စာအုပ်တစ်အုပ်ဝယ်၍ မြင်းကွင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

အထဲသို့ရောက်သောအခါ ပဉ္စမမြောက်ပွဲစဉ် စတော့မည်ဖြစ်၏။ ဆောင်သည် လူများတိုးဝေ့နေသော ဘားရှိရာသို့သွားလိုက်ပြီး တကွီးလားတစ်ခွက်ကို သံပုရာတစ်ခြမ်းညှစ်ထည့်ပေးပါဟု မှာလိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် သူသည် ဝီလာနီဇာကို ချောင်ပိတ်၍ ထောင်ချောက်ဆင်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ဝမ်းသာအားရ ခံစားနေဖို့ကောင်းသည်။ သို့သော် ခံစား၍မရ။ တစ်စုံတစ်ရာလိုနေသလိုပဲ ခံစားနေရ၏။ အကယ်၍ ဟာပေးမစ်ချယ်ကဖော်ထုတ်၍ ဝီလာနီဇာကို စွဲချက်တင်နိုင်သော် တစ်မျိုးဖြစ်ပေမည်။ ရှိကားမာမီးယားဂိုဏ်းကိုလည်း ထိုက်တန်သလောက် ဖြိုမိပြီးဖြစ်မည်။ ယခုကား ရင်ထဲမှာ ပေါတော့တော့ဟာတာတာ ဖြစ်နေ၏။ သူရမည့် အောင်မြင်မှုသည် အနှစ်မပါပဲ ဝလာချည်း ဖြစ်နေ၏။

ခေါင်းထဲမှ လေးလံထိုင်းထိုင်းသော အတွေးများကို ခါထုတ်လိုက်ပြီး ပွဲစဉ်ကိုကြည့်လိုက်၏။ သူ့ရင်ထဲ မြူးချင်သလိုလိုဖြစ်သွားသည်။ နယ်စပ် ယစ်မိုးဗျူရီမှ အဖွဲ့ဝင် ဘလီတ်ကလေး၏ စကားကို နားထဲပြန်ကြားလာ၏။ ပွဲစဉ် ၅ က နံပါတ် ၅ မြင်းကို လောင်းရန်ဟူသည့်စကား။ သူသည် အရက်တစ်ခွက်ကို မော့ချလိုက်၏။

ဆောင်သည် ဘားမှခွာခဲ့ပြီး ဒေါ်လာငါးဆယ်ဖိုးလောင်းစားနိုင်သည့် လက်မှတ်ပေါက်သို့သွားသည်။ နံပါတ် ၅ မြင်းကို ဒေါ်လာတစ်ရာဖိုး လောင်း လိုက်၏။

လက်မှတ်ရောင်းသမားက ဒေါ်လာငါးဆယ်တန် ဖြတ်ပိုင်းနှစ်ခု ပေးသည်။ ဆောင်၏ စိတ်ထဲတွင် ဗျူရီအသုံးစရိတ်များနှင့် လောင်းကစားနေပါလားဟု တွေးမိသည်။ စောစောက လုပ်ရပ်သည်လည်း ဘယ်မှာ စည်းကမ်းနည်းလို့တုန်းဟု တွေးကာ ခေါင်းထဲမှ ဖျောက်လိုက်၏။

သူသည် ဘားရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး နောက်တစ်ခွက်မှာလိုက်၏။ အပြင်ဘက်မှ ပြိုင်ပွဲစရန် ခရာမှုတ်သံကြားရသည်။ ဆောင်သည် အရက်တစ်ခွက်ကို မော့ချပြီး အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ သည်တော့မှ သူ့ထိရသည်။ သူလောင်းခဲ့

သော နံပါတ် ၅ မြင်း၏ နာမည်ကိုပင် သူမကြည့်မိခဲ့ပါကလား။

အပြင်ဘက် ဆိုင်းဘုတ်တွင် အလေးအကျောများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ ဆောင် မော့ကြည့်သည်။ သူလောင်းထားသော နံပါတ် ၅ မြင်းမှာ ၃၀ လေးဝေးထား၏။ ဆောင်က သူ့ဘာသာဖြူးလိုက်၏။ သူမြင်းသည် ပြိုင်ပွဲမရှိသော အခါများတွင် နွားနို့လှည်းဆွဲသော မြင်းပဲဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့်သာ ဤမျှ များပြားစသာ အလေးရနေခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ဘလီတ်ကလေးနှင့်တွေ့လျှင် ဟာသပြောဖို့ အကွက်တော့ ရသည်ပဲ။

သူ ဘားထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ၏။ သည်တစ်ခေါက် ဘားထဲမှာ လူရွင်းလှသည်။ မြင်းပြိုင်တော့မည်ဖြစ်၍ ပွဲကြည့်ရန်ထွက်ကုန်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဆောင် နောက်တစ်ခွက်မှာသည်။ မထူးတော့သည့် အတူတူ အမှုပဲသောက်တာထောင်ပေမည်။ အပြင်ဘက်မှ မြင်းပြိုင်ပွဲစသံကြားရ၏။ မိမိတို့ နှစ်သက်ရာကို အော်ဟစ်အားပေးသံကြားရသည်။ ပထမ အသံလျော့လျော့၊ နောက် တအားအော်ကြသည်။ ပြီးခါနီး ဆောင်၍ ပိုအော်ကြ၏။ ပွဲပြီးသည်နှင့် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။ ခဏအကြာ လူများ တစ်ယောက်ချင်း နှစ်ယောက်ချင်း ဘားထဲပြန်ဝင်လာကြ၏။ မိမိတို့ လောင်းထားသော မြင်းနှစ်သူများက အလျော်အစားရသော် ပြေးကြ၏။ မိမိတို့ လက်မှတ်မတိုက်သူများက လက်မှတ်များကို ဆုတ်ပစ်ကြ၏။

ဘားထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး မက်ဒရစ် နံဘေးမှာ ရပ်သည်။ သူသည် ဘာဘွန် ဝီစကီတစ်ခွက်မှာလိုက်ပြီး တခါတည်း မော့သောက်လိုက်၏။

“တကယ့်ပွဲပါပဲကွာ၊ လဲသေဖို့ကောင်းတယ်”

ထိုသူသည် သူ့ဘာသာသူ ပြောနေခြင်းသာဖြစ်၏။

ဆောင်က . . .

“ဘယ်မြင်းနိုင်သလဲဗျ”

ထိုလူက . . .

“မြင်းမဟုတ်ဘူးဗျို့၊ ခွေးလို လားလိုအကောင် မစ္စထရက်နယ်သို့သော ကျုပ်ပြိုင်ပြေးရင်တောင် နိုင်မယ့် မြင်းမျိုးက ပန်းဝင်သတဲ့ဗျ”

ထိုသူသည် ဘာဘွန်တစ်ခွက် ထပ်မှာလိုက်ပြန်၏။

တိဂျူဝါနာမှ လေယာဉ်ခရီးမှာ ခရီးတိုကလေးဖြစ်သည်။ ဤနည်းတွင် ညစာကျွေးမည် မဟုတ်။ ဆင်းဒဝစ်နှင့် သောက်စရာထစ်ခဲလ် ရရှိသည်။ လယာဉ်ပေါ်တွင် ခရီးသည် နည်းနည်းသာပါ၏။ ဆောင်သည် ထိုင်ခဲ့ရာဘက် ကျောက် မှီလိုက်၏။

ဆောလ် မက်ဒရစ်သည် ဘာမှ အံ့ဩခြင်းမဖြစ်ခဲ့။ မြင်ကွင်းမှာ ရှိစဉ် တာ အလျော့အစား ဒိုင်ရိုရာသို့ နိုင်သော မြင်းနံပါတ်ကို မကြည့်ပဲ တန်းသွားပြီး လက်မှတ် သွားပြလိုက်ချင်လှပေသည်။ သို့သော် မနေနိုင်၍ မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူထင်သည့်အတိုင်းပင်...

နံပါတ် ၅၊ မစွထရက်နဲလ်။

သူလောင်းထားသော ဒေါ်လာတစ်ရာအတွက် သူဒေါ်လာ တစ်ထောင်ကိုးရာရသည်။ အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံ ဖောင်းဖောင်းပြည့်ပြည့်ကို ယခုပင် ခံစား၍ ရသည်။ ဗျူရိုမှ အသုံးပေးထားသော ငွေများ အစားပြန်ရရုံမက ပို၍ ပင် နေသေး၏။ အင်း... အူမ၏အမေသည် ဂျစ်ပဆီမကြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပဲဟု တွေးမိ၏။ ရှေ့ဖြစ် မှန်အောင် ဟောနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လေယာဉ်သည် ဂျူဝါရက်စ်လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းတော့မည် ဖြစ်၏။ ဆေးလိပ်မသောက်ရ၊ ထိုင်ခုံခါးပတ်များ ပတ်ထားပါ စာလုံးပေါ်လာ၏။ ဂျူဝါရက်စ်မှ တဆင့် ချီဟွာဟွာသို့ ဆောလ်ခရီးဆက်ရပေဦးမည်ဖြစ်၏။ သူသည် ဘာကြောင့် မကြွဆီကိုသို့ ပြန်လာသည်ကို စဉ်းစား၍ မရ၊ သူလေး စားသော လက်ဖက်ရည်ခင်းခင်းကို ပေးအပ်ခဲ့သော ကတိကို ဖြည့်ဆည်းရန် ပဲဖြစ်ရပေမည်။

သူတို့နှစ်ဦး စတင်ခဲ့သော အလုပ်သည် အခြေအနေကောင်းလှပြီ ဖြစ်၏။ လက်စသတ်ရန်ပဲ ကျန်တော့သည် မဟုတ်ပါလား။

လေယာဉ်သည် ဟာမိုဆီလိုကွင်းသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ မက်ဒရစ်အပြင် ခရီးသည် ငါးဦးသာပါ၏။ တစ်ဦးမှာ မကြွဆီကန် လူမျိုးဖြစ်ပြီး ကျန်လေးဦးမှာ တိုးရစ်များ ဖြစ်သည်။

ဆောလ်သည် လေယာဉ်ကွင်း အဆောက်အအုံရှိရာသို့ လာခဲ့၏။

ကြီးမားသော ကောက်ရိုး ဦးထုပ်ကို ပိုက်လျက်သား ပြားဖြူနှင့် တို့လစွကိုသည် တခြား တိုးရစ်ခရီးသည်များကို လမ်းပြလုပ်ပါရစေဟု စည်း နှံ့ကြည့်၏။ ထိုခရီးသွားများက လက်မခံပေ။

ဂျူလစွကိုသည် ထိုလူများထံမှလှည့်၍ မက်ဒရစ်ဆီ လျှောက်လာ၏။

“ကျွန်တော် ကူညီပါရစေ ဆီညော်၊ ဆီညော် ကျွန်တော်ကို မှတ်မိ တယ်မဟုတ်လား၊ ဂျူလစွကိုပါ။ အိတ်ကို ကျွန်တော် ယူခဲ့ပါရစေ”

ပြောပြောဆိုဆို မက်ဒရစ်လက်ထဲမှ အိတ်ကိုယူ၏။

မက်ဒရစ်က...

“ဒီမှာ... အရက်ကောင်းကောင်း သောက်လို့ရတဲ့ ဆိုင်ရယ်၊ အပူ

စစ်နီးပါး မိန်းကလေးတွေရှိတဲ့နေရာ မသိဘူးလား”

မက်ဒရစ်သည် မေးပြီးမှ မရယ်မိအောင် ထိန်းလိုက်ရ၏။ ဂျူလစွကို ကမူ...

“သိပ်ရှိတာပေါ့ ဆီညော်ရယ်၊ အခုဆိုရင် ပိုပြီးပေါသေးတယ်။

ဆီညော် မိုးနစ်ဟိုတယ်ကို သွားမှာပဲလား”

မက်ဒရစ် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး အငှားကားရှိရာသို့ လျှောက် လာခဲ့ပြီး ထိုကားဖြင့် ဟိုတယ်သို့ လာခဲ့သည်။ ဆောလ်သည် ဟိုတယ်တွင် အခန်းငှား၏။ ဂျူလစွကိုက နံဘေးမှ ရပ်ကာ...

“ကျွန်တော် စည့်ခန်းမှာ ရှိနေပါမယ် ဆီညော်၊ လိုရင်ပြောပါ”

ဆောလ် သူ၏အခန်းသို့တက်ခဲ့၏။ ရေချိုးရန် အဝတ်အစားများကို စတင်၍ ချွတ်သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာ၏။ ဆောလ် ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။

“ကာလီဖိုးနီးယား လော့စ်အိန်ဂျယ်က ဖုန်းခင်ဗျ”

ဟိုတယ် ဖုန်းဖော်ပရေတာက ပြောသည်။ နောက်ဖုန်းခွက်ထဲမှ အသံထွက်လာ၏။

“ဆီညော် မက်ဒရစ်လား”

အသံမှာ ပြောင်ချော်ချော်ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဆောလ်သည် တဘက်မှ ဆက်သူသည် အယ်ဒီကာလင်နန်း သို့မဟုတ် သားဖြစ်သည်။

ထိုလူက...

“တနင်္ဂနွေနေ့ ကလိုင်တေမြင်းပွဲကအပြန်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ခု ဖြစ်တယ်ဗျ၊ လူတစ်ယောက်ဗျာ... ကားနောက်ဘန်ပါ ဘောက်မှာ သိပ်... သုံးအောင်စ သယ်လာတာကို အကောက်ခွန်ဌာနက ဖမ်းမိတယ်ဗျာ ဒီဟာ... လားဗျာ၊ အဲဗျာ... အဲဒီလူက တစ်ချိန်လုံး၊ ရှေ့နေခေါ်တယ်၊ အဲဒါက... လို့ အော်နေတယ်လေ၊ သူ့ကို လူတစ်ယောက်က လော့စ်အိန်ဂျယ်မြို့မှာ ရောက် နေတဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမားတွေ နာမည်စာရင်းလွှဲပြောင်းရာ... ”



ခန်းထဲကကို မထွက်တော့ဘူးဗျို့။ သူ့ကို လွှတ်မပေးပါနဲ့လို့ချည်း ပြောနေတယ်။
ရယ်စရာမကောင်းဘူးလား”

ဆောလ်သည် ဘာမှပြန်မပြော။ တဘက်မှ ကောလင်းသည် နား
လည်၏။ သူက . . .

“ဒါ့ထက်ပို ကျပ်စားပွဲထဲက အံ့ထဲမှာ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ဘယ်
ကောင်လဲမသိပါဘူးဗျာ၊ မပြောမဆိုနဲ့ အမှိုက်တွေဆိုပြီး မီးနှို့ပစ်လိုက်တယ်ဗျာ၊
အဲဒီအထဲမှာ ကျပ်တောင်မဖတ်ရသေးတဲ့ စာအိတ်ပါသွားတယ်ဗျာ၊ တကယ်ပဲ၊
အံ့ရော . . . အံ့ရော၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ဒါပါပဲ”

တဖက်မှ ဖုန်းခွက်ချသွားလေ၏။

ဆောလ်သည် ဖုန်းကိုကိုင်ရင်း ငိုငိုနေမိသည်။ သူ၏ နှုတ်ထွက်စာ
သည်လည်း တင်ဖြစ်စရာ မရှိတော့ပါကလား။ ထို့နောက်မှ သတိရပြီး ဖုန်းခွက်
ကို အသာလေးချလိုက်လေ၏။

မောင်မိုးသူ

ည (၁၁ နာရီ ၀၅ မိနစ်)

၁၅. ၁၀. ၈၂

